

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

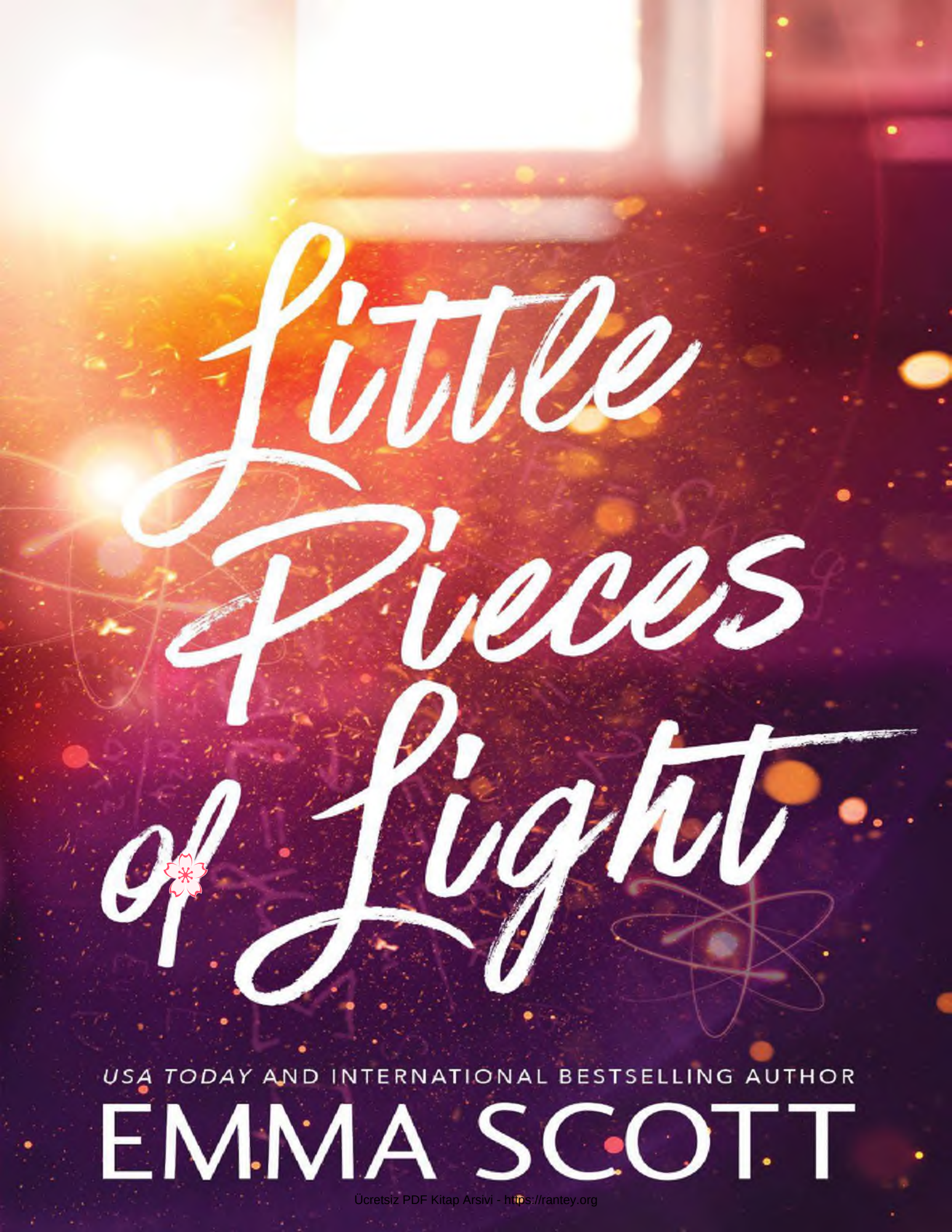
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Little Pieces of Light

USA TODAY AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

EMMA SCOTT



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi





Little Pieces of Light

USA TODAY AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

EMMA SCOTT

Emma Scott'ın diğ er eserleri

Kayıp  ocuklar

Aşk şarkısındaki Kız Bana

Geri Döndüğünde Onun

Kalbinin Son Parçası

Tam Hız D et

Full Tilt

All In

Little Pieces of Light

EMMA SCOTT

 *Bloom books*

Telif hakkı © 2025 Emma Scott

Kapak ve iç tasarım © 2025 Sourcebooks Kapak tasarımı

Antoaneta Lisak/Sourcebooks

Kapak resimleri © vinap/Getty Images, fotograzia/Getty Images, ThomasVogel/Getty Images İç tasarım Neeraj S.

Sourcebooks, Bloom Books ve kolofon, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan, eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks, bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir imtiyazı olan Bloom Books tarafından yayınlanmıştır. 1935 Brookdale RD, Naperville, IL 60563-2773

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır.

Gölgeden çıkıp ışığa adım atmaya çalışanlara, lütfen yeteneklerinizi paylaşmaktan asla vazgeçmeyin. Bu kitap sizin için.

İçindekiler

[Çalma listesi](#)

[Önsöz: Xander, On Yaşında](#)

Bölüm I

[Bölüm 1: Xander, 17 yaşında Bölüm 2:](#)

[Emery](#) .

[Bölüm 3: Xander](#)

[Bölüm 4: Emery](#) .

[Bölüm 5: Xander](#)

[Bölüm 6: Emery](#) .

[Bölüm 7: Xander](#)

[Bölüm 8: Emery](#) .

[Bölüm 9: Xander](#)

[Bölüm 10: Emery](#) .

[Bölüm 11: Xander](#)

[Bölüm 12: Emery](#) .

[Bölüm 13: Xander](#)

[Bölüm 14: Emery](#) .

[Bölüm 15: Xander](#)

Bölüm II

Bölüm 16: Xander
Bölüm 17: Emery .
Bölüm 18: Xander
Bölüm 19: Emery .
Bölüm 20: Xander
Bölüm 21: Emery .
Bölüm 22: Xander
Bölüm 23: Emery .
Bölüm 24: Xander

Bölüm III

Bölüm 25: Xander
Bölüm 26: Emery .
Bölüm 27: Xander

Bölüm IV

Bölüm 28: Emery .
Bölüm 29: Emery .
Bölüm 30: Xander
Bölüm 31: Emery .
Bölüm 32: Xander
Bölüm 33: Emery .
Bölüm 34: Emery .
Bölüm 35: Xander

Bölüm V

Bölüm 36: Emery .
Bölüm 37: Xander

Bölüm 38: Emery .

Bölüm 39: Emery .

Bölüm 40: Xander

Epilog: Emery, Beş Yıl Sonra

Aşk Şarkısındaki Kız'dan Alıntı

1

Tesekkürler Yazar

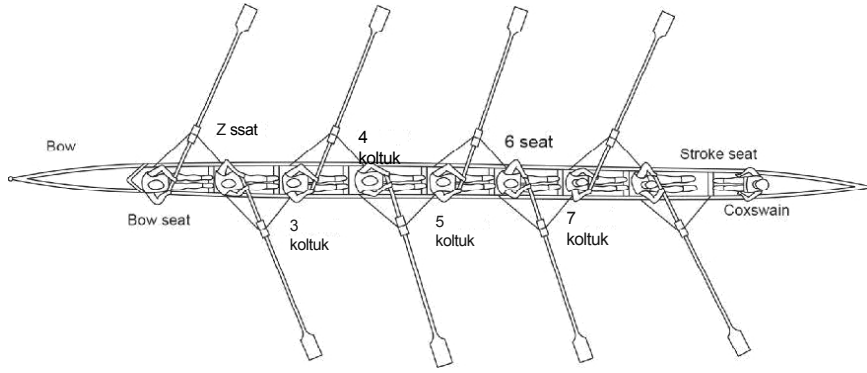
Hakkında

Çalma Listesi

- *Sparks* // Coldplay
- *Creep* // Radiohead
- *you should see me in a crown* // Billie Eilish
- *Chop Suey!* // System Of A Down
- *Perfect* // Alanis Morissette
- E-Flat Major'da *Noktürn* // Frédéric Chopin
- *Sadece Arkadaşlar* // Morgan Saint
- *Süperpozisyon* // Young the Giant
- *Lütfen Lütfen Lütfen* // Sabrina Carpenter
- *Ne İçin Yaratıldım?* // Billie Eilish
- *Sana Daha İyi Davranacağım* // Shawn Mendes
- B-Flat Major'da *Varyasyonlar* // Franz Schubert
- *Ama Baba, Onu Seviyorum* // Taylor Swift
- *Seni Takip Edeceğim* // Imagine Dragons
- *O Sevilecek* // Maroon 5
- *Süperkütle Kara Delik* // Muse

ME N'S SEKİZ KÜREK EKİBİ

Seyahat Yönü



Kozmik açıdan bakıldığında, her birimiz değerlidir.

–Carl Sagan

Önsöz

Xander, On Yaşında

4 Temmuzdu ve annem bizi terk ediyordu. "Sizi terk ediyorum."

Bunu babama söyledi, ama bu sözler beni de kapsayan çoğul bir "sen"di. Bu sözler annemin ağzından kalbime ses hızında (v = saniyede 343 metre) ulaştı. Göğsüme ne kadar sert yumruk attıklarını düşününce, bunun daha hızlı olduğunu düşündüm. Işık hızından bile daha hızlı. Einstein'ın Özel Relativite Teorisi, evrende hiçbir şeyin ışık hızından (c = saniyede 186.282 mil) daha hızlı hareket edemeyeceğini belirtir, ama bu kesinlikle bir istisnaydı — kalbime saplanan bir kurşun, içimi paramparça ediyordu.

Zihnim kaotik acıyı yönetilebilir bir denkleme dönüştürdü:

$$F \text{---} M(Pd) = e^{\infty} (D + C)$$

Oysa, Parisli bir diplomatla (Pd) ilişkisi olduktan sonra, ailemiz (F) bir anneyi (M) kaybetmişti ve bu, hem babam (D) hem de çocuk (C) için sonsuz bir güce (e^{∞}) yükselen duygusal yıkıma neden olmuştu.

Basitçe söylemek gerekirse, annem tek oğlunun yanında kalmaya değer olmadığını düşünüyordu.

İnsanlar bana, zekamı babamdan miras aldığımı söylerdi. Ama o sabah, ben hesaplamayı çoktan yapmışken, babam bunu anlamakta gecikti.

"Hadi ama Sharon," dedi babam yorgun bir sesle. "Yine mi bu konu. Sadece bir hafta."

Her yaz, Maryland'in Gaithersburg kasabasındaki küçük evimizden, Rhode Island'daki Castle Hill'deki babamın ailesinin evine altı saatlik bir yolculuk yapardık. Annem bu gezilerden nefret ederdi. Rhode Island'daki ev çok küçüktü, çok karanlıktı, babamın kitapları ve kağıtlarıyla doluydu ve dedemlerin vefatından sonra babamın miras aldığı antika mobilyalarla doluydu. Annem her zaman babamı bu gezilerden vazgeçirmeye çalışır, sonra evde kalmakla tehdit eder, sonunda pes eder ve tüm yol boyunca şikayet ederdi.

O sabah babam, annemin geleneği sürdürdüğünü düşünüyordu, ta ki durumu analiz edene kadar: Babam ve ben valizlerimizi hazırlamış, bir haftalık eşyalarımızı Buick'e yüklemiştik. Şık siyah bir sedan, söz konusu Buick'in yanında duruyordu. Annemin bagajları ön kapıda duruyordu. Koyu renkli etek takım, pembe bluz ve topuklu ayakkabılar giymiş, makyajını da yapmış. Sonra, geçen ay Dışişleri Bakanlığı'ndaki "meslektaşı" ile yaptığı tüm o sessiz telefon görüşmeleri ve geç saatlere kadar süren görüşmeler, üzerimizde kara bir bulut gibi asılı duruyordu.

Annem eğilip parmak uçlarıyla yanağıma dokundu. "Sonsuza kadar sürmeyecek."

Siyah, kare çerçeveli gözlüklerimin arkasından ona baktım. Bu ne anlama geliyordu? Geri dönecek miydi? Ne zaman? Bugün ile sonsuzluk arasındaki bir tarihte mi? Bu, kesin olmayan verilerden oluşan, değersiz bir açıklamaydı. Kapıdan çıkıp arkasını aralık bırakarak, ne zaman (ya da hiç) geri döneceği konusunda beni sonsuz bir gizem içinde bırakıyordu.

Onu bunun için biraz nefret ettim.

Sonra babama döndü. "Artık bunu yapamıyorum." Annem büyük çantasını omzuna aldı ve tekerlekli valizinin sapını tuttu.

"Bu"nun ne olduğu da bilinmezliğini korudu; ben sormadım, babam da sormadı. Annem ön kapıdan çıkıp uzun bacaklı ve zarif bir şekilde diplomatın bekleyen sedanına bindi ve uzaklaştı. Sonra babam bana dönüp, donuk, şok olmuş bir gülümsemeyle

"Trafığe takılmamak için yola çıksak iyi olur."

Castle Hill'e giden altı saatlik yolculukta neredeyse bir dakika bile hissetmedim. Philadelphia batıda, ardından New York City doğuda fark edilmeden yanımdan uçup gitti. Sonra Connecticut'un yeşilliği geldi, ardından Rhode Island'ın sonsuz köprüleri ve kıyı şeridi. Annemin terk etmesinin şoku beynimde yankılanırken, tüm o kilometreler altımdan kayıp gitti ve Frankenstein'in canavarı gibi düşünceler canlandı:

Bunu ben yaptım.

Hepsi benim hatam.

O beni istemiyor.

Annemler terk etmezlerdi, ama benimki terk etti, bu yüzden ben bunları gerçek olarak görüyordum.

"Bak, şuraya." Babam ön camdan, birkaç ailenin 4 Temmuz partisi yaptığı, tam önümüzde bulunan bir parkı gösterdi. Castle Hill'e varmıştık. Bir saatten fazla bir süredir ilk kez konuşuyordu. "Bir sürü çocuk var. Onlarla biraz oynasana."

"Ne...?" Sıkıcı, ağır bir çınlama ile çarpan kalbim hızlandı. "*Şimdi mi?* Eve gitmeyecek miyiz?"

"Tabii, tabii. Ama önce biraz yalnız kalmam lazım."

Ona baktım. "Beni burada mı bırakacaksın? Baba, o çocukları tanımıyorum. Öylece yanlarına gidip kendimi davet edemem..."

Ama o çoktan Buick'i park yerine çekmişti. Soluk, uzun parmaklı ellerini direksiyonun üstüne koydu, bakışları önümüzdeki partideydi ama aslında onu görmüyordu. "Onları kaybetmeden önce bazı rakamları kağıda yazmam lazım. Anlıyorsun, değil mi? Rakamları yazmazsam, onlar... whoop!" Elini çırpma hareketi yaptı. "Kafamdan uçup giderler, bir daha geri dönmezler."

Babam, Ulusal Standartlar ve Teknoloji Enstitüsü'nde fizikçiydi. Bu, onun yaz tatili olması gerekiyordu. Ama ben, annemin olması gereken ön koltukta oturuyordum, bu yüzden bu hiç de tatil sayılmazdı.

"Ne dersin dostum?" Babam bana döndü, neredeyse yalvarırcasına. "Eğlenceli bir partiye benziyor. Senin yaşında çocuklar var. Hatta kızlar bile var. Langdon'a başlamadan önce bu alanda sosyal becerilerini geliştirmek senin için iyi olacak."

Langdon Okulu, sonbaharda başlayacağım, yetenekli erkek çocuklar için özel bir akademiydi. Bethesda'da, evimizden ve babamın çalıştığı NIST'ten arabayla yirmi dakika uzaklıktaydı. Ama otobüse bineceğimi zaten biliyordum: Annem yokken, babamın her öğleden sonra beni okuldan alması ihtimali çok azdı.

Öne doğru döndüm ve zorlukla yutkundum. Brenton Park'ı geçmiş yazlardan tanıyordum. Ebeveynler piknik masalarında otururken, bebeklerden ergenlik çağındaki çocuklara kadar her yaştan çocuklar frizbi atıyor, kovalamaca oynuyor ya da küçük bir göletin kıyısında koşuyorlardı. O gölette balıklar olduğunu biliyordum: yayın balığı, sazan ve şişko başlı minnow balıkları ve hatta birkaç kaplumbağa.

"Daha yeni geldik," diye zayıf bir şekilde itiraz ettim. "Altı saatten fazla arabada yolculuk yaptık. Eve gitmek istiyorum ve..."

"Oh, bak. O çocuklar top oynuyorlar." Babam zayıf bir gülümseme zorladı. "Eğlenceli görünmüyor mu?"

Hiç de eğlenceli görünmüyordu. Artık hiçbir şey nasıl "eğlenceli" olabilirdi ki?

"Beni tanımıyorlar baba," dedim. "Benimle oynamak istemeyecekler."

"Sormadan bilemezsin. Yeni arkadaşlar edinebilirsin."

Bundan şüpheliydim. Evde hiç arkadaşım yoktu. Burada neden farklı olsun ki? Ben "büyük bir inek" ve "başka bir gezegenden gelen ucube"ydum. Kaç eyalet sınırını geçerse geçelim, bunlar değişmeyecekti.

Alt dudağımı ısırdım. Brenton Park evimizden en az altı mil uzaktaydı ve otobüs yoktu. "Ne zaman geri gelip beni alacaksın?"

"Yakında döneceğim. Akşam karanlığı basmadan," dedi babam. "Birkaç saat sonra, evlat.

Tek istediğim bu."

Babamın gözleri, benimkiler gibi maviydi, cam gibi parlıyordu. Dudakları titriyordu, bu da bana evdeki komşu çocukların dizlerini sıyırdıklarında yaptıklarını hatırlattı. Babamın çalışmasına gerek yoktu, annem için ağlaması gerekiyordu. Onun için sorun değildi. Ona bu zevki tattırmayacaktım, bunu asla bilmesin bile.

Çenemi sıkarak dümdüz önüne baktım. "Gün batımında beni almaya gelecek misin? Unutmayacaksın, değil mi?"

"Unutmam."

"Tamam." Arabadan indim. Babam, üzgün ama elinde olmayan bir şey varmış gibi bana el salladı ve arabayla uzaklaştı.

Onun zamanında geri gelme ihtimalini altmışta bir olarak hesapladım. Kötü bir ebeveyn olduğu için değil, zihni diğerleri gibi çalışmıyordu. Benimki de öyle değildi, ama ben keskin, düzenli ve her şeyi hatırlayan biriyken, babam dağınıktı. Gergindi. Kuantum etkileşimleri için yüzlerce olasılığı hesaplayabiliyordu, ama garaj kapısını kapatmayı hatırlayamıyordu. Annemin gitmesinin nedenlerinden biri de buydu, biliyordum. Kavgalarını duymuştum.

"Kafan yerinde olmasaydı, Russell, yuvarlanıp giderdi!"

Bunu komik bir şekilde değil, öfkeli bir şekilde söylemişti. Geçtiğimiz yıl boyunca çok öfkeliydi. Sanırım kendi hesaplamalarını yapmıştı ve kalmanın değmeyeceğine karar vermişti.

Bu sonsuza kadar sürmeyecek.

Aklım, onun gizemli sözlerini bir türlü bırakmıyor, onları Rubik Küpü gibi, ama renkli kareleri eksik, defalarca, durmadan çevirip duruyordu. Çözemediğim bir denklemdi ve bundan daha kötüsü yoktu.

Alacakaranlık hızla yaklaşıyordu; güneş okyanusa doğru batarken, uzun dalga boylu ışıklar gökyüzünü kırmızı ve turuncu tonlarıyla kaplıyordu. Babamın beni unutup unutmadığını kesin olarak öğrenene kadar bir saatten az vaktim olduğunu düşündüm.

Park yerinde tek başıma durarak, güvenli bir mesafeden partiyi izledim. Göletin yanındaki açıklıkta çocuklar gülüyor, birbirlerini kovalıyor

ve ördekler ile minnow balıklarıyla oynuyorlardı. Izgaradan çıkan nemli hava, barbeküde pişirilen hamburger ve sosisli sandviçlerin kokusunu taşıyordu. Yetişkin erkekler haki pantolon ve polo tişört giiyorlardı (Langdon'da giydiğim üniforma gibi) ve kadınlar bluz, kot pantolon ve tasarımcı sandaletleri giiyorlardı. Castle Hill'in zenginleri.

Castle Hill, Newport'un güneyinde, Atlantik Okyanusu'nun Narragansett Körfezi'ne döküldüğü, ayakkabı şeklindeki bir yarımada bulunuyordu. Su kenarında büyük evlerde yaşayan zenginlerle doluydu. Hepsi lüks arabalara ve yatlara sahipti ve hepsi Castle Hill Country Club'a üyeydi.

Biz değil.

Ayakkabının tepesinde, arazi yukarı doğru çıkıntı yapıp, dirsek gibi geriye doğru kıvrılıyordu. Dirsek, "fakir" anlamına gelen Bend olarak adlandırılıyordu. Babamın küçük evi Bend'deydi. Babam bir dahi, hatta parçacık fiziği ve elektromanyetik spektroskopi alanındaki çalışmalarıyla biraz da ünlüydü, ama annem her zaman doğru dergilerde yeterince makale yayınlamadığından şikayet ederdi, bu yüzden her zaman "iflasın eşiğinde"ydik.

Aşınmış ayakkabılarımı ve dizlerinde delikler olan kot pantolonumu gözden geçirdim, sonra gözlüğümü burnumun üstüne ittim. Ben tam anlamıyla Bend'li bir çocuktum. Kimse, özellikle de Richie'ler, benimle oynamama izin vermezdi.

Zaten nasıl oynanacağını da bilmiyordum.

Park yerinin kenarında, yabani otlar ve uzun, dikenli Atlantik manna otlarıyla çevrili, örs şeklinde bir kaya vardı. Üzerine oturdum ve çocuklar oynarken, yetişkinler şaraplarını içip yemeklerini ızgara yaparken, akşam karanlığını bekledim.

Karnım guruldadı. Connecticut'ta benzin istasyonunda duralı üç saat olmuştu. Okyanusun kokusu, ızgara kokusu ve çocukların kahkahaları, daha iyi geçen diğer 4 Temmuz bayramlarının anılarını getiriyordu. Şimdi ise sadece bir çocuktum, bir kayanın üzerinde oturmuş, annemin gitmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

"Merhaba."

Zavallı ben düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırdım. Nefesim kesildi, sanki karnıma yumruk yemiş gibiydim.

Bir kızdı.

Sıradan bir kız değil. O kız.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Gerçek gibi görünmüyordu. Gerçek olamazdı; çok güzeldi — mavi yerine pembe elbise giymiş Alice Harikalar Diyarında, kalın sarı saçları kabarık kollu elbisesinin etrafında uzun şeritler halinde kıvrılıyordu. Büyük mavi-yeşil gözleri beni merakla izliyordu ve gülümsemesi tüm dünyayı kapsıyordu. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim ama o gülümseme *beni* de kapsıyordu.

Ama o açıkça bir Richie'ydi ve ben Bend'den gelmişim. Bunu öğrendiğinde, bu mükemmel kız uzaklaşacaktı. Ya da ben onu uzaklaştıracaktım. Çoğu çocuk benimle birkaç dakika konuştuktan sonra, arkadaş olmak için çok tuhaf olduğuma karar veriyordu. Denememenin daha iyi olduğunu zor yoldan öğrenmişim. Pislik olmak ve hepimizi bu dertten kurtarmak daha iyiydi.

"Selam," diye cevap verdim sonunda, gözlerimi ondan ayırıp eski püskü ayakkabılarımı seyrederek.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Kızın sesi tiz ve tatlıydı, benimki ise acı doluydu. "Hiçbir şey.

Oturuyorum. Bu yasak mı?"

Arkamızda oynayan çocukları işaret etti. "Seni oradan gördüm. Çok üzgün ve yalnız görünüyordun, selam vereyim dedim."

Kaşlarımı çattım. "Üzgün *ya da* yalnız değilim."

Kız ayakkabısını toprağa sürttü. "Oh, tamam. Özür dilerim."

Kendimi kötü hissettim. Üzgün ve yalnız görünüyordu ama bunu güzel gülümsemesiyle örtbas ediyordu. Parka uygun giyinmemişti, süslü elbisesi ve parlak siyah ayakkabıları vardı. Daha çok aile fotoğrafı veya özel bir gün için giyinmişti. Dudaklarına pembe ve parlak bir şey sürmüştü. Bu kız, küçük bir oyuncak bebek gibi makyajlı görünüyordu.

Ya da belki de zenginler parkta barbeküye böyle giderler.

"Üzgünüm," mırıldandım. "Kötü bir gün."

"Evet, benim de." Yüzü aydınlandı ve elini uzattı. "Ben Emery Wallace."

Yavaşça elini tuttum, tenlerimiz temas ettiğinde saçlarımın diken diken olacağından emindim. "Xander Ford."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Xander."

Sanki bir iş anlaşması yapmışız gibi elimi kuvvetlice sıktı. Elimi bıraktığında, avucumda hala onun dokunuşunu hissedebiliyordum. Parmaklarımı kıvrarak o hissi korumaya çalıştım.

"Burada ne yapıyorsun, Xander?" Emery gülümsedi. "Adını söylemek hoşuma gidiyor. Xander, Z ile."

"X ile. Alexander'ın kısaltması." "Oh.

Neden Alex demiyorsun?" "Çünkü istemiyorum."

Düşünerek başını salladı. "Akıllıca. Bir sürü Alex var. Hiç Xander tanımıyorum. Ama artık seni tanıyorum!"

Sesindeki samimiyet göğsüme çarptı ve annemin eskiden olduğu buz gibi soğuk yeri birazcık ısıttı.

Emery etrafına bakındı. "Neden otoparkın yanındasın?"

"Babamın beni almasını bekliyorum."

"Buraya tek başına mı geldin?" "Evet."

"Neden?"

"Babam ve ben şehre yeni geldik, ama onun yapması gereken bazı işleri vardı..." Kayanın üzerinde yer değiştirdim.

"Buralarda mı yaşıyorsun? Seni daha önce görmedim."

"Hayır," dedim. "Yani, kalıcı olarak değil. Her yaz bir hafta kadar burada geçiriyoruz."

"Oh!" Emery'nin gözleri parladı. "Sen de kulübe üye misin?"

Su kenarında büyük bir tatil evimiz olduğunu düşünmüş olmalıydı, çünkü babam dışında kim Bend'de yazlık evi olabilir ki?

"Hayır." Daha dik oturdum. "Ama babam çok önemli biridir. Devlet için çalışıyor."

"Gerçekten mi? Casus gibi mi?"

"Şey... hayır." Gözlüklerimin üzerinden ona baktım. "Gerçekten çok soru soruyorsun."

"Başka nasıl senin hakkında bir şeyler öğrenebilirim ki?" "Neden öğrenmek istiyorsun?"

Emery, soru mantıksızmış gibi başını eğdi. "Çünkü arkadaşlar böyle edinilir."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Benim arkadaşım olmak mı istiyorsun?" "Tabii ki!"

Emery yanıma, kayanın üzerine oturdu. Donakaldım ve hayatımda ilk kez, tüm düşüncelerim kafamdan uçup gitti. Ondan başka hiçbir şeye yer yoktu. O, gördüğüm en güzel kızdı ve pamuk şeker gibi kokuyordu. Kısa ve mutlu bir an için, neden kayanın üzerinde yalnız olduğumu ve onu uzaklaştırmaya çalışmam gerektiğini unuttum.

Onun gitmesini istemiyorum.

"Ee..." Emery yanıma oturdu ve elbisesini düzeltti. "Baban devlet için çalışıyor, ama casus değil."

"O bir fizikçi. Ben de öyle olacağım." "Bir fizikçi ne yapar?"

Z harfini bolca kullanarak söyledi. *Fizzizzist.*

"Sadece dünyadaki en önemli araştırmaları yapar. Evrenin neden ve nasıl bu şekilde olduğunu inceleriz." Çenemi kaldırdım. "Çok karmaşık. Anlamazsın."

Bu benim her zamanki taktiğimdi: karşıdaki kişiyi aptal hissettirerek, farklı olduğum için kendimi daha iyi hissetmek. Böylece, beni sevip sevmediklerini umursamıyormuş gibi davranabilirdim.

Emery buna inanmadı.

Bana küçümseyen bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Evet. Niels Bohr'un dediği gibi, 'Kuantum teorisinden şok olmayanlar onu anlayamazlar.

"Niels Bohr da kim?"

"Tarihin en ünlü fizikçilerinden biri. Max Planck'ın kuantum teorilerini

dünyanın ilk atom yapısını görselleştiren
çalışmalarıyla Nobel Ödülü'nü kazandı."
Emery kaşlarını çattı. "Kaç yaşındasın?"
"On."

"Ben de on yaşıdayım, ama sen benim
gibi konuşmuyorsun." "Çünkü ben bir
dahiyim."

Ben şaka yapmadığımı anlayana kadar yine "Öyle mi?" yüzünü yaptı.
"Bir dakika, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Bu, her şeyi bildiğin anlamına mı
geliyor?" "Her şeyi değil."

Kafasını eğdi. "Kaçınıcı sınıftasın?"

İşte başlıyoruz. Boğazımı temizledim. "Lisedeyim."

Emery'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Lisede mi?*"

Kafamda zihinsel bir geri sayım başladı. Her an bu kız
uzaklaşabiliirdi. En iyisi bu işi bitirmektir.

"Sonbaharda devlet okulundan ayrılıp özel bir liseye geçeceğim.
İki yılım daha var, sonra üniversiteye başlayacağım. Sonra da
MIT'ye gideceğim. Tıpkı babam gibi."

"Ama... sen on yaşındasın!"

"*Biliyorum.*" İç geçirdim. "Sorun değil. Benimle konuşmaya
devam etmek zorunda değilsin."

Kız burnunu kırıştırdı. "Neden konuşmayı
bırakayım ki?" "Çünkü bu tuhaf."

"Garip değil, havalı! Sen Sheldon Cooper gibisin! Şu dizideki gibi mi?
Young Sheldon?"

Gerildim. Televizyon izlemiyordum, ama Gaithersburg'daki lisemde
her gün bu karşılaştırmayı duyuyordum. Çoğunlukla, benden büyük
çocuklar — yani herkes — benimle dalga geçiyor ve trenleri veya
Star Trek'i sevip sevmediğimi ya da Meemaw denen bir şeyim olup
olmadığını soruyorlardı.

"*Hayır.* Ben ona benzemiyorum."

"O on bir yaşında liseden mezun oldu."

"Sana liseyi bitirmeyeceğimi söyledim. Hala iki yılım var."

Emery bacaklarını salladı ve parlak siyah ayakkabılarının topuklarını kayaya sürttü. "Bence bu çok havalı. Keşke ben de iki yılda bitirebilseydim. O zaman hemen Rizdy'ye gidebilirdim!"

"Rizdy ne?"

"Rhode Island Tasarım Okulu'nun kısaltması. R-I-S-D, ama 'Rizdy' gibi okunur."

"Tamam. Ne tasarlamak istiyorsun?"

"Evlerin içini. İç mimar olmak ve belki düğünler gibi büyük etkinlikler düzenlemek istiyorum. Çizim, resim ve kolaj yapmayı seviyorum, ama her şeyden çok odaları yenilemeyi seviyorum. Yatak odamı görmelisin."

Boynumun arkasında bir sıcaklık hissettim. Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Peki..." Emery yanıma yaklaştı. "Dahi olmak nasıl bir şey?" "Şey... fena değil." Kollarımız birbirine değdiği için kekeledim.

"Bazı iyi şeyler, bazı kötü şeyler." "İyi şeyler nelerdir?"

"İstediğim her şeyi okuyabiliyorum," dedim. "Biraz piyano çalabiliyorum. Matematik yapabiliyorum. Çok zor matematik."

Emery yüzünü buruşturdu. "Matematik *en kötüsüdür*. Ama okumayı seviyorum! *Wings of Fire*, *Matilda* ve *The Secret Garden*'ı seviyorum." Şimdi daha da parlaklaşmıştı, enerjiyle uğultu yapan canlı bir tel gibi. "Şu anda ne okuyorsun?"

"Marcus Aurelius'un

Meditasyonları." "Ha?"

"Boş ver," dedim çabucak. Onunla dalga geçtiğimi düşünmesini hiç istemedim.

"Tamam." Emery başını eğdi. "Süper dahi olmanın kötü yanları nelerdir?"

Kafamda uzun bir liste belirdi. En üsttekini seçtim. En kötüsünü. "Yalnızlık çekiyorum."

Tanrım. Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyordum. Emery'nin yüzü yumuşadı.

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü yaşitlarımla nasıl konuşacağımı bilmiyorum." Gözlerimi kaçırdım. "Boş ver. Aptalca bir şey."

"Aptalca değil. Belki de sadece pratik yapman gerekiyor. Özel okula değil de normal bir okula gitsen, daha normal çocuklarla birlikte olurdun, değil mi?"

"Evet. Ama..."

"Ama normal okul senin için çok mu kolay?" Gülümsedi. "Ünlü olmak ve Nobel Ödülü kazanmak mı istiyorsun? Sıkıcı yaşlı Niels Bohr gibi mi? Sıkıcı Bohr."

Kıkırdadı ve bu bana da sıçradı, gülmenin imkansız olduğunu düşündüğüm bir günde beni güldürdü.

"Evet... belki," dedim. "Bohr atom yapısı konusunda uzmanlaşmıştı. Ben kara delikleri incelemek istiyorum ve bu farklı bir fizik dalı."

"Farklı türleri mi var?" "Oh evet..."

Emery nefesini tuttu. "Aman Tanrım! Gözlerin!"

Ne olduğunu anlamadan, gözlüğümü çıkardı ve alnımdaki kahverengi saçları geriye doğru çekti. Yüzü benimkine yaklaştı, o kadar yaklaştı ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Biri koyu mavi, diğeri kahverengi!" diye bağırdı. "Ya da çoğunlukla kahverengi. Alt kısmında biraz mavi var... Vay canına, bu çok havalı!"

Küçük bir çocuk olduğumdan beri insanlar heterokromim hakkında çok konuşuyorlardı, bir gözümü babamdan, diğerini annemden miras aldığımı söyleyerek benimle dalga geçiyorlardı. Bu durum hoşuma gidiyordu, ama şimdi annem yoktu ve onun hatırası sonsuza kadar benimle kalacaktı. Onun veda hediyesi. Ama Emery bunu tekrar özel hale getirdi.

"Özel" kelimesi, seninle konuştukça "tuhaf" kelimesine dönüşecek. Bekle de gör.

"Her neyse," dedim, soğuk ve duygusuz görünmeye çalışarak. Gözlüğümü geri alıp taktım. "Önemli bir şey değil."

"Belki senin için değil," dedi Emery. "Ama daha önce senin gibi gözler görmedim."

Ben de onun gibi gözler görmemiştim. Sadece mavi-yeşil rengi —spektrumda standart bir renk—ama içlerinden ışık saçıyor gibiydiler. Parlak ve sıcak, ama kenarlarında hüzün vardı.

Kötü bir gün geçirdiğini söylemişti. Ona kendisi hakkında sorular sormalıyđım ama bunu tuhaf görünmeden nasıl yapacağımı bilmiyordum. IQ'm 177'ydi. Uykumda diferansiyel denklemleri çözebilir ve pi sayısını 1000 basamağa kadar ezbere söyleyebilirdim, ama normal şeyler hakkında konuşmak zordu.

Belki de haklıydı. Sadece pratik yapmam gerekiyordu.

Kötü gününü sormak için nefesimi tuttum, ama piknik masalarındaki yetişkinler çocukları akşam yemeğine çağdırmaya başladılar.

"Emery!" diye bağırdı adamlardan biri, maşa sallayarak.

"Baban mı?" diye sordum.

"Komşum." Emery'nin gözlerinin kenarlarında gizlenen hüzün tam anlamıyla ortaya çıktı. "Babam bize piknik gibi eğlenceli bir şey yapmamıza asla izin vermez, ama... kötü bir şey oldu, bu yüzden Jack'i ve beni bir süreliğine buraya gönderdi. Jack benim kardeşim. On bir yaşında."

"Ne kötü bir şey oldu?" diye sordum, sesimi alçaltarak. "Sadece bana anlatmak istersen. Anlatmak zorunda değilsin..."

Emery kucağındaki ellerine baktı. "Diğer kardeşim Grant kayıp. Neredeyse on sekiz yaşında, bu yüzden arkadaşlarıyla Newport'a gittiğini düşünüyorlar." Bana korku dolu gözlerle baktı. "Ama bence o kaçtı."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Babam çok katıdır. Çok katı. Bu sabah babamın çalışma odasında tartıştıklarını duydum. Grant'in hangi üniversiteye gideceği konusunda bağıırıyorlardı. Babamın onun için planları var... Hepimiz için planları var, ama Grant bundan hoşlanmadı." Emery'nin gözleri doldu. "Grant dışarı çıktığında yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sonra Jack'e ve bana sıkıca sarıldı ve kapıdan çıktı."

Kapıdan çıktı. Tıpkı annem gibi. Aynı gün.

Emery'nin acısı bana da sirayet ediyor gibiydi. Annemin gitmesinden daha fazla acı çekebileceğimi sanmıyordum, ama Emery'nin acısını görmek kalbimdeki acıyı ikiye katladı.

"Belki de arkadaşlarının yanına gitmiştir," dedim beceriksizce. "Eminim öyledir."

"Bagajsız mı? Hiçbir şey olmadan mı?" Sonra tekrar gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, eminim haklısın. Üzgünüm."

"Ne için?"

"Annem, diğer insanların önünde nasıl davrandığıma her zaman dikkat etmemi söyler. Her zaman kibar ol ve gürültü yapma."

Kaşlarımı çattım. "Gürültü yapmıyorsun. Endişeleniyorsun. Endişelenmen normal."

Emery bana gülümsedi, alt dudağı titriyordu, bu da kalbimde yeni çatlaklar açtı. Onu kendime çekip korumak için bir dürtü hissettim. Bunun yerine, beceriksizce sırtının tam ortasına hafifçe vurdum. Avucum elbisesinin yumuşak kumaşına dokunur dokunmaz, sanki çok yorgunmuş gibi bana yaslandı. Donakaldım ama ihtiyacı varsa omzuma yaslanmasına izin verdim. Benim ihtiyacım olduğunu biliyordum. Birkaç dakika öyle oturduktan sonra, ızgaradaki babası onu tekrar çağırdı.

"Emery! Gel de bir şeyler ye!"

"Geliyorum!" Gözlerini sildi ve kayadan indi. "Aç mısınız? Akşam yemeği yedin mi?"

"Aç değilim," dedim. O anda, midem yüksek sesle, utanç verici bir şekilde guruladı.

Emery'nin gülümsemesi geri geldi. "Hmm, sanki açmışsın gibi geliyor." "Sanırım bir şeyler yiyebilirim."

"Orada bekle!"

Birkaç dakika sonra Emery, iki kağıt tabakta sosisli sandviç, patates salatası ve büyük karpuz dilimleri ile geri geldi.

"İçecekleri taşıyamadım," dedi ve bana bir tabak uzattı. "İçecek ister misin? Geri dönebilirim..."

"Hayır," dedim. Onun iyiliği zaten fazlasıyla yeterliydi. Ama asıl nedeni, onun tekrar gitmesini istemememdi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Birkaç dakika sessizlik oldu — sadece ben ve bu kız, gökyüzü kararırken bir kayanın üzerinde oturmuş, sosisli sandviçlerimizi yiyip havai fişekleri bekliyorduk.

Benim zaten havai fişeklerim var.

Bilimsel açıdan bakıldığında, bu hiç mantıklı değildi — Emery ile yeni tanışmıştık ve ikimiz de çocuktuk, ama yine de bu doğrudu.

Emery hot dog'unu rekor sürede bitirdi ve patates salatasına başladı. Beni bakarken yakaladı ve güldü. "Annem beni şimdi görse çıldırırdı. Ama o kadar endişelendim ki, bütün gün hiçbir şey yemedim."

"Neden çıldırır ki?"

"Kilo konusunda dikkatli olmam gerektiğini söylüyor." Emery gözlerini devirdi. "Beni o aptal güzellik yarışmalarına sokardı ve kostüm bana tam uymazsa çok sinirlenirdi. Utanır gibi."

Ben kaşlarımı çattım. "Bence gayet iyisin." *Sen mükemmelsin.*

Emery sırtıttı ve patates salatasından büyük bir lokma aldı. "Zaten burada bana dırdır etmek için değil, o yüzden ne istersem yiyeceğim."

Kendi tabağıma bakarak, şu ana kadar edindiğim bilgileri değerlendirdim:

1. Emery'nin babası, onun (ve erkek kardeşinin) eğlenceli bir 4 Temmuz pikniğine katılmasını istemiyordu.
2. Çocukları için onları kaçmaya zorlayan "planları" vardı.
3. Annesi ona yeme bozukluğu yaşatmaya çalışıyor gibiydi.

Emery'nin ebeveynleri ya onun ışığını kasten söndürüyorlardı ya da onu göremiyorlardı, ki bu bana imkansız geliyordu. O ışık saçıyordu. Kesinlikle A1 sınıfı bir yıldızdı. Ama bu tür bir

tür bir gözlemdi, bu yüzden bana tuhaf bakışlar atıldılar ve hiç arkadaşım olmadı, bu yüzden bunu kendime sakladım.

"Peki, Xander," dedi Emery bir dakika sonra, "sen bir dahisin ve baban hükümet için çalışan ünlü bir bilim adamı. Annen ne iş yapıyor?"

Ağzımdaki patates salatası yapışkan bir çimentoya dönüştü. "O da hükümet için çalışıyor. Dışişleri Bakanlığı'nda."

"Vay canına," dedi Emery. "Nerede...?"

"Senin ailen ne iş yapıyor?" diye sordum, o soruyu sormadan önce sözünü keserek.

"Babam Wallace Industries'in sahibi. Büyük bir tekstil şirketi. Annem ise hayır işleri dışında hiçbir şey yapmıyor."

"Kulağa hoş geliyor."

"Sadece gösteriş için," dedi Emery. "Çoğunlukla babamın şirketi için akşam yemeği partileri ve benzeri şeyler düzenliyor."

"Oh." Başka bir şey söylemek için uğraştım ve arkamıza baktım. Piknik masalarında, çocuklar çığlık atıp birbirlerine yemek atıyorlardı. "Jack kardeşin hangisi?"

Emery, azalan ışıktaki gözlerini kısarak baktı. "Onu göremiyorum." Yüzü yine düştü. "Buraya gelmek istemedi. Grant'i aramak istedi. Onlar en iyi arkadaşlar. Ben de onun için endişeleniyorum."

Devasa IQ'm nadiren beni yanıltırdı, ama Emery'yi hayal kırıklığına uğratiyordum. Onu neşelendirmek için ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Annemden bir daha asla bahsetmemeye karar vermiştim, ama Emery bana kardeşinden bahsetmişti. Belki ona annemden bahsedersen, onun nasıl hissettiğini biraz anladığımı anlardı. Arkadaşlar böyle yapmaz mıydı? Zorlukları paylaşarak diğerinin kendini yalnız hissetmemesini sağlamak?

Ya da annemin beni istememesinin nedenini merak edebilir.

"Annem..." Boğazımı temizledim. "O da gitti."

Emery'nin bana güleceğini düşünerek kendimi hazırladım, ama o bana garip bir ifadeyle, sanki korkmuş gibi baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, valizlerini topladı ve gitti." "Ne zaman?"

"Bu sabah." "*Bu sabah* mı?"

Emery'nin gözleri gerçekten yaşlarla doldu. Onun ağlaması beni de ağlatmak istedi, ama kendime söz vermişim, bu yüzden duygularımı bastırdım.

"Önemli bir şey değil."

"Önemli!" diye bağırdı Emery. "Bunu yapamaz! Nereye gitti?"

"Paris'e, sanırım." Sertçe oturdum. "Emin değilim ve umurumda da değil."

"Tanrım, Xander, çok üzgünüm."

Emery aniden bana sarıldı ve yemek tabağını ayaklarımızın dibine düşürdü. Onun yumuşak dokunuşunun rahatlatıcı etkisi, sanki tüm acıyı içimden atmak istercesine küçük kollarıyla beni sıkıca sarması karşısında şok oldum ve donakaldım.

Bir süre sonra beni bıraktı ve başını salladı. "Vay canına, ne garip, değil mi? Kardeşim ve annen? Aynı gün?"

Başımı salladım. Bu ihtimal çok düşük bir ihtimaldi, ama daha da düşük bir ihtimal, parkta bulunan tüm çocuklardan bu kızın benimle oturmayı seçmesiydi. "Umarım kardeşin geri gelir, Emery."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Umarım annen geri gelir, Xander," dedi. "Teşekkürler," dedim donuk bir sesle.

Fazla umudum yoktu, ama Emery'nin kardeşi geri dönmek zorundaydı. Dönmezse onun ne kadar üzüleceğini düşünmek istemiyordum.

"Ortalığı dağıttım," dedi Emery, yere dökülen yiyeceklere bakarak hafifçe gülerek.

"Ben hallederim." Aşağı atladım ve kirle kaplı karpuz kabuğunu aldım, patates salatasını ise onun peçetesini kullanarak topladım.

"Gerek yok..."

"Tamam," dedim gülümseyerek ve hepsini yakındaki çöp kutusuna attım. "Teşekkür ederim," dedi.

Şimdi o kayanın üzerindeydi ve ben onun önünde duruyordum. Ne yapacağımı bilemeden ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine soktum. Yine yanına otursam mı? Bu onun için uygun olur mu?

"Şey..." Boğazımı temizledim ve enseme ovuşturdum. "Havuzdaki balıkları beslemek ister misin?"

Tirildim. Emery gibi bir kız çamurda diz çökmek istemezdi ve...

"Evet!" diye bağırdı ve kayadan atladı. "Gidip biraz daha sosisli sandviç ekmeği alacağım."

"Oh, tamam." Biraz gülümsedim. Belki de arkadaşlık konusunda iyi gidiyordum.

Emery koşarak uzaklaştı, sonra hemen geri döndü. "İki taneden fazlasını almama izin vermediler." Alt dudağını ısırdı. "Bu yeterli mi? Yoksa başka bir şey mi almalıyım?"

Kaşlarımı çattım. "Sorun değil."

"Oh. İyi. Babam hep bana dünyanın nasıl işlediğini bilmediğimi ve sormam gerektiğini söyler."

"Sosisli sandviç ekmeği hakkında mı?"

Omuz silkti ve başka yere baktı.

Koleksiyonuma bir bilgi daha ekledim: *4. Emery'nin babası onun kendinden şüphe etmesine neden oluyor. Hem de çok.*

"İki mükemmel."

Gülümsedi ve elimi tuttu. "Gidelim!"

El ele tutuşarak göletin kenarına koştuk. Emery kirlenmekten endişelenmiyor gibiydi ve benimle birlikte diz çöküp minnowlara ve sazanlara ekmek parçaları attık. Bir kaplumbağa bulanık su yüzeyinin üstüne kafasını çıkardığında sevinçle çığlık attı.

"O bir kırmızı kulaklı kaplumbağa," dedim. "Kafasındaki kırmızı izden anlaşılıyor. Birçok insan onları evcil hayvan olarak besler, ama bazı bölgelerde istilacı türler olarak da kabul edilirler."

"Çok sevimli!" Emery bana baktı. "Bunu nereden biliyorsun? Dahi olunca her şeyi otomatik olarak biliyor musun?"

"Hayır," dedim. "Parka geldiğimde genellikle kimseyle oynamam, bunun yerine hayvanlar, bitkiler ve diğer şeyler hakkında bilgi edinirim."

Bana acıyacağını sanmıştım, ama Emery güzel gülümsemesiyle bana baktı. "Çok şanslısın."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Çünkü şimdi birlikte oynarken senin öğrendiklerini ben de öğreniyorum. Bu, nasıl denir... aynı anda birden fazla iyi şey olduğunda olan şey gibi mi?"

"Kazan-kazan durumu," diye mırıldandım, bu kızın beni tanıdığı için kendini şanslı hissetmesi boğazımı birden sıkıştırdı.

"Evet!" diye bağırdı. "Kazan-kazan durumu."

"Asıl şanslı olan benim, Emery," dedim, sözümü geri alamadan. Kafasını bana çevirdi. "Neden?"

"Çünkü..." Aklıma yüzlerce seçenek geldi, ama gerçeği söyledim. "Çünkü bugün hayatımın en kötü günlerinden biri ve sen onu daha iyi hale getiriyorsun. Daha da iyisi. Artık en kötü gün bile değil, çünkü bugün seninle tanıştığım gün."

Emery şaşkınlıkla gözlerini genişletti ve ben fazla konuştuğum için kendime lanet ettim. Beni tuhaf biri olarak görecekti, ama yanakları pembe bir kızarıklıkla kaplandı ve gülümsemesi her zamankinden daha güzeldi.

"Ben de," dedi. "Yani, hâlâ Grant için endişeleniyorum, ama aynı zamanda... mutluyum. İkisini aynı anda hissetmek kötü bir şey mi?"

"Hayır," dedim. "Hâlâ annem için üzülüyorum, ama aynı zamanda mutluyum da."

Yine kısa bir sessizlik oldu, ama bu seferki hoştu. Sıcak. Sanki sonsuza kadar bu sessizlikte kalabilirmişim gibi... Ve sonra sırtımın ortasına keskin bir su patlaması çarptı.

"Defol git, Bender!"

Ayağa kalktık ve tam zamanında döndük, ikinci su balonu göğsüme çarptı. Su damlacıkları gözlüğüme sıçradı. Onları gömleğimle sildim, utançtan cildim o kadar yanıyordu ki giysilerimin bir anda kuruyacağını sandım. İki çocuk — biri sarışın ve iri, diğeri esmer ve zayıf — yirmi metre uzakta durmuş gülüyorlardı.

Emery ayağını yere vurdu. "Kesin şunu, çocuklar!"

"*Kesin şunu çocuklar,*" dedi sarışın çocuk tiz bir sesle taklit ederek. Bir balon daha fırlattı. Emery'yi arkama ittim ve balon uyluklarıma çarparak kot pantolonumu ıslattı.

"Görünüşe göre altına işemiş," dedi esmer çocuk alaycı bir şekilde. "Altına işedin mi, Bender?"

"Kapa çenenin, Rhett!" diye bağırdı Emery. "Kesin şunu, ikiniz de!" "Yoksa ne olur?" diye alay etti sarışın.

"Yoksa babama söylerim," dedi Emery.

İki çocuk da anında gülümsemeyi kesti. Birbirlerine baktılar, sonra Emery büyü yapmış gibi aceleyle uzaklaştılar.

"Korkaklar," diye mırıldandı. "Babamın iyi bir yanı, sadece benim değil, herkesin ondan korkması." Islak giysilerime baktı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim çabucak. "Sadece su. Önemli değil." "Onlar için üzgünüm. Tucker ve Rhett pislikler." "Önemli değil."

"Önemli. Xander..."

"Unut gitsin, tamam mı?" Gözlerine bakmamak için eğilip balon parçalarını toplamaya başladım. "Kaplumbağaların lateksi yemesini istemem..."

Emery, balon parçalarını ararken yanıma diz çöktü. Hepsini topladıktan sonra, parçaları kayanın yanındaki çöp kutusuna attık. Bizim kayamız. Tekrar üzerine oturduk ve anında kendimizi daha iyi hissettik. Çünkü orası bizim güvenli yerimizdi.

"Yaptığın şey oldukça havalıydı," dedi Emery bir dakika sonra. "Ne?" diye sordum, çünkü benim görebildiğim kadarıyla havalı bir şey yoktu. Hiçbir şey.

"O balon bana çarpacaktı, ama sen önüme geçtin ve balon sana çarptı," dedi. "Beni korudun."

Kaşlarımı çattım. Öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. Belki de Emery ile ona zarar verebilecek bir şeyin arasına kendimi koymak sadece içgüdüsel bir hareketti.

"Teşekkür ederim, Xander," dedi ve sonra yanağıma dudaklarının yumuşak dokunuşunu hissettim.

Anında, içimi bir elektrik akımı sardı, ensemdeki tüyler diken diken oldu, ama hoş bir şekilde. En iyi şekilde. Yüzüme dokunma isteğiyle mücadele ettim, böylece kirli ellerimle onun küçük öpücüğünün hissini silip atmayacaktım. Onun yerine ellerimi kot pantolonuma sildim ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Ama Emery'nin öpücüğü de bir büyüydü, kafamdaki tüm düşünceleri sildi.

O sihir gibi.

Park yerini bir çift far ışığı kesti. Farkında olmadan akşam karanlığı çökmüştü; dünyanın bu kadar çabuk sadece ben ve Emery'ye daraldığına şaşırıyordum. Babam sonunda beni hatırlamış olmalıydı, ama şimdi en son istediğim şey oradan ayrılmaktı.

Ama bu babamın eski Buick'i değildi, şık siyah bir şehir arabasıydı. Park yerinin uzak köşesine yanaştı. Uzun boylu, solgun ve siyah giyinmiş şoför arabadan indi.

"Bayan Emery," diye seslendi ve ona el salladı.

"Bu Colin, babamın şoförü. Erken gelmiş. Havai fişek gösterisine kadar kalmamız gerekiyor." Gözleri bana kaydı. "Grant yüzünden geldiğini hissediyorum. Belki kötü haberler vardır."

"Ya da belki iyi haber," dedim, ama bu bir yalan gibi geldi.

Emery minnetle gülümsedi, sonra yine üzgün bir ifadeye büründü. "Yazın geri kalanını İtalya'da geçireceğiz. Sanırım artık seni göremeyeceğim."

"Sanırım öyle," dedim ve kalbimde bir çatlak daha oluştu. O kadar çok çatlak vardı ki, kalbim parçalanmak üzereydi.

"Biliyorum!" Emery kolumu tuttu. "Bana mektup yazabilirsin. Bana mektup yaz, ben de adresini alayım, sana cevap yazayım. Sana söylersen benim adresimi hatırlayabilir misin?"

"Tabii ki."

"Yaşasın! Mektup arkadaşı olacağız! Ve çok uzak olsa da, gelecek yıl burada buluşalım. Gelecek 4 Temmuz'da. Tam bu kayanın üzerinde. İster misin?"

Bir yıl. Bin yıl gibi gelmişti, o kadar uzak hissettiriyordu. Muhtemelen beni tamamen unutacaktı, ama bu benim tek şansımdı, ben de kabul ettim.

"Evet," dedim. "İstiyorum."

Emery, *beni* tekrar göreceği düşüncesiyle yüzü mutlulukla aydınlandı ve o gün ağlamaya en yakın olduğum an buydu.

Bana adresini söyledi — şüphesiz su kenarında büyük bir evdi — ve ben de sanki sınavda başarısız olmamam gereken dünyanın en önemli sorusunun cevabıymış gibi onu hafızama kazıdım.

Şoför onu tekrar aradı, bu sefer daha acil bir şekilde.

"Gitmeliyim," dedi Emery, geriye doğru yürürken. "Bana mektup yaz, tamam mı?" "Yazacağım."

Karanlık çökerken bana el salladı, sonra durdu ve uzun sarı bir çiçeğin üzerine eğildi — parlak sarı bir trompeti olan bir nergis. Emery onu kopardı ve nefes nefese bana doğru koştu.

"Beni unutmayacaksın, değil mi Xander?"

"Unutmayacağım," dedim. "Asla."

"Söz veriyor
musun?"

"Söz
veriyorum."

Emery'nin gülümsemesi nefesimi ve kalbimi çaldı. Çiçeğin sağlam yeşil sapını elime bastırdı. "Gelecek yıl görüşürüz."

Onun gitmesini izledim, soğuk görünen bekleyen arabaya binmesini izledim. Bugün de soğuk ve sert bir gündü, ama Emery... o her şeyiyle sıcak ve iyiydi ve onu sonsuza kadar hatırlayacağımı biliyordum.

Emery, On Üç Yaşında

Beni unuttu.

Tek açıklaması buydu. Üç yıldır her yıl Brenton Park'a geliyordum. Kayaya. *Bizim* kayamıza. Ve üç yıl boyunca Xander hiç gelmedi. Bu üçüncü yıldır. Son yıldır.

Artık bunu yapamıyorum.

Sert taşın üzerinde kıpırdadım. Popom uyuşmuştu; onu kaçırma riskini göze alamadığım için saatlerdir, sabahtan beri oturuyordum. Ama şimdi güneş batıyordu ve Xander'ın gelmeyeceği belliydi. Yine.

Batıya, okyanusa baktım. Elimdeki kağıt buruşuyordu, mürekkep gözyaşlarımla lekelenmiş, yazılar silinmişti. Xander'dan bir mektup değildi. Söz verdiği gibi bana da yazmamıştı. Bir kez bile. Yıllardır boş posta kutuları. Ve her mektup gelmediğinde, içimdeki yumuşak ve sıcak bir parça sertleşip soğuyordu.

Grant'in odasına girmemem gerekiyordu, kimse giremezdi. Müze sergisi gibi mühürlenmişti. Ama bazen oraya gizlice girerdim. Jack de girerdi, muhtemelen benden daha sık. O gizlice girmeye bile zahmet etmezdi. Ebeveynlerimiz veya Belinda, yani hizmetçi, onu yakaladığında bağırır ve küfür ederdi. Onlara siktirip gitmelerini söylerdi. Delirdiklerini söylerdi. Onlardan nefret ettiğini söylerdi.

Belinda'ya bağırılmazdı, sadece anne babamıza bağırırdı.

Ben bağırmadım. Asla bağırmadım. Asla gürültü yapmadım ya da karşılık vermedim. Sadece gizlice girip, üç yıldır kullanılmayan ve bir daha asla kullanılmayacak olan Grant'in yastığına ağladım.

"Providence'taydı, kulaklıklarını takmış tren raylarını geçiyordu," demişti babam Jack ve bana üç yıl önce 4 Temmuz'da. Parktan sonra. Xander'la kayanın üzerine oturduktan sonra. Babam bizi oturma odasında topladı, sesi sanki bir sunum yapıyormuş gibi aynıydı. "Grant'in müziği çok yüksekti ve trenin geldiğini duymadı. Çok trajik, çok trajik bir kazaydı."

Kalbim patlayacak sandım. Babam bu kadar korkunç bir şey söyleyerek kesinlikle yalan söylüyordu. Anneme baktım. Yaz olmasına rağmen açık olan gazlı şöminenin yanında oturuyordu.

Manikürlü eli gözlerini kapatıyordu. Diğer elinde ise kehribar rengi bir sıvının içinde buz küpleri olan bir bardak vardı. Artık neredeyse her zaman elinde böyle bir bardak vardı.

“Anne?” diye fısıldadım.

Hiçbir şey söylemedi. Tek bir ses bile çıkmadı. Çığlık atıp ağlamak istedim ama "kibar genç hanımlar" böyle davranmazdı. Ben daha iyi eğitilmiştim.

Jack hepimiz için yeterince gürültü yapmıştı.

Sanki biri onu vurmuş gibi yere yığıldı. Ağladı, çığlık attı ve bağırdı. Halıyı tırmaladı, gözleri çılgındı, ta ki babam Belinda ve Colin'e onu yatağına götürmeleri için başını sallayana kadar. Ertesi gün, Grant'in odasına girmememiz gerektiğini söylediler. Kimsenin giremeyeceği bir tapınak. Onun tüm eşyaları, içinde olduğu her fotoğraf, hatta onun hatırası bile kapalı bir kapının arkasında kilitliydi.

Onun adını bile söylememize izin verilmiyordu.

Grant'in çok sayıda kitabı vardı. Ne zaman gizlice odasına girseydim, kitap raflarını inceler ve okumak için bir şeyler alırdım. Her zaman bir alarmın çalmasını beklerdim, tıpkı müzede bir esere dokunduğunda olduğu gibi.

Geçen gün, *A Prayer for Owen Meany* adlı bir kitap almıştım. Kitap çok yıpranmış ve köşeleri kıvrılmıştı, kenarlarında Grant'in notları vardı. O yazar olmak istemişti. Babam ise onun işletme okuluna gidip ailenin tekstil işini devralmasını istiyordu. Bu konuda birçok kavga etmişlerdi, her iki tarafın da kaybettiği bir savaş.

Owen Meany ilk başta okuması kolay bir kitap değildi; dini bir kitap gibi görünüyordu. Wallace ailesinde dini veya manevi hiçbir şey yoktu — ailem para, statü ve prestijin tapınağında diz çökmüştü. Ama okumaya devam ettim ve iyi ki de öyle yapmışım. Kitap daha çok inanç ve kaderle ilgiliydi ve ben kadere çok inanırdım. Xander ve benim gibi. Onun annesi ile benim kardeşim aynı gün ayrılmıştı.

Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Xander bana hiç mektup yazmamış olsa da, bizim kayamızda benimle hiç buluşmamış olsa da, ben hala umutluydum. Çok umutluydum.

Onunla ilgili birçok duygu besliyordum ve yıllar geçtikçe bu duygular daha da büyüyor ve karmaşıklaşıyor gibiydi. Bu yüzden, geçen gece, bunları yazıya döktüm. *Owen Meany'nin* başlangıcını yazdım ama Xander'a uyacak şekilde değiştirdim.

Uyumsuz gözleri olan bir çocuğu hatırlamaya mahkumum — gözleri yüzünden ya da tanıdığım en zeki kişi olduğu için değil, gerçek aşka inanmamın sebebi olduğu için. Xander Ford yüzünden umutsuz bir romantik oldum.

Bu çok duygusal ve kızsı bir şeydi, ama ben de öyleydim. Kalbimde bir romantik vardı. Aşk hikayelerini severdim. Kitaplarımda mutlaka bir aşk hikayesi olmalıydı, yoksa okumazdım. Ve yazdıklarımda samimiydim. Sanırım on yaşındayken Xander'a aşık oldum, ama bunun farkında değildim. Şimdi biliyorum. Ama o belli ki aynı şeyi hissetmiyordu. Sözünü tutmamıştı.

Beni unutmuştu.

Gökyüzü kararıyordu. Havai fişekler yakında başlayacaktı ve o burada değildi. Yazmamış ve artık aşk hikayelerinin sadece güzel yalanlar olduğunu biliyordum. Yapılacak tek şey Xander'ı da unutmaktı. Çok acıtıyordu ve ben zaten acı çekiyordum. Babam her zamanki gibi katıydı. Annem bir hayalet gibiydi. Jack artık bir yabancıydı. Her şeyi düzeltmeye çalışan tek kişi bendim. Tüm kurallara uymaya ve onların istediği gibi olmaya çalışıyordum. Onları gururlandırmak için. Çünkü bunu yaparsam, belki sonunda mutlu olurlar diye düşünüyordum.

Ama bunu yapıp Xander'a da tutunamazdım.

Kayamızın sağında, Xander'ın bir zamanlar ona sarıldıktan sonra düşürdüğüm yiyecekleri temizlediği çöp kutusu vardı... ama hayır. Tüm o anıları ve duyguları uzaklaştırmam gerekiyordu. Birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz ve sadece kısa bir süre ayrı kalmışız gibi hissettiğim duyguyu uzaklaştırmam gerekiyordu. Hepsini kalbimin gizli bir odasına tıkıp kapısını kilitlemem gerekiyordu.

Ama bu odaya gizlice girmeyecektim. Xander Ford bir anıdan daha az olana kadar kilitli tutacaktım. Ailem de Grant'e bunu yapıyordu. İşe yarayacağını sanmıyordum - bir insanı nasıl silebilirsin ki? Ama denemeye değermi.

Kağıdı parçalara ayırdım ve parçaları çöp kutusuna attım, tek bir kelime bile kaçmasın diye dikkat ettim, sonra oradan uzaklaştım.

Bölüm I

Hayat bisiklete binmek gibidir. Dengeni korumak için hareket etmeye devam etmelisin.

—Albert Einstein

Bölüm 1

Xander, On Yedi Yaşında

Günümüz

"Hey, baba, geldik," dedim ve Buick'i küçük eve giden araba yoluna çektim. Bir zamanlar pürüzsüz olan beton, artık yabancı otlarla kaplıydı. Zaten tavana takılı U-Haul konteyneriyle aşırı yüklü olan arabamız bir çukura girdiğinde yüzümü buruşturdum.

Ama ne sözlerim ne de sarsıntı babamı düşüncelerinden, sersemliğinden ya da kendi zihninin karmaşık, dolambaçlı tünellerinin derinliklerine dalmış olduğu halinden uyandırabilirdi. Maryland'dan buraya kadar olan tüm yol boyunca yolcu penceresinden dışarı bakıp kendi kendine mırıldanmıştı. Çoğunlukla, sonu olmayan bir denklem için rakamlar.

Durumu iyileşmiyor.

Öne doğru dönüp, kirli, böcek lekeleriyle kaplı ön camdan evi gözlemledim. Yedi yıl öncesine göre daha küçük ve daha bakımsız görünüyordu. En azından bölge güzeldi.

Evimiz, Bend'i oluşturan arazinin kıvrımındaki ormanın bir köşesine sıkışmıştı. Bend, bütün bir mahalle idi, ama bunu bilemezsiniz. Orman, yol, sessizlik... sanki kilometrelerce çevrede kimse yokmuş gibi hissettiriyordu. Bu iyiydi. Evin nasıl yıkıldığını görecekti kimse yoktu.

Şu anda tek evimiz. Son durağımız.

Arabanın artık hareket etmediğini fark etmemiş olan babama baktım ve iç geçirdim.

Annemin ayrılması, yepyeni bir gerçeklik yaratan büyük bir patlama değildi. Bunun yerine, aynı evrenin değiştirilmiş bir versiyonuna açılan bir solucan deliği açmıştı. Yüzeyde aynı gerçeklik, aynı acı hatıralarla dolu. Ama biraz daha derine inerseniz, yabancı bir manzara bulursunuz.

Babam ve ben isteksiz kaşifler haline gelmiştik, her gün annemin yokluğunun küçük izlerini keşfediyorduk. İşte annemin hazırlamadığı ilk kahvaltı. İşte sabahları yanağıma öpücük kondurmayacak kimsenin olmadığı Langdon Okulu'ndaki ilk günüm. İşte öğleden sonra otobüs beni bıraktıktan sonra boş kalan ev. İşte babam, yatak odasında yalnız, çalışma odasında yalnız, akşam yemeğinde yalnız, ben televizyon karşısında yediğim yemeğin veya sipariş ettiğim yemeğin artıklarıyla uğraşırken. Yalnız, yalnız, yalnız.

Annem bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini söylemişti, ama yedi yıl olmuştu. Çocukluğum neredeyse bitmişti. Babamın kariyeri de öyle. Geri dönmeyecekti ve dönse bile, çok geç olacaktı.

Babam hala bekliyordu.

Sık sık kendileriyle ilgili, annemle ilk tanıştıkları günleri anlatırdı. "Onu ilk gördüğümde ikimiz de lisansüstü öğrencisiydik," derdi bana, gözleri uzaklara dalmış. "O ilk anda ona çaresizce aşık oldum, ama o yine de beni terk etti."

Onun nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Annemin ayrılmasından yedi yıl sonra, her şey alt üst oldu. Annemin maaşı olmadan babam hiç ara vermeden tam zamanlı çalışmak zorunda kaldı. Artık yazları Rhode Island'da geçiremiyorduk ve tüm bu üzüntü bizi çok yıpratmıştı. Birkaç hafta önce NIST'ten iki amiri bizi ziyarete gelmeden çok önce, babamın zihninin yavaş yavaş erozyona uğradığını görmüştüm.

"Oğlum, babam sinir krizi geçirdi," dedi takım elbiseli adamlardan biri Gaithersburg'daki evimizde. "Giderek daha unutkan hale geliyor. Uzun süreli boşluklar yaşıyor..." Boğazını temizledi. "Emekli olup emekli maaşı almaya başlaması gerekiyor."

Diğer takım elbiseli adam daha doğrudan konuşmuştu. "Terapötik bir ortamın ona iyi geleceğini düşünüyoruz."

Satır aralarını okudum.

"Onların beni uzaklaştırmasına izin verme," diye yalvarmıştı babam o gece. "Bir şeyin peşindeyim. Büyük bir şey, ve onlar kıskanıyor. Her zaman kıskandılar."

"Yardım etmek istiyorlar, baba."

"Yardıma ihtiyacım yok." Küçük, yürek burkan bir kahkaha attı. "Yaşlı babanı henüz emekliye ayırmayın. O kadar da bitmiş değilim. Tam tersine. Zihnim hiç bu kadar keskin olmamıştı. Hiç bu kadar net hissetmemiştim." Omuzlarımı sıktı. "Yaklaştım, Xander. Çok yaklaştım."

Babam, dünyadaki tüm fizikçilerin başarmaya çalıştığı şeyi başarmak üzere olduğunu ısrarla söylüyordu: kuantum teorisini genel görelilikle uzlaştırmak ve her şeyi açıklayan tek bir teoriye ulaşmak.

"Sadece gürültü ve müdahale olmadan tek başıma çalışmam gerekiyor. Rhode Island'a geri dönebiliriz!" Babam, gözlerinde umutla ağladı. "Castle Hill'de okula gidebilir ve bir değişiklik olsun diye normal bir çocuk olabilirsin. Normal bir liseye gidip normal çocukların yaptığı her şeyi yapabilirsin. Güven bana, Xander, bunu istiyorsun. Biraz daha güvende kal, çünkü sahaya çıktığında seni parçalamaya çalışacaklar."

Ben sahada olmak, beynimi pratik olmayan duygular yerine pratik gerçeklerle meşgul etmek *istiyordum*. Ama babamın Rhode Island'daki evde daha fazla kalması gerekiyordu.

Lise son sınıfımı Castle Hill Akademisi'nde okumam kararlaştırıldı. Babamın ya iyileşeceği ya da kendi zihninin çatlaklarına düşeceği bir ara yıl. O günlerini denklemler üzerinde çalışarak geçirecek, ben de lisede rol yapacaktım. CHA'nın akademik, STEM dersleri, sanat ve "elit" sporlar (jimnastik, lakros, su topu ve kürek) alanlarında sağlam bir programı vardı. Hatta fakir Bend çocuklarının da okula devam etmesine izin verecek kadar cömertlerdi.

Maryland Üniversitesi'nden zaten üç diplomam vardı; ihtiyacım olan ya da istediğim son şey daha fazla liseydi, ama

kürek takımı bir cazibe merkeziydi. Langdon ekibindeydim ve fiziksel efor, annemin terk ediş ve tüm o boş posta kutularında boğulmaktan beni kurtardı.

Bu büyük planın dezavantajı, Emery Wallace'ın da Akademi'ye devam etme olasılığının yüksek olmasıydı. Tabii taşınmamışsa. Bu, onun sessizliğini açıklayabilirdi, ama ben bundan şüpheliydim.

Yıllarca Emery'ye mektup yazdım. Her birine cevap gelmediğini düşünürsek, utanç verici ve acınası bir mektup sayısıydı. Annem gibi, Emery de beni tanımak konusunda fikrini değiştirmiş gibiydi. İki yıl önce son mektubumu gönderdim. Ona olan hislerimi gizlemeden, kalbimden gelen bir itiraf.

Cevap yoktu.

Aramızda olabilecek her şeyi vazgeçmiştim. Ama yine de...

Yine de, yedi yıl sonra, harap evimizin garajında otururken, Emery'yi tekrar göreceğim düşüncesi kalbimi çarptırıyordu. Büyüdüğüne göre şimdi ne kadar güzel olmalı...

Emery'nin görüntüleriyle dolmak isteyen zihnimi boşalttım. Yıllarca düşüncelerimi ve duygularımı, onun cevap verme zahmetine bile girmedeği mektuplara döktüğüm için kalbimdeki yara daha da derinleşmişti. Artık bir kanyon gibiydi, boşlukla yankılanan bir kanyon, çünkü bir daha kimseyi hayatıma sokma ihtimalim sıfırdı.

"Hadi baba," dedim, onu nazikçe gerçeğe döndürerek. "Evdeyiz."

Babam, Noel sabahındaki küçük bir çocuk gibi oturma odasına koştu. Ev, düzgün bir ofis için çok küçüktü, bu yüzden yıllar önce oturma odasının bir köşesindeki eski bir tekerlekli masayı çalışma masası olarak kullanmaya başlamıştı, şimdiyse neredeyse tamamen kitap ve kağıtlarla kaplıydı.

"Evet," diye iç geçirdi ve mutlu bir şekilde gıcırdayan sandalyeye oturdu. "Sonunda gerçek bir iş yapabileceğim."

Benim ve onun spor çantalarını tüylü halının üzerine bıraktım ve etrafa göz gezdirdim. Ev 1500 fit kare büyüklüğünde dağınıktı, ancak Şimdi tüm bu dağınıklık yedi yıllık toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydı ve üzerine fare pislikleri serpilmıŐti. n kapı, bir kat yukarı çıkan merdivenlere bakıyordu, taş Şöminenin önünde eski püskü bordo bir kanep ve çiziklerle dolu ahşap bir sehpa duruyordu ve n pencerenin altında eski bir piyano vardı. Babam eskiden oldukça iyiydi ve ben de dersler almıştım. Eskiden det yapardık, annemin hoŐlandığı tek Şey buydu, ama ikimizin tekrar çalacağını hayal edemiyordum.

atı katım hariç her yer dağınıktı. Pislik değil, sadece eşya. Çok fazla eşya ve Şimdi bunu annemin gözünden görebiliyordum. Klostrofobiye neden olan harap bir ev, harap bir adam ve onun acı çeken oğlu tarafından yönetiliyordu.

Onun gitmesine ŐaŐmamalı.

Bu mazereti reddettim. Onun nedenleri vardı — belki yüzlerce, büyük ve küçük, ama hepsi benden daha önemliydi.

İki hafta sonra okulun ilk günü geldiğinde, bisikletimle — Buick'ten daha az utanç vericiydi — Castle Hill Akademisi'nin ğrenci otoparkına gittim. Adına yakıŐır Şekilde, okul bir tepenin üzerinde ultra modern bir kale gibi duruyordu — tamamen beyaz yüzeyler, keskin aılar ve cam. Otopark Mercedes, Tesla ve BMW'lerle doluydu, aralarında birkaç hurda araba da vardı. Diğer Bend ocukları.

Benim gibi kimseyi görmedim, ama kaputların üzerinde oturan veya gruplar halinde toplanmış, konuşup gülen bir sürü zengin ocuk vardı. Herkes nemli havaya uygun giyinmişti: kızlar kısa etekler veya kesik Şortlar ve dar, açık üstler giyyordu. Erkekler benimki gibi delikli olmayan kot pantolonlar giyyordu. Gmlekleri tasarımcı marka pololardı, benimki ise en sevdiğim grup Radiohead'in soluk logosu olan, incelen bir tiŐrtt.

Bisikletimi kilitledim ve sırt çantamı omzuma astım. Range Rover'a yaslanmış bir grup öğrencinin yanından geçerken bakışlarını hissettim. Aracın arka camında "*SENİORLARINIZA SAYGI GÖSTERİN!!!*" yazıyordu.

"Naber, Bender?" diye seslendi biri.

Gözlüklerimin arkasından gözlerimi devirdim ve yürümeye devam ettim. "Bender." Ne kadar orijinal, sanki "Richies" yaratıcılığın timsaliymiş gibi. Neden kendimi bu deneye maruz bıraktığımı merak ettim, hem de ilk kez değil.

Gerçeği söyle, diye fısıldadı bir ses. *Onun için buradasın.*

Elimde değildi. Emery Wallace'ı görmek, onun hayatta ve iyi olduğunu ve beni görmezden gelmeyi *seçtiğini* teyit ederek kalbimdeki her bir yara izini yeniden açmak için mazoşist bir dürtü hissediyordum.

Devasa okulun önündeki yeşil çim alanı geçerken, her sarışın saç, her kız gibi kahkaha gözümü çekti ve kalbimi hoplattı. Emery'nin taşınmış olup olmadığını merak ederek, hem üzüntü hem de rahatlama duyguları arasında, çim alanı neredeyse geçmiştim.

Ve sonra onu gördüm.

Okulun maskotu olan aslan heykelleri, okulun ön kapısına çıkan beyaz merdivenin iki yanındaki kısa sütunların üzerinde heybetli bir şekilde duruyordu. Emery Wallace, bir grup zengin çocuğun çevresinde, bir aslan pençesinin yanında, sütunlardan birinin üzerinde oturuyordu. Küçük bir kızken, kayanın üzerinde yanımda otururken yaptığı gibi bacaklarını sallıyordu. Ama o artık küçük bir kız değildi.

Tanrım, yardım et...

Bacakları bir dansçı veya jimnastikçi gibi bronzlaşmış ve kaslıydı. Modaya uygun, kalın beyaz spor ayakkabılar, ayak bileği çorapları ve kısa şort giyiyordu. O kadar kısaydı ki, kusursuz uyluklarını ortaya çıkarmıştı. Dar bir üst, onun olgunluğunun *kanıtını* gizlemeye çalışıyordu.

Düşüncelerimi ilkel, nesneleştirici gözlemlerden uzaklaştırdım ve yüzünü inceledim. Emery'nin mavi-yeşil gözleri, uzun, koyu kirpiklerle ve kakül saçlarıyla çerçevelenmişti. Kalın, altın rengi saçları gevşek bukleler halinde sırtına dökülüyordu. Dizlerim tam anlamıyla titredi. Yedi yıl içinde, güzelden nefes kesici bir güzelliğe dönüşmüştü.

Her an beni görebilirdi. Onun beni tanımasının ışığını istiyordum ama aynı zamanda bundan korkuyordum. Sessizce gönderdiğim

cevapsız mektupların sessizliği içindeki reddedilme.

Ben hala birkaç metre uzaktayken, uzun boylu, sarışın, iri yarı bir adam kolunu onun beline doladı. Onu sütün dan kolayca kaldırdı ve döndürdü. Onu yere indirdiğinde, Emery'nin boyunun 1,5 metreden biraz fazla olduğunu hesapladım. Buna kıyasla, erkek arkadaşı bir dev gibiydi.

Sonra tanıdım.

Tucker.

Bizim arkamızdayken arkadaşıyla birlikte bize su balonları atan zorba. Bu adam şimdi onun erkek arkadaşıysa, Emery hakkında daha ne bilmem gerekiyordu?

Tucker ona öpüşmek için eğildi ve eli doğrudan kıkına gitti, şortunun üzerinden bir avuç dolusu eti kavradı. Emery öpüşmeyi kesip gülerek onun göğsüne itti. Ama Tucker arkasını döndüğünde, Emery'nin gülümsemesi gözlemlenen bir dalga fonksiyonu gibi çöktü.

Sadece ben gözlemledim, başka kimse görmedi.

Ama belki de onun kızgınlığını sadece hayal ediyordum, *umuyordum*, çünkü bir saniye sonra yine gülümsüyordu. Kibirli. Otoriter. Tanıdığım sıcaklığın izi yoktu. Birkaç kısa an için yalnızlığımı silip süpüren, doğuştan gelen, parlak büyü su yoktu.

Çünkü sihir diye bir şey yoktu. Sadece gerçekler vardı. Mantık. Bilim.

Ve gözlemlenebilir gerçekler şunlardı: Emery Wallace okulun kraliçesiydi, hayranlarıyla çevriliydi, balo kralı bir erkek arkadaşı vardı, ben ise o çoktan unutmuşken, tek bir öğleden sonrasına tutunmuş zavallı, acınası bir Bend çocuğuydu.

Başımı eğdim ve merdivenlere doğru ağır adımlarla yürüdüm. Emery'nin grubunu neredeyse geçmiştim ki, o gözlerinden bir tutam saç çekip bakışları benimle buluştu. Göğsümde, sanki elektrik çarpması gibi bir şey hissettim. Emery'nin gözleri şokla büyüdü ve yemin edebilirim ki yüzü aydınlandı, ağzı gülümsemek istedi...

Ama bu benim hayal gücüm olmalıydı, çünkü dolgun dudakları sert bir çizgi oluşturdu, neredeyse alaycı bir gülümseme gibi, ve gözlerini kaçırdı.

Beklediğimden fazlası değildi ama yine de canımı yaktı. Yedi yıl önce sadece kısa, altın değerinde birkaç dakika paylaşmıştık ve hala canımı yakıyordu.

Bölüm 2

Emery

O burada.

Xander Ford'un okula çıkan merdivenleri tırmanışını izlerken, kanımın her damlası kalbime hücum etti. Neden? Nasıl? Birkaç saniye boyunca, duyguların fırtınası beni felç etti, en kafa karıştırıcı olanı ise rahatlamaydı. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar kalbime bir iz bırakmıştı, yırtıp attığımı sandığım bir iz, ama şimdi geri gelmişti. Xander geri gelmişti ve artık küçük bir çocuk değildi.

Uzun boylu, fit, gözlerinin üzerine düşen kestane rengi saçları... kutu gibi siyah gözlüklerin arkasına saklanan o güzel, uyumsuz gözleri. Bend'li bir çocuk gibi giyinmişti, ama eski püskü kıyafetleri vücudunun nasıl büyüdüğünü ve dolgunlaştığını gizleyemiyordu. 1,80 boyunda, tişörtünün kollarına gerilen pazıları olan zayıf kaslı bir vücut. Geniş omuzları ince bir bele doğru daralıyordu ve ön kolları... Tanrım.

O bir inekti. Bir bilim manyağı. *On yaşında* liseyi bitirmiş bir dahi. Şimdi geri dönmeye ne hakkı vardı? Hem de *bu* görünüşle? Onu kalbime kilitlemiştim. Ama bir şekilde kaçmayı başarmıştı.

En iyi arkadaşım Elowen Blake koluma dokundu. "Oh, yeni çocuk. Taze kan." Ağızım açık kalmış halime baktı. "Onu tanıyor musun?"

Yedi yıl önce Xander ile geçirdiğim her dakika bir anda aklıma geldi. Onunla ne kadar rahat ve güvende hissettiğim. Beni nasıl koruduğu, kendimi değerli hissettirdiği. O gün aramızda özel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Birbirimizi sonsuza kadar tanıyacağımızı düşünmüştüm.

Yanılmışım.

"Onu neden tanıyayım?" dedim, çenemi kaldırarak. "O bir Bender."

"Öyle görünüyor. Çok yazık. Vücudu güzelmış." Elowen omzunun üzerinden kül rengi sarı saçlarını atarak iç geçirdi. "Ne yazık."

"Kimden bahsediyoruz?"

Erkek arkadaşım Tucker Hill'e baktım. Gözleri Xander'ı merdivenlerden yukarı doğru takip ediyordu, gözleri kısılmıştı. Her an, yıllar önce su balonlarıyla attığı çocuğu tanıyacaktı.

Tucker'ın önüne atladım ve kollarımı boynuna doladım. "İlk dersin ne? Benimki AP Calc ve şimdiden korkuyorum." Tucker belimi kavradı ve ileri doğru yürüdü, beni geriye doğru yürümek zorunda bıraktı. geriye doğru yürümek zorunda kaldım. "Boş ver. O sınıfa ait değilsin, orası "Beni daha sıkı çek, bana sürtün. "Sen çok seksisin."

Gözlerimi devirme isteğimi bastırdım ve kendi başıma yürüyebilmek için kendimi ondan kurtardım. Ama kolunu bana doladı ve kalçama koydu. 1,90 m boyunda ve yıllarca kürek ve su topu oynamaktan kaslı olan Tucker, bir devdi ve her zaman kurşun battaniye gibi üzerime çöküyordu. Alfa erkek, sürü üzerindeki hakimiyetini göstererek beni kendi malı olarak işaretliyordu.

Ben kayıtsızca alay ettim. "Babam beni zorla götürüyor. Hayatımı kendi işlerinden biri gibi yönettiğini biliyorsun."

Tucker babamı tanıyordu; ailesi sık sık bizim eve yemeğe gelirdi, özellikle de Kasım ayında seçimler yaklaşırken. Tucker'ın babası senatördü ve babam onun yeniden seçilmesini çok istiyordu. Kirlilik düzenlemeleriyle ilgili bir şeydi. Babamın tekstil fabrikaları okyanusa atık dökmeye devam ediyordu ve

Tucker'ın babası da buna izin veriyordu. Benim görevim, herkesin mutlu olması için ailelerimizi birbirine bağlamaktır. Ve babamı mutlu etmekten daha önemli bir şey yoktu, belki bir gün bana beni sevdiğini söylerdi... Acınası bir durumdu, ama bu beni denemekten alıkoymadı. O kadar çok uğraştım ki, kendimi içten dışa çevirdim, ta ki kim olduğumu bile bilemez hale gelene kadar.

"Matematik konusunda stres yapma, kızım," dedi Delilah Winslow. Zendaya kadar güzeldi ve aynı zamanda okulun en büyük dedikoducusuydu. "Ne zaman ne yapsan, her zaman en iyisini yapmadın ki?"

"Teşekkürler, canım," dedim, nefes almakta zorlanacak kadar sıkı bir maske gibi, sakın gülümsememi yüzümde sabit tutarak. "Bu, balo komitesine veya dans takımına ayırabileceğim zamanın boşa harcanması. Bu arada, bugün okuldan sonra, saat 3'te prova var."

Grubumuzdaki Royal Pride dans takımında olan dört kız cevap verdi. "Evet, kaptan."

"Cuma günkü moral toplantısı en önemlisi," dedim sert bir sesle. "Bu, yılın geri kalanı için bir standart belirleyecek. Mükemmel olmalı."

Mükemmel olmak zorundayım. Her zaman.

Castle Hill Akademisi'ne girerken yine mırıldanarak onayladılar. Zil çaldı ve Tucker eğilip beni öptü. Sabahın ilk saatlerinde okul koridorunda fazla açık saçık olan ıslak, baskın öpücüğünü, sonunda beni bırakana kadar tahammül ettim.

"Görüşürüz, bebeğim."

Tucker ve arkadaşları — çoğu jimnastik, polo ve kürek sporcuları — koridorda büyük adımlarla yürüdüler. Okulun lordları ve Tucker onların kralı. Kız arkadaşlarım — aslan sürüsünün dişileri — öğle yemeğinde buluşma sözü vererek ayrıldılar.

Cılalı, parlak koridorlardan geçerek okulun STEM kanadına gittim. Birinci sınıftayken, Akademi'nin haritasını çıkarmak neredeyse bir ayımı almıştı. Bazı üniversitelerden daha büyüktü, her kanatta farklı bölümler vardı ve merkezinde Olimpiyat antrenman sahası gibi görünen son teknoloji bir spor salonu vardı.

Xander'ın tüm vaktini STEM kanadında geçireceğini ve sadece matematik dersine giderken ya da dönerken ona rastlama riskim olacağını düşündüm.

Neden buradaydı?

Bu soru aklımdan çıkmıyordu. Kalbim hızla atıyordu ve sakinleşemiyordum. Mükemmel Kız/Öğrenci/Kız Arkadaş rolünü oynamakta uzmandım, ama Xander Ford'u bir kez görmek bile bu maskenin çatlamasına neden oldu. Kendimi mükemmel bir öğleden sonraya, plastik değil gerçek hissettiğim son ana geri çekilmiş gibi hissettim. Grant'in öldüğünü bilmeden önce. Ailemin beklentileri beni deli gömleği gibi sıkıştırmadan önce.

Kızlar tuvaletine girdim ve kapı kapanır kapanmaz, lavaboya yaslanarak çöktüm. Aynada kendimi gördüm: kusursuz makyaj, tertemiz saçlar, geniş dekoltemi vurgulayan narin kolyeler.

Xander geri döndü.

Sihirli bir ayna gibi, bu düşüncenin beni onunla birlikte olduğum, hayatın tüm baskıları ve acılarından uzak o küçük kıza dönüştürdüğünü izledim. Hala aşk hikayelerine inandığım bir zamana...

"Siz daha çocuktunuz. Hiçbir anlamı yoktu. O seni unuttu, hatırladın mı?"

Sözler boş banyoda yankılandı. Babamın her zaman beni uyardığı gibi aptalca davranmıştım, olmayan bir şeyin peşinden koşmuştum. Xander'ın varlığı beni eskisi gibi yufka yürekli bir kıza dönüştürmesine izin veremezdim. Yufka yürekli şeyler kolayca incinirdi. Kendimi sert, kapalı bir kapının arkasına kapatmak daha güvenliydi.

Maskeyi tekrar yerine takıp, bir tutam saçımı omzumun üzerinden attım ve dışarı çıktım. Zil çaldıktan bir dakika sonra, modaaya uygun bir şekilde geç kalarak, matematik sınıfına girdim. Çoğu koltuk doluydu ve Xander hiçbirinde yoktu. Belki de onu hayal etmiştim. Şimdiye kadar bir düzine doktora yapmış olmalıydı.

Belki burada ders veriyor...

Bu düşünce, arka köşedeki tek boş koltuğa otururken neredeyse gülümsememe neden oldu.

"Bize katıldığınız için çok mutluyum, Bayan Wallace," dedi Bay Greer, sınıfın başında büyük bir beyaz tahtanın önünde durarak. "Hoş geldiniz,

AP Kalkülüs dersine hoş geldiniz. Hepinizin bu yaz ödevlerini yaptığını varsayıyorum. Hadi tekrar edelim."

Tüm sınıf okul tarafından verilen iPad'lerini çıkardı ve defterlerini ve kalemlerini aldı. Bay Greer beyaz tahtayı sayılar, harfler, sembollerle doldurmaya başladığında dehşetle izledim... Cebir II'den zar zor hatırladığım denklemler. Matematik ve beynim, babam ne kadar istese de bir türlü anlaşılamıyordu. Yıllardır başımı su üstünde tutmayı başarmıştım, ama dersin beşinci dakikasında, sonumun geldiğini anladım.

Yanımdaki kız — okula yeni gelmiş ve tuhaf kıyafetlerinden anlaşıldığı kadarıyla bir Bender — bana meraklı bir bakış attı. Maskem düşmüştü. Öfke alevlendi. Belli ki kim olduğumu bilmiyordu...

Oh, kendini beğenmişlik yapma.

Ama korumam gereken bir itibarım vardı. Bu itibar yüzeysel, yalnızlık dolu ve tamamen saçmalıktı, ama işini görüyordu: İnsanları uzak tutuyordu, böylece önlerindeki karmaşayı göremezlerdi.

İlk günün öğle vakti geldiğinde, bitkin düşmüştüm. Kalkülüs dersleri olmadan da ders yüküm yeterince ağırdı, ama şimdi büyük bir sorunum olduğu açıktı.

Ve sonra Xander'ı gördüm. Güneş ışığı alan kafeteryanın köşesinde tek başına oturmuş kitap okuyordu. Işık, gözlerinin üzerine düşen saçlarının uçlarını altın rengine çeviriyordu. Önündeki masada bir paket öğle yemeği duruyordu. Kimseyle konuşmuyordu ve kimse de onunla konuşmuyordu.

Onunla konuşabilirdim. Tüm o aptal, görünmez sosyal sınırları aşıp ona merhaba diyebilirdim. Bunda bir sakınca yoktu.

Ama bu, sert ve mesafeli olmanın tam tersiydi. Sözüünü tutmamış ve bana nedenini söylemek için hiçbir çaba göstermemişti. Belki o da sosyal sınırları aşmanın zor olduğunu düşünmüştü. Ama etrafta kimse yoktu. Arkadaşlarım odanın diğer tarafındaki bir masadaydılar. Belki...

Xander başını kaldırdı. Gözlerimiz kısa bir an için buluştu, ama aramızda bir elektrik akımı geçiyormuş gibi hissettim. Omuzlarımdaki

omuzlarımdaki yük bir anlığına yine hafifledi... Sonra dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi ve kitabına geri döndü.

İşte cevabın bu.

"Siktir et onu," diye mırıldandım, içimden ağlamak gelse de.

O öğleden sonra, Royal Pride dans takımına rutinimizi öğrettim. Ağustos ayından beri Cuma günkü moral toplantısı için prova yapıyorduk. Dans güzel görünüyordu ve ben mutluydum, çünkü kaptan olmak ailemin onayladığı bir şeydi. Annem, beni formda tuttuğu için bunu seviyordu, *yani şişmanlamam için*. Babam ise Brown Üniversitesi'ne başvurumda bunun iyi görüneceğini söyledi. Onlar için hayatım, "doğru" görünmek ve "doğru" okula gitmekten ibaretti.

Yıllar önce, iç mimar olmak için RISD'ye gitmek istediğimi aileme söylediğimde, annem çürümüş bir şey kokmuş gibi burnunu çekmiş, babam ise hayallerimi suya düşürmüştü. Onun zaten planları vardı. Brown'a eğitim için değil, soyum için gidecektim, sanki iyi bir soydan gelen bir gösteri köpeğiymişim gibi. Tucker Hill gibi, aile imparatorluğu için siyasi açıdan avantajlı biriyle evlenecek ve karşılığında milyonlarca dolar miras alacaktım.

"Bu senin görevin, Emery," dedi babam sayısız kez. "Hepimizin oynayacağı bir rol var ve bu senin rolün. İşin gelecekte de iyi gitmesini sağlamak. Sonunda bunun karşılığını alacaksın."

Ona, onun benim için planladığı hayatı yaşamaktansa fakir ve zorluklar içinde yaşamayı tercih ettiğimi söylemek istedim, ama çizgiden çıkmaya çok korkuyordum. Üstelik ailemiz zaten parçalanmak üzereydi; ben bizi bir arada tutmaya çalışmazsam, kim yapacaktı?

Antrenmandan sonra, BMW S2 Coupe'mi Ridge Road'dan geçerek aile evimize sürdüm. Garaj yolunda durup, su kenarındaki büyük evi seyrettim. Arkasında Narragansett Körfezi uzanıyordu, arka bahçede sürat teknemiz demirlemişti. (Yat tabii ki marinadaydı.) Minnettar hissetmem gerekirdi, ama zengin olmak mutlu olmakla aynı şey değildi. Bu ev sadece lüks bir hapishaneydi.

Garaja park ettim. Jack çoktan eve gelmişti; eski Camaro'su dışarıda, hızlı bir kaçışa hazırды. Babamın siyah sedanı da oradaydı. Eve erken gelmişti ve nedenini biliyordum.

İç geçirdim. "Müdürle tanışma zamanı."

İçeri girince, körfez manzaralı ve Belinda'nın akşam yemeğinin kokularıyla dolu devasa mutfakı geçtim.

"Merhaba, Bayan Emery," dedi, son teknoloji gaz ocağında bir tencereyi karıştırırken. "İlk gününüz nasıldı?"

"İyiydi," dedim ve ona gülümsedim. Gerçek bir gülümseme. "Kokusu çok güzel."

Bir büyükanne gibi gülümsedi; yetmişine yaklaşmıştı ve Grant bebekken beri bizimle birlikteydi. Sonra gülümsemesi gerildi. "Bay Wallace sizi hemen çalışma odasında görmek istiyor."

Midem düğümlendi. "Eminim öyledir."

"Lütfen Bay Jack'e söyler misin?" diye sordu Belinda. "Geldiğinde ona hatırlattım, ama bir şeyler mırıldandı ve öfkeyle çıktı."

Muhtemelen "Babama cehenneme gitmesini söyle."

"Onu getireceğim."

Evi geçtim, yemek odasını, iki oturma odasını ve resmi oturma odasını geçtim, yatak odalarına çıkan merdivenlere ulaşana kadar. Havada annemin Chanel No. 5 parfümünün izi yoktu — geç bir öğle yemeğinde ya da hayırseverlik toplantısında olmalıydı. Hangisinde daha fazla votka varsa.

Jack'in ve benim yatak odalarımız sol kanattaydı. Kapısının arkasından çok gürültü, çok öfkeli bir müzik geliyordu.

"Jack?" Kapıyı çaldım. "Babam bizi görmek istiyor."

Her zamanki gibi beni görmezden geleceğini düşündüm, ama müzik sustu ve Jack kapıyı açtı. Tişörtü ve kot pantolonu uyumuş ve buruşmuş görünüyordu, saçları uzun ve dağınıktı, mavi gözlerinin çevresi koyu halkalarla çevriliydi.

"Ah evet, okulun ilk günü geleneği," diye alaycı bir şekilde gülümsedi ve beni kapısından uzaklaştırarak dışarı çıkıp kapıyı arkasında kapattı. "Şu işi halledelim."

Merdivenlerden aşağı indik, Jack nde. Benden bir yaş büyüktü ve benim tam zıttımdı: benim sarışınılığıma karşılık koyu saçlı, benim kısalığıma karşılık uzun boylu, benim itaatkar ve görevine bağlı olmama karşılık öfkeli ve asi. Ailemiz Grant'in hiç var olmamış gibi davranıyordu, bu yüzden onun yasını tutmak söz konusu bile değildi. Tüm acımı içime attım, artık dayanamayacağım zamanlarda küçük parçalar halinde dışarı çıkardım, ama Jack acısını açıkça gösteriyordu.

Kardeşimizin lm onu o kadar derinden etkilemişti ki, altıncı sınıfı tekrarlamak zorunda kalmıştı. İkimizin de aynı sınıfta olması bizi birbirimize yaklaştıracak sanmıştım, ama Jack her geçen gün benden daha da uzaklaşıyordu.

"Bugün seni görmedim," dedim dostça bir ses tonuyla. "Sanırım birlikte dersimiz yok."

"Sanırım yok," diye mırıldandı.

"Yazık. Eğlenceli olurdu..."

"Keser misin, Emery?" diye tersledi Jack. "Senin lanet olası gevezeliklerine hiç havamda değilim."

Onun soğuk tavrına irkildim. Böyle anlar, ne kadar bastırmaya çalışsam da, Grant öldüğünde iki kardeşi birden kaybettiğimi hissetmekten kendimi alamadığımı hatırlatıyordu.

Babamın alışma odasında Jack kapıyı çaldı ama cevap beklemeden kapıyı açıp içeri girdi. İlk kez değil, onun benden çok daha cesur olmasına rağmen nasıl bu kadar çok DNA'mızı paylaşabildiğimizi merak ettim. Onu takip ettim ve arkamdan kapıyı sessizce kapattım.

"Beni mi çağırdın?" diye sordu Jack.

Körfeze bakan iki büyük pencere, çalışma odasını kehribar rengi alacakaranlıkta yıkıyordu, ama nedense oda hala karanlık görünüyordu. Ağır perdeler ve tavandan tabana kitaplıklar neredeyse tüm duvarları kaplıyordu. Odanın ortasında kanepeler, masa ve iki sandalye bulunan bir oturma alanı vardı, babam ise büyük bir maun masanın arkasında oturuyordu. Arkasında, artık soğumuş bir şömine vardı.

Babam, biz içeri girdiğimizde masasından başını kaldırmadı, yavaş ve metodik bir şekilde yazmaya devam etti, yarım ay şeklindeki okuma gözlükleri burnunun ucunda duruyordu. Neredeyse altmış yaşında olan Grayson Wallace zayıf ve

kel bir adamdı, başının üst kısmı lamba ışığında parlıyordu. İri veya heybetli bir adam değildi; korkutucu havası içinden geliyordu. Etrafını dikenli bir güç alanı sarıyordu ve gözleri, insanı delip geçen iki renksiz cam parçası gibiydi. Şu anda olduğu gibi, kardeşimle bana baktığı sırada da öyleydi.

"Oturun," dedi, masasının önündeki deri koltukları işaret ederek.

Oturdum ve sırt çantamı kucağıma koydum. Jack daha yavaştı, sandalyeye kayarak oturdu ve kamburunu çıkardı.

"Jack," dedi babam, parmakları klavyenin üzerinde. "Ders programını göster lütfen."

Kardeşim, tırnaklarını inceliyormuş gibi yaparak on saniye boyunca sessiz kaldı. Cildim kaşınıyordu ve çantamı beyaz parmak eklemlerimle sıkıca tuttum.

Babam gözlüklerinin üzerinden baktı ve aynı tonda tekrar etti, "Ders programın, lütfen."

"Ah, tabii." Jack kendini yoklar gibi yaptı ve kot pantolonunun ön cebinden buruşuk turuncu bir kağıt parçası çıkardı. Onu masanın üzerine attı. "Al bakalım."

Babam bir an baktıktan sonra kağıdı alıp açtı. Burnundan hafifçe iç geçirdi.

"Bu, bugünkü geç kalma belgen." Kağıdı masasının altındaki çöp kutusuna attı. "Bu kadar erken mi, Jack? Okulun ilk günü daha, ama şimdiden başarısız olmaya kararlısın."

Babamız tüm bunları sesini yükseltmeden ve tonunu hiç değiştirmeden söyledi. Onu dünyadaki herkes için bu kadar korkutucu yapan şey, tam da bu sessiz katılıktı. Jack için bile, ama Jack ona karşı koyan tek kişiydi.

"Kahve almak ve iskelede bir adamdan oral seks yaptırmak için durdum." Ellerini kaldırdı. "Sanırım zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

Babam sertleşti. Nefesimi tuttum.

Jack'in doğruyu söylediğini sanmıyordum. Ya da belki de doğruydı; bana kişisel hayatıyla ilgili bir şey anlatması için cehennemde kar yağması gerekirdi. Ama o, bizi kızdırmak için şok edici şeyler söylemeyi veya yapmayı severdi.

Birkaç hafta önce, on dokuzuncu doğum gününü kutlarken annemin çantasından kredi kartını çalmış ve sahte kimlikle Providence'daki bir gey kulübünde 2.800 dolarlık içki ısmarlamıştı. Babamın onu evden kovacağından emindim, gey olduğu için değil, ona karşı geldiği için. Babam için itaatsizlikten daha büyük bir suç yoktu. Diğer her şey, kim olduğumuz ya da ne istediğimiz, önemsizdi.

"Eğitimin bir şaka olduğunu düşünüyorsun," dedi babam Jack'e yumuşak ses tonuyla. "Sen, zaten bir yıl geride kalmışsın. Yerel Sunoco benzin istasyonunda benzin doldururken ya da Cassidy's'te hamburger çevirirken bunu o kadar komik bulmayacaksın."

Jack omuz silkti. "Dürüst bir iş."

Babam ona sert bir bakış attı. Jack de ona bakakaldı, ama boğazındaki adem elmasının titrediğini fark ettim.

Sonra babam, bizim duyabileceğimiz kadar yüksek sesle "Dejenere" diye mırıldandı. Jack irkildi ve gözleri parladı. Babamız başını kaldırdı kardeşimin dökülmemiş gözyaşlarını ve benim şok olmuş yüzümü inceledi.

"Oh, hayatınızı zor mu ediyorum? İkinizin de mi? Hm?"

Sandalyeye çivilenmiş gibi hissettim. Yanımda Jack zorlukla yutkundu.

Babam ellerini birleştirdi. "Sizlere isteyebileceğiniz her şeyi vermiş olmam zor mu? Giysiler? Arabalar? Akademide birinci sınıf bir eğitim? Eğitiminize ve başarınıza yatırım yapmış olmam çok mu zor?"

"Hayır, baba," diye fısıldadım.

Jack bana sert ve hızlı bir bakış attı.

"nk her şeyi gerçekleştirdiğim kadar kolay bir şekilde ortadan kaldırabilirim. Her şeye sahip olabilirsiniz ya da hiçbir şeye sahip olamazsın. Seçim senin."

Hava gergin ve ağırdı, tüm dünya daralıyor, geriye sadece babamın soğuk mavi bakışları kalıyordu.

Sonunda Jack çenesini kaldırdı ve titrek bir sesle sordu: "Burada işimiz bitti mi?"

Babamız başını salladı. Bir kez. Jack sandalyesinden fırladı, çalışma odasından çıktı ve kapıyı çarptı.

Babam hiç aldırmadan bana döndü. "Programını ver lütfen."

Çantamdan ders programımın çıktısını çıkardım ve ona uzattım. Onu masanın üzerine koydu ve kendi hesap tablosuna kopyaladı. Jack ve ben ortaokula başladığımızdan beri, her notumuzu, her sınav sonucumuzu, her ortalamamızı takip ediyordu. A- eksi'den düşük bir not aldığımızda, bunun sonuçları oluyordu.

Boğazımı temizledim. "Baba, matematik hakkında konuşmamız gerek..."

"Brown Üniversitesi'ne başvuru yaparken iyi görünür," dedi, dijital tablosunun yeşil rengi gözlüklerinde yansıyor.

"Sadece geçersen," dedim. "Baba, ben matematikte iyi değilim. Geçen yıl zar zor geçtim. Zaten mezun olmak için matematik bilgisine ihtiyacım yok. Matematik derslerinin tümünü tamamladım. Matematik dersini alıp kalırsam, ortalamam düşecek."

"O zaman kalmamalısın."

Parmaklarım çantamı ağrıyana kadar sıktı. "Baba, lütfen. Beni dinle. Eğer bırakırsam, diğer derslerime daha fazla zaman ayırabilirim. Ayrıca dans ve balo komitesi var..."

"Sana daha önce de söyledim, balo komitesi zaman kaybı."

Geri çekildim. Mezuniyet balosunu tasarlamak, ona yeteneklerimi gösterme şansımdı. Hayallerimin ne olduğunu gösterme şansımdı. Balo olmazsa, hiçbir şeyim kalmazdı.

"Bu hoşgörüye izin verdim," diye devam etti. "Ama notların düşmeye başlarsa, o zaman bırakman gereken şey bu olacak."

Gözlerim yaşardı ama gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Matematik dersini, başvurum için daha uygun bir dersle değiştirirsem ne dersin? Bir yerde gönüllü çalışabilirim. Belki hayvan barınağında..."

"Ve eve yıkanmamış köpek gibi kokarak mı geleceksin?" Başını salladı. "Kesinlikle olmaz."

Neden bunun işe yarayacağını düşündüğümü bilmiyorum; yıllardır köpek almak için yalvarıyorduk, ama babam bunu duymak bile istemiyordu.

Derin bir nefes aldım ve en uzak ihtimali denedim. "Belki bir iş bulabilirim?"

Son kısmı o kadar sessiz söyledim ki, neredeyse bir cıvıltı gibiydi. Kendi paramı kazanabilirsem, Royal Pride'ı ve hatta balo komitesini bile bırakırdım.

Parayı biriktirip çok uzaklara taşınırdım.

Babam yazmaya devam etti. "İşine gerek yok. İhtiyacın olan her şeyi ben sağlıyorum."

Babam, hesabına para yatırdığı bir banka kartım olduğunu kastetti, ama tüm harcamalarım titizlikle inceleniyordu. Hiçbir birikimim yoktu. Beni çok uzaklara götürecek kadar para biriktirmeme izin *verilmiyordu*. Rhode Island'dan hiç çıkamayacaktım.

"Yalvarıyorum. Matematik dersini bırakmama izin ver. Yapamıyorum. Ben..."

Babam masaya avucunu vurdu, ben de irkildim. "Hatırlatayım, PSAT puanın 1100 gibi berbat bir puandı. Brown'ın seni kabul etmesi için en az 1470 puan alman gerekiyor."

"Ama..."

"Mazeretlerini dinlemek istemiyorum Emery. Sen dünyanın nasıl işlediğini bilmiyorsun ama ben biliyorum. Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Ve biraz zor olduğu için vazgeçmenin kaybedenlerin yaptığı bir şey olduğunu biliyorum. Kaybeden olmak mı istiyorsun?"

Babamın sert bakışları altında yanaklarım kızardı. Aslında ne sorduğunu biliyordum: *Seni sevmemi ister misin?*

"Kaybeden biri olmak istemiyorum," dedim, boğazım düğümlenmişti.

"Akıllıca bir seçim. Jack hayatını mahvetmeye kararlı. Onun yaptığı gibi bu aileyi utandırmana izin vermeyeceğim. *Buna izin vermeyeceğim.*" Babam ekranına geri döndü. "Hepsi bu kadar."

Ağır bacaklarımla ayağa kalktım ve çalışma odasından çıktım, kalbim ağırlaşmış ve binlerce kelime dişlerimin arkasında birikmiş ve kilitli kalmıştı. Arkamdan kapıyı kapattım ve Jack'i, on dokuzuncu yüzyılın başında Wallace imparatorluğunu kuran ilk nakliye magnatı olan büyük amcamız Reginald'ın portresinin altında duvara yaslanmış olarak gördüm. Kardeşimin yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

"Ne?" diye sordum.

"Neden her zaman onun dediğini yapıyorsun?" diye fısıldayarak bağırdı. "Başka seçeneğim var mı?" diye tısladım. "Karşı mı çıkayım? Evden dışarı atılmam mı? Sonra ne olacak?"

Jack başka yere baktı. Bir adım yaklaştım, ses tonumu yumuşattım. "Jack, ben..."

"Boş ver."

Duvardan itti kendini ve öfkeyle uzaklaştı. Odasına geri döndü. Öfkesine ve yüksek sesli müziğine geri döndü.

Ben de koridorun sonundaki odama gittim. Sığınağıma. Kendimi ifade etmeme izin verilen tek yere.

Kapımda durup beyaz, pembe ve parlak maviyi içime çektim. Üç yıl önce, baharda Japon kiraz çiçeklerini anımsatması için tasarlamıştım: pembe ve beyaz dekor, gök mavisi bir duvar ve üzerine elle çizdiğim bir kiraz çiçeği dalı. Umut dolu ve parlak ama abartılı değil. Zevkli.

Annem bunu gördüğünde "biraz bariz" olduğunu söylemişti.

Babam ise hiçbir şey söylememişti.

Bölüm 3

Xander

"Normal" lisenin ilk günü, sıkıcı ve zorlu olmayan, olaysız bir gündü. Ama eve geldiğimde babam masasında bir şeyler yazıyordu, güvende ve mutluydu, ve önemli olan da buydu.

Ve Emery...

Kafeteryada bir an, belki de... diye düşündüm, ama hayır. Mektuplarımı görmezden gelmek için iyi bir nedeni varsa, bana söylemek için acil bir neden görmemişti. Ona kalbimi nasıl açtığımı düşündüğümde, utanç yüzüme yeni bir kan dalgası getirdi. Muhtemelen mektuplarımı arkadaşlarına gösterip gülüp durmuştu...

Yıl için hedeflerime odaklanmak daha iyiydi:

1. zihinsel olarak aktif kalmak
2. kürek takımına girmek
3. para kazanmak

Sonuncusu zorunluydu. Babamın emekli maaşından ve Gaithersburg'daki evin satışından ne kadar çok para biriktirsem, o kadar iyi bir tesise

Ona bir iş bulmam gerekiyordu, babamın bana ihtiyacı olursa diye ona yakın bir iş. Matematik ve fen dersleri için özel ders hizmetleri ilanları bastırdım ve altına cep telefonu numaramı yazdım. Ertesi sabah, ilanlarımı Akademi koridorlarındaki ilan panolarına

Matematik ve fen dersleri için özel ders ilanları bastırdım ve en altına cep telefonu numaramı yazdım. Ertesi sabah, ilanlarımı Akademi koridorlarındaki ilan panolarına astım.

Yukarıda öğrenciler tarafından düzenlenen kulüp fuarı olduğu için koridorlar nispeten boştu. İkinci kattaki güneşli terasa çıktım, kuzeyde Narragansett, güneyde Atlantik manzarası vardı. Teras, öğrencileri meraklandırmak için flama, ışık ve müzikle süslenmiş stantlarla doluydu. Ama bir stantta sadece basit, elle boyanmış bir afiş vardı:

*Hayatın, evrenin ve her şeyin cevabını öğrenmek ister misin?
Matematik ve Fizik Kulübüne katıl!*

Her iki konuyu da içeren bir kulüp tam da benim ilgi alanıma giriyordu, ama benim için çocuk oyuncağı gibi görünüyordu. Neredeyse yürümeye devam edecektim, ama içimden bir ses, entelektüel üstünlüğümü belirli etkinliklerden kaçınmak için bir bahane olarak kullandığımı fısıldadı. Mesela yaşıtırlarımla konuşmak gibi. Arkadaş edinmek gibi. Yedi yıl önce Emery'nin sözleri zihnimde yankılandı.

Belki de sadece pratik yapman gerekiyor.

Standın önünde durdum. Uzun boylu bir adam katlanabilir masanın arkasında oturmuş kitap okuyordu. Kıyafetleri benimkine benziyordu: sade kot pantolon, sade gömlek, eski ayakkabılar. Onu sınıflandırmak zorunda kalsam, benim gibi bir "Bender" derdim.

Boğazımı temizledim. "Kırk iki."

Köşeli yüzündeki yeşil gözleriyle bana baktı. "Ha?"

"Hayatın, evrenin ve her şeyin cevabı." Onun afişini işaret ettim. "Galaksi Rehberi?"

"Ah, doğru!" Adam güldü. "İşler o kadar durgun ki, üye toplamam gerektiğini neredeyse unutuyordum." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Dean Yearwood, Matematik ve Fizik Kulübü sekreteri."

"Xander Ford."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Xander. Buraya yeni geldin, değil mi? Son sınıf mısın?" Başımı salladım. "Maryland'dan. Yeni taşındım."

"Peki matematikte iyi misin, Maryland'dan gelen Xander?" Dean'in gülümsemesi geniş ama samimiydi.

"Öyle de denebilir," dedim kuru bir şekilde, otomatik "*Senden daha zekiyim*" programım çoktan devreye girmişti.

Ama Dean benim kibirliğimden rahatsız olmuşsa da, bunu belli etmedi. Güldü. "Oh, canlı bir tane yakaladım!"

Bir grup öğrenci — Richies — yanımızdan geçti. Kızlardan biri el salladı ve ona öpücük gönderdi. "Merhaba, Dean!"

"Merhaba, Sierra." Hava öpücüğünü yakalamış gibi yaptı ve hafif ceketinin içine koydu. "Onu sonraya sakla."

Kız kıkırdadı ve grup yoluna devam etti.

"Böldüğüm için özür dilerim." Dean dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Bu kadar yakışıklı ve popüler olmak kolay değil."

Kıkırdadım. Bender olsun ya da olmasın, Dean kendine hakim ve karizmatikti, bu iki özelliği hiçbir zeka bana veremezdi.

"Xander Ford, ünlü kulübümüze katılmak için bir başvuru süreci var. Bu üç soruyu cevaplamalısın."

Dean bana bir klipsli tahta ve bir kalem uzattı, ben de soruları inceledim.

1. $(dy/dx) = e^{(3x-2y)} + x^2 e^{(-2y)}$

2. 2 kg'lık bir nesne, sürtünmesiz bir yüzey üzerinde 10 N'luk bir kuvvetle itilir. Nesnenin ivmesi nedir?

3. Yüksüz bir kırlangıcın hava hızı nedir?

Birkaç dakika içinde üç soruyu da çözdüm. Klipsli tahtayı geri verdim.

"Çok hızlıydın!" dedi Dean ve cevaplarımı inceledi. Gülümsemesi yüzünden kayboldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum gergin bir şekilde.

"Tam olarak değil. Sadece... üçüncü soruyu cevaplamışsın. Matematikle."

Kaşlarımı çattım. "Cevap vermemem mi gerekiyordu?"

Dean güldü, sonra ciddi olduğumu fark etti. "Üçüncü soru bir şaka. *Monty Python ve Kutsal Kase'den mi?*"

Ve işte arkadaşlar, bir dakikadan kısa sürede bir dahiden aptala dönüşmenin yolu budur.

Ensem yandı. "O bir film mi? Ben televizyon ya da film izlemem."

"Hey, sorun değil." Dean koluma hafifçe vurdu. "Kulübümüz ayda bir kez film gecesi düzenliyor. Seni de bilgilendiririz." Hayranlıkla başını salladı. "Üçüncü soruyu gerçekten cevapladığına inanamıyorum."

"Şey, um, böceklerin ve kuşların seyir uçuşları için Strouhal sayısı formülünü uygulayarak denklemi oluşturdum. Kesin rakamlar olmadan, tahmin etmek zorunda kaldım..."

"Hey, şaka yapıyorum." Dean güldü. "Testi geçtin. Aslında, *çok daha* fazlasını yaptın. Okula nerede gittiğini söylemiştin?"

"Okula gitmedim, ama Langdon Okulu'na gidiyordum. Bethesda'da özel bir akademi."

Sosyal açıdan beceriksiz olabilirdim, ama ona üniversiteye gittiğimi söylememem gerektiğini biliyordum.

"Hiç duymadım," dedi Dean. "Sanırım matematik kulübünün başkanı, kralı ve imparatoruydun."

"Aslında kürek takımındaydım. Buradaki takıma katılmak istiyorum."

Bana baktı. "Şaka yapıyorsun."

Etrafa baktım. "Bildiğim kadarıyla değil..."

"Vay canına!" Dean'in yüzünde, kısa süre sonra onun alışılmış sırtışı olduğunu anlayacağım bir ifade belirdi. "Bugün senin şanslı günün! Şu anda Royal Pride kürek takımımızın kaptanına bakıyorsun."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Ama buradaki kürek takımı Teksas'taki futbol takımı gibidir. İyi olmalısın. İyi misin?"

"Öyle olduğunu düşünmek istiyorum."

"Koç Daniels, cumartesi günü bütün gün Akademi marinasında seçmeler yapacak. Cumartesi sabahı spor salonunda buluşalım, sana etrafı gezdireyim."

"Çok teşekkür ederim," dedim, onun nezaketinden etkilenerek. "Teşekkürler, Dean."

Gülümsedi. "Arkadaşlar ne içindir ki?"

O öğleden sonra eve geldiğimde, kapıdan girerken neredeyse mırıldanıyordum. Babam masasında oturmuş, bitmek bilmeyen rakamları karalıyordu. Onun için bıraktığım öğle yemeğinin kalıntıları, işinin yanındaki tabakta duruyordu, çoğu yenmişti.

"Nasıl gidiyor, baba?" diye sordum, okul başlamadan önce büyük uğraşla topladığım oturma odasındaki kanepeye sırt çantamı bırakarak.

"Oh, nasıl olduğunu bilirsin," dedi babam, sayfalarca denklemlerine gözlerini kısarak, Her Şeyin Teorisini uzlaştırmaya çalışıyordu. Bu imkansız bir görevdi, ama mucizeler olur: Bugün bir arkadaş edindim.

Buzdolabından portakal suyu aldım. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Ne yazık ki, sadece sonsuzluklar ve çelişkiler var." Babam iç geçirdi. "Hepsi çıkmaz sokak. Ama umudumu kaybetmeyeceğim! Çünkü umutsuzluk en büyük çıkmaz sokaktır."

Elimde meyve suyu ile mutfak ve oturma odasını ayıran girişe yaslandım. "Bir bakabilir miyim?"

Kağıtlarını göğsüne sıkıca bastırdı. "Hayır, hayır. Henüz hazır değil. Hala üzerinde çalışıyorum." Parmağını alına dokundurdu. "Hala kafamda pişiriyorum."

"Tamam, baba," dedim. "Bir süre odama gidip, sonra akşam yemeğini halledeceğim. Olur mu?"

Ama o çoktan işine dönmüştü. Merdivenleri çıktım, odasının önünden geçtim ve sonra tekrar tırmandım — bu sefer daha çok sık bir merdivene benzeyen çürük bir merdivenden — garajın üzerindeki çatı katıma. Burası babamın çocukken odasıydı ve kendi banyosu olan küçük bir daire gibiydi. Masamı, aşağıdaki koyu yeşil ağaçların manzarasına bakan üçgen pencerenin altına kurmuştum. Bir duvar kitaplarla doluydu, diğerinde ise 1990'lardan kalma plak çalarım ve alternatif müzik vinil koleksiyonum için bir raf vardı. Bir duvarı Radiohead posterini süslüyordu.

Babam gibi ben de Gaithersburg'da büyüdüğüm evden bu evi tercih ediyordum. O ev, annemin mutsuzluğunun gerginliğiyle yüklü bir elektrostatik alandı.

Annem her odanın kaçış yollarını haritalandırmıştı.

Artık büyüdüğüm için, annemin babam ve benden uzak durmasının nedenini daha kolay anlayabiliyordum. Babamın dehası, eksantrik ve dağınık olması nedeniyle kabul edilmesi zor bir şeydi. Önemli aşamaları geçmeye başladığımda, annem benim de onun gibi olacağımdan endişelendiğini düşünüyorum.

"Belki de öyle olurum," diye mırıldandım, yatağıma uzanıp tavana bakarak. İlk kez değil, babamdan zekâsından daha fazlasını miras aldığımı merak ettim. Belki de benim kaderim de elli yaşında çökmekti. Bir kavanoz dolusu bilyeye sahip olmak, ama onları yavaş yavaş, tek tek kaybetmek.

Rahatsız edici düşünceleri kafamdan silip attım. Artık Deney olarak adlandırdığım şeyin ikinci günü tam bir felaket olmamıştı. Hatta Dean'ın kulübünde arkadaşlar edinebilir, kürek takımında kürek çekebilir ve anormal zekamın benden çaldığı çocukluk deneyimlerimdeki bazı boşlukları doldurabilirdim.

Belki biriyle çıkabilirim bile? Gerçek bir kızla?

Emery Wallace'ın görüntüleri gözümün önüne geldi ve bunları kafamdan atamadım. O benim hayalim olabilirdi, ama şimdi sadece bir serap gibiydi, ona yaklaştıkça daha da gerçek olmaktan uzaklaşan biri.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan mesaj geldiğinde, ağrıyan kalbimin üzerine elimi koydum.

Merhaba. CHA'da özel ders verdiğini gördüm.
Kalkülüs konusunda yardıma ihtiyacım var.

Bir iş teklifi. Sonuçta bugün oldukça iyi bir gün olmaya başlamıştı.
Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım, yazdım. Zaman olarak ne düşünüyorsun?

Haftada en az üç kez, mümkün olduğunca çabuk başlamak istiyorum. Bu arada, benim adım Emery.

Kalbim neredeyse durdu. Telefonuma baktım.
Bir mesaj daha geldi. *Hala orada mısın?*

Buradayım.

Bu gerçek mi? Sen sapık falan değilsin, değil mi?
İlanında adın yazmıyor.

Dişlerimi sıktım. *Xander.*

Bir başka duraklama ve sonra telefonum Emery'nin gelen aramasıyla aydınlandı. Aptal kalbim, hissetmemeye çalıştığım her şeyle doldu. Hepsini bastırdım ve soğukkanlılıkla "Alo?" diye cevap verdim.

"Xander." Sesi aynı tatlı tondaydı ama şimdi güvensizlikle karışmıştı.
"Xander Ford?"

"Benim."

"Dün seni gördüğümü sandım. Demek geri döndün." "Geri döndüm."

Başka bir şey söylemediğimde - ne dememi beklediğini bilmiyorum, bana açıklama yapması gereken oydu - öfkeyle homurdandı. "Peki, neyse. Yardıma ihtiyacım var. Ücretin ne kadar?"

"Saatte otuz dolar," dedim. Çok yüksekti. Bana defolup gitmemi söyleyecekti...

"Anlaştık," dedi Emery. "Yarın ve cumartesi saat dörtte? Üçüncü katta, kütüphanenin hemen yanında çalışma salonları var."

Emir veren tonu beni sinirlendirdi. Emery Wallace, dünyanın kendi programına uymasına alışkın olduğu belliydi. "Yarın olur, ama cumartesi günü kürek seçmeleri var."

"Öyle mi?" dedi. "Erkek arkadaşım kürek takımının kaptanı."

Erkek arkadaşı Tucker, zorba...

Sesimi sertleştirdim. "Bu bilgi benim hayatımla hiçbir ilgisi yok."

Bir duraklama oldu ve Emery'nin telefonu kapatmamaya karar verdiği anı neredeyse duyabiliyordum.

Alaycı bir şekilde güldü. "Neyse. Yarın ve pazartesi, tamam mı?" "Olur."

"*Harika*," dedi alaycı bir sesle. "Yarın görüşürüz. Saat dörtte."

Yarın. Yedi yıl sonra, yüz yüze gelecektik. Bir yanımda, bunu dün gerçekleştirmek için zamanda geriye gitmek istiyordu. Bir yanımda ise bunun eski bir yarayı deşip tekrar kanatmak gibi olacağından korkuyordu.

"Yarın görüşürüz Emery," dedim sessizce.

O sıkı bir "Evet" dedi ve hat kesildi.

Telefonumu masaya bıraktım ve bir anlığına ona baktım, sonra bakışlarım masamdaki eşyalara kaydı. Çok fazla eşya yoktu; sadece en çok kullandığım veya değer verdiğim şeyler vardı: Beşinci sınıfta katıldığım bilim fuarında, ev yapımı parçacık hızlandırıcımla birinci olduğumda çekilmiş babamla benim fotoğrafımız; dizüstü bilgisayarım; kalemlerle dolu bir kutu; bir defter; ve Marcus Aurelius'un *Meditasyonlar* kitabı.

Kitabı ortasından açtım, yedi yıldır sayfaların arasında sıkışmış olan çiçeğe baktım. Nergis kağıt gibi kurumuş ve parlak rengini büyük ölçüde kaybetmişti, ama zihnimde hala canlı sarı rengini koruyordu. Emery'nin onu elime verdiği anı hala

Emery'nin onu elime verdiği anı hala hatırlıyordum. Yanağıma kondurduğu yumuşak öpücüğu hala hissedebiliyordum...

"Aptal olma," diye mırıldandım. "Aptal. Olma."

Son yedi yıldır her gece olduğu gibi, onu atmayı düşündüm ve son yedi yıldır her gece olduğu gibi, çiçeği güvenli bir şekilde kitabın içine geri koydum ve yerine geri koydum.

Bölüm 4

Emery

Ertesi sabah matematik dersinde, Bay Greer beyaz tahtaya durmadan bir şeyler yazıyordu. Diğer öğrenciler için bu anlamlı görünüyordu, ama benim için rakamlar ve semboller hiyeroglif gibiydi. Umutsuzca kaybolmuştum ve telefonumda Xander Ford'un numarasının olması dikkatimi tamamen dağıttı. Birkaç saat sonra yüz yüze gelecektik. Ya da çocukken yaptığımız gibi kayanın üzerinde yan yana oturacaktık...

Sadece artık küçük çocuklar değildik. Xander kesinlikle değildi. Örneğin, dün telefonda duyduğum sesi. Yedi yıl sonra ilk kez duymak baş dönmesi gibiydi. Kötü anlamda değil. Sesi kalınlaşmıştı, ama yine *de oydu*.

Bu ne anlama geliyorsa. Sanki Xander'ı hala tanıyormuşum gibi. Ya da hiç tanımamışım gibi. Kalbim hala ona ait olduğunu iddia ediyordu çünkü ona aşık olduğumu sanıyordum, ama bu açıkça aptalca, saçma bir inançtı.

Matematikte beni kurtaracak. Bir özel öğretmen. Hepsi bu.

"Bayan Wallace?"

Düşüncelerimden sıyrılıp tüm sınıfın beni izlediğini gördüm.

"Pardon, ne?"

"Sınıfa belirli integral ile belirsiz integral arasındaki farkı açıklayabilir misiniz?"

Donakaldım. Notlarımın hiçbir faydası yoktu, sadece karalamalardan ibaretti. Çenemi kaldırdım. "Bilmiyorum," dedim, sanki hazırlıksız olmayı havalı gösterebilecekmişim gibi.

Öğrenciler birbirlerine bakıştılar ve boğuk kahkahalar attılar; şüphesiz hepsi benim gibi bir ahmağın neden AP Kalkülüs dersinde olduğunu merak ediyorlardı.

Bay Greer kaşlarını çatı. "En azından dürüst bir cevap. Bayan Bennett? Denemek ister misiniz?"

Yanımdaki eklektik kız başını salladı. Bugün patchwork kot etek, siyah tayt ve turuncu desenli bir üst giymişti. "Belirli integralin üst ve alt sınırları vardır. Belirsiz integralin sınırı yoktur."

"Doğru. Not alın, Bayan Wallace," dedi Bay Greer ve tahtaya geri döndü.

Elimden *geldiğinde* gözlerimi devirdim, ama yanaklarım yanıyordu.

Kız bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Merhaba, ben Harper. Yardıma ihtiyacın olursa...?"

"İyiyim, teşekkürler," dedim sahte bir gülümsemeyle.

Harper geri çekildi ve ben ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. Sinir bozucu bir nedenden dolayı, kızdığım da ağlardım. Bu da beni daha da kızdırıyordu. Beni bu dersi almaya zorladığı için babama kızgındım, Harper'a kötü davrandığım için kendime kızgındım...

Ve beni terk ettiği için Xander'a.

Öfkeyle gözlerimi kırıştıtararak, anlamasam da Bay Greer'in tahtaya yazdığı her şeyi kopyaladım. Kapıdan çıkıp durmadan koşmak istesem de...

Ders bitti ve hepimiz dışarı çıktık. Harper Bennett önümde yürüyordu. Koyu renkli saçları dağınık bir örgüydü, ama yakından baktığımda, örgünün karmaşık bir şekilde örüldüğünü ve kasıtlı olarak dağınık bırakıldığını görebiliyordum. Tüm stili kasıtlı ve orijinaldi. Bend'li bir kızdı, ama ne olmuş yani? Ben bir Richie'ydim ve hayatım berbat durumdaydı. Konuşacak birisi, gerçek bir arkadaşım olsaydı, belki de...

"Hey, kızım!"

Sierra Hart, Aria Kingston, Delilah Winslow ve Elowen Blake beni bekliyorlardı. Arkadaşlarımın hepsi dar üstler ve bol, tasarımcı pantolonlar giymiş, saçları ve makyajları mükemmeldi ve pahalı parfüm kokuyorlardı. Onlara katıldım ve parlak ışıklı koridorlardan geçerek bir sonraki derslerimize gittik.

"Moda tutkunu kim?" Aria, büyük, koyu renk gözleri ve siyah saçlarıyla, alaycı bir gülümsemeyle ve hemen önümüzde yürüyen Harper'a başını sallayarak sordu. "O yeni. Bir Bender," dedi Delilah otoriter bir sesle.

Kızıl kahverengi bukleleri olan güzel Sierra kıkırdadı. "Kıyafetini kendisi mi yaptı?"

"Muhtemelen," diye otomatik olarak alay ettim, sanki bir filmdeki karaktermişim ve bu benim repliğimmiş gibi.

Harper irkildi ama yürümeye devam etti — omuzları dik, başı yukarıda, biz akbabalardan uzaklaşarak ayrı bir koridora dönene kadar.

Utanç yanaklarımı yakıyordu. "Ama ben beğendim. İlginç bir stili var."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Elowen. "Bend'in çocuklarına karşı yumuşak bir yerin olduğunu söyleme sakın."

"*Biraz* standartlarımızı koruyalım," diye araya girdi, kötü kızların en kötüsü olan Aria. "Bu okul, hayırseverlik vakalarını dışarıda tutsalar mükemmel olurdu."

"Arkadaşlarıma" baktım ve söylediklerinin yarısına inanıyorlar mı yoksa hepsi gösteriş için mi diye merak ettim. Benim gibi.

Elowen ifademi fark etti. "İyi misin?"

Teknik olarak en iyi arkadaşımdı, ama her zaman, eğer bir otobüsün altında kalırsam, aynı gün bana çiçek gönderip erkek arkadaşımı çalacağından şüphelenirdim.

"Adet dönemim erken başladı," diye yalan söyledim.

"Kramplar çok şiddetli." "Ah, anladım," dedi.

"Gerçekten biraz solgun görünüyorsun."

"Aman Tanrım, yeni gelenlerden bahsetmişken, bu yıl sınıfımıza yeni gelen çocuğu gördün mü?" diye haykırdı Delilah. "Bir başka Bender. Babası sinir krizi geçirene kadar önemli bir bilim adamıydı falan, sonra annesi onu terk etti."

Gözlerimi kırptım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Delilah omuzlarını silktil ve utangaç bir gülümsemeyle, "Benim yöntemlerim var," dedi.

"Adı Xander bilmem ne," dedi Aria. "Benim münazara sınıfımda ve o kadar üstün ki, sanki tartışmayı o *icat etmiş* gibi. Öğretmen onunla ne yapacağını bilemiyor."

"Bence o biraz seksi."

Tüm gözler Sierra'ya çevrildi. Karnımda keskin bir acı hissettim, krampdan daha kötüydü. Kıskançlık gibi bir şeydi. Bunu söylemeye cesaret ettiği için kıskançtım ve Xander benim olduğu için kıskançtım.

Kes şunu.

Sierra saçını kıvrırken başını kaldırıp hepimizin ona baktığını gördü ve kıkırdadı. "Lütfen, *asla* yapmam. Beni nereye götürür ki? McDonald's'a mı?"

"Motosikletiyle," dedi Delilah, anlamlı bir şekilde başını sallayarak. "Onun arabası bile yok."

Elowen, Sierra'ya mükemmel bir kaş kaldırdı. "Onun motosikletine binmek ister misin?"

Grup kahkahalara boğuldu.

"Aman Tanrım, *kesin şunu*," dedi Sierra. "Sadece onun biraz... kaslı olduğunu söylüyorum?"

"Bisiklete binmekten öyle olmuş," dedi Aria ve kahkahalar tekrar patladı, koridorlarda yüksek ve keskin bir sesle yankılandı.

"Sierra fakirlere karşı zaafı var," dedi Delilah. "Dean Yearwood gibi."

"Herkes Dean'in özel olduğunu bilir. Ona özel muamele edilir," dedi Sierra ve hayallerle dolu bir şekilde iç geçirdi. "Ne diyebilirim ki? Ben zayıf ve kaslı tiplere bayılırım, Bender gibi boşa giden bir tip olsa bile."

"Vay canına," dedi Aria kuru bir şekilde. "Kendi Mother Theresa'mız."

Yine alaycı bir kahkaha patladı. Elowen benim katılmadığımı fark etti ve şüpheyile kaşlarını çatarak gözlerini kısarak bana baktı. "İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim," dedim, zorla küçük bir gülümseme takındım. "Advil'in etkisini göstermesini bekliyorum."

"Tamam, sadece dün yeni çocuğu gördük ve sen hayalet görmüş gibiydin."

Tüm gözler bana çevrildi.

"Onu tanıyor musun, Em?" Delilah kaşlarını kaldırdı. "Onun bisikletine bindin mi?"

Onlara, Xander'la bir zamanlar, mükemmel bir öğleden sonra tanıştığımı söyleyemezdim. Ya da onun kürek sporuyla vücudunu geliştirdiğini, çünkü dün gece telefonda bundan bahsetmişti. Kahretsin, bu konuşmaya bakılırsa, bana ders verdiğini bile söyleyemezdim.

İnanmaz bir ifade takındım. "Onu nereden tanıyayım ki?"

Elowen omuz silkti. "Tucker, yeni çocuğu keserken seni yakalarsa bir şeyler düşünebilir."

"Değil mi?" Aria da lafa karıştı. "Xander'a bazı *sınırlar* koyardı. Yumruklarıyla."

"Yapmaz. Tucker tam bir Neandertal değil," dedim, buna tam olarak inanmadığım halde.

"Kadınını korur," dedi Sierra. "Çok şanslısın Em. Senin için cinayet bile işleyebilecek bir erkek arkadaşın var."

Midem bulandı. Tucker'ın kıskançlıktan bir adamı dövmesi romantik değildi; korkutucu ve rahatsız ediciydi. Ve Xander ile ilgili her şeyi kendime saklamam için bir neden daha.

Ama bu, yıllardır içimde kaynayan bir tencereydi ve ancak şimdi kaynadığını fark ettim. Xander Ford'u bir kez görmek, o kayanın üzerinde onunla birlikteyken hissettiğim tüm duyguları yeniden alevlendirdi. Rahatlık, güvenlik ve kendim olabilme. Sanki bu duyguların dünyada var olduğunu unutmuşum gibi. Sanki yeterince cesur olursam onları tekrar yaşayabilirdim gibi...

"Em? Geliyor musun?"

Geride kalmıştım. Arkadaşlarım bekliyordu.

Hayali tacımı düzelttim ve tekrar adımlarımı uyumlu hale getirdim, kalbimin gizlice Xander ile yalnız kalabileceğim dakikayı saydığını bilseler ne düşünürlerdi acaba diye merak ediyordum.

Tartışmayı icat eden bisikletçi Bender...

Ama önce bütün bir günü atlatmam gerekiyordu.

Bir sonraki dersim Bayan Alvarez'in AP İngilizce dersiydi. Akademiye yeni gelmişti ve bu onun dersinin sadece ikinci günü olmasına rağmen, şimdiden en sevdiğim öğretmen olmuştu. Otuzlu yaşlarının ortasında, sırtına kadar uzanan uzun siyah bir örgüsü olan, rahat ve dostane bir havası vardı. Sade kıyafetleri ve ilginç takılarıyla bana Harper Bennett'i hatırlatıyordu... ve sonra Harper'ı arkada otururken gördüm. Öğrenciler yerlerini değiştirmişlerdi ve şimdi boş olan tek masa, onun yanındaki tek boş koltuğun yanındaydı. Arkadaşlarımdan onun hakkında söyledikleri yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Benim söylediklerim.

Ne olursa olsun. Onun ne düşündüğü ne önemi var ki?

Ama popüler olmanın kötü yanı da buydu — hepimiz başkalarının ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi davranıyorduk, ama aslında herkesin ne düşündüğünü umursuyorduk.

Boş sandalyeye oturdum. Harper gözlerini öne dikmiş, çenesini kaldırmış, ellerini defterinin üzerine düzgünce koymuştu. Bayan Alvarez sınıfın önüne geçti ve beyaz tahtaya "*villanelle*" kelimesini yazdı.

"Villanelle'in ne olduğunu bilen var mı?"

Harper'inki de dahil birkaç el kalktı.

Bayan Alvarez gülümsedi. "Hayır, *Killing Eve'deki karakterden bahsetmiyorum.*"

Bazı kahkahalarla birlikte eller indi. Harper'inki kaldı. "Evet, Bayan Bennett?"

"İlk kıtanın birinci ve üçüncü dizeleri dönüşümlü olarak tekrarlanan bir şiir türüdür."

"Çok iyi." Bayan Alvarez tahtaya geri döndü ve konuşurken yazdı. "Daha ayrıntılı olarak, villanelle beş tercet veya üç satırlık dördlük ve bir dördlük veya dört satırlık dördlükten oluşan on dokuz satırlık bir şiirdir. Çok özel bir kafiye düzeni vardır ve Bayan Bennett'in

dediği gibi, tekrarlanan nakaratları vardır. En ünlü villanelle Dylan Thomas'ın *Do Not Go Gentle into That Goodnight* şiiridir, ama benim en sevdiğim şiir bu değildir. Benim en sevdiğim şiir budur."

Gülümseyerek sınıfa döndü ve villanelle'yi açıklarken bir şekilde tüm villanelle'yi yazdığı beyaz tahtaya dokundu.

"Sylvia Plath'ın *Mad Girl's Love Song'u*," dedi. "Plath'ı tanıyan var mı?"

Hannah Greenway elini kaldırdı. "Kafasını fırına sokarak intihar etmemiş miydi?"

Bayan Alvarez'in gülümsemesi gerildi. "Evet, öyle yaptı. Bu, onun birçok başarısını gölgeleyen sansasyonel ve talihsiz bir detay. Ama Plath, çok sayıda mektup, günlük, kısa öykü ve bir roman yazan üretken bir yazardı ve Pulitzer Şiir Ödülü'nü kazandı — hepsi otuz yaşından önce." Kenara çekildi. "Lütfen bir dakikanızı ayırıp *Mad Girl's Love Song'u* okuyun."

Okudum ve şiir sanki yüzüme bir tokat atmış gibi hissettim, her satır Xander Ford'un adını haykırıyordu. Artık geri döndüğüne göre, ondan kaçış yoktu. Nereye baksam oradaydı, hatta altmış yıldan fazla önce ölen bir şairin sözlerinde bile.

"Bu şiir hakkında bana bir şeyler söylemek isteyen var mı?" diye sordu Bayan Alvarez. "Sadece ne anlama geldiğini değil, size nasıl hissettirdiğini de anlatın."

Elim, sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi kalktı. "Bayan Wallace?"

"Bence bu şiir, giden bir erkek hakkında yazan bir kızın şiiri. O geri döneceğini söylemiş ama dönmemiş, kız da beklemiş, beklemiş. O kadar uzun süre beklemiş ki, şimdi aralarında olan her şeyin sadece hayal ürünü olup olmadığını merak ediyor. Belki de onu kafasında uydurmuştur."

"Çok güzel," dedi Bayan Alvarez nazikçe. "Peki bu sana ne hissettiriyor?"

"Üzgün," dedim. "Ve yalnız. Sanki gerçek aşk bir yanılsama gibi. Gerçek değil."

Sanki sözlerini tutmaz ve geri dönmezmiş gibi."

Sınıf sessizliğe büründü, ta ki birkaç fısıltı beni çılgın bir büyü'nün etkisinden kurtarana kadar. Benim grubumda olmayan iki son sınıf kızı fısıldaşarak bana ağlayan suratlar yaptı. Yanaklarım yandı.

Bayan Alvarez gülümsedi. "Aferin, Emery. Paylaştığın için teşekkürler." Tahtaya döndü. "İlk ünitemiz şiir olacak, Sylvia Plath, Gwendolyn Brooks ve Mary Oliver'ın eserlerini inceleyeceğiz. İlk ünitenin okuma metinlerini iPad'inizde bulabilirsiniz. Lütfen bağlantıya tıklayın..."

Bayan Alvarez dersle ilgili işlere, ödevlere ve yıl için beklentilerine devam ederken, ben beyaz tahtadaki şiiri izledim. Sanki Sylvia bu şiiri sırf benim için yazmış gibiydi.

Harper eğilip fısıldadı, "Bu gerçekten çok iyiydi."

"Teşekkürler..."

"Ne yazık ki sen tamamen sahte birisin."

Bana tatlı bir gülümseme attı — benim ona matematik dersinde attığım gülümsemenin aynısı — ve dikkatini tekrar öğretmenimize verdi.

Öfke yüzümü kızarttı, ama sonra bunun aslında sadece utanç olduğunu fark ettim. Harper haklıydı. Ben tam bir sahtekardım. Söylemek istediğim milyonlarca gerçek ve samimi şey vardı, ama bunları söyleyecek kimse yoktu. Çünkü ailemin beklentilerine göre bir maske takmıştım. Dışarıdan güzel görünen, ama içinden tam bir karmaşa olan bir evi, daha iyi hale getirmek için zihnimde tasarlamaya devam ediyordum. Görünüşü koruyamazsam, her şey çökecekti. O zaman bana ne olacaktı?

Garip bir düşünce zihnime sızdı.

Özgür olurdum.

Bölüm 5

Xander

9 numaralı odadayım.

Emery'nin mesajını okudum ve midem sıkıştı. Akademinin devasa kütüphanesinin uzun bir duvarı çalışma odalarıyla doluydu: küçük, pencereli ofisler, her birinde beyaz tahta, yuvarlak masa ve altı kişilik sandalyeler vardı. Emery, diğer tüm odalar boş olmasına rağmen, köşede saklı son odayı seçmişti.

Çünkü benimle görülmek istemiyor.

Bu lise deneyiminin üçüncü günü, önceki iki gün kadar iyi geçmemişti. Babamın çöküşü ve annemin bizi terk ettiği haberi bir şekilde yayılmıştı. Yanlarından geçerken, gruplar halinde fısıldaşan ve bana bakışlar atan öğrenciler gördüm.

Siktir et onları. Babam, ultraviyole fotoelektron spektroskopisi kullanarak moleküler orbitallerin yapısında çığır açan keşifler yapmıştı. Bu zengin pisliklerin hiçbiri, babamın başardıklarının binde birini bile başaramazdı, anlamak bir yana, ebeveynleri onlara ne kadar para harcarsalar harcasınlar.

Bütün gün bu tür ekşi düşüncelerin farklı versiyonlarını kafamda çevirip durdum, öyle ki Emery ile ders saatim geldiğinde çok kötü bir ruh halindeydim. Gizemli davranışı hoş bir dokunuştı.

Muhtemelen o da dedikodu yapıyordu, ama benim yardımıma muhtaçtı.

Dokuz numaralı çalışma odasının kapısına yaslandım, zırhım tamamen yerine oturmuştu. "Selam."

Emery alışma malzemelerini çıkarmış, kalemiyle sabırsızca masaya vuruyordu. Gözleri benimkilere baktı ve yanaklarının kızardığını, parlak dudaklarının hafifçe yukarı kalktığını yemin edebilirim.

"Selam," dedi, neredeyse fısıldayarak. Boğazını temizledi. "Bütün gün kapıda durup duracak mısın?"

"Duruma bağlı," dedim. "Bu okulda kendini daha rahat hissedeeğin bir yer altı sığınacı var mı? Ya da feribotla Connecticut'a gidebiliriz. Orada kimse bizi görmez, eminim."

Gözlerini devirdi. "Bak, işimizi gizli tutmamız daha iyi. Birçok nedenden dolayı."

"Israr ediyorsan."

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Sırt çantamı yere koyup defterimi, kalemimi ve grafik hesap makinemi çıkarmakla meşgulken, onun bakışlarını üzerimde hissettim. Ama Emery'ye bu kadar yakinken, iek kokulu parfümü başımı döndürüyordu ve bakışlarım, omuzlarına dökülen saçlarına kilitlenmişti...

Kes şunu.

Onun yanındaki sandalyeye oturdum. "Nerede zorlanıyorsun?"

"Nerede zorlanmıyorum ki?" Defterini bana doğru itti ve notlarla dolu bir sayfayı gösterdi. "Bu sabahtan beri. Hiçbirini anlamıyorum."

"Bariz bir soru gibi görünebilir ama sorabilir miyim?"

"Neden matematik dersi alıyorum ki?" Diye iç geçirdi. "nk babam almamda ısrar ediyor. Brown niversitesi'ne başvurumu güçlendirmek için."

Düşünmeden, "Brown mu? RISD'ye gideeeğini sanıyordum" dedim.

Yedi yıl önce, yüzü heyecanla parlayarak, "*Rizdy*" gibi telaffuz etmişti. Bu onun hayaliydi...

Emery'nin gözleri şokla parladı. Bu konuyu açmak istememiştim, ama artık çok geçti. "Ee? Bana yle dememiş miydin

bana söylediğin şey değil miydi?"

Senin tamamen unuttuğun o mükemmel öğleden sonra.

"O gün sana birçok şey söyledim," dedi Emery, sesi taş gibi. "Ama hayır, RISD'ye gitmiyorum. Babam izin vermiyor ve üniversite masraflarını o karşıladığı için başka seçeneğim yok. Tamam mı? Her şeyi anladın mı? Lütfen matematiğe geri dönebilir miyiz?"

"Tamam. Ama bu yardımcı olmuyor." Defterini ona geri uzattım. "Matematik bir köprü gibidir ve her basamak önemli bir bileşendir. İyi gittiğin yere geri dönüp oradan başlamalıyız, geri kalanları tamamlayana kadar boşlukları doldurmaliyiz."

"Hiç iyi olduğumu bilmiyorum. Geçmek için trigonometriyi ezberledim, ama hepsi kafamdan uçup gitti. Geçen yıl A- eksi ile zar zor geçtim."

"Bu 'zar zor geçmek'ten daha fazlası."

"A- eksi babamın asgari şartı."

Emery, ona baktığımı fark etti. Zırhıma delikler açıyordu: Babası hala eskisi kadar katıydı ve hayalindeki okula gitmesine izin vermiyordu. Onun ışığını çalıyordu. Bakışlarım yumuşadı, sonra onun da yumuşadı ve heterokromik gözlerimi içine çekti. Bu anormalliğin onu yeniden heyecanlandırıldığını fark ettim. O an yakalandı ve kaldı. O ve ben, eskiden olduğumuz yere geri döndük...

Emery başını sallayarak büyüyü bozdu. "Neyse, sanırım trigonometrinin sonundan başlayabiliriz."

Sandalyeyi geriye ittim. "Hemen dönerim."

Kütüphanede sınıf ders kitaplarının bulunduğu bir bölüm vardı. İstediğim kitabı buldum ve çalışma odasına geri döndüm. Emery ve ben, onun yanlış yola saptığı yeri bulana kadar son bölümleri birlikte gözden geçirdik.

"İşte," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, bunların çoğunu hatırlamıyorum, ama işler burada gerçekten karışmaya başladı."

"Ters trigonometrik fonksiyonlar."

"Evet. Tanrım, fonksiyonlardan nefret ediyorum," dedi Emery. "En kötüsü."

"Tamam, bakalım nerede kaldın." Kalemimi ve kağıdımı aldım ve kitapta olmayan örnek problemler hazırladım. Gözlerinin yine üzerimde olduğunu hissettim.

"Bu konuda ne kadar iyi olduğunu unutmuşum," dedi. "Sıra bende, bariz soruyu sorayım. Neden buradasın? Şimdiye kadar bir sürü diploma almış olacağını düşünürdüm."

"Üç tane," dedim, çalışmaya ara vermeden. "Üç diploman mı var?"

Başımı salladım. "Maryland Üniversitesi'nden biyoteknoloji, fizik ve felsefe. MIT, yüksek lisansımı yapmamı bekliyor."

"O zaman neden...?"

"Çünkü annem evi terk ettikten sonra babamın burada olması gerekiyordu ve benim de yapacak bir şeye ihtiyacım vardı," dedim, kalemimi birden bırakarak. "Ve herkesin bilmesi gereken tek şey bu."

Emery'ye sert davranmaktan nefret ediyordum; bu, kalbimin her dürtüsüne aykırı geliyordu. Ama ona bu kadar yakın olmak... Eski acılar beni boğmaya çalışıyordu ve buna izin veremezdim. Emery geri çekildi ve onun da zırhını sıkılaştırdığını gördüm.

"Peki. Başlayayım mı?"

Örnek problemleri ona uzattım ve Emery çalışmaya başladı, ben de arkadaşlarımdan mesaj gelmiş ya da sosyal medyada konuşacak bir şey varmış gibi telefonumu kaydırmaya başladım. Emery kalemini yere atana kadar birkaç dakika boyunca odada sessizlik hakim oldu.

"Bunu yapamıyorum," dedi.

"Tabii ki yapabilirsin. Bu keyfi bir değer..."

"Aptal matematik değil. Bu. Biz." Sandalyesinde dönerek bana öfkeyle baktı. "Olanlar hakkında konuşmayacak mıyız?"

İşte başlıyoruz.

"Yedi yıl önceki ilk karşılaşmamızı kastediyorsun."

"Sözünü tutmadığın zaman mı?" diye patladı. Bir an için otoriter tavrı kayboldu ve gözlerinde gerçek bir acı belirdi. Ama bunu tekrar içine attı. "Boş ver. Sadece aptalca çocukça bir şeydi. Unut gitsin."

Yine bir sessizlik çöktü ve o, denklemi çözmek için öfkeyle yazmaya başladı, en az üç hata yaptı. Boş vermeliydim. Çocukça bir şeydi. On yaşındaydık. On yaşındaki çocukların söyledikleri hiçbir şey hayat boyu bağlayıcı olmamalı, ama o gün aramızda bir şey oldu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Sözümü tutmadım," dedim sessizce.

Emery başını kaldırdı, gözleri kavga için parlıyordu. "Bundan emin misin?"

"Evet. Eminim."

"Parkta benimle buluşmaya gelmedin ve ben de hiç mektup almadım. Öyleyse?" *Olay kapandı* der gibi omuz silkti.

"Annem evi terk etti, bu yüzden babam geçimimizi sağlamak için sürekli çalışmak zorunda kaldı. Tatil için geri dönmek imkansızdı. Ne demek mektup almadın?"

"Aynen öyle. Senden hiç mektup almadım." Kollarını kavuşturdu. "Bana mektup yazdığını mı söylüyorsun?"

"Sana mektup yazdım," dedim. "Bir sürü. Ama sen bana hiç cevap yazmadın." "Hayır, yazmadın. Bekle... yazdın mı? Bir sürü ne kadar demek?"

"Yeterince."

Çok fazla.

Annemin ayrılmasının acısı, Emery ile tanışmanın verdiği rahatlama ile iç içe geçmişti — ucsuz bucaksız bir karanlıkta parlayan bir ışık gibi. Ama ondan haber almadığım her geçen gün, o küçük mutluluk parçası solup gidiyordu. Yedi yıllık acımı posta hizmetindeki bir soruna bağlayamazdım. Bu kadar önemsiz bir şey olamazdı. Suçlayacak birine ihtiyacım vardı.

Emery de benzer düşüncelere sahip olmalıydı, çünkü o da aynı şekilde temkinli davranıyordu. "Evet, ben hiç almadım."

"Acaba..." Çenemi okşadım, sesim alaycı bir tonla doluydu. "Sence, otoriter baban bu gizemli kayboluşlarla bir ilgisi olabilir mi?"

Emery'nin gözleri öfkeyle parladı. "*Hayır*. Her gün sordum... *her gün...* mektup gelip gelmediğini sordum. Sonra her hafta. Cevap

her zaman hayırdı."

On yaşındaki Emery'nin görüntüsü aklıma geldi: Güneşte parıldayan sarı saçları, posta kutusuna doğru zıplayarak giderken, yine boş olduğunu fark ederken. Ama ben anlaşılmamızın kendi kısmını yerine getirmiştım. Ona mektup yazdım ve sonra bekledim, bekledim...

"Ve tabii ki *yalan* söylemiyordu," dedim alaycı bir şekilde. "Kızının hangi üniversiteye gideceğini seçen, katı ve aşırı kontrolcü bir babanın karakterine uymazdı."

"Evet, karakterine uymazdı," dedi Emery, çenesi titreyerek. "Çünkü babam yalan söylemeye zahmet etmezdi. Seninle yazışmamı istemeseydi, bunu *herkesin* bilmesini sağlardı. Mektuplarını geri gönderirdi. Ya da ben izlerken yakardı. Eğer gerçekten iddia ettiğin kadar sık yazışsaydık, sana bir ihtarname gönderilirdi."

"*İddia* ettiğim gibi mi? Ben lanet olasıca..." Sözlerimi yuttum. "Neden beni aramadın?"

"*Nasıl?*"

"Sana babamın NIST için çalıştığını söylemiştim. Sen..."

"Bunu hiç söylemedin. 'Hükümet' için çalıştığını söyledin. Bu çok az bir bilgi, Xander, özellikle de on yaşındaki bir çocuk için. Nerede yaşadığını bile bilmiyordum."

"Maryland," dedim aptalca.

"Vay canına, bu da seçenekleri daraltıyor," diye karşılık verdi Emery.

"Sen bir dahisin."

Neden *beni* aramayı düşünmedin?"

"Aradım. Bir kez. Gönderdiğim düzinelerce mektubun doğru adrese gittiğini iki kez kontrol etmek için. Ve doğru adrese gitmişlerdi."

"*Bir kez* mi kontrol ettin?"

"Babam uzun süreli bir sinir krizi geçiriyordu," dedim, sesim yükselerek. "Seni Instagram'da takip etmeyi düşünmediğim için üzgünüm, ama *annem evi terk ettikten* sonra hayatımızın parçalarını toplamakla biraz meşguldüm."

"Yani bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum?"

Emery titrek bir nefes aldı. "O gün kaybolan kardeşim Grant hakkında. O... öldü."

Vücudumdaki her kas gerildi. "Oh, lanet olsun. Emery..."

"Providence'taydı. Kulaklık takılıymış." Zorlukla yutkundu ve sesi kısıldı. "Trenin geldiğini duymamış."

Kalbim yere düştü ve tüm saçmalıklarımı ve kendime acıمامı da beraberinde götürdü. "Tanrım. Hayır, bilmiyordum." Ona uzanmaya başladım, sonra elimi geri çektim. "Üzgünüm, Emery. Çok üzgünüm."

Saçının bir tutamını omzunun üzerinden attı, ama gözleri hala parlıyordu, çenesi gözyaşlarına karşı sıkıydı. "Önemli değil. Neyse ne."

"Önemli değil değil," dedim. "Her konuda haklısın. O mektuplarda bazı şeyler yazdım ve cevap alamayınca..." Elimini saçlarımanın arasından geçirdim. "Her zaman doğru cevapları bildiğimi düşünme alışkanlığım var. Beni görmezden geldiğini düşündüm ve diğer tüm olasılıkları göz ardı ederek kendime bu hikayeyi anlattım. Ama yanılmışım ve özür dilerim. Kardeşin için çok üzgünüm, Emery."

"Teşekkür ederim," dedi. "Ben de üzgünüm. Peki baban? O... iyi mi?"

"İyi. Şimdilik." Küçük bir gülümsemeyi başardım. "Burayı seviyor. Bu yüzden geri döndük."

Göz kapaklarını indirerek bana baktı. "Peki, mektuplarında ne yazdın?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak. "Önemli bir şey yok. Çocukça şeyler. Neredeyse hatırlamıyorum bile."

"Oh." Gözlerini kaçırdı, sonra titrek bir nefes aldı. "Onlara ne oldu bilmiyorum, ama ortalığı temizlememiz iyi oldu sanırım."

"Katılıyorum."

"Tartışmak için aptalca bir konu, değil mi?" Emery gergin bir şekilde güldü. "Hiçbir şey için bu kadar *büyük duygular*."

"Önemli bir şey yok. Haklısın."

"Yani, neden on yaşındayken olan bir şey için bu kadar dramatik davranıyoruz?"

"Hiçbir fikrim yok."

Kısa bir sessizlik oldu. Artık bu önemli ve sonuçları ağır olan olayı önemsiz ve çocukça bir şeye dönüştürdüğümüze göre, sanırım tekrar neredeyse yabancılar gibi davranmaya başlayabilirdik.

Emery bana belirsiz bir şekilde baktı. "Hala bana ders verecek misin?"

Hayır demeliydim. Aptal kalbim başa dönüp kaldığımız yerden devam etmek istiyordu, ama bu imkansızdı ve bu imkansızlık işkence olacaktı. Ama Emery'ye yardım etmezsem, babası kendi yöntemleriyle ona işkence edecekti ve buna dayanamazdım.

"Tabii ki, ders vereceğim."

Emery rahat bir nefes aldı. Rahatlamış ama aynı zamanda üzgündü.

"Teşekkür ederim." Çalışmasına baktı. "Bugün daha fazla konsantre olamıyorum. Bir dahaki sefere bırakalım mı?"

"Bir dahaki sefere," dedim ve eşyalarımı topladım, ben de uzaklaşmam gerekiyordu. Son yedi yılı yeniden yazan bu öğleden sonraki açıklamaları kafamda düzene sokmak için.

Çalışma odasının kapısında durduğumda, onun yumuşak sesi beni durdurdu. "Xander?"

"Evet?"

Konuşmak istedi, sonra fikrini değiştirdi. "Yok bir şey."

Bölüm 6

Emery

Seni özledim.

Neredeyse söyleyecektim; dilimin ucundaydı, ama dişlerimin arkasına kilitledim. Zaten bunun ne anlamı vardı ki? Xander ve benim birbirimizi aslında *tanımadığımızı* kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Hiç sahip olmadığım bir şeyi nasıl özleyebilirdim ki?

Onu özlüyorum çünkü hiç sahip olmadım. Ama ona sahip olabilirdim, bunca zaman boyunca...

Eşyalarımı toplamaya başlamıştım, ama ellerim çantamdan düştü ve sandalyeye geri çöktüm. Xander bana mektup yazdığını söyledi ve içimden bir ses onun doğruyu söylediğini hissettim. Ve bu her şeyi değiştirdi. Kalbim kırılmıştı ve şimdi, onu küçük bir çocuk olarak hayal ederek, bana defalarca mektup yazıp hiçbir cevap alamadığını düşünerek, kalbim yeniden kırıldı. Artık tüm o savunmacı öfkeyi dışarı çıkardığımıza göre, sadece üzgün olabilirdim. İkimiz de iletişimde kalmak istemiştik, ama bir şey buna engel olmuştu.

O haklı. Bu benim babam olmalı.

Ama benim söylediklerim de doğrudu: Babam asla gizlilik veya gizemli davranmazdı. Bir şeyin olmasını istemiyorsa, o şey olmazdı ve herkesin nedenini bildiğinden emin olurdu.

Titrek bir nefes aldım. "Bunu kesin olarak öğrenmenin tek bir yolu var."

O akşamki akşam yemeği, en sevdiğim Belinda'nın güveçti. Ama babamla yüzleşeceğim düşüncesi midemi düğümlerken yemeğim soğudu.

Annem uzun yemek masasının bir ucunda, babam da diğer ucunda oturuyordu. Annem de yemeğine neredeyse dokunmamıştı; Grant öldüğünden beri, sıska ve solgunlaşmıştı, ince parmakları her zaman şarap kadehinin sapını sıkıca tutuyordu. Jack karşımda oturmuş, mümkün olduğunca çabuk masadan kalkabilmek için yemeğini hızla yiyordu. Oda, kırık bir ailenin rutinini sürdürmesinin yarattığı gerginlikle dolu, sessizliğin gürültüsüyle çınılıyordu.

Babam bunların hiçbirini fark etmiyor gibiydi. Yavaşça yemek yiyor, şarabını yudumluyor ve Belinda fırından yeni çıkmış ekmek sepetini getirdiğinde yemeği övüyordu.

"Gecikme için özür dilerim," dedi Belinda, kokulu sepeti masaya koyarken. "Kızartma ile çok meşguldüm."

Bir ekmek almaya uzandım, annem boğazını temizledi ve bana uyarıcı bir bakış attı. Elim havada dondu ve sonra geri çektim. Belinda fırını kapatmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak aceleyle odadan çıktı.

"Tanrım, anne," diye homurdandı Jack. Sepetten iki ekmek aldı ve birini masanın üzerinden bana attı.

"*Jack*," dedi babam. "Bu pek uygun bir sofrada değil."

"O da lanet olası akşam yemeğini yiyebilmeli," diye bağırdı kardeşim.

"Bu dil de uygunsuz," dedi babam o ölümcül sakın ses tonuyla. "Bir kez daha böyle patlarsan, ayrıcalıklarını kaybetmeye başlarsın. Örneğin, yaklaşan sosyal etkinliklere katılma ayrıcalığını."

Okula dönüşle ilgili bir sürü etkinlik vardı, bu hafta sonu Castle Hill Deniz Feneri'ndeki plajda yapılacak yıllık şenlik ateşi partisi de dahil, okulda kimse bu partiyi kaçırmak istemiyordu. Jack bile.

"Ben on dokuz yaşımdayım," dedi Jack. "Nereye gidebileceğimi ve gidemeyeceğimi bana söyleyemezsin."

"Benim çatım altında yaşıyor, benim yemeğimi yiyor ve benim sana sağladığım yatakta uyuyorsan, elbette söyleyebilirim."

Jack ağzını kapattı ve bana ve dokunulmamış akşam yemeği ekmeğime öfkeyle baktı. Annem şarabına geri döndü. Sessizlik, her zamanki gibi dayanılmaz hale geldi. Omuzlarımda ağırlığını hissettim. Ben bir şey söylemezsem, kimse söylemeyecekti.

"Matematikte bana yardım etmesi için bir öğretmen tuttum," dedim. "Bugün ilk dersimizi yaptık."

"Bu akıllıca," dedi babam, "bu konuda ne kadar zorlandığını düşünürsek."

"Ama bunun için paraya ihtiyacım var. Saatlik ücreti otuz dolar." Kaşlarını çatı. "Bu çok yüksek gibi."

"Evet, ama o en iyisi. Bir dahi," dedim, sesimde gurur duyduğumu hissederek, sanki Xander'ı savunmam gerekiyormuş gibi.

Onu savunmana gerek yok, onu koruman gerekiyor.

"Bu öğretmen öğrenci mi? Onu tanıyor muyum?" "Hayır. Yeni."

"Onun evine gideceksen, adını ve adresini bilmem gerek," dedi babam, akşam yemeği ekmeğine tereyağı sürerken.

"Okulda çalışacağız."

Babam gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Adı Emery." idi bir emirdi, değil bir bir Ve saçma zaten, benim nereye gittiğimi veya Tucker ile randevularımda ne yaptığımı hiç umursamıyor gibi görüldüğünü düşünürsek Tucker ile randevularımda ne yaptığımı hiç umursamadığını düşünürsek,

"Xander Ford," dedim ve babamın yüzünde bir tanıma belirtisi ya da yıllar önce bir zarfın üzerinde, hatta birçok zarfın üzerinde bu ismi gördüğüne dair bir ipucu olup olmadığını aradım. Ama babamın ifadesi değişmedi.

"Ford," diye düşündü babam. "Ailesini tanıyor muyum? Üye mi bunlar?"

Üye mi? sorusu, *"Bizim gibi mi?"* anlamına geliyordu. Eğer yatları yoksa ya da yıllık üyelik ücreti 50.000 dolar olan Castle Hill Country Club'da tenis oynamıyorlarsa

50.000 dolarlık yıllık üyelik ücreti olan Castle Hill Country Club'da tenis oynamıyorlarsa, tanınmaya değer değillerdi.

"Hayır," dedim, sesimde sabırsızlık belirtisi olmamasına dikkat ederek. "Babası, Maryland'da hükümet için çalışan bir bilim adamı."

Annem bardağını boşalttı ve ayağa kalktı. "Başım ağrıyor," dedi, neredeyse fısıldayarak. "Yatmaya gidiyorum."

"Yine baş ağrısı," dedi babam, sesinde rahatsızlık belirliyordu. "Son zamanlarda salgın gibi yayılıyor."

"Kendini bu konuda rahatsız etme Grayson," diye mırıldandı yorgun bir sesle, gümüş rengi sarı saçlarını düzelterek. "Yarın yeni bir gün."

"Ne demekse. İyi geceler o zaman."

Annem babamın odasından ayrı olan kendi odasına gitti; yedi yıldır aynı odayı paylaşıyorlardı. Sanki çok narinmiş ve en ufak bir çarpma onu parçalayacakmış gibi dikkatli ve sert adımlarla yürüdü.

"Emery, inisiyatif aldığını görmek beni etkiledi." Babam tereyağı bıçağını Jack'e doğrulttu. "Bu konuda kız kardeşini örnek alsan iyi olur."

Korkarak kardeşimin soğuk bakışlarından gözlerimi kaçırdım, bu küçük övgüyü akşam yemeğinde bir parça yemek atılmış aç bir köpek gibi yutmuş olduğumu itiraf etmekten utandım.

"Ayağa kalkabilir miyim?" diye sordu Jack. "Benim *de* başım ağrıyor." "Git," dedi babam, sanki bir sinekmiş gibi eliyle onu uzaklaştırarak.

Kardeşim sandalyesinden fırladı ve odasına koştu.

Wallace ailesinde sıradan bir Perşembe gecesi daha.

Ben de odama kaçmak istedim. Vücudumdaki her molekül, babama Xander'ın mektuplarını sormak fikrine tepki gösterdi. O ismi tanımıyor gibiydi ve şimdi sinirlenmişti. En iyisi bu konuyu kapatmaktı. Ama Xander'ın sözleri aklıma geldi.

Sözümü tutmadım.

Onun güzel, uyumsuz gözleri sesi kadar ağırdı. Beni unuttuğunu sanmıştım ve bu canımı yakmıştı. Ama o da beni unuttuğumu sanıyordu ve bu bir şekilde daha da canımı yakıyordu. İkimiz için de bilmem gerekiyordu.

"Baba?" Sesim kısılmıştı. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Merak ediyordum da, birkaç yaz önce sana mektup alıp almadığımı sorduğumu hatırlıyor musun?"

"Uzun zaman önce bu konuda beni rahatsız ettiğini hatırlıyorum," dedi. "Cevabım o zaman olduğu gibi şimdi de aynı: Hayır, hatırlamıyorum. Neden? Kim sana mektup yazıyormuş?"

Soluk mavi gözleri, sanki kalbime doğrudan X-ışını gibi geliyordu.

"Kimse," dedim çabucak. "İngilizce dersinde Sylvia Plath'ı çalışıyoruz. O çok mektup yazmış. Aklıma o geldi, hepsi bu."

Bu, mantıklı bile olmayan berbat bir açıklamaydı, ama babamla yüzleşmek her zaman bana bunu yapardı — düşüncelerimi karıştırırdı, böylece planladığım şeyi asla söyleyemezdin.

Babamın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Öğretmenin müfredatında Plath'ı kullanmasını onayladığımı söyleyemem."

"Neden? Sylvia harika bir şairdi. O..."

"O iradesiz, çaresiz biriydi. Hayat baskı ile gelir. Bu baskıya boyun eğen birini yüceltmek, okul materyallerinin doğru kullanımı değildir. Öğretmeninle konuşacağım."

"Baba, lütfen yapma..."

Çatalını masaya vurdu. "Belki bu hafta sonu etkinliklerine de katılmak istemezsin?"

"Hayır," dedim küçük bir sesle. "Özür dilerim."

Bana bir süre daha baktı, gözleriyle beni sabitleyerek. Sonra peçetesini boş kasesinin üzerine attı ve ayağa kalktı. "Bu özel öğretmen için parayı hesabına yatıracağım, ama sonuç görmek istiyorum."

Yemek odasında beni yalnız bırakarak dışarı çıktı. Bir gemi kazasından kurtulan gibi, terk edilmiş hissediyordum. Babamın despotluğu ve annemin ilgisizliği yüzünden zaten işlevsiz bir aileydik, ama Grant'in ölümü bizi paramparça etmişti ve neden hala bir araya gelebileceğimizi umduğumu bilmiyorum.

Belinda tabakları toplamak için içeri girdi ve bana acıyarak gülümsedi. Ben de neden kaldığını merak ediyordum. Nasıl dayanabiliyordu?

"İyi geceler, Belinda," dedim ve masadan kalktım.

"İyi geceler, Bayan Emery." Elime bir rulo ekmeği sıkıştırdı.

Minnettarlıkla gülümsedim ve gitmek için döndüm, sonra durdum.

"Belinda?" "Evet, canım?"

"Postaları getirdiğinde ne yapıyorsun?"

"Her öğleden sonra, yıllardır yaptığım gibi, doğrudan babanızın masasına koyuyorum."

"Hiç bana gelen kişisel mektuplar gördün mü?"

"Hayır, canım. Ama postaları asla karıştırmam." Sesini alçaltarak, "Baban bunu uygunsuz bulur," dedi.

"Tamam, teşekkürler."

Yukarı çıktım, ama odama gitmek yerine sağa döndüm ve Grant'in kapalı kapısının önünde durdum. Etrafın güvenli olduğundan emin olmak için bir süre bekledikten sonra içeri girdim.

Oda, onun bıraktığı gibiydi; çamaşır sepetinde kirli giysiler ve yerde bir UI sweatshirt bile vardı. Ünlü Iowa Yazarlar Atölyesi'nin bulunduğu Iowa Üniversitesi'ne girmiş ve yaratıcı yazarlık bölümünde okumayı planlıyordu. İnanılmaz bir başarı... ama babamız bunu göremiyordu.

Kitaplığına döndüm ve *A Prayer for Owen Meany*'yi aldım. Onu görmeyeli birkaç yıl olmuştu. Xander ortadan kaybolduğundan beri. Ama ilk sayfayı açtığımda, onun hakkında yazdıklarım aklıma geldi.

Farklı renk gözleri olan bir çocuğu hatırlamaya mahkumum...

Ama artık onu hatırlamama gerek yoktu. Geri dönmüştü. Ve sözünü tutmuştu.

Bölüm 7

Xander

Cuma sabahı, öğrenciler ilk derslerinden çıkarıldılar ve bir moral toplantısı için büyük bir oditoryuma yönlendirildiler. Ben geldiğimde, salon doluydu, herkes ayaklarını yere vuruyor ve okulun sloganı ve rehber ilkeleri olan Royal Pride'ı haykırıyordu. Her iki duvardan da tribünler açılmıştı ve koltuklar yaklaşık bin öğrenciyle doluydu.

Bu gürültü beni geri dönüp gitmeye itti, ama sonra adımı duydum. Dean Yearwood bir tarafın üst katında oturuyordu ve bana el sallıyordu. Deney için ve arkadaş edinmek için çaba sarf etmek amacıyla, gürültüye göğüs gerip ona katıldım.

Dean, etrafındaki küçük gruba işaret etti — iki erkek ve bir kız.

"Xander, Matematik ve Fizik Kulübü başkanımız Kevin Huang ve saymanımız Jasper Reed ile tanışmanı istiyorum."

Bir basamak aşağıda, kontrastlı stillerden oluşan eklektik bir kıyafet giymiş, kahverengi bukleler ve soluk, narin bir yüze sahip bir kız oturuyordu. Keskin kahverengi gözleri beni izliyordu.

"Bu Harper Bennett," dedi Dean. "O da senin gibi yeni ve küçük grubumuza yeni katıldı. Diğerlerini önümüzdeki Çarşamba ilk toplantımızda tanıyacaksın... ikisini de."

"Merhaba," dedim ve hepsini kapsayan bir el hareketi yaptım. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bizim için bir zevk," dedi Kevin sıcak bir gülümsemeyle. Rüzgarlık, bej pantolon ve güzel ayakkabılar giymiş zayıf bir adamdı. Demek Bender değildi. Babam, bir erkeğin durumunu ayakkabılarından anlayabileceğini söylerdi. "Dean, küçük sınavımızı başarıyla geçtiğini söyledi."

"Sanırım öyle."

Dean sırtıma vurdu. "Ne kadar mütevazı. Xander'ın yapabileceklerinin sadece bir örneğini gördüğümüzü hissediyorum."

"Hayır, hayır, ben..."

"Vay canına!" Dean aniden haykırarak bana baktı. "Daha önce fark etmemiştim ama... vay canına! Gözlerinin rengi farklı!"

"Tamamen değil, ama... evet." dedim, herkes - Harper dahil - bana yakından bakarken.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı şey!" diye bağırdı Dean.

Jasper başını salladı. "Genelde bu kadar belirgin renk farklılıkları görülmez. İlginç."

"Doğru." Boynumun arkasını ovuşturdum. Her sabah aynada bana bakan annemi hatırlamanın yanı sıra, renk farkı da sadece ortama uyum sağlamak istediğimde çok fazla dikkat çeken bir şeydi.

Harper'in bakışlarının üzerimde kaldığını fark ettim, sonra o başka yere baktı.

"Mezuniyetten sonra ne yapmayı planlıyorsun, Xander?" diye sordu Kevin. "MIT? Caltech?"

MIT'nin benim için bir yer ayırdığını söylemenin uygun olup olmadığını merak ettim. Çocukken, zekam bir tür yenilikti. Artık kendi yaşlılarımdan oluşan dost canlısı insanlar arasında olduğum için, bunun daha çok kibir gibi görüneceğinden korkuyordum.

"Evet, MIT," dedim dikkatlice. "Astrofizik alanında kariyer yapacağım."

"Oh!" diye haykırdı Jasper, yüzündeki bakır kırmızısı saç tutamını eliyle iterek. Ayrıca, gerçek bir takım elbise giydiğine bakılırsa, Bender değildi.

Ceket, pantolon ve kravat dahil. "İlginç bir alan. Seni bu alana çeken ne oldu?"

Sadece dürüstçe cevap ver. Kendin ol. Arkadaş edinmenin yolu budur.

"Eğer kuantum yerçekiminin birleşik teorisini ortaya çıkarmak istiyorsak, kara delikler bunun için en uygun yerler bence," dedim. "Özellikle, Hawking radyasyonunun varlığını doğrulamak ve interferometri kullanarak kara delik tekilliğinin doğrudan kanıtını görüntülemek için Event Horizon Telescope Collaboration gözlemevi ekibine katılmak istiyorum, ancak bu keşiflerin benim ömrümde ne kadar zor olabileceğinin farkındayım."

Sessiz, şaşkın yüzler bana bakıyordu. Kendim olmak buraya kadarmış.

Ama sonra Jasper etkilenmiş gibi başını salladı ve Kevin alçak bir ısıklık çaldı. Harper gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi, hala bana ne düşüneceğine karar verememiş gibi bakıyordu.

Dean yüksek sesle ve uzun süre güldü. "Sana ne demiştim? Bu adam gerçek. Babası gibi, oğlu da."

Anında gerildim. "Babamı tanıyor musun?"

"Matematik ve Fizik Kulübü, *Scientific American* dergisinin her sayısını titizlikle inceliyor. Geçen yıl, babanın laboratuvar spektrografisi ve bunun su kirliliği izleme üzerindeki etkileri hakkındaki makalesini okuduk." Kevin gülümsedi. "Çok ilginç bir konu."

Jasper hayranlıkla başını sallıyordu. "Kendi kulübümüzün üyesi Russell Ford'un oğlu."

Onların benimle dalga geçtiğinden emin olarak onlara baktım. "Bazı söylentiler önceden yayılmıştı sanıyordum."

"Büyük beyinlerin bunalması ve bilim camiasının baskısından uzaklaşmaya ihtiyaç duyması alışılmadık bir şey değil," dedi Jasper. "Oldukça anlaşılır bir durum."

Dean başını salladı. "Başka bir deyişle, dedikodulara kulak asmıyoruz." "Saygısızlık etmek istemem ama..." Kevin eğildi. "Sence onunla onunla bir ara görüşebilir miyiz?"

Aniden gözlerim yaşardı ve boğazım düğümlendi. Her açıdan, babam itibar ve mesleki açıdan sonuna gelmişti.

mesleki açıdan sonuna gelmişti. Benim zihnimde bile. Onun başarılarının geniş bir damga ile silinmediğini bilmek, beni tarif edemeyeceğim kadar etkiledi.

"Babamla tanışmak mı istiyorsun?"

"Sadece onun da isterse," dedi Dean çabucak, Kevin'a sert bir bakış atarak. "Eğer mahremiyetini istiyorsa, anlarız."

Boğazımdaki duyguyu temizledim. "Hayır, bence o da ister. Bence çok ister."

Hepimiz Başkan Yardımcısı Newman'ın hoş geldiniz konuşmasını dinlemek için öne doğru döndüğümüzde, çocuklar bu fikirden çok heyecanlanmış görünüyordular. Harper'ın bakışları bir an daha üzerimde kaldı, sonra o da öne döndü.

Bay Newman, Royal Pride takımındaki her bir Lion'dan beklenen mükemmellikten ve Akademi'nin öğrencilerini prestijli üniversitelerde parlak bir gelecek için nasıl hazırladığından uzun uzun bahsetti. Her cümle coşkuyla karşılandı.

Dean gergin ifademi fark etti ve güldü. "Yeterince yüksek sesli mi? Burada okul ruhu çok

önemlidir." "Fark ettim."

"Normal bir okulda, bu, futbol maçı ve dansla birlikte mezuniyet balosuna kadar giderdi," dedi Dean. "Ama bizim futbol takımımız yok. Bunun yerine, farklı spor takımlarını tanıtmak ve seçmeler için duyuru yapmak için bu moral mitingini yapıyoruz. 'Büyük maç', yaklaşık bir ay sonra yapılacak olan ekibimizin ilk regattası, çünkü biz astronomik olarak o kadar züppeyiz."

"Zengin...?"

"Cumartesi gecesi deniz fenerinde büyük bir şenlik ateşi partisi var," diye devam etti Dean. "Ama ilk dans Ekim sonuna kadar yok."

"O da Cadılar Bayramı Festivali olur," diye ekledi Kevin. "Çok büyük bir olay. Kostümler, oyunlar, karnaval etkinlikleri. Oldukça eğlenceli."

"İkiniz de şenlik ateşine gelmelisiniz," dedi Dean.

"Belki," dedi Harper. Sabah boyunca söylediği ilk kelimeydi.

"Kabul ediyorum," dedi Dean gülerek. "Ya sen, Ford? Kürek takım seçmelerinden sonra kesinlikle stres atmak isteyeceksin."

"Kürek takımına mı gireceksin?" Kevin yine alçak bir ıslık çaldı. "Sevgili Dean'in yanı sıra, tüm kaslı sporcular kürek takımındadır. Mesela Tucker Hill..."

Auditoriumun bizim tarafındaki tribün sıralarını, ortada önde oturan bir grup "kaslı sporcu"yu işaret etti. Tucker, etrafındaki herkesten daha uzun, daha gürültücü ve daha iriydi, psikopati sınırında bir alfa erkek üstünlüğü sergiliyordu.

Üstünlük demişken, neden bu kadar yargılayıcı davranıyorsun? Parktaki o günden beri değişmiş olabilir.

Bundan şüpheliydim. Dahası, Emery'nin erkek arkadaşı olmasının benim karanlık düşüncelerimle bir ilgisi olduğunu sezmiştim, ama daha fazla araştırmamaya karar verdim.

"Geçen yıl, Tucker *üçüncü sınıf öğrencisi* olarak kürek ve su topu takımlarının kaptanıydı," dedi Kevin. "Ve bunu bilmiyorsan, sana memnuniyetle hatırlatır."

"Onu dinleme," dedi Dean. "Tucker biraz sinirli olabilir, ama harika bir atlet ve harika bir takım oyuncusu. Göreceksin."

Bay Newman sonunda konuşmasını bitirdi. "Ve şimdi, yine olağanüstü bir yılın başlangıcını yapmak üzere, Royal Pride dans takımını alkışlarla karşılayın!"

Salon, hip-hop ve elektronik müzik türlerinin karışımı olan yüksek sesli, gürültülü müzikle boğulmadan bir saniye önce alkış ve tezahüratlarla çınladı. On iki kız, Akademi'nin renkleri olan siyah ve altın rengi kısa şortlar ve karnı açık tişörtler giyerek sahneye çıktı. Emery, saçlarını yüksek at kuyruğu şeklinde toplamış, en önde duruyordu.

Rutin inanılmaz derecede hızlıydı, ancak dansçılar mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı. Kışkırtıcı ve atletikti, seksi ve jimnastik gibiydi. Rutinde yüzlerce hareket vardı, ama benim görebildiğim tek şey Emery'di; sert zeminde bir dizi jimnastik el taklası yaptığında sinirlerim gerildi.

Biri dirseğıme dokundu. Dean bana gülümsüyor ve başını sallıyordu. "O değil dostum. Onun dışında herkes olabilir."

"Oh, ben... Yani..."

"Anladım. Emery Wallace bir tanrıça. Bu bir gerçek."

Harper arkasını döndü ve bize karanlık bir bakış attı.

Dean ellerini kaldırdı. "Beni öldürme. Sadece bariz olanı söylüyorum." Bana döndü ve gürültülü müziğin sesini bastırarak bağırdı, "Seni ekibimde istiyorum, Xander, tercihen tek parça halinde, o yüzden seni şimdiden uyarıyorum. O Tucker Hill'in kızı. Yasak bölge."

Sözleri beni rahatsız etti — Emery kimseye ait olmamalıydı — ama ben kendimi onu korumak zorunda hissediyordum. Onu güvende tutma içgüdüğü yedi yıldır azalmamıştı, ister su balonları, ister zorba babalar, ister başka bir şey olsun. Bu mantıksızdı. Bilimsel değildi. Ama onun iyiliğı benim sorumluluğumdu ve hiçbir mantık bu duyguyu değiştiremezdi.

Dans, coşkulu alkışlarla sona erdi. Emery tribünlere koştu, Tucker onu yakaladı ve döndürdü. O onu öperken midem hoş olmayan bir hisle yandı. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra onu bıraktı, yumruğunu kaldırdı ve bağırdı: "Kraliyet gururu, hadi gidelim!"

Salon daha da büyük tezahüratlarla cevap verdi, bando bir marş çalmaya başladı ve herkes, benim tahminime göre okulun marşı olan şarkıya eşlik etti. Ve Emery...

Emery Wallace acımasızca güzeldi — coşkulu, kızarmış ve hala nefesi kesilmiş; cildi ince bir ter tabakasıyla parlıyordu. Etrafındaki herkes gülüp şarkı söylerken, mavi-yeşil gözleri kalabalığı tarıyordu. Kimi aradığını bilmiyordum; arkadaşları ve erkek arkadaşı yanındaydı...

Ve sonra beni buldu.

En azından, ben olduğumu düşünüyorum. O, salonun diğer ucundaydı, ama bakışları benimkilere kilitlenmiş gibi hissettim. Gülümsemesi kayboldu, yerine okuyamadığım bir ifade geldi; dudakları aralandı ve göğsü keskin bir nefesle yükseldi. Eli narin altın kolyesine kayd ve dalgın dalgın kolyenin charm'ını oynadı. Sonra küçük

parmağını kaldırıp iki kez kıvırdı. İki küçük hareket ve ben felç oldum.

Bana el mi sallıyor? Ben de el mi sallayayım? Gerçekten el mi sallıyor ki...?

Bir kız Emery'nin kolunu tutup onu döndürdü, kulağına gülerek ve konuşarak büyüyü bozdu. Sıcak, puslu andan, gürültülü gerçekliğe, oditoryuma geri döndüm ve üzerimde başka bir çift göz hissettim. Harper Bennett, eğlenerek bir kaşını kaldırmış, dudaklarında garip bir gülümseme vardı.

"Bu Schrödinger'in küçük parmak selamı gibi, değil mi?" dedi Harper, eşyalarını toplarken. "Sana hem el sallıyordu hem de sallamıyordu. Bunu öğrenmenin tek yolu ona sormak."

Bir suç işlemişim gibi kendimi açıklamam gerektiğini hissederek kekeledim. Ama sonra moral toplantısı bitti ve Dean beni gitmem için itekliyordu. Sırt çantamı takana kadar Harper gitmişti.

Bölüm 8

Emery

Sabah arası bittikten sonra İngilizce dersine gittim ve Harper Bennett'in yanına, arkaya oturdum. Matematik dersinde bana tek kelime etmemişti, ama onu suçlamıyordum. Geçen gün tam bir cadalog gibi davranmıştım ve beni görmezden gelmekte haklıydı. Ama konuşabileceğim gerçek bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Düşüncelerimi ve duygularımı paylaşabileceğim ve ertesi gün okulda herkesin kulak misafiri olacağından endişelenmeyeceğim biri. Ailem ve Jack hakkında konuşabileceğim biri...

Ve Xander hakkında...

Büyük bir çaba sarf ederek Xander Ford'u düşüncelerimden çıkardım. Milyar yıl önce aramızdaki sorunları çözmüştük ve o benim özel öğretmenimdi. Hikayenin sonu.

Tabii bugün onu görene kadar zihninde geri sayım yapıyorsun, ama... tabii.

Bayan Alvarez masasındaki kağıtları karıştırırken, ben Harper'ı inceledim. Siyah uzun kollu bluzunun üzerine kadife etek giymişti, kahverengi Doc Martens ayakkabılar ve küçük sarı uçak şeklindeki küpeler takmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu bana bakmadan. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Neden olduğunu biliyorsunuz," dedim.

Kaşlarını kaldırdı, bekleyiş içinde ve sakindi. Beni affetmiyordu. Bu hoşuma gitti.

"Dün kötü konuştuğum için özür dilerim," dedim. "Ve arkadaşlarım kötü konuştuğunda sesimi çıkarmadığım için."

Harper başını salladı. "Özrün kabul edildi." "Bir ara takılmak ister misin?"

Bana iki kez baktı. "Ciddi misin?"

"Yüzde yüz. Belki sinemaya gideriz ya da kahve içeriz. Yani... sen istersen. Önemli değil."

"Neden?"

Soru arı sokması gibi acıttı. Öne doğru baktım. "Boş ver. Boş ver."

"Hayır, demek istediğim, neden *benimle* takılmak istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Yeterince arkadaşın yok mu?"

Arkadaşlarım berbat, diyecektim neredeyse. "Sen... havalı görünüyorsun."

"Ben çok havalıyım," dedi Harper. "O kadar havalıyım ki, havalı olmanın sınırlarını aşıp, havalı olmama noktasına geri dönüyorum." Bir anlığına neredeyse utangaç göründü. "Ama... evet."

"Harika," dedim ve Bayan Alvarez sınıfa hitap edene kadar on saniye boyunca göğsümde bir hafiflik hissettim.

"Müfredatımızda bazı değişiklikler var," dedi sert bir sesle. "Artık Sylvia Plath'ı çalışmayacağız. Bazı... şikayetler geldi."

Aman Tanrım, o bunu yapmadı...

Yüzüm kızardı ve yere gömülmek istedim. "Kimden şikayetler geldi?" diye sordu biri.

"Detaylar önemli değil," dedi Bayan Alvarez, bakışları bir saniye benim üzerimde kaldı. "Sadece hayal kırıklığına uğradığımı ve herkesi Plath'ın eserlerini kendi zamanlarında okumaya teşvik ettiğimi söylemek istiyorum. Odak noktamızı Elizabeth Bishop'a kaydıracağız. Yeni ders programının bağlantısını iPad'lerinizde bulabilirsiniz."

Harper eğilip fısıldadı, "Acaba Sylvia yüzünden hangi pislik ebeveyn sinirlenmiş olabilir?"

"Merak ediyorum," diye mırıldandım, ama hangi pislik ebeveynin sorumlu olduğunu çok iyi biliyordum. Ders bittiğinde, Bayan Alvarez'in benden kalmamı istemesi beni hiç şaşırtmadı.

Son öğrenci de sınıftan çıktıktan sonra, "Emery, seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedi. Ben defterimi önümde kucaklarken, o masasının kenarına oturdu.

"Özür dilerim Bayan Alvarez," dedim. "Babamın yaptığını biliyorum, ama yemin ederim, ben..."

"Önemli değil," dedi. "Geçen hafta Plath'ın şiirine dair güzel düşüncelerini duyduktan sonra, bunun senin fikrin olmadığına hiç şüphem yok. Babam Plath'a karşı çok güçlü bir nefret besliyordu. Eserlerine değil, kişisel hayatına. Çok güçlü bir nefret."

"Onun bu işe karıştığı için üzgünüm."

Nazikçe gülümsedi. "Sormamda sakınca var mı, evde durumlar nasıl?"

Bu kadar basit bir soru ve birdenbire gözyaşlarıma hakim olamadım. Yutkundum. "Her şey... yolunda. Babam oldukça katıdır. Ama eminim çoğu ebeveyn öyledir."

Bayan Alvarez ne katılıyor ne de karşı çıkıyordu, ama sanki içimi okuyormuş gibi hissettim. Keşke gördüklerini bana anlatsaydı. Keşke ne *yapmam gerektiğini* söyleseydi.

"Üniversite planlarını yaptığını varsayıyorum?"

"Brown," dedim otomatik olarak. Sanki yıllar önce içime yüklenmiş bir program gibi. Sonra Grant'i, korkunç babamı ve ilgisiz annemi, Sylvia Plath'ı artık çalışamayacağımızı düşündüm ve "Ama oraya gitmek istemiyorum" diye patladım.

"Hayır mı? Hayalindeki okul hangisi?"

"Eskiden RISD'ydi, iç mimar olmak istiyordum," dedim ve sözlerim eski ve tozlu geliyordu. "Ama şimdi, dürüst olmak gerekirse, sanırım..." Sesim fısıltıya dönüştü. "Sanırım buradan uzaklara gitmek istiyorum."

Bayan Alvarez, şüphelerinin doğrulandığını onaylar gibi başını salladı. "UCLA'nın harika bir tasarım programı var. Kayınbiraderim orada grafik sanatları diploması aldı."

Güneşli Kaliforniya'ya, ailemden çok uzaklara taşınmak ve hayatımı tamamen kendime ait kılmak fikri içimi aydınlattı. Bir saniye sonra, gerçeklik bir kefen gibi üzerime çöktü.

"Yapamam."

"Neden?"

"Üniversite masraflarımı babam karşılıyor. Onun gelirine bağlı olduğum sürece maddi yardım alamam ve o da benim iş bulmama izin vermiyor. Bir nevi... kapana kısılmış durumdayım."

Gözlerim yine doldu, ama gözlerimi kırıp gözyaşlarımı sildim. Nasıl geldiğimi biliyordum: Üniversite birçok çocuk için bir lüksken, Ivy League'den şikayet eden zavallı küçük zengin kız.

Bayan Alvarez kaşlarını çattı. "Anlıyorum. Şey, burslar var..."

"Milyarderin kızı için mi?" Alaycı bir tavır takınmamaya çalıştım. "Bir sonraki dersime geç kalacağım Bayan Alvarez. Gidebilir miyim?"

"Evet, ama şunu bilmeni isterim ki ben senin için buradayım. Sadece konuşmak için olsa bile. Tamam mı?"

"Tabii. Teşekkürler."

"Ve Emery..." diye seslendi kapıya vardığımda. "Kulağa klişe geldiğini biliyorum, ama bir hayalin varsa, ondan vazgeçme. Ve bir şeye ihtiyacın olursa... örneğin başvuru konusunda yardıma ihtiyacın olursa, çekinmeden sor. Tamam mı?"

"Tamam," dedim. Onun hatırı için. Çünkü çok nazikti. Onun suçu değildi; sadece babamı tanıımıyordu.

Ama günün sonunda, Bayan Alvarez'in önerisi hala kafamda dönüp duruyordu ve zihnimi "belki"lerle dolduruyordu. Belki babam fikrini değiştirir ve Brown dışında başka bir yere başvurmamı izin verir. Belki Rhode Island'dan kendi başıma bir çıkış yolu bulabilirim. Belki balo tasarım planım gerçekten işe yarar. Belki...

Babamın fikrini değiştirme ihtimali çok düşüktü, ama uzun zamandır ilk kez cesaretimi toplayıp hayal kurmaya başladım. Sadece küçük bir umut parçası olsa da, yine de umuttu.

Çünkü Xander geri döndü.

Belki bu benim için pek feminist bir davranış değildi, ama okulun ilk gününde onu gördüğüm anda hayatımın tüm plastik, boğucu havasızlığı dayanılmaz hale gelmesi bir tesadüf değildi. Yedi yıl önce, kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlamıştı. Şimdi, yanımda biri varmış gibi hissediyordum. Bir şekilde daha güçlüydüm, kendim olabilirdim.

Son dersim bittikten sonra, Xander ile özel dersim için kütüphaneye koştum. Tüm çalışma odaları doluydu ve o, kütüphanenin geri kalanını tamamen görebileceği bir odayı seçmişti.

"Selam," dedi içeri girdiğimde. "Burası senin tercih ettiğin yer olmadığını biliyorum, ama diğer yerler çok kalabalık."

"Sorun değil," dedim, onu utandırdığım için utanarak. "Ama belki de kampüs dışında bir yedek planımız olmalı. Güç fonksiyonları ile ilgili bir sınavım var ve *hiç* hazır değilim."

"Tamam," dedi Xander, sonra durakladı ve rahatsız görünüyordu. "Başlamadan önce, geçen gün olanlardan sonra aramızda her şeyin yolunda olduğunu umduğumu söylemek istedim."

"Tabii ki. Neden olmasın ki?"

"Sebebi yok," dedi aynı rahat tonla.

Çünkü birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyorduk. Gerçekten. Birbirimizin kişisel bilgilerini biliyorduk ama birbirimizi hiç tanıımıyordum. *Yabancı* ile *arkadaş* arasında bir yerde sıkışıp kalmıştık.

Bu durum hoşuma gitmiyordu, ama zaman geçiyordu. O sınavda başarısız olursam, daha başlangıçta mahvolurdum.

Xander yıpranmış sırt çantasından bir defter ve kalem çıkardı. Sade siyah bir tişört giyiyordu ve bakışlarım onun kollarında dolaşıp hareketlerini izliyordu. Elleri kare şeklinde ve güçlüydü, birinde mükemmel ön kolunu saran bir damar vardı...

"Emery?"

"Tamam. Güç fonksiyonları. Eğlence başlasın."

Xander sabırlı bir öğretmendi ve ben elimden geleni yaptım, ama hepsi anlamsız geliyordu. Kalbim bu işe pek istekli değildi. Dikkatim sürekli

Xander'ın kendisi üzerine kayıyordu. Gözleri düşünceler ve rakamlarla doluydu. Gözlüklerinin arkasında aşırı hızda çalışan bir dahi zihni vardı.

O biraz olağanüstü biriydi.

Xander kalemiyle kağıda vurdu. " k ve n değerlerini değiştirerek grafiğin şeklini değiştirirsin. Anladın mı?"

"Sen öyle diyorsan." Yanağını avucuma dayadım. "MIT'de olsaydın ne yapardın?"

"Oh, şey... Nereden başlasam?"

"Öncelikle, seni bilime yönelten ne oldu?
Baban yüzünden mi?"

Xander biraz gerildi. "Bir bakıma öyle denebilir. Babam fizik hakkında konuşarak büyüdüm ve evren hakkındaki temel anlayışımızı değiştiren bu kavramlara hayran oldum."

"Yani onun izinden gitmek istediniz...?"

"Evet ve hayır. Ben de onun kadar her şeyi açıklayan birleşik bir teori bulmakla ilgileniyorum. O, NIST'te parçacık fiziği üzerinde çalıştı ve şu anda da evde bu konu üzerinde çalışmaya devam ediyor. Ama ben kara delikler üzerine çalışarak bu konuya yaklaşmak istiyorum."

"Kara delik tam olarak nedir?" Xander'ın meraklı bakışına omuz silktim. "Gerçekten bilmek istiyorum."

"Tamam, büyük bir yıldız öldüğünde ve kendi yerçekimi altında çöktüğünde, kütlesini hiçbir şeyin, hatta ışığın bile kaçamayacağı yoğun bir bölgeye sıkıştırdığında oluşur. Fizikteki en büyük gizemlerden biri olmaya devam ediyorlar. Bilim adamları sadece birkaç yıl önce bir kara deliğin görüntüsünü yakaladılar."

"Onları bu kadar gizemli yapan nedir?"

Xander bana yine şaşkın bir gülümseme attı. "Matematiğe dönmek mi?"

"Sonra. Şu anda kara delikler hakkında bilgi ediniyorum."

O gülerek gözlüklerini burnunun üstüne itti, bu hareket hem seksi hem de sevimli görünüyordu.

"Tamam, Newton'un Birinci Yasasından Einstein'ın göreliliğine kadar fizik hakkında bildiğimizi sandığımız her şey, tekillikte, yani kara deliğin içinde kütlenin yoğunlaştığı ve uzay-zaman eğriliğinin teorik olarak sonsuz hale geldiği yerde çöküyor."

"Sizler kara deliği sadece birkaç yıl önce ilk kez gördünüz, bunu nasıl biliyorsunuz?"

"Matematik," dedi Xander. "Teoriler, işe yarayıp yaramadıklarını görmek için matematiksel denklemler aracılığıyla araştırılır."

"Anlıyorum. Babanın birleşik teori üzerinde çalıştığını söylerken bunu mu kastediyordun? Aslında sadece matematik mi yapıyor? Evinde bir tür laboratuvar olduğunu hayal etmiştim."

"Hayır, sadece kalem ve kağıt." "Kendimi aptal hissediyorum."

"Lütfen öyle hissetme," dedi Xander. "Kara delik tekillikleri gibi şeyleri anlamak için gereken denklemler çoğu insanın anlayabileceğinin ötesinde."

"Ama sen anlıyorsun," dedim. "Ve baban da anlıyor." "*Şimdilik* anlıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Xander, ne kadarını paylaşacağına emin olamıyormuş gibi bana dikkatle baktı.

Ya da bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değilmiş gibi.

Gülümsedim. "Çalışma salonunda olanlar, çalışma salonunda kalır."

O da gülümsedi ama gülümsemesi çabuk kayboldu. "Sana babamın sinir krizi geçirdiğini ve biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemiştim. Ama daha kötü bir şey olabileceğini düşünüyorlar. İlerleyen bir şey. Her şeyi kaybediyor olabilir. Bu beni çok üzüyor çünkü o harika bir bilim adamı, ama sadece her şeyi kaybettiği için hatırlanacak. Onun mirasını sürdürmek bana düşüyor. Onun gibi MIT'ye gideceğim ve Ford adını yaşatacağım, böylece onun başardığı her şey boşa gitmeyecek."

Başımı salladım ve sözlerinin etkisini hissetmesini bekledim, çünkü bunları söylemeye ihtiyacı vardı. Bir süre sonra, "Ona böyle bakman çok onur verici, Xander. Umarım bunun farkındasındır," dedim.

Bana şaşkınlık ve minnettarlık karışımı bir ifadeyle baktı, çünkü bunu bilmediğini tahmin ediyordum.

Bir dahinin bilmediği bir şeyi ona söylemiştim.

O an, yoğun ve sıcak bir şekilde sürdü, sonra Xander başını salladı.

"Ama herkes babam hakkında yanılıyor olabilir. Hâlâ birleşik teori üzerinde çalışıyor ve yaklaştığını söylüyor. İmkânsız gibi görünüyor, ama bunu çözerse fizik sonsuza dek değişecek."

"Neden?"

"Bilgimizdeki büyük boşlukları doldurur. Örneğin, bir kara deliğin tekiliğinde gerçekte neler olduğu gibi. Ya da kuantum düzeyinde, ışığı oluşturan fotonların dalga ya da parçacık olmadığı, ancak gözlemlenene kadar her iki durumun üst üste binmiş hali olarak var olabildiği gibi."

"Bu konularda sana yardımcı olamam, ama son kısım Schrödinger ve kutudaki ölü kedisi gibi geliyor. Bilirsin, bakana kadar canlı mı ölü mü olduğunu bilemediğin şey."

Xander ekşi bir yüz ifadesi
yaptı. "Yanılıyor
muyum?"

"Kesinlikle haklısın, ama Erwin Schrödinger, tüm bilim dallarında en güzel ve en mükemmel denklemlerden birini geliştiren Nobel ödüllü bir fizikçiydi ve herkes onu sadece kutudaki ölü kedi ile ilişkilendiriyor."

Kıkırdamayı bastırdım. *Bilimsel duyguları incindiğinde çok sevimli oluyor.* "Bu konuda çok alıngansın," diye alay ettim.

"Sanırım öyle," dedi Xander küçük bir gülümsemeyle. "Ama muhtemelen bunun nedeni, onun adını almamdır."

"*Erwin* mi?"

"Erwin Rudolf Josef Alexander Schrödinger. Babam bana Erwin adını vermek istedi, ama annem veto etti. Sonunda

Alexander'da anlaştılar."

"Kıl payı kurtuldun dostum," dedim. "Ve üzgünüm ama adaşın 'kutudaki ölü kedi' ile çok ünlüdür."

Xander düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu arada, sana bir şey soracaktım..." Öksürdü ve boğazını temizledi. "Boş ver."

"Ne? Söyle bana."

"Hayır, aptalca bir şey. Neyse, seni bu tür şeylerle sıkmak istemem." "Sıkıcı değil, çok ilginç. Senin tutkulu olduğun şeyler hakkında konuşmanı dinlemeyi seviyorum konuşmanı dinlemeyi seviyorum. Seninle konuşmayı seviyorum, nokta. Kolay ve... gerçek geliyor. Çocukken olduğu gibi." Gözlerimi kaçırdım. "Yani... arkadaş olsak çok mu kötü olur?"

"Bilmiyorum," dedi Xander ağır bir sesle. "Her şeyi göz önüne alırsak, belki de bunu senin matematik derslerinde sana yardım etmekle sınırlı tutmalıyız."

"Her şey ne demek?"

"Birincisi, erkek arkadaşının kıskanç biri olduğu söylendi. Sana sorun çıkarmak istemiyorum, Emery. Ya da kendime. Sana yardım etmeye kararlıyım, ama olanlardan sonra tarafsız kalmanın daha iyi olduğunu düşünüyorum. Belki daha güvenli."

"Tarafsız," dedim düz bir sesle. Bu kelime, onunla benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu ve söylemek istediğimden daha fazla acı veriyordu. "Tamam. Tabii. Tarafsız olalım."

Xander başını salladı, ama benim hissettiğimden daha mutlu görünmüyordu. "Aslında, hayır," diye patladım. *Çok uzun süredir ayırdık. Daha fazla daha fazla uzaklık istemiyorum.* "Bu benim için uygun değil. Tarafsız olmak istemiyorum tarafsız olmak istemiyorum, Xander. Hayatım boyunca tarafsız oldum, hayatın etrafımda akıp gitmesine izin verdim ve bundan bıktım."

"Ama Emery..."

"Anlamıyor musun? Biz de Schrödinger'in kedisi gibiyiz. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz, bu yüzden yabancı değiliz, ama aslında birbirimizi hiç tanımıyoruz, bu yüzden de tam olarak arkadaş değiliz. İkisi de ve aynı zamanda ikisi de değiliz. Ve bundan hoşlanmıyorum."

"Hoşuna gitmiyor mu?"

"Sen seviyor musun?" diye karşılık verdim. "Bak, mektuplarının kaybolması çok kötü ve ikimiz de birbirimizi terk ettiğimizi düşündük ama... bu yıl var. Sen MIT'ye gitmeden ve ben Kaliforniya'ya kaçmadan önce..."

Xander keskin bir şekilde başını kaldırdı. "Doğu Kıyısı'nda kalmayacak mısınız?" "Bilmiyorum. Bugün bir öğretmen UCLA'yı önerdi ve bu sanki her şeyin yerine oturduğunu hissettim." Gülümsemem kayboldu. "Umut etmek aptalca. Babamın gitmeme izin vermesi imkansız ve ben de masrafları karşılayamam. Ama hayal kuracak bir şeyin olması güzel, değil mi?"

Xander uzun bir süre beni izledi, gözlerinde okuyamadığım düşünceler vardı.

"Tamam," dedi

sonunda. "Tamam...?"

"Arkadaş olursak çok sevinirim."

"Bundan emin misin?" Gülümsedim. "Xander'ın Tarafsızlık Birinci Yasasını ihlal etmek istemem."

"Bir istisna yapacağım. Ama belki de bir süperpozisyonda kalmalıyız. Tucker bizi gözlemleyene kadar arkadaşız, sonra yabancılar oluruz."

"Onu merak etme. O sadece lafçıdır. Arkadaş olmamızda bir sakınca yok, değil mi? Sanki biz... Yani, biz sadece arkadaşız."

"Doğru," dedi Xander. "Sadece arkadaşız."

"Güzel," dedim gülümseyerek. "Bunu hallettiğimize sevindim."

Şimdi mutlu musun? Sen ve süper seksi kolları olan "arkadaşın" işinize dönebilirsiniz.

"Kahretsin," dedi Xander, eski Casio saatine bakarak. "Kuantum mekaniği hakkında konuşarak zamanımızı harcadım ve senin sınavın yaklaşıyor. Bu saat için bana ödeme yapmana gerek yok."

"Tabii ki ödeyeceğim," dedim. "Hala bir dahaki sefere vaktimiz var. Zaten taze olduğu zaman daha iyi hatırlayacağım." Eski/yeni arkadaşına küçük parmağımla el salladım. "Hoşça kal, Xander."

Gözleri büyüdü ve yanakları tekrar kızardı. "Hoşça kal, Emery."

Bölüm 9

Xander

Cumartesi sabahı, eşofman altı ve tişört giydim. Altına, eski atletik şortumu ve son ekibimle antrenman yaparken giydiğim tişörtümü giydim. Maryland Üniversitesi'nde kürek çekmek için çok gençtim ve Langdon'dan sonra becerilerimi geliştirmek için bir gençler ligi bulmak zorunda kalmıştım.

Dean, eski beyaz bir Toyota Camry'nin yanına yaslanarak otoparkta beni bekliyordu. Eylül güneşi altın sarısı ve parlaktı, hafif bir esinti vardı. Suda olmak için mükemmel koşullar.

"Beni karşıladığın için teşekkürler." Dean'in elini sıktım. "Bu, kayırma olarak algılanmayacak, değil mi?"

O gülerek burnunu çektirdi. "Koç Daniels ile tanışmadın. Poseidon bizzat seni bizim için kürek çekmeye gönderse bile, Koç '*Onun kürek çekişini görmem lazım*' derdi. Bu arada, kürek çekişin nasıl?" diye sordu, Akademi'ye doğru ilerlerken. "Ve hangi pozisyonda *kürek çekeceksin*? Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Baş koltuk," dedim gülümseyerek. "Oldukça iyi olduğumu düşünüyorum. Ekibimiz birkaç şampiyonluk kazandı."

"Harika!" dedi Dean. "Yunan mitolojisinden biraz daha bahsetmeme izin verirsen, baş koltuk Koç Daniels'ın Achilles topuğu.

özel beceri gerektirir ve o da bu pozisyonu asla doğru düzgün dolduramadığından şikayet eder durur."

"Elimden geleni yapacağım," dedim kampüse adımımızı atarken. Akademi, beyaz kanatlı bir uzay gemisi gibi etrafımızda yükseliyordu — devasa, şık ve zenginlik kokuyordu. "Rhode Island — ve özellikle Castle Hill — küçüktür. Okul tüm parasını nereden buluyor?"

"Richies ailesi her şeyi karşılayan bir vakıf kurdu," dedi Dean. "Ama çoğunlukla bunu gerçekleştiren birkaç aile var. Onlara Büyük Beşli diyoruz: Hill, Wallace, Winslow, Foster ve Mercer."

Emery'nin soyadını duyunca zihnim anında harekete geçti, ama bunu görmezden geldim.

"Bu... abartılı geliyor. Böylesine küçük bir kasaba için çok fazla kaynak var." "Tam tersine," dedi Dean. "Buranın yatılı . Ülkenin dört bir yanından zenginler çocuklarını yıl boyunca burada yaşamaları için buraya gönderiyorlar. Uluslararası öğrenciler de var." Yönetim binasının arkasında, kaleye benzeyen geniş bir binayı işaret etti. "Bak: Atlas Hall. En çılgın partiler orada oluyor. Bolca müzik, uyuşturucu, seks." Sırıttı. "Benim tarzım değil, ama nasıl olduğunu bilirsin."

Aslında nasıl olduğunu bilmiyordum. Hiç partiye gitmemiştim, ama Dean'in bunu bilmesine gerek yoktu. Şu anda dostçaydı, ama tahammül edebileceği tuhaflıkların bir sınırı olduğundan emindim.

Akademinin merkezine doğru ilerledik ve çift kapıdan spor salonu kompleksine girdik. Dean sıırıttı. "Şaşırmaya hazır ol."

Castle Hill Akademisi'nin zenginliği belliydi, ama spor salonuna girince bunun bambaşka bir seviyede olduğunu anladım. Ağzım açık kaldı.

Dean güldü. "Bu lanet okul, değil mi?"

Spor salonu altıgen şeklindeydi, alt kısımlarda koçların ofisleri, ortada ise kız ve erkek soyunma odaları olduğunu belirten tabelalar vardı. Altıgenin ortasında, ekipmanlarla çevrili profesyonel düzeyde bir jimnastik zemini vardı: yatay ve dengesiz barlar, atlama beygiri, denge aleti, halkalar, atlama beygiri ve takla

Bunun ötesinde, cam bir duvar, insanlığın bildiği her türlü egzersiz ekipmanının bulunduğu devasa bir ağırlık odasını ortaya çıkardı.

"Daha da iyisi var," dedi Dean ve POOLS (Havuzlar) yazan bir geçidi işaret etti.

"*Havuzlar*, çoğul mu?"

"Evet. Biri yarış, diğeri su topu için. Buz banyoları, jakuzi ve sauna da cabası. Havuzları geçince lakros sahası var, *onun* da ötesinde ise bizi marinaya ve kendi küçük kulüp evimize götürecek yol. Sadece mürettebat için."

"Vay canına."

"Vay canına, haklısın. Ne kadar şanslıyız, değil mi?" Dean koluma hafifçe vurdu. "Hadi. Seni Koç Daniels ile tanıştıralım."

Parlak güneşin altında dışarı çıktık ve Narragansett Körfezi'ndeki Akademi marinasını yürüyerek gittik. İkili, dörtlü ve tekli yarışlar için seçmeler yarın yapılacaktı. Bugün sadece sekizli takımlar için seçmeler vardı. Bir grup erkek zaten oradaydı, farklı gruplara ayrılmışlardı: on altı aday (ben dahil) ve muhtemelen geçen yılki takımda yer almış dört deneyimli üye, aralarında Tucker Hill de vardı. Deneyimli üyeler konuşuyor, gülüyor ve birbirlerine takılıyorlardı. Yeni üyeler ise gevşek bir grup halinde duruyor ve sessiz kalıyorlardı. Toplamda, sekiz kişilik takımın ilk kadrosu için yarışan yirmi kişiydik.

Dean, rüzgarlık ve siperliği olan, boynunda düdük asılı uzun boylu, zayıf bir adamı işaret etti. "Bu Koç Daniels."

Ama tanışma için zaman yoktu. Başka bir şişman adamla birlikte duran koç, Dean'i gördü ve ona el salladı.

"Yearwood, buradasın. Bir dakika lütfen."

"İyi şanslar," dedi Dean ve koşarak uzaklaştı.

Ben de adayların arasına katıldım ve bir süre sonra koç ellerini çırpı ve gruba seslendi.

"Pekala millet, sıraya geçelim. Ben baş koçunuz Bruce Daniels. Bu da yardımcı koç Alan Wright ve bu da kaptanınız Dean Yearwood. Kısa keseceğim. Benim için önemli olan iki şey var:

takım çalışması ve mükemmellik. Burada duran herkes, geçen yılki durumları ne olursa olsun, bu yıl eşit şanslara sahip."

Kollarını kavuşturmuş, dirsekleriyle birbirlerini dürtten ve kendini beğenmiş bir şekilde bakan Tucker ve arkadaşlarına baktım. Artık son sınıf öğrencileri oldukları için, bu açıklamanın kendileri için geçerli olmadığını açıkça hissediyorlardı.

"El kaldırın," dedi koç. "Aranızda daha önce hiç kürek çekmemiş olan kaç kişi var?"

On altı yeni üyeden dördü elini kaldırdı.

Koç kaşlarını çatı. "Umarım siz dördünüz, kürek çekmeyi hiç denemeden 'eğlenceli' olacağını düşündüğünüz için denemeye karar vermemişsinizdir."

Uğursuz ifadelerine bakılırsa, tam da öyle düşünmüşlerdi.

Koç, klipsli tahtasıyla sırayla ilerledi, ilk olarak benden başladı. "Adın ve pozisyonun?"

"Xander Ford. Pruva koltuğu."

Koçun kaşları hafifçe kalktı. Ben Tucker'ın takımdaki zayıf bir çocukla bakiştığını fark ederken, o yoluna devam etti. Muhtemelen, mevcut baş koltuk oyuncusu - daha az kas gücü, daha çok teknik beceri gerektiren, denge ve istikrarla görevli bir rol. İkisi de bana sert bakışlar attı. Anlamı açıktı: Eğer işi alırsam, arkadaşını takımdan atmış olacaktım.

Şimdiden harika bir başlangıç.

Koç Daniels adayların listesini tamamladı ve gruba seslendi.

"Kürek sporuna yeni başlayanlar için, size çok hızlı bir özet geçeceğim, gerçekten çok hızlı. Sezon başladığında, mekanik, teknik vb. konulara gireceğiz. Ama bugün, bir dizi komut vereceğim ve sizler ne dediğimi anlamalı ve ona göre tepki vermelisiniz. Anlaşıldı mı?"

Dört yeni üye gergin bir şekilde onayladı.

"Güzel. Tekneye *kabuk* denir. Küreklerin baş kısmına *kürek başı* olarak adlandırılır. Kürekleri nasıl döndürdüğünüz ise *feathering* olarak adlandırılır. *Catch*,

kürek bıçağı suya girerken yapılan harekete catch denir. Temiz catch'ler görmek istiyorum. Etrafta çırpınmayın. *Drive*, küreği sudan çekmektir. *Layback*, drive sırasında ne kadar eğildiğinizdir. Anladınız mı? Bu terimlerle ilgili herhangi bir düzeltme yapmam gerekirse ve siz bunu yapmazsanız, sorun yaşarsınız. Tamam, başlayalım."

Kaşlarımı çattım. Daha önce hiç kürek çekmemiş olanlar için bu deneme, başlamadan bitmişti. Castle Hill Akademisi'ndeki her şey gibi, tek amacın kazanmak olduğu açıktı. "Eğlenmek" gündemde yoktu.

Sekiz kişilik bir tekne iskeleye bağlanmıştı, her iki tarafında dört kürek vardı. Koç, bir takım oluşturmak için isimleri ve koltukları seslendi, her adam teknenin ön tarafına (pruva) sırtını dönerek oturdu, Dean ise megafonuyla kıç tarafında çömelmiş, öne bakıyordu. Yarış günlerinde hızı belirlemek, cesaret vermek ve koçun talimatlarını iletme kaptanın göreviydi. Dean Yearwood —sosyal gruplar arasında akıcı bir şekilde hareket eden—bu dünyaya dümenci olmak için gelmiş gibiydi.

Yeni başlayanlar ve tecrübeli sporculardan oluşan ilk takım yola çıkarken, geri kalanımız sıramızı bekledik. Koç ve yardımcısı motorlu bir tekneyle teknenin yanında dolaşarak emirler ve düzeltmeler bağırlıyorlardı.

Yanımdaki adam — deneyimli bir sporcu — kollarını kavuşturdu ve başını salladı. Sanki bir dergiden çıkmış gibiydi: açık kahverengi teni ve koyu renk gözleriyle son derece yakışıklıydı ve pahalı bir ısınma kıyafeti giyyordu.

"Ne berbat bir gösteri," diye İngiliz aksanıyla mırıldandı. Ben de başımı salladım. "Katılıyorum."

İşler iyi gitmiyordu. Rıhtımdan bile sekiz adamın kimyasının tamamen uyumsuz olduğu belliydi. Bazıları küreklerini kontrol edemiyordu, uyumlu bir şekilde çekmeyi bırakın. Biri arkasında oturan adama vurdu bile. Koç Daniels herkesi rıhtıma geri çağırdı ve o zahmetli yolculuğu izlemek bile acı vericiydi.

"Bu, gördüğüm en özensiz kürek çekişiydi," dedi koç. "Umalım da bir sonraki grup daha iyi olsun. Tanrı aşkına, bundan *daha iyi* olamaz

daha iyi olabilir."

Sonra bir sonraki grubun isimlerini okumaya başladı, benim ve yanımdaki Orion Mercer'ın isimleri de dahil.

Orion elini uzattı. "Benim." "Xander Ford," dedim, elini sıkarak. "Onlara cehennemini yaşatalım, ha dostum?"

Teknenin pruvasında, sırtım açık denize dönük olarak yerimi aldım. Orion, sırtı bana dönük olarak ikinci koltuğa oturdu. Tucker Hill ve diğer bazı iri yapılı çocuklar üçüncü ila altıncı koltuklara oturdular — bu koltuklar, gücün ve hızın büyük bir kısmının üretildiği "makine dairesi" idi. Yedinci ve sekizinci koltuklar dolduktan sonra, Dean megafonu ağzına götürdü.

"Hadi yapalım şunu beyler. Sakin ve yavaş."

Rıhtımdan ayrıldıktan sonra Dean komut verdi. Kürekler suya girdi ve hepimiz önümüzdeki koltukların altındaki ayak dayamalarına bacaklarımızla basarak geriye doğru kürek çektik. Birkaç kürek çekişten sonra ritmimizi bulduk ve Dean'in bizi uyumlu tutmak için kontrol ettiği dijital metronomla aynı anda hareket etmeye başladık. Artık sekiz adam değil, bir bütün olmuştuk, kürek çekerken nefes alıyor, geri çekilirken nefes veriyorduk, tekrar tekrar. Orion'un sırtının ortasına odaklandım, küreğim solda, onunki sağda. Su, etkileyici bir hızla altımızdan akıp gidiyordu.

"İşte böyle," koç yanımdan seslendi. "Rhett, geriye yaslanmana dikkat et. Çok fazla eğiliyorsun. Zamanlaman iyi, Knox. Formun güzel, Orion."

Rhett...

Onu tanımamıştım, o da beni tanımamıştı, ama görünüşe göre, diğer su balonu zorbasının teknesini paylaşıyordum. Harika.

Su pürüzsüzdü ama koçun teknesinin dalgaları onu daha sert hale getiriyordu — muhtemelen kasıtlı olarak, ne kadar dayanabileceğimizi görmek için. Bacaklarımı sabitledim, ayaklarımla sedyeye sertçe bastırdım, tekneyi sabit tutmak için çektikçe uyluklarım ağrıyordu.

"Harika iş çıkardın, Xander," diye bağırdı koç. "Harika. Tamam, bu kadar. Yeterince gördüm. Sıradaki grup."

İki saat sonra, çeşitli kombinasyonlarda kış koltuğunda kürek çektikten sonra, ilk grubumdan daha iyi olan kimsenin olmadığı açıktı. Karaya döndüğümüzde, koç bizi tekrar topladı.

"Bazı değişiklikler olacak. Pazartesi sabahı spor salonu bültenine nihai takım kadrosunu asacağım. Kadroda yer alanlar, üniforma siparişi, antrenman ve egzersiz programı, regatta tarihleri ve benzeri konularda daha ayrıntılı talimatları içeren bir e-posta alacaklar. Tamam mı? Hepsi bu kadar beyler."

Sonra koçlar ve Dekan bir araya geldiler, ama Dekan bana gizlice başparmağını kaldırarak işaret etmeden önce.

"Harika bir gösteriydi," dedi Orion, elimi sıkarak.

"Teşekkürler, ama diğer ekip üyeleri aynı fikirde değil galiba." Tucker, Rhett — uzun boylu, solgun tenli, şeytani siyah gözlü — ve birkaç arkadaşının kenarda durup kendi aralarında fısıldaştıkları yere doğru başımı salladım. Hepsi bana karanlık bakışlar attı.

Orion elini salladı. "Biz en iyi yay çiftiyiz ve onlar da bunu biliyor. Fikrini değiştireceklerdir." Gülümsedi ve mükemmel beyaz dişlerini gösterdi. "İlk antrenmanda görüşürüz."

O Tucker ve diğerlerinin yanına giderken, ben eşofmanımı giyip çantamı topladım. Çocuklar yanımdan geçerken biri omzuma sertçe çarptı.

"Merak etme, Brent," dedi Tucker yüksek sesle. "Senin pozisyonun güvende. Ford yarış gözlüklerini bile alamayacak, üniformayı bırak."

Grup güldü ve yoluna devam etti; Orion'un onlara sakın olmalarını söylediğini duydum.

"Takım çalışması hayalleri gerçekleştirir," diye mırıldandım ve çantamı omzuma attım, tam o sırada Dean bana yetişmek için koşmaya başladı.

"Xander, dostum! Yıllardır gördüğümüz en iyi baş koltuk hareketi buydu. Yapamayacağın bir şey var mı?"

"Kendi ekibime uyum sağlamak mı?"

Dean sırtıma bir şaplak attı. "Hayır, Tucker ikna olur."

Bundan şüpheliydim. Çünkü yapamadığım diğer şey, onun kız arkadaşını düşünmekten vazgeçmekti.

Bölüm 10

Emery

Cumartesi gecesi. Güneş henüz batmamıştı, ama battığında, Akademi öğrencilerinin çoğu batı tarafına, terk edilmiş deniz fenerine gidecekti. Yüz yıl önce, bu deniz feneri gemileri Narragansett'e yönlendiriyordu. Ateş partisi, dans etmek, içmek ve flört etmek gibi, resmi olmayan bir okul dönüşü geleneğiydi.

Cassidy's'e gitmek — Bend yakınlarındaki Castle Hill'in kuzey tarafındaki hamburgerci — de şenlik ateşi gecesinin bir geleneğiydi. Erkekler, içtikleri bira ve Jägerbomb'ları sindirmek için hamburger ve patates kızartmasıyla karnını doyurmak istiyordu. Restoran, 1950'lerin üniformalarını giymiş garsonların siyah-beyaz kareli zeminde eski şarkılar eşliğinde koşturduğu, hareketli bir yerdi.

Masamız yedi kişiyle doluydu: Tucker ve ben; sekizinci sınıftan beri birlikte olan Aria Kingston ve Rhett Calloway; her zaman yalnız görünen jimnastikçi Gideon Foster; Orion Mercer ve Elowen. Elowen, Orion'a mümkün olduğunca yakın oturuyordu, ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Onu suçlamadım. Orion muhtemelen okulun en yakışıklı erkeklerinden biriydi, ama kadın düşkün olarak biliniyordu. Elowen bana, bu yıl onu yorup erkek arkadaşı yapacağını söylemişti. Bu pek romantik gelmiyordu, ama benim erkek arkadaşımın romantizm anlayışı da

diğer insanlarla ve yağlı yiyeceklerle dolu bir randevu ve ardından onun kamyonetinin kabininde oynamaktı.

Tucker yanıma oturdu, kolunu koltuğun arkasına attı ve masanın altında bacaklarını açarak oturdu, böylece ben onunla Gideon arasında sıkışıp kaldım. Konuşma her zamanki konularda dolaştı: dedikodular, kim kiminle çıkıyor, yaklaşan Cadılar Bayramı Festivali ve dans.

"Herkes kostümünü aldı mı?" diye sordu Elowen. Orion'a baktı. "Sen harika bir Alfie olursun."

Orion kaşlarını çattı. "O kim, canım?"

"*Emily in Paris* dizisinden," dedi Elowen ve "canım" diye çağrıldığında gözlerinin parladığını fark ettim.

"Hiç izlemedim." Orion sırtıttı. "Zaten kostümüm var. Mr. Universe olarak gideceğim ve bu" —kendini işaret etti—"benim kostümüm."

Elowen ona şakacı bir şekilde hafifçe itti, ama Orion bunu tamamen görmezden geldi. "Kostümlerimizi aldık," dedi Tucker. "Em ve ben Ken ve Barbie olarak gideceğiz... filmdeki gibi."

"Aman Tanrım, mükemmel," dedi Aria. "Emery, sen tam anlamıyla Barbie'sin." *"Teşekkürler." Özellikle de kutunun içindeki, kendisi olabileceğini mi, yoksa başkalarının oynaması için yaratıldığını mı bilmeyen bir kızı kastediyorsan.*

Kafamı salladım. "Her neyse, Tucker sadece gömleksiz dolaşmak için bir bahane arıyor."

"Kesinlikle." Tucker güldü ve tişörtünün bir köşesini kaldırarak sıkı karın kaslarını gösterdi. "Ama ayrıca, hadi ama. Ben o kürk mantoda ve Em giydiği... temelde her şey? En İyi Çift ödülünü kesin alacağız."

Gözlerimi devirme isteğimi bastırdım, ama kimse itiraz etmedi. "Ekip nasıl görünüyor?" diye sordu Gideon. O da Tucker gibi sarışın ve iriydi

Tucker gibi iriydi ve erkek jimnastik takımının bar uzmanıydı. "Bugün erken saatlerde seçmeler vardı, değil mi?"

Daha dik oturdum ve dikkatle dinliyormuş gibi görünmeden dikkatle dinledim. Bütün gün Xander'ın nasıl gittiğini merak ediyordum.

Xander'ın nasıl gittiğini merak ediyordum.

Çünkü o benim arkadaşım. Arkadaşlar böyle yapar.

"Fena değildi," dedi Tucker. "Sanırım koç, adamlarımızdan birini kovup yerine Bender'dan birini alacak. Yeni gelen adam, Xander Ford."

Nabzım on kat hızlandı ve Xander'ın başarısını kendime mal ediyormuşum gibi garip bir gurur duyduğum. Sanki onun okula gelmesi benim sayemdeymiş gibi.

Daha fazlasını duymak için can atıyordum, ama garson geldi. Orta yaşlı ve yorgun görünüyordu, ama sıcak bir gülümsemeyle karşıladı bizi.

"Buyurun. Dört kahve ve üç diyet kola." Milkshake'leri erkeklerin önüne, sodaları da bizim kızların önüne koydu. "Yemeğiniz hemen geliyor."

"Çok teşekkürler," dedi Rhett. Siyah saçları ve neşeli gülümsemesiyle çok yakışıklıydı, ama gözleri kötülükle doluydu. Bana bir yılanı ya da köpekbalığını hatırlattı. Garson gidince, koltuğuna yaslandı. "Bahse girerim o Ford'un annesidir."

Sanki biri karnıma tekme atmış gibi kaskatı kesildim, Elowen ve Tucker ise kahkahalara boğuldu.

"Muhtemelen," dedi Tucker. "Ona ekstra bahşış vermeliyiz. Eğer takıma girerse, paraya ihtiyacı olacak."

Rhett, sinsî bir gülümseme takınan Aria'ya doğru eğildi, Gideon ise tedirgin bir kahkaha atarak gözlerini devirdi.

"Lanet olsun," dedi Orion sıkı bir kahkaha atarak. "Hepiniz canavarsınız."

"Ya da belki ona bahşış vermemeliyiz," dedi Tucker, ciddileşerek. "Belki bu, Brent'in koltuğunu çalmasını engeller."

"Naçizane bir itirazım var," dedi Orion. "İki koltukta oturan biri olarak, Ford'un Brent'ten çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Xander iyidir. Dengeli ve akıllıdır. Onu arkamda hissettiğimde farkı hissedebiliyorum."

"Hain," dedi Rhett. "Brent'e bunu söylediğini söyleyeceğim."

"Ne umurumda?" dedi Orion. "Kazanmak mı istiyorsun, yoksa erkek arkadaşını savunmak mı?"

Masanın altında Gideon'un bacağı sıçradı, ama bunu benden başka kimse hissetmedi. Rhett güldü ve Orion'a bir paket tuz attı, Orion da sırtarak onu geri sektirdi.

"Yani o iyi biri mi?" Elowen, Orion'a doğru giderken bana bakarak sordu. "Her şeyden anlaşıldığı kadarıyla, o tam bir inek. Sporcu değil."

Orion omuz silkti. "İkisi birden olamaz mı? Evet, çok iyi." Tucker ve Rhett'e eliyle işaret etti. "Ve bu iki ahmak da bunu biliyor."

"Göreceğiz," dedi Tucker. "Zaten kadro henüz kesinleşmedi."

Garson geri geldi ve patates kızartması, soğan halkaları, hamburger ve salata sepetlerini masaya koydu. "Başka bir şey getireyim mi?"

Tucker çenesini kaldırdı. "Evet. Oğluna *Dungeons & Dragons* ya da başka bir şey oynamaya devam etmesini söyle... Ah!" Benim dirsek attığım yeri tuttu. Sertçe.

Garson şaşkın bir gülümsemeyle baktı. "Anlamadım?"

"Önemli değil," dedi Aria şeker gibi tatlı bir sesle. "Artık gidebilirsiniz."

Rhett peçetesine gülerek, Gideon ise başını sallayıp hamburgerine odaklanıyordu.

"Lanet olsun, Em." Tucker yan tarafını ovuşturdu. "Sadece şaka yapıyorum."

Elowen'ın berrak yeşil gözleri keskin bıçaklar gibiydi. "İyi misin Emery? Son zamanlarda çok gergin görünüyorsun. Kendinde değilsin."

Tüm dikkatler bana çevrildi. Bir tutam saçımı omzumun üzerinden attım. "Bir şeyim yok. Sadece garsonumuza tam bir pislik gibi davranmanın bir nedeni olmadığını düşünüyorum," dedim, Xander'ı savunmaktan onu savunmaya geçerek. "Bu barbarca."

"Aynen öyle," dedi Orion. "Canavarlar, size söylüyorum."

Tucker güldü ve bana sıkıca sarıldı. "Aferin kızıma. Her zaman küçük insanları korur."

Diğerleri güldü, ama biz yemeğimize dalarken Aria ve Elowen'ın birbirlerine bakışlarını kaçırmadım — erkekler pastırmalı çizburgerlerini, kızlar salatalarını yiyorlardı, ama ara sıra erkeklerin patates kızartmalarından birer tane çalıp yiyorlardı.

Konuşma Gideon'un jimnastik takımına geldi ve düşüncelerim geçen bahara gitti. Beş ay önce. Babamın beni çalışma odasına çağırıp Kasım seçimlerini tartıştığımız öğleden sonraya. Senatör Jerome Hill yeniden seçilirse, Wallace Industries'i yüz milyonlarca dolar daha zengin edecek bazı çevre düzenlemelerini kaldırmayı düşünecekti.

"Hill ailesiyle iyi ilişkiler kurmak bizim için faydalı olacaktır," demişti babam. "Sanırım oğlu Tucker senin sınıfında."

O zamana kadar Tucker haftalardır etrafımda dolanıp, beni dışarı çıkarmaya ikna etmeye çalışıyordu. Çok gürültücü, çok kendini beğenmiş, bir erkekte istemediğim her şeyin fazlasıyla vardı. Ama ben görevi anladım.

Ve geçen baharın sonlarında bir gece babama, "Tucker Hill ile baloya gideceğim" dedim.

Başını kaldırdı ve o kadar nadir, o kadar beklenmedik bir şey oldu ki, nefesim kesildi. On yılda bir kez görülen bir kuyruklu yıldız ya da en uzun, en soğuk gecenin ardından gelen şafak gibi.

"Emery..." Masadan kalktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Kızım," dedi ve yanağımı okşadı. "Aile önce gelir, değil mi? Seninle gurur duyuyorum."

Sonra gülümsedi. Bana. Babam bana gülümsedi ve sanki güneş doğmuş gibiydi...

Onun onayının sıcaklığında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi hala hatırlıyorum. Onun sevgisi. Ya da onun sevgi anlayışı. Ve ayrıca, koşulsuz olarak gelmesi gereken bir şey için yalvarmak zorunda kalmamın ne kadar üzücü olduğunu.

Sonra Tucker beni dürttü ve ben anıdan sıyrıldım. "Hey, Em? Hazır mısın? Gidelim." Rhett ve Gideon'la el çaktı. "Hadi içkilerimizi alalım."

Grubumuz kabinden çıktı. Erkekler ortalığı dağınık bırakmış, kızlar salatalarına neredeyse dokunmamışlardı ve bahşiş bırakmamışlardı. Çantamdan iki yirmilik çıkardım ve ketçap şişesinin altına koydum.

Garson temizlik için gelmişti. "Teşekkürler," dedi sessizce.

Ben de gülümsedim ama olağanüstü bir şey yapmış değildim; temel nezaketi göstermek ödül gerektiren bir şey değildi. Zaten o para benim param bile değildi, babamın hesabımdan yatırdığı paraydı.

Benim kazandığım bir şey değildi.

Ama otoparkta Tucker, siyah Ford F150'sinin kapısını açtı ve yüzünde umut dolu bir gülümseme vardı, yani belki de bunu hak etmiştim.

Deniz fenerine yakın bir seyir noktasına park ettik. Güneş batmış, kamyonetin kabini karanlık ve boğucu hale gelmişti, camlar buğulanmıştı, önümüzdeki okyanusu göremiyordum. Tucker'ın elleri her yerimdeydi — skinny jean'imın bacaklarımda, gömleğimin içinde, sonra saçlarımda, sonra başımın arkasında, beni kucağına doğru itiyordu. Bunu onlarca kez yapmıştım, ama o gece, dokunuşları sanki kendi derimde sıkışıp boğuluyormuşum gibi çılgınlık atmak istememe neden oldu.

Onu itip oturdum. "Havamda değilim."

Tucker ellerini havaya kaldırdı, sonra direksiyona indirdi. "Hadi ama Em. Son sınırdayım." Kazanan bir gülümseme takındı. "Beni bekletme."

Ona döndüm. "Bundan bıkmadın mı?" "Sadece oral seks yapmaktan mı? Evet."

"Ben bunu kastettim." Kabinin etrafını işaret ettim. "Her hafta sonu aynı şey. Cassidy çeteyle birlikte. Sonra bir yere park ediyoruz, sen iniyorsun ve geceyi bitiriyoruz."

Kaşlarını çattı. "Daha önce şikayet etmemiştin."

"Şimdi şikayet ediyorum," diye tersledim ve Xander Ford'a küfrettim.

Matematik dersinden hatırladığım tek şey, ortak özellik kavramıydı; birçok durumun ortak noktası olan bir şey. Son birkaç gün içinde, benim dünyamda normal olan durumlar birdenbire tersine döndü ve bunun sebebi Xander'dı.

Onu unutmak için kendimi zorlamıştım, ama şimdi birdenbire o, zihnimin ve kalbimin ilk gittiği yer haline gelmişti.

Saçma. On yaşındaydık. Neden bu kadar önemliymiş gibi geliyor?

"Ee... ne?" diye sordu Tucker. "Romantizm mi istiyorsun? Sana söyledim bebeğim, bu benim tarzım değil." Elini uzattı ve parmak eklemleriyle yanağıma dokundu. "Ama sana her zaman bakacağım. Ne olursa olsun."

"Ben kendime bakabilirim."

Gülmeye başladı, sonra öksürdü. "Tabii, bakabilirsin."

Gözlerim parladı. "Bana inanmıyor musun?"

"Prenses..."

"Bana öyle deme."

"Emery. Gerçekçi ol. Sen mükemmel bir kadınsın. Mükemmel bir yüz, mükemmel göğüsler, mükemmel bir popo... Her şeye sahipsin. Hiçbir şey yapmana gerek yok çünkü zaten her şeye sahipsin. Neden bunun tadını çıkarmıyorsun?"

Beni öpmek için eğildi, ama ben kollarımı kavuşturarak geri çekildim.

Tucker geriye yaslandı, öne doğru baktı. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Baban beni seviyor, biliyorsun."

"Ee?"

"Sadece diyorum ki, eğer babamın kızacağını düşündüğün için bana karşı direniyorsan, kızmayacak." Bana yan gözle baktı. "Tabii garip bir saflık meselesi yoksa?"

"İğrenç. Lütfen gidebilir miyiz?"

Tucker kontağı çevirdi ve kamyonetin gürültüsünün üstüne sesini yükseltti. "Sadece söylüyorum, Em. İhtiyaçlarım var. Bir erkek, gerçek bir yemek yemeden önce sadece mezelerle mutlu olabilir. Bu bilimsel bir gerçek."

Bilim. Bu kelime anında Xander Ford'u aklıma getirdi. Tabii ki öyle oldu. Benim varsayılan ayarım. Kendi varsayılan ayarım olmalıydım, ama yine de...

Tucker sinirliydi, ama ben de öyleydim. Xander Ford, kendime bile açıklayamadığım şekillerde, çok sinir bozucuydu. Onu düşünmek beni aynı anda hem kızdırıyor, hem ısıtıyor, hem sinirlendiriyor, hem de güldürmek istiyordu.

Sadece arkadaşız, diye düşündüm, sinirimi kontrol etmeye çalışarak. Ama Tucker gülümsememi görmesin diye yüzümü pencereye çevirmek zorunda kaldım.

Castle Hill Deniz Feneri, yarımada'nın batı ucunda, botun burnunda yer alıyordu ve uzun zaman önce terk edilmişti. Deniz feneri bekçisinin evi, efsanevi, hayaletli bir statü kazanmıştı ve yıllar boyunca birçok kişi eve girip kuleye tırmanmaya çalışmış, ancak başarısız olmuştu. Kim başlattı bilmiyorum, ama devasa bir şenlik ateşi yakmak bir gelenek haline gelmişti: eskisi çürürken yeni bir ışık feneri.

Tucker sahil otoparkına girdiğinde, ateş şenlikli bir şekilde yanıyordu. Yıldızlarla dolu karanlık gökyüzünde turuncu ve sarı renkler parıldıyordu, arkasında ise okyanus uzanıyordu. Şişman bir ay gökyüzünde alçakta asılı duruyor, siyah suda altın rengi bir iz bırakıyordu. En az yüz öğrenci, kaba, beyaz kumdan oluşan çimenli kum tepelerinde kamp kurmuştu, bazıları sandalyeler ve battaniyelerle, diğerleri gruplar halinde ayakta duruyordu. Diğerleri, çoğunlukla erkekler, kırık kasalar, dalgaların getirdiği odunlar ve bira ambalajlarını alevlerin içine atıyordu.

Tucker ateşin yanında bazı arkadaşlarını gördü. "Brent ve Rory orada. Hemen dönerim bebeğim," dedi ve arkadaşlarını selamlamak için koşarak gitti. Delilah ve Sierra'nın bazı insanlarla konuştuğunu gördüm. Kendimi bırakıp sarhoş olmayı düşündüm; ateşin yanında sert çay ve bira dolu soğutucular vardı. Ama ben pek içki içen biri değildim ve neredeyse hiçbir şey yememiştim. Sarhoş olursam, Tucker şanslı olurdu. En azından çoğunlukla.

O ne düşünürse düşünsün, ben sekse takıntılı değildim. Sadece... daha fazlasını istiyordum.

Daha fazlası, bu okul yılı için hızla benim sloganım haline geliyordu.

Delilah ve Sierra'nın yanına gitmek yerine, gruplar arasında dolaştım, birkaç kişiyle kısa sohbetler ettim ama hala arıyordum, kimi veya neyi aradığımı bilmesem de.

Ve sonra Xander'ı buldum.

Dean Yearwood ve Harper ile birlikte Şenlik ateŐinin kenarında duruyordu. Hepsi elinde bira ŐiŐesi tutuyordu ve Dean onları güldüren bir hikaye anlatıyordu. Harper ve Xander birbirlerine yakıŐıyorlardı. Uyumluydular. Onunla benim gibi değillerdi, ki bu zaten saÇmalıktı. O bir dahiydi, ben ise Cadılar Bayramı'nda Barbie olacaktım.

Pembe sweatshirt'mn kapuŐonunu kaldırdım ve kendimi deniz feneri bekÇisinin evinin yanında bulana kadar dolaşmaya devam ettim — ev tahta ile kapatılmıŐ ve kilitliydi. Okyanusa bakan bir bankta oturdum ve manzarayı iÇime Đektim. Ara sıra öğrenciler geÇiyordu ama ĐoĐu insan beni rahat bırakıyordu. Yalnız olmak güzeldi. Aklıma Grant geldi. Son sınıfta hiÇ buraya oturmuş mu acaba diye merak ettim. Babasının planlarından nasıl kurtulup kendisi olabileceğini düşünerek endişelenmiş miydi? Öyle olmalıydı, diye düşündüm, okyanusun kĞk uğultularını ve hıŐırtılarını dinleyerek onu özledim.

Bir süre sonra, Xander elinde hala bira ŐiŐesiyle ortaya Đıktı. Kot pantolon, eski bir ceket ve yıpranmış Converse ayakkabılar giymişti, uzun boylu ve kaslı bir vücudu vardı. Ama o zamanlar benim iÇin herkes uzundu.

"Rahatsız mı ediyorum?" diye sordu sessiz bir sesle.

"HiÇ de değil," dedim gülümseyerek, Đnk bu bankta yalnız kalmak iÇin geldiğimi fark ettim ve Xander, yalnız kalmak istediğim tek kişiydi.

"Bir Şey iÇmek ister misin? Sana bira falan getirebilirim."

"Hayır, teşekkürler." UÇsuz bucaksız siyah gökyüzünün altındaki uÇsuz bucaksız siyah okyanusa doğru başımı salladım. "Burası Đok güzel, değil mi?" Bankta yer aÇtım. "Gel, otur."

"Teşekkürler." Xander yanıma oturdu.

Sanki yine onunla kayamızdaymıŐız gibi...

Bank kĞkt ve kollarımız onun ceketıyla benim sweatshirt'mn uzunluğu boyunca birbirine değiyordu. Kot pantolonlu bacağı benimkine değdi. Tüm bu temas noktalarında cildimde kĞk karıncalanmalar ve titremeler hissettim, ama kendime sadece ŐdĐm söyledim.

"Kürek seğmelerinde Đok başarılı olduğunu duydum," dedim.

"Evet, ama hiç arkadaş edindiğimi sanmıyorum, senin erkek arkadaşın da dahil."

"Neden?"

"Çünkü onun arkadaşının yerini takımda alacağım." "Bu konuda oldukça eminsin, değil mi?" diye alay ettim.

Xander omzunu silkti. "Koç ne yaptığını biliyor gibi görünüyor; bana vermeyi reddetmesi aptalca olur. Orion ve ben iyi bir baş çiftiz."

"Baş çift ne demek?"

"Teknenin birinci ve ikinci koltuğu, dengeyi sağlamakla sorumlu ve..." Elini salladı. "Kürek çekmekten bahsetmemize gerek yok."

"Bence ilginç," dedim. "Kürek çekmede iyisin, ama matematik, fizik ve diğer her şeyde de iyisin."

"Her şeyde değil," dedi Xander. "Sosyal konular hala bana yabancı geliyor."

"İyi gidiyorsun."

"Öyle mi? IQ'su çok yüksek olan insanların sosyal ilişkilerde zorlandıkları yönünde yaygın bir algı var."

"Ama bu doğru değil mi?"

"Hayır, tamamen doğru."

Gülerek koluna hafifçe vurdum. "Ciddi ol."

"En azından benim durumumda doğru." Gözlerini bana çevirdi. "Ama birisi bana normal bir okulda pratik yapmam gerektiğini söylemişti." Bir yudum bira içti. "Peki ya sen? Son sınıfın nasıl gidiyor?"

Kuru bir gülümsemeyle cevap verdim. "Babamın beni reddetmemesi için sürekli matematik dersleri almam gerekmesinden başka mı? Harika."

"Peki ya matematik sınavını geçersen?"

"Brown Üniversitesi'ne gideceğim. Bu onu mutlu edecek."

Xander kaşlarını çatı. "Peki ya *seni* mutlu eden şey ne? Bir uçuşun kenarında durup geleceğine baktığını hayal et. Ne görüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Bir bilim adamı için çok felsefi konuşuyorsun." "Fizik felsefe üzerine kuruludur. Laboratuvarlar, teleskoplar teleskoplar ya da matematik dersleri olmadan önce fikirler vardı."

"Oh, doğru. Bu senin *üç* diplomanın biridir," diye alay ettim.

"Evet, ama biz senden bahsediyoruz, unuttun mu?" diye nazikçe söyledi.

Gülümsemem kayboldu. "Söyleyecek pek bir şey yok. Uçurumun kenarından baktığımda, tabiri caizse, sadece babamın benim için planladığı geleceği görüyorum. Soğuk, gri bir kanyon gibi, isteyebileceğim tüm lüks ve güvenle dolu, ama içinde kendimi hiçbir yerde göremiyorum." Xander'a baktım. "Bunu geçen gün konuşmamış mıydık?"

"Evet, ama acaba..."

"Ne?"

"Hayır, bu çok kişisel," dedi. "Ya da... kaba. Açık ve direkt olmaktan başka bir şey yapmayı bilmiyorum."

"Sadece gerçekleri mi? Devam et. Ben kaldırabilirim."

Xander derin bir nefes aldı. "Bu senin hayatın, Emery. Belki de bunun sana ait olduğunu, babana ait olmadığını bilmiyorsundur." Savunmacı bir cevap dudaklarıma geldi ama sonra yok oldu. Dönüp okyanusa baktım. "Hayatım boyunca, ailede yerimi bilmem ve benden bekleneni yapmaya. Babamın istediği üniversiteye gitmek ve onun istediği çocukla çıkmak... Yani, Tucker'la çıkıyorum ve bunu sorgulamıyorum bile. Sadece... *itaat ediyorum* ve aynı zamanda babamı gururlandırmak ve bir kez olsun beni sevdiğini duymak için çaresizce uğraşıyorum." Başımı kaldırıp baktım. "Bu oldukça acınası bir durum, değil mi?"

"Acınası değil. Senin bildiğin tek şey bu," dedi. "Ve katı aile yapılarının dışına çıkmak ürkütücü bir şey."

"Kesinlikle korkutucu," dedim. "Babamı tanısaydın, nedenini anlardın."

Xander neredeyse kızgın bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Belki de bunun yerine, istediğin şeyi hayal etmeye zaman ayırmak yardımcı olabilir."

"Yani, tezahür ettirmek gibi mi?" Gülümsedim. "Ne kadar bilimsel olmayan bir yaklaşım."

"Daha çok karşı programlama gibi," dedi. "Bir dakika için o geleceğin var olmadığını ve kendin bir gelecek yaratabileceğini varsay. Nasıl bir gelecek olurdu?"

Soğuk tuzlu havayı içime çektim ve gözlerimi kapattım. "Kendimi evimden çok uzakta görüyorum. Rhode Island'dan çok uzakta. Öğretmenimin önerdiği gibi UCLA'da. Güneşli bir çizim odası görüyorum ve kendimi çizim yaparken, tasarım yaparken ve birinin evini güzelleştirirken görüyorum. Süper zenginlerin devasa evleri değil, rahat, güvenli mekanlar. Evler."

Başımı kaldırıp baktığımda, Xander'ın beni tarif edemeyeceğim bir yoğunlukla izlediğini gördüm. O bakışla birlikte, sanki ondan bana uzanan bir kanal gibi, dinlendiğimi hissettiren bir duygu geldi. Ve güvende. Başkaları için yaratmak istediğim atmosferi, Xander benim için yaratıyordu, ay ışığı altındaki o bankta.

Maksimum çaba göstererek gözlerimi ondan ayırdım. Çünkü yedi yıl önce onunla parkta kalamadığım gibi, bu bankta da sonsuza kadar kalamazdım. Onun sıcaklığından ayrılıp hayatımın soğuk hapisanesine dönmek zorundaydım. Özgürleşmek... Bu düşünce midemi bulandırdı, ben de onu kafamdan uzaklaştırıp gülümsedim.

"Her neyse, mezuniyet balosunu tasarlayacağım ve onlara yeteneklerimi göstereceğim. Bunun benim sevdiğim bir şey olduğunu ve belki de bu konuda iyi olduğumu gördüklerinde, bana bir şans vereceklerini umuyorum."

"Emery..."

"Lütfen, Xander," diye fısıldadım. "Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum. Tamam mı?"

Xander düşünceleriyle boğuşuyor gibiydi, sonra başını salladı.

"Tamam." Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, aramızdaki ilişki yeniden rahatladı.

Xander, hala neredeyse dolu olan birasını yudumladı. Gözlüklerinin altından burnunu buruşturarak, sevimli bir şekilde ekşi bir ifade takındı.

Gülümsedim. "Sevmedin mi?"

"Pek değil, ama bir deneyeyim dedim, ama şimdi ısındı." Omzunun üzerinden şenlik ateşine baktı. "Burası halka açık bir plaj. Herkes reşit olmayanların içki içmesini nasıl görmezden geliyor?"

"Polisler bu geleneği biliyor," dedim. "Bazı aileler, hepimizin eve güvenle ulaşmasını sağlamak için onlara maddi olarak bakıyor. Bu tamamen normal ama normal olmayan okulun bir başka avantajı. Bu arada, nasıl gidiyor? En zor AP dersleri bile senin için çok kolay olmalı."

"İyi gidiyor."

Onu tekrar dürttüm. "Hadi ama. Şimdi bana saçmalamaya başlama. Çok sıkılmış olmalısın."

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Birinci sınıfa geri döndüğünü hayal et..." Başını salladı. "Üzgünüm, bu hakaret gibi geldi..."

"Xander. Akıllı olduğun için özür dilemeyi bırak. Anlat bana."

"Tamam, buraya gelmenin, benim deyimimle 'Deneyim', sosyal açıdan benim için iyi olacağını düşünmüştüm. Ve babam için de iyi olacağını, çünkü burada olmak onu mutlu ediyor. Ama beynim saatte bin kilometre hızla çalışıyor ve her şey... yanımdan geçip gidiyor."

"Ne geçiyor?"

"Bilinecek her şey." Xander başını gökyüzüne çevirdi ve ben onun gözlerinde tüm galaksiyi kucakladığını, her şeyi anlamaya çalıştığını hayal ettim. "Gizemi sevmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Senin işinde olan biri için bu garip görünüyor."

"Gizemli olanı çözmek için çalışmayı seviyorum, ama hazırlıksız ya da savunmasız bir şekilde içinde kalmaktan nefret ediyorum. Ölçmek, hesaplamak ve tahmin etmek istiyorum, böylece asla..."

"Asla ne?"

Xander bana döndü. "Bir daha asla hazırlıksız yakalanmam."

Annesinin onu terk ettiği günü hatırlayarak, onun sözlerinin arkasında yatan anlamı anladım ve başımı salladım. "Peki ya aşk?" diye sordum, ona tam olarak bakmadan.

neden sorduğumu tam olarak

bilmiyordum. "Ne olmuş ona?"

diye yavaşça sordu.

"Aşk gizemli ve öngörülemez. Ölçülemez, sadece... vardır. Sonsuzdur."

"Her zaman değil," dedi Xander, yüzü karardı. "Babam bana yüzlerce kez, annemin onu gördüğü andan itibaren 'hayatının aşkı' olduğunu söyledi."

. Kemiklerinde hissettiğini söyledi. Ama annem yine de onu terk etti. Beni terk etti. Bir annenin sevgisi evrende sabit bir şey olmalı. Koşulsuz. Anneler çocukları için arabaları kaldırır, dağları yerinden oynatır. Onlar terk etmemeli. Geri döneceklerini söyleyip sonra dönmemeliler."

"Kırık bir söz gibi," dedim yumuşak bir sesle, onun da benim mektuplarını görmezden geldiğimi düşündüğünde aynı şeyi hissettiğini fark ederek.

Xander başını salladı. Çok üzgün görünüyordu ve ben de bunu kalbimde hissettim.

Sanki ben de bir şey kaybetmişim gibi. "Yani gerçek aşka inanmıyorsun?"

"Sonsuza kadar sürdüğüne inanmıyorum," dedi. "Sonsuz dalgalar halinde değil, sınırlı anlarda var olduğuna inanıyorum."

Gözlerine baktım. "Ben de öyle düşünürdüm, ta ki..."

"Ta ki neye kadar?"

Sen geri dönene kadar.

Aklıma gelen bu ani ve çılgın düşünceyle yüzüm kızardı ve başka yere bakmak zorunda kaldım. "Şey... mesela kardeşim. Grant öldü, ama ona olan sevgim sonsuz. O ölse bile, bu sevgi asla yok olmayacak." Yüzüm aydınlandı ve koluna tekrar dokundum, bizi daha güvenli bir alana yönlendirdim. "Ve zaten, bunu riskli ve heyecanlı kılan şey, bilememek değil mi?"

Bana tereddütlü bir gülümseme attı. "Aşk mı, bilim mi hakkında konuşuyoruz?"

"İkisi de."

"Bilimde, bir atılımdan daha heyecan verici bir şey yoktur. Ama aşk sadece acı vermiştir."

Ağır bir sessizlik çöktü, ben de onun beni teselli ettiği gibi onu teselli etmek istedim. Ona da bir güvenlik dalgası göndermek istedim, böylece o da kendini yalnız hissetmesin diye.

"Vay canına," dedim. "Her zaman derin konulara giriyoruz, değil mi?" "Evet, öyle."

"Sadece senin keskin zihninin sıkılmasını önlemeye çalışıyorum. İşe yarıyor mu?"

"Evet, ilginç olmakta çok iyisin."

Gülümsedim. "*İlginç* miyim?"

Utangaç görünüyordu. "En azından. Neyse, ben bunu kabul ettim, şikayet etmemeliyim. Ayrıca, MIT bana ders materyalleri gönderiyor ve boş zamanlarımda Feynman denklemleri çözüyorum."

"Onların ne olduğunu sormayacağım bile. Ve hey, benimle birlikte matematik çalışıyorsun."

"O da yardımcı oluyor."

Bunu sadece beni rahatlatmak için söylediğini düşündüm, ama kabul ettim. "İşleri *ilginç* tutmak için üzerime düşeni yapıyorum," dedim gülümseyerek. "Ama umarım burada olmak tamamen fiyasko olmaz."

O da gülümsedi. "Yeterliydi."

"Yeterli olmaktan daha fazlası olması için ne gerekir?"

Xander'ın bakışları bir an daha üzerimde kaldı, sonra okyanusa yöneldi. "Bunu başka bir zaman tekrar sor."

Garip cevabına kaşlarımı çattım ve aniden içimi hoş ve karıncalı bir ürperti kapladığında sweatshirt'üme daha da sıkı sarıldım. Sonbahar rüzgarı tenimi ısıırıyordu ama kızarmış yanaklarıma hoş geliyordu.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sessizliği doldurmaya gerek yoktu. Sadece birlikte oturduk, gümüş ayın altında parıldayan beyaz tepelerle siyah dalgaları izledik. Her şey mükemmeldi ve yedi yıl önceki o gün gibi, onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Ona her şeyi anlatabileceğimi ve onun dokunuşunun beni kötülüklerden koruyabileceğini hissediyordum. Ama şimdi Xander neredeyse bir erkek olmuştu.

Ay ışığı yüzünü gümüş ve gölgeyle oyarak, belirgin çenesi, sivri burnu ve dolgun dudakları gibi özelliklerini ortaya çıkardı. Ancak, sık kare gözlüklerle çerçevelenmiş mavi ve kahverengi gözleri, yüzünün en güzel kısmıydı. Kalın kahverengi saçları, sanki göze çarpan özelliklerini gizlemek istercesine sol gözünün üzerine düşmüştü, tıpkı zekasını gizlediği gibi: Sonunda fark ederdiniz, ama o asla dikkatleri üzerine çekmezdi.

Eminim ki, benim hayal edebileceğimden çok daha zekidir.

Bu düşünce içimi ürpertti ve bacaklarımı birbirine sıkıştırmak zorunda kaldım. Hareket ettim, ellerimiz birbirine değdi ve hislerim daha da yoğunlaştı. Tam olarak on yaşındayken birlikte oturduğumuz gibiydik... ama tam olarak da değildi.

Daha fazlası vardı...

Sıcak, güvenli enerji hâlâ oradaydı ama aynı zamanda sıcaklık da vardı. Elektrik. Xander, havanın birdenbire nasıl bu kadar yoğun ve hareketli hissettirdiğinin adını muhtemelen biliyordu, ama ona sormaya cesaret edemedim.

İstemedenden de olsa onun kalbini kırdım. Zaten o benim için fazla akıllı. Sonunda onu da sıkardım. Benim yerim Tucker gibi biri. Balo Kralı ve Kraliçe Arı. Ken ve Barbie.

Bu düşünce beni derinden üzdü ve heyecanımı anında yok etti. Tucker, babamın benim için istediği kişiydi. Xander gibi biriyle olmamı asla izin vermezdi. Bend'li bir çocuk, MIT'ye giden bir dahi olsa bile, yeterli olmazdı. Bağlantıları yoktu, serveti yoktu. Sunabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Çünkü ben Xander'ın parayla ilgisi olmayan birçok yönden zengin olduğunu görürken, babam onun yeterli olmadığını görürdü.

Bölüm 11

Xander

Başım büyük belada.

Ay ışığı altında Emery'nin hayallerini ve hedeflerini dinlerken... O güzel bir kızdı, ama iç güzelliği neredeyse fiziksel olarak acı vericiydi. Tüm standart kuralları aşmış ve başka bir şeye dönüşmüştü. Daha fazlasına. Bu kız, o anda yanında oturan sadece benim görebildiğim, içsel bir parlaklığa sahipti. Başka bir ışık kaynağını yansıtmak yerine, kendisi bir ışık *kaynağıydı*.

Dur. O yol acı getirir...

"Yıldızlar *çok* güzel," dedi Emery, düşüncelerimden beni kopararak. Kalın kâkülleri altından bana baktı. "Bu senin fizik alanın. Yıldızlar, yerçekimi ve kara delikler."

"Astrofizik, evet."

Emery başını salladı. "Grant'in ölümü, ailemizde açılan bir kara delik gibiydi. Bütün o ışık, bir anda... yok oldu."

Onun için içim burkuldu ve başımı salladım. "Aynı şey olmadığını biliyorum, ama annemin gidişini de benzer şekilde düşünüyorum. Doldurulamaz bir boşluk."

Emery solgun bir gülümsemeye bana döndü. "Bunu sevdim, ne olduğunu değil, nasıl tarif ettiğini." Elleri kucağında kıvrıldı. "Bence

kardeşim Jack için daha kötü. O Grant'e benden daha yakındı."

Okyanusun dalgalarının yükselip alçaldığını izlerken bekledim.

"Annemle babam önce Grant'i doğurdu, yedi yıl sonra Jack'i, sonra da beni. Jack, Grant'in babamın istediği gibi davranmaması ihtimaline karşı bir sigorta olduğunu ve bir kız çocukları olana kadar denemeye devam ettiklerini söylüyor."

"Bu... soğuk bir pragmatizm gibi geliyor," dedim.

"Babam için herkes ya bir varlık ya da bir meta, bir kâr ya da bir zarardır." Sesi fısıltıya dönüştü. "Grant bir zarardı."

"Grant için çok üzgünüm," dedim. "Bunu milyonlarca kez söyleyebilirim ve bunun hiçbir şeye yardımı olmayacağını biliyorum, ama..."

"Onun adını söylemen yardımcı oluyor. Biz onun adını söylememize izin verilmiyor," diye fısıldadı, sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Onun hakkında konuşmamıza, hikayeler anlatmamıza, hatta fotoğraflarına bakmamıza bile izin verilmiyor."

Elimi onun elinin yanına koydum ve ona dokunma isteğiyle mücadele ettim. Yedi yıl önce, başını omzuma yaslamıştı. Bunu tekrar yaparsa, kollarımı ona dolayacağım ve onu saracağım. Buna izin olmasa da. Bu, kalbimi korumakla tam tersi olsa da. Ona şimdi dokunursam, onu bırakmayacağım.

"Xander?"

Yutkundum. "Evet?"

Emery yüzünü bana çevirdi. "Sence...?" "Ne?"

"İnsanların senin hakkında sahip olduğu fikirlerden kurtulmanın mümkün olup olmadığını düşünüyorsun diye soracaktım. Beklentilerinden?"

"Bilmiyorum," dedim. "Belki de kişinin kaçış hızına bağlıdır." "O da ne?"

"Astrofizikte kaçış hızı, bir nesnenin bir gezegenin veya yıldızın çekim gücünden kurtulmak için ulaşması gereken minimum hızdır."

O başını salladı. "Yani belki de gerçek hayatta bu hız, birinin ne kadar çok çaba gösterdiğidir. Ne kadar çok çaba gösterirse, kurtulma şansı o kadar artar."

"

Emery bana yardım istiyor gibi bakıyordu. Birinin onun tarafında olup, ışığını çalmak ve kendinden şüphe etmesini sağlamak yerine, onun parlak ve canlı olduğunu söylemesini istiyordu.

"Bence bu tam olarak doğru," dedim sertçe.

"Peki ya kurtulmaya çalıştığın şey bir gezegen ya da güneş değilse? Ya tüm ışığını emen bir kara delikse? O zaman ne olacak?"

"Bence kişi denemeye devam etmeli," dedim alçak sesle. "Ne olursa olsun. Böylece ışığı asla sönmez."

Gülümsemesi güzel ve narindi, gözyaşlarıyla karışmıştı ama çabucak gözlerini kırıp sildi. "Yine başladık, derinlere dalıp duruyoruz." Elini elime koydu. "Teşekkür ederim."

Yutkundum ve kendimi durduramadan parmaklarım onun parmaklarıyla iç içe geçti. O an uzadı. Ay ışığında Emery, içindeki gücü gizleyen kırılğan bir güzelliğe sahipti. Onun bile bilmediğinden daha fazla. Onu ortaya çıkarmak ve ona göstermek istedim. Çünkü tüm acısı ve şüphelerine rağmen, onun kalbi hala açıktı, benimki ise kapalı ve kilitliydi.

Ama belki...

Emery avucunu benimkine tamamen bastırdı ve hareket etmeden, kendimi ona, onu da bana yasladığımı hissettim. Nefesi sıcak ve tatlıydı... Aramızdaki kısa mesafeyi kapatmak hiç de zor olmazdı...

Erkek sesleri o anı böldü ve mahvetti. Tucker ve iki arkadaşı köşeyi döndüğünde ellerimizi geri çektik. Biri, yakında eski ön koltuk sahibi olacak olan Brent'ti.

"Emery! İşte benim bebek bebeğim. Her yerde seni arıyordum. İçki almaya gidiyoruz ve şoför lazım..." Tucker aniden durdu ve cam gibi gözlerini kırıştırdı. "Ne oluyor?"

Emery ne yapacağını bilemiyor gibiydi. "Oh. Ben sadece... Biz..." "Emery'ye matematik dersi veriyorum," dedim sakın bir sesle.

"Uh huh." Tucker Emery'ye seslendi ama gözleri bende idi. "Özel derslerden hiç bahsetmemiştin, Em."

"Çünkü önemli bir şey değil." Emery ayağa kalktı. "Babamın matematiğe nasıl baktığını biliyorsun. Xander bana yardım edecek." Onun koluna girdi. "Gidelim."

Xander kıpırdamadı; Emery'nin onu itmesi, bir ağaç gövdesini itmek gibiydi.

Tucker sert ve düz bir bakışla beni sabitledi. "Durun bakalım. Bu küçük sahnede hoşuma gitmeyen bir şey var."

Gerçekten daha fazlası olduğunu görebiliyor muydu acaba diye merak ettim, ama Tucker sarhoştı ve beyninin temporal lobu, yıllar boyunca eziyet ettiği Bend'li çocuklarla dolup taşmış olmalıydı.

"Önemli bir şey *değil*," dedi Emery.

Onu görmezden geldi ve bana doğru bir adım attı. Ben de ayağa kalktım ve bira şişesini sıkıca kavradım. Tucker benden 7,5 cm uzun ve 13 kg ağırdı; arkadaşlarını hesaba katmazsak, eşit olmayan bir mücadeleydi.

"Kız arkadaşına ders verdiğini anlıyorum, ama şu anda ne oluyor? Yıldızların altında falan. İkiniz bankta çok samimi görünüyorsunuz."

"Tucker, bırak şunu," dedi Emery.

"Sadece tesadüfen karşılaştık," dedim. "Özel ders programımızı ayarlıyoruz."

"Program ne kadar karmaşık olabilir ki?"

"Emery'nin bazı değişikliklere hazırlıklı olmasını istedim." Düz bir gülümsemeyle. "Ekibe katıldığımda öğleden sonralarım değişecek."

Brent'in gözleri parladı. "Siktir git, pislik! Sen bir bok yapmıyorsun..."

Tucker, gözleri bana dikili olarak Brent'i geri itti. "Oldukça kendini beğenmişsin, Ford."

Omuz silktim. "Bu sadece bilim."

Emery garip, ani bir kahkaha attı, sonra onu yuttu. "Hadi, Tucker. Gidelim."

Tucker kendini uzaklaştırmaya izin verdi ama parmağını bana doğrulttu. "Seni izliyorum dostum. Bil ki, seni gözlüyorum."

"Not aldım."

Onlar uzaklaşırken, Brent bana orta parmağını gösterdi. Titrek bir nefes aldım, kalbim üç kişi tarafından dövölmekten kıl payı kurtulduğum için hızla atıyordu. Kaybetmiş olurdum, ama kolayca pes etmezdim. Tucker ve onun aptal arkadaşları neredeyse mükemmel olan bir anı mahvettiklerinde...

Sonra Emery omzunun üzerinden bana baktı, gözleri yumuşak ve özür diler gibiydi. Parmağını bana iki kez kıvırdı ve aniden, gece o kadar da mahvolmuş gibi gelmedi.

Ta ki onun çığlığını duyana kadar.

Bölüm 12

Emery

Xander'dan uzaklaşıp Tucker ve arkadaşlarıyla birlikte yürüdüm, her adım bir öncekinden daha acı vericiydi ve tam da kardeşim elini alevlerden çekiyordu ki şenlik ateşine vardım.

Neye bakıyorum ben...?

Rüya gibiydim, ya da bir kabus. Jack, sanki bir meşale tutuyormuş gibi yanan yumruğunu havaya kaldırdı. Ama meşale kendi eliydi. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve gülmeye başladı.

Boğazımdan bir çığlık çıktı. İnsanları kenara iterek kardeşimin yanına koştum ve onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Hemen iki duygu duyularımı kapladı: yanmış et kokusu ve Jack'in inlemeleri. Derisi bazı yerlerde kararmış, bazı yerlerde kızarmış ve eli sıkıca yumruk yapmıştı.

Kolumu beline doladım ve o da yaralı kolunu hiçbir şeye değmeyecek şekilde uzattı. "Jack, ne oldu?"

Cevabı, boşuk bir acı çığlığıydı. Her taraftan mırıldanmalar ve fısıltılar geliyordu.

"Kimse gördü mü?"

"Sanırım içine
düştü."

"Bence itildi..."

Aptalca duran, ağzı açık Tucker'a öfkeyle baktım.

"Bir şey yapın!" diye ona ve izleyenlere bağırdım. "Biri ambulans çağırsın!"

"Onu hastaneye götüreceğim," dedi Dean Yearwood, o ve Harper yanıma geldiler. "Beklemekten daha hızlı olur."

Dean Jack'i diğer taraftan tutarken sessizce başımı salladım. İkimiz kardeşimizi kumdan, sonra da asfalttan sürükledik. Harper önümüzde koşarak öğrencileri itip yol açtı. Jack'i Dean'in arabasının arka koltuğuna oturtmak için üçümüzün de yardımı gerekti. Hemen ardından, Jack'in nefesindeki alkol kokusuyla karışık, mide bulandırıcı tatlı bir yanık kokusu iç mekanı doldurdu. Sarhoş olmasına sevindim. Belki bu, onun tüm acıyı hissetmesini engelliyordu. Jack sürekli inliyordu, ama bunun ne kadarı elinden, ne kadarı kalbinden kaynaklanıyordu, merak ediyordum.

Çünkü sürekli Grant'ten bahsediyordu.

"Hepsi saçmalık, Emery," dedi, yarı ağlayarak, başı koltuğun arkasına yaslanmış. "Yıllardır bize söylüyorlar... Ama bunlar yalan, biliyor musun? Grant'i öldürdüler. Onu öldürdüler..."

"Şşş, sorun yok Jack," diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek." Ama eline bakınca, bu en büyük yalan gibi geldi.

Dean sürücü koltuğuna geçti ve Harper Jack'in diğer tarafına oturdu. İkimiz onu sandviç gibi sıkıştırdık ve Dean park yerinden hızla çıkarken onu sabit tuttuk. Castle Hill'de gerçek bir hastane yoktu, sadece bir tıp merkezi vardı ve gece kapalıydı. Dean kuzeye, Newport'a doğru hızla gitti. Jack'i kucakladım ve kulağına yatıştırıcı sözler fısıldadım, acısını ve kömürleşmiş yumruğunun kabusunu unutmasını umuyordum.

Sonunda Dean, hastanenin acil servisinin girişine frenleri gıcırdatarak geldi. Arabayı park etti ve dışarı atladı. "Yardım edin! Lütfen biri yardım etsin," diye bağırdı, kollarını sallayarak.

Tıbbi personel dışarıya akın etti.

"Ne oldu?" diye sordu bir doktor, kardeşimizi arabadan dikkatlice çıkarırken.

"Castle Hill Deniz Feneri'nde bir şenlik ateşindeydik," dedi Dean, bana bir bakış atarak. "Sanırım düştü. Oldukça sarhoş."

Doktor, Jack'i sedyeye yerleştirirken ciddi bir şekilde başını salladı. Jack sedyeye yerleştirildikten sonra ekip onu içeriye taşıdı ve ortadan kayboldu.

Bekleme odasında, duvara yaslandım. Damarlarımda dolaşan adrenalin dibe vurdu ve gözyaşları sel gibi akmaya başladı. Dean ve Harper beni bir sandalyeye oturtular.

"Anneni veya babanı aramamızı ister misin?" diye sordu Dean.

"Ben ararım." Cep telefonumu çıkardım, ama titreyen ellerimden düştü. Harper onu aldı ve bana geri verdi.

"Emery," dedi Dean, ben numarayı çevirmeden. "Doktora ne söyleyeceğimi bilemedim, Jack'in başı belaya girecek mi diye endişelendim, ama bilmen gerekiyor. O düşmedi."

Harper başını salladı. "Trenle ilgili bir şey söyledi ve sonra ateşe uzandı."

Gözlerim kapandı ve yine kusacakmışım gibi hissettim.

Ah, Jack.

"Tamam," diye fısıldadım. "Tamam. Bırak da... Onlara söyleyeyim." Dean ve Harper, babamı aramam için yanımdan ayrıldılar.

İkinci alınışta kısa bir "Evet?" ile cevap verdi. "Newport Hastanesindeyim. Jack."

"Ne oldu?" dedi babam, sesinde hafif bir aciliyet vardı.

"Eli... Ateşin başında oturuyorduk ve... elini yaktı. Durumu oldukça kötü. Yardıma ihtiyaı var baba. Ona..."

"Sarhoş muydu?"

"Ne...? Baba, lütfen gel. Newport Hastanesi."

"Sakin ol Emery ve kimseye bir şey söyleme. Hemen oraya geliyorum."

Hat sessizleşti ve telefonu kuağıma düşürdüm. Dean resepsiyondaki hemşirelerle konuşurken Harper yanımda oturdu.

"Su ister misin?" diye sordu Harper. "Kahve?"

"Su lütfen," dedim boğuk bir sesle. Kendimi çölde kaybolmuş gibi hissediyordum. Harper hemen kağıt bardakla geri döndü. "Bu gece yardım ettiğin için teşekkürler."

"Tabii ki."

Beklerken o ve Dean yanıma oturdular. Sonunda babam, şoförü ve gayri resmi koruması Colin ile birlikte geldi.

Ona doğru koştum, ama yanlarında başka kimse olmadığını görünce durdum. "Annem nerede?"

"Kendini iyi hissetmiyor," dedi babam, yanımda duran Dean ve Harper'a bakarak. Onlara, "Bu bir aile meselesi. Gidebilirsiniz," dedi.

"Baba!" diye bağırdım, utanç içinde. "Dean olmasaydı, hâlâ sahilde ambulans bekliyor olurduk."

Babam Dean'e elini uzattı. "Hızlı düşünmen için teşekkür ederim evlat, ama bu konu özel bir mesele."

"Tabii, tabii," dedi Dean ve bana baktı. "Bizi haberdar et, tamam mı?"

Harper elimi sıktı, ben de başımı salladım ve sonra onlar dışarı çıktılar.

Babam etrafına bakındı. "Sorumlu doktor kim?"

"Bilmiyorum. Jack'e müdahale ediyorlar. Onu bir yere götürdüler ve bize beklememizi söylediler."

Grayson Wallace beklemeye niyetli değildi. Colin ile birlikte hemşire odasına gitti ve taleplerini dile getirmeye başladı. Ben koltuğuma çöktüm ve bir doktor gelene kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledim.

"Wallace ailesi?"

Ayağa fırladım. "Evet."

Babam konuşabileceğimiz sessiz bir köşe gösterdi. "Durum nedir?" diye sordu, kimse duyamayacağı bir mesafeye geldikten sonra.

"Lafı dolandırmayacağım," dedi doktor. Rozetinde *Baker* yazıyordu. "Jack'in sol elinin ve bileğinin yaklaşık yüzde sekseni ikinci ve üçüncü derece yanıklar ile kaplı."

Babam sertleşti. "Bu ne anlama geliyor? Eli kurtulacak mı?"

Tanrım...

Doktor başını salladı. "Kalacak. Sorun, tendonlarına, sinirlerine ve kaslarına ne kadar hasar verildiği, eğer varsa tabii. En az bir deri nakli ameliyatı ve rehabilitasyon geçireceğini tahmin ediyorum. Yanık uzmanı Dr. O'Connell yarın sabah kapsamlı bir değerlendirme yapacak."

"Jack nasıl?" diye sordum küçük bir sesle.

"Sakinleştirici verildi ve ağrı kesicilerle dinleniyor." Dr. Baker babama döndü. "Size söylemeliyim ki, efendim, kanındaki alkol oranı yüzde 0,15, bu çok yüksek ve son derece tehlikeli bir oran."

Babamın dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Demek düştü. Sarhoş gibi ateşe düştü."

İtiraz etmeye başladım. "Bu doğru değil..."

"Bu tür kazalar, kişi bu kadar dikkatsiz olduğunda olur," diye tersledi.

Dr. Baker gözlerini ikimiz arasında gezdirdi ve boğazını temizledi. "Evet, enfeksiyonu önlemek için antibiyotik veriyoruz, ama bence önünde uzun bir yol var."

"Tamam, teşekkürler. Gidelim Emery." Ona baktım. "*Gidiyor* muyuz?"

"Doktoru duydun. şu anda onu göremeyiz. Bilinci kapalı ya da uyuyor. Sabah makul bir saatte geri geleceğiz."

Çaresizce Dr. Baker'a baktım, o da bana anlayışlı bir bakış attı. "Sakinleştirici verilmiş," dedi nazikçe. "Yarın ziyaretçilere daha uygun olacaktır."

"Teşekkür ederim," dedim, çünkü bana suçluluk duygusuyla boğulmadan gitme izni veriyordu.

Babamı takip ederek otoparka gittim. Colin sedanın kapısını açtı ve biz de içeri bindik.

Colin arabayı çalıştırmadan önce sessizliği bozarak "Baba" dedim. "Duyduğuma göre... belki de bu bir kaza değildi. O düşmedi. Bence Jack..." Yutkundum, sesim titriyordu. "Bence yardıma ihtiyacı var. Grant ldğnden beri, onun..."

"Bu konuyu konuşmayız," diye cevapladı babam. "Ama evet, katılıyorum. Kardeşinin yardıma ihtiyacı var. Belki bir rehabilitasyon merkezinde, yatılı okulda veya askeri akademide, kafasını toparlayabileceği bir yerde."

"Hayır, baba. Demek istediğim..."

"Sessiz ol Emery. Bu akşam yeterince dinledim."

Ağzımı kapattım, öfkem alevlendi. Yeterince mi? Jack'in yanmış elini görmedi. Yanmış etin kokusunu almadı ya da...

Gözlerimi sıkıca kapattım ve sabah ilk iş olarak, babamla ya da babamsız, hastaneye gideceğime yemin ettim.

Telefonum bir mesajla titredi; bütün gece titriyordu. En az yirmi cevapsız mesajım vardı. Her biri bir öncekinden daha iğrençti — sadece dedikodu ve drama meraklısı insanlar.

Bir tanesi hariç. Xander.

Cevap vermek zorunda değilsin, ama umarım Jack iyidir.
Ve sen de.

Gülümsedim ve babamdan uzaklaşıp, gecenin her zamanki gibi karanlık olduğu pencereye döndüm ve bir cevap yazdım.

Durumu iyi değil. Muhtemelen deri nakli gerekecek. Yarın daha fazla bilgi sahibi olacağız.

Xander'ın yanıtı anında geldi. *Nasıl yardımcı olabilirim?*

Gülümsedim. *Az önce yardım ettin. Sadece orada olman bile yardımcı oluyor.*

Konuşmak ister misin?

Babama baktım. *Şimdi olmaz. Ama teşekkürler.*

Yuvarlanan noktalar gelip gitti. Sonra tekrar. Xander ne söyleyeceğine karar veremiyordu. Sonunda yeni bir mesaj geldi.

Keşke bu gece yanında olabilseydim.

Gözlerim yaşlarla doldu ve görüşüm bulanıklaştı. Cevap veremedim, bir mesaj daha gönderdi.

Keşke o kadar gecede yanında olabilseydim. Muhtemelen bunu söylememem gerekir, ama sanki yedi yılı kaybetmişiz gibi hissediyorum.

Hemen cevap verdim: *"Ben de öyle hissediyorum."*

Babam hıçkırıklarımı duydu ve bana baktı.

Gitmem gerek. İyi geceler, Xander. İyi geceler, Emery.

Ne yaptığımı fark etmeden, kırmızı kalp emoji gönderdim ve telefonumu cebime koydum.

Pazar sabahı, şafak sökmeden uyanmıştım. Hâlâ önceki gecedan kalma kot pantolonum ve sweatshirt'üm giyiliydim. Umursamazdım, ama sweatshirt'üm sigara kokuyordu. Gömleğimi değiştirdim, saçımı ve dişlerimi fırçaladım ve aşağı koştum. Jack son birkaç yıldır benden nefret ediyormuş gibi davranmış olabilir, ama onun yalnız uyanacağı düşüncesi midemi bulandırıyor.

Mutfağa yaklaşıncı boğuk sesler duydum. İçeriye baktığımda annemi, hala geceliğı ve bornozuyla, mutfak adasındaki taburede otururken ve babamı da onun karşısındaki tezgaha yaslanmış halde gördüm. Babam somurtuyordu, annem ise bulanık gözlerle ona bakıyordu.

"Yeter artık Grayson," diye tısladı annem. "Daha ne istiyorsun? Zaten kaybettik..."

"Söyleme," diye onu keskin bir hareketle susturdu.

Annem tabureden kaydı ve bornozunu sıkıca sardı. "Hayır diyorum. Bundan hoşlanmadığını biliyorum, ama bir kez olsun bunu söylüyorum. O kalacak. Sen de onu kapı dışarı etmeden önce kalacak."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve annem dışarı çıkarken mutfağa girdim. Beni görünce aniden durdu. "Emery..."

"Şimdi hastaneye gidiyoruz, değil mi?" Annemle babamın kızarmış yüzüne ve öfkeli bakışlarına baktım. "Jack'i görmeye mi?"

Annem başını salladı. "Birazdan. Giyinmem lazım. Hazırlanmam lazım." Beni geçip gitti ve ben babama baktım. "Ee?"

Dişlerini sıktı, "hayır" cevabını aldığı için sessiz bir öfkeyle kollarını kavuşturdu. Sanırım Jack'i korkunç bir yere gönderme planını anneme anlatmış ve annem veto etmişti. Bildiğim kadarıyla bu ilk kez oluyordu.

"Baba...?"

"Şimdi olmaz, Emery," diye tersledi ve yanımdan geçip gitti. "Halletmem gereken bazı işler var. Birazdan gelirim."

Büyük mutfakta tek başıma durdum, sessizliğı dinledim ve zamanın akıp gittiğini hissettim. Sonra anahtarlarımı alıp dışarı çıktım.

Newport Hastanesinde Jack'in adını verdim ve dördüncü kattaki yanık servisine yönlendirildim. Babamızın onun için satın aldığı özel odası daha çok bir süite benziyordu. Babamız ona en iyisini vermek istediğı için değil, bu olayın haberinin yayılmasını istemediğı için.

Kırmızı saçlı, orta yaşlı bir kadın doktor tam o sırada dışarı çıkıyordu. Beni görünce rahatlamış görünüyordu.

"Merhaba. Ailesinden misiniz?" "Ben Jack'in kız kardeşi Emery."

"Merhaba Emery, ben Dr. O'Connell. Kardeşinizin burada kaldığı süre boyunca onun bakımından sorumluyum."

"Durumu nasıl? Yani, ne kadar kötü?"

"Aslında gördüklerimiz umut verici," dedi. "Dün geceki ilk değerlendirmeler kötüydü, ama dikkatli bir değerlendirme ve ön tedaviden sonra, hasarın düşündüğümüz kadar ciddi olmadığını bildirmekten mutluluk duyuyorum."

Rahat bir nefes aldım. "Oh, şükürler olsun."

"Açıkça söylemek gerekirse, Jack ciddi yanıklar geçirdi ve enfeksiyonu önlemek için haftalarca özel bandajlar takması gerekecek. Elini yumruk haline getirmiş olması muhtemelen parmaklarını kurtardı ve fasya veya dokularda altta yatan bir hasar yok, bu da ameliyattan kurtulabileceği anlamına geliyor. Onu birkaç gün daha burada tutup yakından takip edeceğiz."

"Hepsi çok iyi haber," dedim. "Onu görebilir miyim?"

Dr. O'Connell'in bakışları omzumun üzerinden, koridorda oğullarına koşan ebeveynleri arar gibi dolaştı... Kimseyi görmeyince kaşlarını çattı ve bana gülümsedi.

"İçeri girin. Uyanık ama ağrı kesiciler çok güçlü. Kendinde olmayabilir."

Jack'in normal halini biliyormuşum gibi başımı salladım. Yıllardır benimle neredeyse hiç konuşmamıştı.

Doktor çıktı ve ben kapıyı çaldım.

"Jack?" "Git buradan," dedi yorgun bir ses.

Yine de içeri girdim. Jack yatakta yatıyordu, başı yukarıda, pencereden aşağıdaki otoparka bakıyordu. Sol eli garip, tül gibi görünen bir eldivenle sarılmıştı ve dirseğinden damar yolu vardı. Yüzü koyu saçlarına göre solgundu

ama iyi görünüyordu. Beklediğimden daha iyiydi, tıpkı doktorun dediği gibi.

"Merhaba," dedim, yavaşça yaklaşarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Jack..."

"Ne istiyorsun, Emery?" diye tersledi, berrak mavi gözleri - babamın gözleri gibi - bana bıçak gibi bakıyordu.

"Neden bana bu kadar kızgınsın? Neden bana *hep* bu kadar kızgınsın?" Elim salladım. "Boş ver. Tartışmak istemiyorum. Sadece seni görmek ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Bunun için biraz geç," diye mırıldandı.

Yatağının yanına oturdum. Yakından baktığımda, tül eldivenin altındaki ön kolunun derisinde jel lekeleri gördüm. Keşke annem burada olsaydı da saçlarını okşayıp ona bakacağını söyleseydi. Ve babam da yanına oturup, onu böyle bir şey yapmasına neden olan her neyle mücadele ediyorsa ona yardım edeceğine söz verseydi...

Ama bunlar hayaldeki ebeveynlerdi. O anda onun yanında olan tek kişi bendim. "Jack," dedim, tekrar denedim. "*Neden?*"

Kardeşimin bakışları gözyaşlarıyla parıldayan tavana kaydı. "Çünkü onu çıkarmam gerekiyordu."

"Neyi çıkarmak zorundaydın?"

"Bütün bu acıyı," dedi, sesi fısıltı gibiydi. "Grant için. Annem ve babam anlamadıkları için patlayacakmışım gibi hissediyorum..." Zorlukla yutkundu ve yanağından bir gözyaşı süzüldü. "Bu yüzden, sarhoşken aklıma gelen parlak fikir, onu dışarı çıkarmak oldu. Sadece... ateşe uzanıp onu yakalamak ve onlara göstermek."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ah, Jack."

Burnunu çekti ve sağlam eliyle gözlerini sildi. "Ama neyse. Onlar umursamıyor."

"Annem geliyor," dedim çabucak. "Sadece yavaş ve babam dedi ki..." "Ah, işte bu. Emery Mazeret Ekspresi, tam zamanında." "Ne? Hayır, ben sadece..."

"Neden sana kızgın olduğumu bilmek ister misin, Emery? Çünkü her seferinde bunu yapıyorsun. Onlar için bahaneler uyduruyorsun. Onları savunuyorsun."

"Onları savunmuyorum. Sadece yakında geleceklerini bilmeni istedim..."

"Oh, şükürler olsun, *yakında* geliyorlar." Jack gözlerini devirdi, sesi acı bir alaycılıkla doluydu. "Bunu bilmek güzel. Bir dahaki sefere kafamı şömineye sokup, bu onların hızlanmasını sağlayacak mı diye bakacağım."

Bu görüntü omurgamdan soğuk bir ürperti geçirdi. "Öyle söyleme. Mazeret uydurmuyorum. Ben sadece..."

Bu kadar yalnız hissetmeni istemiyorum.

Ama o haklıydı. İkimiz de bu konuda yalnızdık ve sahada zıt taraflardaydık. "Denemeye devam etmezsem her şeyin parçalanacağını hissediyorum," dedim küçük bir sesle.

Jack iç geçirdi. "Her şey çok uzun zaman önce dağıldı, Em. Grant öldüğünde."

Kapıya bir göz attım ve ona yaklaştım. "Dün gece bazı şeyler söyledin. Hatırlıyor musun bilmiyorum. Grant hakkında. Dedim ki... dedin ki onu öldürdüler."

Jack uzun bir süre bana baktı, çelişkili, gözlerinin arkasında yüzlerce düşünce, ne söyleyeceği ve neyi kendine saklayacağı arasında mücadele ediyormuş gibi.

"Yorgunum Emery," dedi sonunda, arkasını dönerek. "Çok yorgunum. Şimdi uyumak istiyorum."

"Jack..."

"Sen de tezahüratlarına, erkek arkadaşına ve danslarına dön."

Gözyaşlarımı tuttum. "Bu adil değil."

"Hayır, ciddiylim," dedi, gözlerini kapatarak. "Senin için daha iyi. Senin için daha iyi..."

Ama söyleyeceği şeyi uykuya gömdü. Bir süre onun yanında oturdum, gözyaşlarımı sildim ve sonra ayrıldım.

Bölüm 13

Xander

Bir senfoni salonunda Chopin'in bir noktürnünü dinlediğimi gördüğüm rüyadan uyanarak, sesin aşağıdaki eski, gıcırdayan piyanodan geldiğini fark ettim. Hala karanlıktı; yatak başındaki dijital saatli radyomda saat 4:14 yazıyordu.

Eşofmanım ve tişörtümle aşağı kata indim. Babam pijamalarıyla, saçları dağınık bir şekilde piyanonun başındaydı.

"Xander!" diye bağırdı, çalmaya devam ederek. "Fena değil, ha? Baban hala formda. Gel benimle çal. Eskisi gibi düet yapalım."

"Baba, saat sabahın dördü."

"Gel. Otur." Çalmayı bırakıp yanındaki bankı okşadı. "Ne çalalım? Biraz Mozart mı? Belki biraz Schubert?"

Gözlerimi ovuşturup, denklemlerle dolu kağıtların dağınık olduğu masasına baktım. Daha yakından bakmak için eğildim.

"*Hayır!*" Babam piyanodan kalktı, kağıtlarını aldı ve onları koruyucu bir şekilde göğsüne sıkıştırdı. "Henüz değil. Bunu kimseyle paylaşamam. Kendi değerli oğlumla bile. Bu bilgi yanlış ellere geçerse, Tanrı bilir bu gezegene ne tür korkunç şeyler yaşanabilir."

Paranoya. Bu yeni bir şey.

Midem burkuldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Xander, çok yaklaştım.

Çok yaklaştım."

"Birleşik teoriye mi?"

"Aynen öyle, evlat. Dünyayı tam ve eksiksiz bir şekilde anlamak." Babamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve içinden ışık saçıyordu. "Newton bunu başardığını düşündü. Einstein da öyle, ama sonra kaybetti. Sonra Heisenberg belirsizlikleriyle ortaya çıktı ve bunun bilinemez kalması gerektiğini söyledi, ardından Schrödinger dalga fonksiyonlarıyla ortaya çıktı ve bunun bilinemez olmadığını söyledi. Ama hepsi de yapbozun bir parçasını kaçırmışlardı. Parçacık-dalga ikileminin paradoksal doğası gibi, hepsi aynı anda hem haklı hem de haksızdı!"

"Ve son parçayı bulduğunu mu düşünüyorsun?" diye şüpheyile sordum, ama yine de kalbim hızla atmaya başladı. Babam bir dahiydi, az önce saydığı büyük isimlerle neredeyse aynı seviyedeydi. Bu mümkün müydü...?

"Orada, Xander," dedi babam, masasına oturup kağıtlarını karıştırarak. "Ulaşamayacağım bir yerde ama *tam orada*. Hissedebiliyorum."

Geri adım attım, içimde bir belirsizlik vardı, belki de babam kendi türünde bir ikilemle boğuşuyordu, doğruyu söylüyordu ama böyle bir keşfi ortaya çıkarmak kendi akıl sağlığını tehlikeye atabilirdi.

"Tamam baba, seni rahat bırakayım." "Teşekkürler oğlum. Teşekkürler..."

Küçük mutfağımızda kahve yaptım ve bir fincanı, çalışmaya devam eden ve bir şeyler karalayan babamın yanına koydum, diğerini de yukarıya çıkardım. Okula gitmek için hâlâ birkaç saatim vardı. Sade ve temiz masama oturdum ve pencereden sabah ışığının çevredeki yeşilliğin üzerine süzülmesini izledim. Midemdeki mide bulantısı geçmiyordu ve sade kahve de yardımcı olmuyordu. Endişeyle parmaklarımı dizüstü bilgisayarımın tuşlarının üzerinde gezdirdim. Sonunda arama motorunu açtım ve yazmaya başladım.

Demansın uyarı işaretleri

Bir liste çıktı ve hızlıca gözden geçirdim.

Unutkanlık, boşluk hissi, ruh hali değişiklikleri, ie kapanıklık...

Midem daha da sıkıştı. O, tüm bu semptomların hafif belirtilerini gösteriyordu ve bir haftadır evden dışarı adımını atmamıştı. Bunun sadece babamın bilime olan tutkusu olduğunu düşündüm. O unutkan değildi, işiyle meşguldü ve işi bitirmeye takıntılıydı.

Bir zamanlar bana, *her büyük fizikçinin içinde biraz delilik olduğunu* söylemişti.

"Henüz değil," diye mırıldandım. "Lütfen, henüz değil."

Dikkatimi Emery ile bugünkü dersime verdim. Onun matematik sınavını geçmesine yardım etmek, en azından zorba babasının onu rahat bırakması için değerli bir mücadeleydi. Bir saatte çözebileceğinden fazla, bir düzine alıştırmaya denklemi hazırladım ve sonra cumartesi gecesinden bu yana yüzüncü kez telefonumu elime aldım. Mesajlaşmalarımızı tekrar tekrar okudum.

Keşke bu gece yanında olabilseydim.

Emery'yi hayal kırıklığına uğrattım, şenlik ateşine vardığımda Dean ve Harper onu ve kardeşini Dean'in arabasına bindiriyorlardı. Ve son yedi yıldır onu hayal kırıklığına uğrattım. Mektuplarımın kaybolması benim suçum değildi, ama onunla iletişim kurmak için daha fazla çaba gösterebilirdim. Bunun yerine, incinmiş gururum ve daha da incinmiş kalbim tekrar denememi engelledi. Emery'yi bulmak için çaba sarf etseydim, kim bilir neler olabilirdi? Ona söylemek için...

"Söylenecek başka bir şey yok," diye kimseye söylemeden ilan ettim.

On yaşındaki halimin beslediği duygular, acımasızca kopardıktan sonra yeniden büyümeye çalışıyordu. Onların annemin bıraktığı boşlukta kök salmasına izin verirsem, aynı büyük acıyı farklı bir şekilde yeniden yaşayacaktım. Terk edilme. Reddedilme. Ve ihtiyatı bir kenara bırakmış olsam bile, Emery gibi bir kızla benim gibi bir erkek arasında bir şey olma ihtimali

olması istatistiksel olarak önemsizdi. Ona sunabileceğim tek şey matematik denklemleri ve kuantum teorisiydi.

Babam da bu yolu seçmişti ve sonuç ne olmuştu? Anneme tüm kalbini sunmuştu, ama annem onu hiçbir şey bırakmadan terk etmişti.

Çünkü birini sevmek, onun kalmasını sağlamak için yeterli değildi.

Akademide, doğruca spor salonuna gittim. Kürek takımına seçmelere katılan bir grup erkek, cam vitrinin dışındaki bir duyuru panosunun etrafında toplanmıştı. Bazıları yumruklarını tokuşturuyordu, ama çoğu moral bozuk bir şekilde mırıldanıyordu. Brent küfür edip duvara yumruk attığında, ben geride durup izledim. Birkaç arkadaşı onu uzaklaştırırken sırtını okşuyordu.

"Babam beni *öldürecek*," dedi ve birdenbire benim küfürlerim önemsiz ve küçük geldi.

Grup uzaklaştığında, listeyi okumak için öne çıktım, tekli, ikili ve dörtlüleri geçip doğrudan sekiz kişilik kürek takımına geldim.

Sekizli:

- Kaptan: Dean Yearwood
- Kulaççı: Rhett Calloway
- Yedi koltuk: Henry Moore
- Altı ve Beş Koltuk: Knox Whitman ve Tucker Hill (kaptan)
- Dördüncü ve Üçüncü Koltuklar: Justin Wu ve Kai Thornton
- İki Koltuk: Orion Mercer
- Pruva koltuğu: Xander Ford

Derin bir nefes aldım. Tüm övünmelerime rağmen, Koç Daniels'ın beni takıma alacağından tam olarak emin değildim. Arkamdan gelen bir sesle küçük gülümsemem kayboldu.

"Tebrikler, Ford."

Döndüm. Tucker arkamda duruyordu, yanında Rhett Calloway vardı. Tıpkı yedi yıl önceki gibi, ama artık su balonlarıyla bombardımana tutulan sıksa çocuk değildim.

"Ne yapabileceğini göreceğiz," dedi Tucker. "Ama koç şakaya gelmez, ben de öyle. Kazanmak istiyoruz. Nokta."

"Tahmin edebiliyorum," dedim, kendimi durduramadan. "Geçen sezon nasıl batırdığını düşünürsek."

Görünüşe göre, küçük deneyimin bir yönü de ölüm arzusu geliştirmekti.

Tucker'ın gözleri parladı. "Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

"New Haven Prep, iki ayrı regattada beş bin ve iki bin metrede sizi yendi." Omuz silkdim. "Ekibinizin bariz zayıflıkları göz önüne alındığında, her ikisi de kolay galibiyetler olmalıydı."

Rhett karanlık bir şekilde güldü. "Bu adamı sevmeye başlıyorum."

"Her neyse." Tucker göğsünü şişirdi. "Üzerine düşeni yap, Ford, o zaman sorun yaşamayız. Ama cumartesi gecesi kız arkadaşına baktığın gibi bakarsan, bir kürek alıp yüzündeki her kemiği kırarım."

"Bana haber vermek önceden planlanmış bir şey. Cesur bir seçim."

Tucker sırtıttı. "Babam senatör. Ne istersem yaparım. Sen ise... annen kaçtı, baban da şu anda beyni yulaf ezmesine dönüşen başarısız bir adam."

Beyaz sıcak bir öfke dalgası beni sardı ve ellerim yumruk oldu.

Tucker'ın sırtışı memnuniyet dolu bir gülümsemeye dönüştü. "Akıllı ağzının tadını çıkarabiliyorsan çıkar, Ford," dedi ve Rhett'le birlikte uzaklaştı. "Herkes bilir ki, *delilik* bu ailede genetik."

"İyi misin?" Dean, sabah molasından sonra koridorlarda yürürken sordu.

"Takıma girdin! Bu çok büyük bir şey! Öyleyse neden

Cheerios'una işemiş gibi görünüyorsun?"

"Tucker'ın takıma hoş geldin konuşmasının bir kısmında babam hakkında birkaç yorum yaptı." Ona sert bir bakış attım. "Onun iyi bir kaptan olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Seninle kişisel bir sorunu olmadığı sürece öyledir." Dean anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Seninle kişisel bir sorunu var mı?"

"Hayır. Endişelenecek bir nedeni yok, inan bana."

Emery ve ben sadece arkadaşız. Bunu zihnimde bir yogi'nin mantrası gibi tekrar tekrar söylüyordum, ama bu bana hiç huzur vermiyordu.

"Tamam," dedi Dean. "Öyle kalmaya devam et. Kendi iyiliğin için."

"Hey, Dean," bir süre sonra sordum. "Herkes babamın Maryland'da bazı... sağlık sorunları olduğunu nasıl biliyor?"

Ve annemin evi terk ettiğini. Bu küçük detayı da unutma.

"Benim tahminim Delilah Winslow," dedi. "Annesi Brown'daki Pembroke Bilim Enstitüsü'nde çalışıyor. Delilah bunu annesinden duymuş olmalı."

"Lanet olsun."

"Üzgünüm dostum. Zayıflığı sudaki köpekbalığı gibi koklarlar. Ama moralini bozma. Russell Ford bir efsanedir." Omzuma vurdu ve sırtıttı. "Yarın antrenmanda görüşürüz dostum."

Dalgın dalgın başımı salladım. Tucker'ın fiziksel şiddet tehditleri bir yana, kabuğuma çekilip durgun enerjimin bir kısmını kürek çekerek atmak için sabırsızlanıyordum. Temiz havada, suda olmak gibisi yoktu.

Şey, neredeyse hiçbir şey...

Emery Wallace, benden on metre kadar önde koridorda yürüyordu. Uzun sarı saçları, kum saati vücudunun çekici kıvrımlarını ve çukurlarını ortaya çıkaran elbisesinin arkasına kalın şeritler halinde dökülüyordu. O, modern çağda yeniden yaratılmış Marilyn Monroe'ydu; insanları kendisine çeken aynı türden soyut bir karizmaya sahipti. Ve Marilyn gibi, Emery'nin güzelliği de çoğu insanın görebildiği tek şeydi.

Ben değil. Onun göğsünde atan kalbi, sıcaklığını ve ışığııı biliyordum. Emery'ye aşkın sınırlı olduğunu söylemiştim ve tabii ki o buna katılmamıştı. Onun sevmeye, güvenmeye ve umut etmeye kapasitesi sonsuz gibi görünüyordu.

Ama ben aşağıda sivri kayalıkların olduğunu biliyordum; daha önce onlara çarpmışım. Riski görmezden gelmek aptallıktı ve ben asla aptal olmak istemiyordum.

Konuşma ve münazara dersime devam ettim, bu benim için parmakla resim yapmak kadar kolaydı ve Deney'in hiçbir anlamı olmadığını hatırlatıyordu. Bu, MIT'ye gitmeden önce, babamın izinden gitmek için bir ara vermeydi. Eğer o birleşik teoriyi çözemezse, onun başladığı işi ben bitirecektim.

Diğer her şey ve herkes sadece dikkatimi dağıtan şeylerdi.

Bölüm 14

Emery

Cehennem gibi geçen hafta sonunun ardından, pazartesi sabahı okula tam zamanında vardım ve matematik dersine girdim. Ama sabah ortası teneffüsünde arkadaşlarımdan kaçamadım. İsteksizce onlara katıldım — kafeteryanın yanındaki, ferforje masa ve sandalyelerin bulunduğu küçük bir avlu — ve Jack hakkında sorulacak sorulara kendimi hazırladım. Hepsi onun hakkında konuşuyordu, bu çok açıktı; bütün okul onun hakkında konuşuyordu. Hatta birinin telefonuyla çektiği bir video dolaşıyordu, ama kimin çektiğini bilmek istemedim.

Yoksa gidip gözlerini oyacağım.

"Jack iyi olacak," dedim arkadaşlarıma sabırsızca, sanki bu konudan çoktan sıkılmışım gibi. "Sarhoş oldu ve tökezledi. Önemli bir şey değil. Bir iki hafta içinde okula dönecek."

Küçük oyunumun bu konuyu kapatmasını umarak Tucker'ın yanına oturdum. Ama belli ki arkadaşlarımla pek tanıımıyormuşum. Hemen etrafımı sarıp sorular sormaya başladılar. Çoğu sempatiyle. Diğerleri ise, Aria, Rhett ve Elowen gibi, pek de öyle değildi.

"İyi olduğuna sevindik, Em," dedi Elowen, sanki tüm okul adına konuşuyormuş gibi. "Ama sen orada değildin. Bir sürü kişi onun elini ateşe soktuğunu gördü. *Sanki... kasten.*"

Midem kasıldı ve yüzümü nötr tutmak için uğraştım. "Evet, çünkü *sarhoştı*. Dediğim gibi, önemli bir şey değil."

Etrafımda kuşlar gibi uçan bakışlar değış tokuş edildi.

"Sadece onun için endişeleniyoruz," dedi Aria, gözlerine hiç yansımayan tatlı bir gülümsemeyle. "Kötü durumda görünüyordu ve kardeşinden bahsediyordu. Ölen kardeşinden..."

"Tamam, bu kadar yeter," diye araya girdi Orion. "O iyi olacak, hepsi bu, tamam mı?"

"Teşekkürler," dedim ve Tucker'a sert bir bakış attım.

O da aptalca bir "Ne yaptım ki?" bakışıyla bana baktı.

Konuşma başka konulara geçti, ama ben duyamayacağım bir mesafeye çıkar çıkmaz tekrar Jack'e döneceğini biliyordum. CHA'daki hepimiz başarılı olmak için baskı altındaydık, bu yüzden başka birinin çöküşünü görmek neredeyse motive ediciydi. Onların da zorluklar yaşadığını, ama en azından ellerini yanan ateşe sokmadıklarını görmek güven vericiydi.

Onu öldürdüler...

Jack'in sözleri aklımdan çıkmıyordu. Onlara bakmaya çok korkuyordum, ama ailemin Jack'i ihmal etmesi yeterince kötüydü. Annem sonunda onu ziyaret etti, belki beş dakika kaldı, ve babam ona "aile imajı" ve "medyanın merceğı" hakkında uzun bir nutuk attı.

İkisi de ona neden yaptığını sormamıştı.

Buradan çıkmam lazım.

Öğle yemeğinde doğrudan kütüphaneye gittim, UCLA'nın web sayfasını açtım ve başvuru formlarını yazdırdım. Formları doldurdum ve titrek ellerimle Bayan Alvarez'in sınıfına götürdüm. Masasında sandviç yerken ve kağıtları notlandırırken başını kaldırdı.

"Merhaba Emery. Seni buraya getiren ne... İyi misin? Solgun görünüyorsun."

Başvuru formlarını masasına koydum. "Bunu evimden gönderemem ve orada da herhangi bir cevap alamam. Ayrıca bu üniversiteye ödeyecek param yok. Yirmi dört yaşına kadar ailemin parasına bağlı olduğum sürece bu mümkün değil. Yani kısacası, bu muhtemelen zaman kaybı, ama... işte buradayız."

Bayan Alvarez formları gözden geçirdi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, sonra endişeyle kayboldu. "Tehlikede misin, Emery? Sormak zorundayım."

"Hayır, öyle bir şey yok," dedim otomatik olarak. Sonra Grant'in o trene binmek için ön kapıdan çıkışı ve Jack'in yanmış yumruğu aklıma geldi. "Buradan uzaklaşmam lazım, Bayan Alvarez. Ne kadar uzak olursa o kadar iyi."

"Anlıyorum." Bayan Alvarez ciddi görünüyordu. "Posta adresimi kullanabilirim, ama babanız müfredatımda yaptığı gibi müdahale ederse işimi tehlikeye atabilir."

"Tanrım. Bunu düşünmemiştim. Hayır, unutun gitsin..."

Kağıtlara uzanmaya başladım, ama Bayan Alvarez daha hızlıydı.

"Bir posta kutusu işimizi görür. Mali yardım konusunda ise, ailenizin serveti göz önüne alındığında zor olabilir. Size uygun burslara ve hatta özel kredilere başvurmanızı öneririm." Dudaklarını büzdü. "Ailenizin dünyadaki tüm imkanlara sahipken, üniversite borcuna boğulmanızı istemem ama."

"Önce kabul edilmem lazım."

Gülümsedi. "UCLA'nın seni kabul etmekten memnun olacağını düşünüyorum. Ama burada başvuru ücretinin doksan beş dolar olduğu yazıyor."

"Biliyorum, ama o kadar param yok. Paramı takip ediyorlar. Her kuruşunu. Ama neredeyse hiç giymediğim çok pahalı botlarım ve birkaç şeyim var. Onları satıp sana geri ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim Emery, çünkü bunu kendi başına yapmanı istiyorum. Kararlarında olabildiğince fazla yetki ve özerkliğe sahip olmanı istiyorum. Tamam mı?"

Başımı sallayarak onayladım. "Teşekkür ederim, Bayan A. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, tatlım. Durumunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama bu yıl karşımda oturan ve ebeveynlerinin beklentilerinin ağırlığı altında ezilen ilk öğrenci sen değilsin."

"Aynen öyle hissediyorum," dedim. "Bazen nefes alamıyorum."

Bayan Alvarez uzanıp elimi tuttu. "Bu büyük bir adım ve seninle gurur duyuyorum." Başını eğdi. "Sana bunu söylemiyorlar, değil mi?"

Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı sildim ve başımı salladım.

Öğretmenim elime son bir kez daha hafifçe vurdu. "Bir sonraki dersine gitsen iyi olur. Ben bu konuyla ilgileneceğim ve haber alır almaz sana haber veririm."

Titrek bir nefes verdim ve ayağa kalktım. "Vay canına. Bu gerçek, değil mi? Bunu gerçekten yapacağım?"

Bayan Alvarez gülümsedi. "Tanıdık olan her şeyden, maddi güvenceden kurtulup bilinmeyene atılmak korkutucu bir şey. Sen cesur bir kızsın Emery. Bunu unutma."

"Unutmamaya çalışacağım."

Ama eve döndüğümde, gergin ve boğucu evimin kubbesine girdiğimde, tüm cesaretim uçup gitti.

Vay canına, ne yaptım ben?

Yemek masasında, korkudan felç olmuş, neredeyse kıpırdıyamıyordum. Her an babam yüzüme bakıp, yüzümdeki meydan okuma ifadesini görebilirdi.

"Ee, Emery," dedi. "Bugün okulda ilginç bir şey oldu mu?"

Yutkundum. "Hayır, hiçbir şey."

"Yakında Brown'a başvurunu resmileştireceğiz." Patates püresine tuz ekledi. "Özel derslerin iyi gidiyor sanırım. Sürpriz yok mu?"

Çatalımı düşürmek üzereydim. "Hayır. Sürpriz yok."

"Güzel. O çocukla ne kadar sık özel ders aldığını ve bunun maliyetini düşünürsek, tüm notlarının A olmasını bekliyorum."

"Evet," dedim aptalca, beynim panik modundaydı. "Aslında, yapmam gereken ödevler var. Kalkabilir miyim?"

Babam kaşlarını çattı. "Sanırım."

Neredeyse odama koştum. Güvenli bir şekilde odama girdikten sonra, dört direkli yatağıma oturdum ve çizim defterimi alıp sanatımın içine sığındım. İlk balo komitesi toplantısı yaklaşıyordu ve ben

tema üzerinde çalışmaya başlamak istiyordum. Güzel bir şey yapmak için. Babama neler yapabileceğimi göstermek için. Böylece Kaliforniya'ya kadar koşmak zorunda kalmazdım ve babam kaçış planımı asla öğrenmezdi.

Babanın birdenbire sanatından etkilenip planlarından vazgeçmesine izin vereceğini mi sanıyorsun?

"Belki de olur," dedim küçük bir sesle. Eve adımımı attığım anda cesaretimin kaybolmasından nefret ediyordum. Xander'la birlikteyken hissettiğim şeyi hissetmek istiyordum. Hayatın soğuk ve kapalı değil, açık ve olasılıklarla dolu olduğunu hissetmek istiyordum.

"O zaman bunu gerçeğe dönüştür."

Telefonumu aldım ve ona mesaj attım.

UCLA'ya başvurdum.

Xander'ın cevabı bir dakika sonra geldi. *Gerçekten mi?*

Evet. Ödeme imkânım yok ama denemek güzeldi. Birazcık bile olsa.

Cevap yok.

Aslında hepsi senin suçun, bir dakika sonra mesaj attım. *Kaçış hızı hakkındaki tüm o konuşmalar... ;-)*

Hiçbir şey.

Umut dolu neşem söndü ve kendimi o kadar incinmiş hissetmemeye çalıştım. "Tamam, iyi sohbetti."

Telefonumu yüzüstü çevirdim ve balo tasarımına odaklanmaya çalıştım, ama ilhamımı kaybetmiştim. Işığı kapatıp uykuya dalmak üzereydim ki, telefonum Xander'dan bir mesaj geldiğini bildirdi.

UCLA'ya gitmek ve ebeveynlerinin gelirinden bağımsız olarak mali yardım almaya hak kazanmak için, bağımsız öğrenci olarak nitelendirilmen gerekir

bağımsız öğrenci statüsüne hak kazanmalısın. Bunun kriterleri kısmen şunlardır:

1. Evsizseniz veya evsiz kalmak üzeresiniz
2. Reşit olmalısınız
3. Evli olmalısın

Onun düzenli, resmi metnine baktım. Sanki uzaklardan gelen bir mesaj gibi, kucağıma düşen bir yıldız kayması gibi.

Sonra başka bir metin geldi.

Eğer özgürleşemezsen, seninle evlenirim.

"Aman Tanrım..." Titreyen parmaklarımla *arama tuşuna*

bastım.

Xander cevap verdiğinde sesi alçak ve sakindi. "Merhaba Emery."

"Ne yapacaksın?"

"Bu tamamen pratik amaçlı. Babanın parasından kurtulup daha fazla yardıma erişebileceksin."

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"İkimiz de on sekiz yaşında olmalıyız," diye devam etti, tamamen iş odaklı bir şekilde. "Benim doğum günüm 10 Kasım. Seninki?"

"5 Mart. Ama Xander..."

"Hiçbir şeyim yok Emery. Sadece babamın bakıma muhtaç olduğu zaman ona gidecek bir emekli maaşı var. Hayatının geri kalanında yine de büyük bir borç yükü altında kalabilirsin..."

"Öyle söyleyince..." "Ama özgür olursun."

Gözlerim yaşlarla doldu ve boğazım düğümlendi. "Bunu... benim için yapar mısın?"

"Evet, Em, yapardım."

"Ama sen MIT'ye gidiyorsun." *Binlerce kilometre uzakta...*

"Evet, ama bunun önemi yok," dedi. "Bu sahte bir evlilik olacak. Hiçbir beklenti yok. Kalıcı bir şey yok."

"Ben..." Başımı salladım. "Hayır, bu delilik. Gerçek olmadıkça evlenemem."

Aşk için...

"Gerçek olurdu," dedi Xander. "Seni Rhode Island'dan kurtaracak gerçek bir kağıt parçası. Başka bir şey değil."

Kafamı salladım, ama bunun beni daha iyi hissettireceğinden emin değildim. "Doğru. Sadece bir kağıt parçası. Birbirimize koca ya da karı demeyeceğiz ya da bunu birbirimize karşı kullanmayacağız."

"Asla."

"Tamam. Zaten o noktaya gelmeyecek," dedim çabucak. "Hâlâ balo fikrim var. Babamın yapabileceklerimi görüp beni destekleyeceği umudunu hâlâ taşıyorum."

"Belki yapar," dedi Xander, sözlerinde şüphe vardı. "Bu sadece yedek plan."

"Acil durumda evlenmek mi?" Gülerek burnumu çektim. "Öyle bir şey." Bir süre sessizlik oldu ve sonra, "Her neyse, seçeneklerin olduğunu bilmeni istedim."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Teşekkür ederim, Xander," dedim. "Çok teşekkür ederim."

Tereddüt ettiğini duydum, boğazını sertçe yutkunurken boğazından gelen sesi duydum. "İyi geceler, Emery."

Hat sessizleşti. Yastığıma uzandım, telefonum göğsümün üzerindeydi. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı, kalbim Xander'ın odasında, hayallerimi gerçekleştirmek için nasıl yardım edebileceğini araştırırken hayal ederek doldu.

Evlilik aşırı bir seçimdi, ailemden tamamen kopmak demekti. Sürgün. Bu adımı atacak ya da UCLA'ya gidecek kadar güçlü olduğumdan emin değildim. Aniden, kendimi o kadar yalnız hissetmedim. Yedi yıl önce, o kayanın üzerinde,

Xander'ın eli sırtımda, nazik ve tereddütlü, ama orada olduğunu bana hissettiriyordu.

Bölüm 15

Xander

Telefonumu göğsüme koyup tavana bakarak, ne halt ettiğimi merak ettim.

"Çünkü o benim arkadaşım."

Einstein, ışık hızını evrensel bir hız sınırı olarak tanımlamıştı. Hiçbir şey daha hızlı değildi ve bu, evrene bir düzen getiriyordu. Evlilik "teklifimi" de aynı büyüklükte bir şey olarak düşünebilirdim. Emery ile aramızdaki mesafe koruyucu bir sınır olacaktı: o Kaliforniya'da, ben Massachusetts'te. Aynı ülkedeyken birbirimizden daha fazla uzaklaşamazdık. Bu tartışılmaz gerçek, şu anda kalbimin asla sahip olamayacağını bildiğim bir şeye ulaşmaya çalışan kaosun hakim olduğu evrenime düzen getirecekti.

Onun hayallerini gerçekleştirmesine yardım etmek tartışılmazdı. Onun korkunç babasından kaçıp kendi hayatını yaşaması için ne gerekiyorsa yapardım, gerekirse onunla evlenirdim bile.

Bir başka paradoks: Onun mutluluğu için kendi mutluluğumu feda etmek, yapabileceğim en zor şeydi, ama yine de daha kolay bir şey yoktu.

Bölüm II

Bilim, doğanın en büyük gizemini çözemez. Çünkü son tahlilde, bizler de çözmeye çalıştığımız gizemin bir parçasıyız.

—Max Planck

Bölüm 16

Xander

Ekim ortası

"Pekala beyler." Koç Daniels ellerini çırpı. "Suya girme zamanı."

Spor salonunda toplanan Royal Pride kürek takımı, yorgunluktan bitkin bir şekilde topluca tezahürat yaptı. Seçmelerden beri suya çıkmamıştık. Bunun yerine, koç haftada üç öğleden sonra ve çoğu cumartesi sabahı bizi yorgunluktan bitkin düşene kadar form ve kondisyon çalıştırıyordu. Akademinin spor salonunda bir dizi ergometre vardı ve biz de özel kürek makinelerinde veya ağırlık kaldırarak yarışa hazır hale gelmek için zamanımızı geçiriyorduk.

Dean keskin bir düdük çaldı. "Adamı duydunuz. Giysilerinizi giyin!"

Soyunma odasında, antrenman kıyafetlerimizi Akademi'nin onayladığı antrenman kıyafetleriyle değiştirdik: siyah ve altın rengi kısa kollu ve kısa paçalı bir tulum (antrenman kıyafetlerimiz bile Akademi'nin renklerini taşıyordu). Rüzgarlık ve ayakkabılarımı kürek çoraplarımın üzerine giydim; ikisi de takımın sağladığı kıyafetlerdi.

"Vay canına, Ford, çok etkilendim," dedi Rhett Calloway, dolapların karşısından alaycı bir şekilde. "Bütün bu kıyafetleri nasıl ödedin?" Birden bir şey fark etmiş gibi yaptı. "Ah, tabii ya. Tucker'ın

kız arkadaşı 'özel ders' karşılığında ödüyor." Parmaklarıyla tırnak işaretleri yaptı, kara gözleri kötülükle parıldıyordu.

Tucker arkadaşı yerine bana öfkeyle baktı. "Hayır, eminim mali zorluk formu doldurmak zorunda kalmıştır. Öyle değil mi, Ford?"

İkisi de yanılıyordu. Bend'deki çocukların okul etkinliklerine katılmak için ihtiyaç duydukları sayısız teknoloji ve ekipmanı ödemelerine yardımcı olan Akademi burs sistemini kullanmayı düşünmüştüm. Sadece kürek için bu, 1.250 dolar değerinde antrenman kıyafeti, iki takım yarış günü üniforması, bir eşofman ve gözlük, ayrıca yıllık fotoğrafı, regatta sonrası galalar ve ödül törenleri için resmi takım elbise, ceket ve kravat anlamına geliyordu. Ama babam iyi gidiyordu, çok çalışıyor ve mutluydu. Ben de iyimserlikle tüm paketin parasını hesabımızdan ödedim.

Rhett veya Tucker'ın bunları bilmesine gerek yoktu. Zaten kararını vermiş kişilere gerçekleri anlatmak genellikle başarısız bir girişimdir.

Emery'ye gelince... Onun haftada üç kez ona ders verdiğimi açıklaması hem iyi hem de kötüydü. İyi, çünkü saklayacak hiçbir şeyimiz yoktu, kötü, çünkü saklayacak hiçbir şeyimiz yoktu. Çünkü biz arkadaştık.

Arkadaşına evlenme teklif ettin.

Bu düşünce aklıma girip beni irkittiğinde, kafamı açık dolabıma çarpmak üzereydim. Altı hafta önceki konuşmadan bu yana milyonuncu kez kendime hatırlatmam gerekiyordu ki, bu sadece iş amaçlıydı.

Ama gerçekler, kararını çoktan vermiş bir kalbe fayda sağlamıyordu.

"Onu rahat bırak," dedi Orion, tulumunu giyerken. "Bu bizim neyimiz var ki? O bizim takım arkadaşımız, değil mi?"

Orion'a teşekkür etmek için başımı salladım. O, diğerlerine karşı nüfuzluydu, çünkü Tucker ve Rhett beni rahat bıraktılar ve biz de rıhtıma doğru yola çıktık.

"Muhtemelen artık bozuk plak gibi geliyorum," dedi koç, bulutlu gökyüzünün altındaki dalgalı suyun yanında. "Narragansett Bay Club Regatta yaklaşıyor ve sonra soğuk hava

Mart ayına kadar faaliyetlerimizi durduracak. Bu, kulüplere baharda ne tür bir rekabetle karşılaşacaklarını gösterme fırsatımız."

Yardımcı Koç Wright öne çıktı. "Bugünün programında, duraklama alıştırmaları var. Dean bir duraklama komutu verecek, böylece hem bireysel olarak hem de takım olarak nerede olduğunuzu görebileceğiz. Tamam, başlayalım."

Tekne rıhtıma paralel olarak bağlanmıştı. Hepimiz tekneye bindik, ben pruvada, Dean ise Rhett'e en yakın diğer uçta, Rhett ise kürek çekme koltuğunda.

Son birkaç hafta boyunca, ergometrede olabileceğimden daha fazla zaman geçirdim. Havada soğuk olmasına rağmen, suya çıkmak iyi geldi. Takım tekneye bindikten sonra, beşinci koltukta oturan Tucker kaptan moduna geçti.

"Tamam çocuklar, koça ne yapabileceğimizi gösterelim. Her molada güzel ve temiz. Başarabiliriz."

Orion sol omzunun üzerinden bana dönüp sırtıttı. "Duydun mu? Başarabiliriz."

Ben de sırtıttım. "Nereye gidiyoruz?" O kıkırdadı. "Sen delisin Ford."

Teknenin diğer ucunda Dean mikrofonlu kulaklığını ayarladı. "Hazır mısınız? Ve... çekin."

Sırtım açık denize dönük, takımımınla birlikte çektim ve tekne rıhtımdan uzaklaştı. Koçun teknesi yanımızda durdu ve ağzına megafonu dayadı.

"Öncelikle, finişte bir tutunma görmek istiyorum," dedi. "Düzgün bir sürüş, sonra temiz bir finiş. Bacaklar, vücut, kollar... bu sırayla. Devam et, Dean."

"Anlaşıldı," dedi Dean, sesi rüzgârın sesini bastırdı. Hepimiz aynı anda kürek çektik, ama Dean duraklamayı söylemeden önce bile, senkronize olmadığımızı biliyordum.

"Hazır... ve... dur!"

Hepimiz geriye yaslanmış pozisyonda durduk, kürekleri göğsümüze kadar çektik.

"Rhett, küreklerin neredeyse çenene kadar çıkmış," diye şikayet etti koç. "Dirseklerin boynundan çıkacakmış gibi görünüyor. İyi, Knox. İyi, Kai. Mükemmel, Xander."

Dean, kürek çekmenin farklı aşamalarında tekrar tekrar durmamızı istedi ve koç formumuzu değerlendirdi, sonra da şikayet etti. Rhett'e özellikle sert davrandı ve bana aşırı derecede iltifat etti.

"Keşke hepiniz arkanızı dönüp Ford'un kürek çekişini izleyebilseydiniz. Her duraklamada ders kitabı gibi ve ne yaptığını bilen tek kişi o."

Yüzüm kızardı ve diğer çocuklar bana bakmak için döndüler — Rhett, Tucker ve Justin yüzlerini buruşturarak; Kai, Henry ve Knox ise onaylayarak. Orion bana parlak bir gülümseme ve başparmağını kaldırarak selam verdi.

"Tekrar yapalım," dedi koç. "Bu sefer, yakalamayı tutun. Temiz yakalamalar görmek istiyorum, çarpma yok. Yumuşak."

"Kürek çekin," diye bağırdı Dean ve başladık. Birkaç kürek çekişten sonra, yakalamayı durdurmamızı söyledi.

"Tanrım, Calloway, küreklerine bak," diye bağırdı koç megafona. Rhett açısını düzeltmeye çalıştığında, "Hayır, dur," diye bağırdı. "Çok sık kürek çekiyorsun ve sudan çıkmak üzeresin. Tekrar yap."

Alıştırmalar iki saat sürdü, sonunda rıhtıma yanaşmamıza izin verildi. Koç, sıra halinde dururken, bizim sıramızda bir aşağı bir yukarı yürüyerek, vücudumun her yeri efordan yanıyordu. Bize genel geri bildirimlerini verdi - hiçbiri iyi değildi - sonra Rhett'in önünde durdu.

"Boyun yaklaşık 1,80 metre, değil mi? Ağırlığın ne kadar?"

"Yaklaşık 77 kilo, Koç," dedi Rhett düşük ve temkinli bir ses tonuyla.

Göz teması kurmadan, koç sıranın diğer ucundaki bana seslendi. "Ford. Boyun ve kilon."

"1,83 metre, 69 kilo," dedim, antrenmandan önce istenildiği gibi tartılmıştım.

"Calloway, geçen yıldan beri ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum," dedi koç, "ama sana hatırlatayım, kürekçi koltuğu sadece bir pozisyon değil, bir sorumluluktur. Tüm ekip senin hızına, ritmine ve teknik hassasiyetine güveniyor."

senin hızına, ritmine ve teknik hassasiyetine güveniyor. Eğer başaramazsan, seni Ford ile yer değiştireceğim, anladın mı?"

Gözlerim kapandı. *Kahretsin.*

"Bir sonraki antrenmana kadar ciddi bir gelişme görmek istiyorum, tamam mı? Hepsi bu kadar beyler."

Takım dağıldı ve biz de kulüp binasına gidip üstümüzü değiştirdik. Rhett'in siyah bakışlarını sırtımda buz gibi hançerler gibi hissedebiliyordum.

Kulüp binasında, ağrıyan omuzlarıma ceketimi giyiyordum ki arkamda birinin varlığını hissettim. Gerildim, kendimi hazırladım ve arkamı döndüm. Rhett'in soluk teni, koyu renkli gözleri ve neşesiz gülümsemesi aklıma bir vampiri getirdi.

"Gerçekten çok iyisin galiba, Ford," dedi. "Yerlerimizi değiştirmek ister misin, böylece tüm takım senin ne kadar *mükemmel* olduğunu görebilsin?"

"Ben olduğum yerde mutluyum, teşekkürler."

Rhett kıpırdamadı ama o tuhaf, çılgın sırıtişısıyla bana bakmaya devam etti. Ben de ona bakarak, ilk göz kırpan olmak istemedim. Gözümün ucuyla tüm takımın bizi izlediğini görebiliyordum. Tucker, Orion ve Dean yaklaştılar.

"Hey." Rhett eğildi, başını yana eğdi. "Gözlerine ne oldu?"

Suda gözlük takacağımızı bildiğim için kontakt lens takmıştım. İnsanların renk farkının sadece ışığın bir oyunu olduğuna inanmalarını sağlayan bir kalkan görevi gören gözlüğüm yoktu.

Cevap veremedi Rhett güldü. "Dur tahmin edeyim. Biri deli baban, diğeri annen yüzünden. Onu hatırlamak için. Bilirsin... seni terk ettiği için."

Kanım dondu ve ellerim yumruk oldu.

Rhett tepkimi okudu ve gözleri sevinçle büyüdü.

"Haklıyım, değil mi? Hangisi hangisi?" Parmağını sol gözüme doğrulttu. "Kahverengi olan annenden kalma."

Elini itekledim. "Siktir git, Rhett."

Şaşkınlıkla, hırladı ve göğsüme itti. "Siktir *git*, Ford."

Ben onu onu geri ve bir tam anlamıyla
kavga başlamış Dean aramıza girip bizi ayırmasaydı, tam
anlamıyla bir kavga

"Tamam, bu kadar *yeter*."

Şaşırtıcı bir şekilde, Tucker Rhett'i kenara çekti. "Onu rahat bırak." "Her neyse, ucube," diye homurdandı Rhett ve Tucker'la birlikte uzaklaştı. "İyi misin?" diye sordu Dean.

Rhett'ten gözlerimi ayırmam bir saniye sürdü. "Tabii. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Giyinmeyi bitirdim ve Dean'le birlikte dışarı çıktık. Kapıda Orion beni durdurup elimi sıktı.

"Koçun senin hakkında söylediği tüm iyi şeyleri hak ediyorsun, tamam mı?" Eğildi, kahverengi gözleri parıltıyordu. "Sadece Rhett'in koltuğuna oturma. O lanet olası piçin arkamda olmasını istemiyorum."

Biraz gülümsedim. "Teşekkürler dostum."

"Rhett'in nesi var?" Kampüsün diğer tarafındaki otoparka doğru yürürken Dean'e sordum. "Sadist gibi görünüyor."

"Yok canım." Dean elini salladı. "Babası müzik sektöründe. Rhett sürekli ünlülerle takılıyor. Sanırım bu onun egosunu şişiriyor. Tabii bu, sana öyle saçma sapan şeyler söylemesini mazur göstermez. Kesinlikle büyük bir pislik."

Kafamın içinden sadece ego meselesi olduğunu kabul ettiğimden emin olmasam da başımı salladım. Rhett'in gözlerinde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Sanki ışığın kaçamadığı, sadece sonsuz karanlığın olduğu ikiz kara deliklere bakmak gibiydi.

Kendime dramatik davrandığımı söyledim ama aynı zamanda arkamı kollayacağıma da yemin ettim.

"Cadılar Bayramı Festivali için planın var mı?" diye sordu Dean. "Kostümünü hazırlamak için sadece bir hafta var."

"Ben gitmiyorum."

"Gitmelisin! Kostüm yarışması tek başına bile buna değer, kazananlara büyük ödüller var. Herkes elinden geleni yapıyor."

"Ne olacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bariz olmak istemem ama... Einstein?" dedi Dean sırtarak. "Ve yarışma için sahneye çıktığında, geçen hafta kulüp toplantımızda yaptığın gibi asimetrik alan teorisi üzerine bir konferans verebilirsin. Kimse ne dediğini anlamasa bile kesin kazanırsın."

"Göze batmak istemem. Senin kostümün ne olacak?" "Ferris Bueller."

Ona boş boş baktım.

"Dostum, seni bu konuda bilgilendirmeliyiz," dedi Dean. "Tamam, sıradaki konu. Kimi götüreceksin?"

"Kimseyi götürmüyorum," dedim, Emery ve Tucker'ın birlikte dans ettikleri görüntünün gözümün önünden silinmemesi için çabalarken başarısız oldum. "Sen kimi götüreceksin? Harper'ı mı?"

Dean şaşkın görünüyordu. "Hayır, onu anlayamıyorum. Ama tahmin etmek zorunda kalsam, sanırım senden hoşlanıyor."

"Beni mi?"

"Evet dostum. Kulüp toplantılarında sürekli sana bakıyor. Ona sormalısın. Ama çabuk ol, biri senden önce davranmadan."

"Peki ya sen?"

"Hayır," dedi Dean. "Seçeneklerimi açık tutmayı seviyorum."

Otoparka vardık, o Camry'sine, ben bisikletime. "Pazartesi görüşürüz, Xander," dedi, açık kapısına yaslanarak.

"Ve hey, bugün iyi iş çıkardın. Orion haklı, formun mükemmel ve Rhett kendini toparlamazsa, bence sen harika bir kürekçi olursun." Kaşlarını kaldırdı. "O zaman teknede tam önümde olursun. Birbirimizin gözlerine anlamlı bir şekilde bakabiliriz."

Bisikletime binerken güldüm. "Görüşürüz dostum."

Dean şaka yapıyordu ama Harper'ı dansa davet etmesinin özel bir nedeni olup olmadığını merak ettim. Onları birlikte hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Ama Dean'i bir erkekle hayal etmeye çalıştığımda da başaramadım. O sadece... Dean'di. Herkesin sevdiği, her zaman insanlarla çevrili ama aynı zamanda her zaman yalnız olan çocuk.

Her halükarda, kimi sevip kimi sevmediği beni ilgilendirmiyordu. Kendi sorunlarım yeterince fazlaydı. Yani, Emery ile bir sonraki dersime kadar geçen saniyeleri sayıyordum.

Nişanlım.

Dişlerimi sıktım. Görünüşe göre, müdahaleci düşüncelerimin bir mizah anlayışı vardı.

Evde, babam masasında oturmuş duvara bakıyordu.

"Hey, baba?" Cevap yoktu. Yaklaştım ve elimi omzuna koydum. "Baba?"

Hayal aleminden birden uyandı. "Eh? Oh, Xander. Merhaba."

Rahat bir nefes aldım. "Konsantrasyonunu bozduysam özür dilerim."

Saat öğleden sonra dörtti, ama o hala pijamalarıyla oturuyordu ve şakaklarında grileşen siyah saçları her yöne dağılmıştı.

Babam ayağa kalktı ve omuzlarımı tuttu. "Xander. Toplanmaya başlamalıyız. Maryland'a geri dönmeliyiz."

Midem kasıldı. "Hayır, baba, artık burada yaşıyoruz. Ağustos ayından beri." "Oh hayır, hayır, hayır, oğlum. Annen burada yaşamayı asla kabul etmez." "Baba... Annem bizi terk etti. Yedi yıl önce gitti. Hatırladın mı?" *Lütfen hatırla...*

Korku içimi kemiriyordu. Son birkaç gecedir onu mutfakta duyuyordum ve aşağı indiğimde kafası karışık bir halde buluyordum. Kendime hep onun sadece yorgun olduğunu söylüyordum. Belki de uyurgezerlik yapıyordu. Ama onun *kaybolduğu* durumlar giderek daha sık yaşanmaya başlamıştı.

"Hm?" Babam trans halinden çıkmış gibi gözlerini kırptı.

"Annen artık burada değil."

Alaycı bir şekilde güldü. "Evet, biliyorum. Paris'te hayatın tadını çıkarıyor." Gülümsedi. "Seni şimdi görememesi çok kötü. Senin bu hale geldiğin için çok gurur duyardı."

Duygularımı bastırarak başımı salladım. Annemle ilgili düşüncelerin zihnime girmesine izin vermedim. Hiçbir zaman. "Baba, iyi misin?"

"Ben mi? Hiç bu kadar iyi olmamıştım!" Masasına geri döndü. "Ama akşam yemeği için hazırım. Evrenin sırlarını çözmek insanı acıktırıyor

. Pizza sipariş edelim!"

"Tabii."

Pizza geldiğinde, Dean'in referanslarına ayak uydurmak için son zamanlarda yapmaya başladığım bir şey olan bir film koydum. Ama konsantre olamıyordum; bir gözüm *Ferris Bueller's Day Off*'ta, diğer gözüm babamdaydı. Komik sahnelerde gülüyor, pizza yiyor, sonra patlamış mısır yiyordu ve her şey yolunda görünüyordu... Ama o gece geç saatlerde mutfaktan gelen tencere ve tava sesleriyle uyandım. Babam sabahın 3'ünde kahvaltı hazırlıyordu.

Pazartesi sabahı Akademi'nin ön bürosunu aradım ve geç kalacağımı söyledim, sonra da korkuyordum ama artık erteleyemeyeceğim telefonu ettim.

"Bu çok saçma," dedi babam Newport'taki bir tıp kliniğinin muayene odasında. "Ve işimden değerli zamanımı çalıyor."

"Biliyorum," dedim. "Ama bir kontrolün zararı olmaz, değil mi?"

Babam bana sert bir bakış attı. "Sakın bana NIST'te benim hakkımda söylediklerine birdenbire inandığını söyleme," dedi. "Mesele bu mu? Aklımı kaçıırıyorum diye mi?"

"*Birdenbire* bir şeye inanmaya başladım değil, baba. Senin için endişeleniyorum."

Hiçbir şey söylemedi ve sonra kel kafalı, dost canlısı bir doktor geldi.

"Merhaba, ben Dr. Mandel," dedi. "Sen Xander'sın, babanla birlikte geldin, değil mi Bay Ford?"

"Dr. Ford," dedim hemen. "Felsefe, parçacık fiziği ve uygulamalı matematik alanlarında doktora derecesi var."

Lütfen her şeyi kaybetmesine izin vermeyin.

"Etkileyici."

Dr. Mandel, üç kez doktora yapmış bir bilim adamından çok, muayene masasında huysuz bir çocuk gibi görünen babama döndü. "Bugün sizi buraya getiren nedir, Dr. Ford?"

Babam somurtarak başparmağıyla beni işaret etti. "Ona sorun."

"Bence," dedim yavaşça, "babamın son zamanlarda yaşadığı unutkanlık sorunlarını ele almalıyız."

"Ne dediğini bilmiyorum," diye homurdandı babam.

Kalbim acıyla doluydu, doktora Bethesda'daki çöküşünü, uykusuz gecelerini, kafasının karışıklığını ve boşluklarını anlattım. Babam tüm bu süre boyunca bana yaralı bir şekilde baktı. Sanki ona ihanet etmişim gibi.

Dr. Mandel başını salladı. "Xander, babamla biraz yalnız kalabilir miyim?"

Memnuniyetle dışarı çıktım ve bekleme odasında oturup tırnağımı ısırmaya başladım.

Yirmi dakika sonra, doktor tek başına dışarı çıktı. "Baban tuvalette, ama sana bazı endişelerim olduğunu söylemek istedim."

"Tamam," dedim ihtiyatla.

"Fiziksel sağlığı harika," dedi, karşımda oturdu. "Ama bilişsel olarak, birkaç uyarı işareti görüyorum."

"Ne konusunda uyarı işaretleri?"

"Erken başlangıçlı demans. Muhtemelen Lewy cisimciği demansı."

Kalbim mideme düştü ve ağır bir vuruşla çarptı.

"Bu tür vakaları daha önce de gördüm, ama ben uzman değilim," diye ekledi Dr. Mandel. "Kesin bir teşhis ve tedavi planı için onu bir nöroloğa götürmenizi öneririm. Bu arada, babanızın durumuna uygun yaygın bir ilaç olan donepezil reçete ediyorum."

Onun durumu. Anılarını, eğitimini, kendini tanıma duygusunu kaybetmek...

"O daha elli sekiz yaşında," dedim boğuk bir sesle. "O çok genç."

Dr. Mandel dizlerinin üzerine eğildi. "Çok üzgünüm, Xander. Evde size destek olacak kimse var mı?"

"Hayır," dedim karamsar bir sesle. "Ama bu ilaç yardımcı olacak mı?"

Dr. Mandel başını salladı. "Yatmadan hemen önce almasını sağlayın. Gece dolaşmasını azaltmalı ve bilişsel gerilemeyi yavaşlatmalıdır,

ama bu bir tedavi değil. Tekrar söylüyorum, bir uzmana görünmenizi tavsiye ederim..."

"Gitmeye hazırım," dedi babam, doktorun arkasında belirerek. Zayıf bir gülümseme zorladı. "Hadi, evlat. Buradan gidelim."

Dr. Mandel elimiz sıkarak, "Sorularınız olursa çekinmeden arayın," dedi. Arabada, normalde neşeli olan babam somurtkan ve sessizdi.

Buick'i Castle Hill'e doğru sürerken sonunda "Uzmana ihtiyacım yok" dedi.

"Baba..."

"Sen on yedi yaşındasın. Burada yetişkin olan hala benim. Ne yapılacağına ben karar veririm ve ben gayet iyiyim diyorum. İlacı alacağım, ama hepsi bu kadar. Eğer... eğer... işler... zorlaşırsa, o zaman yeniden değerlendiririz."

"Evde kalabilirim," dedim. "Okulu bırakırım. Zaten gitmek aptalca ..."

"Evde kalıp ne yapacaksın?" diye sordu babam, başını sallayarak. "Yapmam gereken işler var ve ben çalışırken senin arkamda dolanmana ihtiyacım yok."

"Ama baba..."

"Bunu yapma, Alexander," dedi ciddi bir sesle. "Her şey bitmiş gibi davranma." Kırmızı ışığa gelmiştik. Babama baktım ve gözlerindeki korkuyu gördüm. Kuantum alemine derinlemesine dalmış ve orada bulduklarını bizimle paylaşmış olan parlak gözleri. Benim sahip olduğum deha, onun dehasının sadece bir parçasıydı ve her şeyi kaybedebileceğini düşünmek...

"Henüz hazır değilim, oğlum," dedi. "Henüz değil. Tamam mı?"

Gözlerimdeki yaşları yuttum, boğazımda sert bir yumru gibi. "Tamam, baba," dedim. "Tamam."

Gülümsedi ve yanağıma hafifçe vurdu. Işık değişti ve yola devam ettik. Yine mutlu görünüyordu. Kendisi gibi.

Çünkü o hala kendisi. Hala burada.

"Ee!" dedidedi dedi bir bir "Verilen herhangi düşünce düşündün mü düşündün mü?"

"Aslında düşündüm. Dünyanın en büyük fizikçilerinden biri olarak giyineceğim."

"Öyle mi?" Babam çenesini ovuşturdu. "Hmm, dur da tahmin edeyim. Heisenberg? Feynman? Yoksa senin adaşın, eski dost Erwin mi?" Kıkırdadı.

"Hayır," dedim.

"O zaman kim?"

"Sen."

Bölüm 17

Emery

"Neden burada olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın?" diye sordu Harper, tüylü botlarına kadar uzanan ve muhtemelen 1980'lerde moda olan kabarık montuna sarınmış halde. Narragansett'ten esen sert rüzgara karşı gözlerini kısarak baktı.

Cadılar Bayramı Festivali'nden sonra gelecek hafta yapılacak olan açılış regattası için kurulmuş alüminyum tribünlere oturduk. Kürek takımı, Bend'deki bir virajın arkasında, gözden kaybolmuştu. Koçları, elinde kronometreleriyle, birkaç metre önümüzde iskelede durmuş, izliyor ve bekliyorlardı.

"Erkek arkadaşımı ve arkadaşımızı desteklemek için buradayız," dedim, gözlerimi koruyarak körfeze bakarken. "Bu, Tucker'ın son sınıfta katıldığı ilk regatta ve Xander'ın CHA için ilk regatta olacak. Bu çok önemli bir olay."

"Hm," dedi Harper, kesin bir şey söylemeden.

"Yani, benimle birlikte burada poponuzu dondurarak öğleden sonranızı boşa harcayarak eğlenmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

Gülerek gözlerini devirdi. "Katlanabileceğimden daha fazla eğleniyorum.

Ve merak etme, sırrın bende güvende." "Ne sırrı?"

"Göz alıcı Emery Wallace'ın aslında biraz aptal olduğu sırrı."

Kıkırdadım ve ona şakacı bir şekilde dürttüm. Son altı haftadır Harper'la çok vakit geçiriyordum ve bunu itiraf etmekten utanıyordum

Bend'li bir çocukla arkadaş olmak insanlığa karşı bir suçmuş gibi. Sadece arkadaş olmakla kalmayıp, dost olmak. Uyumsuz bir dostluk: O kişisel detaylarını paylaşmakta yavaştı, ben ise en ufak bir provokasyonla içimi döküyordum.

"Öğleden sonralarını boşa harcamaktan bahsetmişken," dedi Harper, "kalkülüs ara sınavına çalışman gerekmiyor mu?"

"Of. Keyfimizi kaçırıyorsun, Bennett."

O sırtıttı. "Xander ile haftada üç ders alıyorsun. O ne yaptığını biliyor olmalı; muhtemelen bunları anaokulunda öğrenmiştir."

Daha iyi bir insan olmak için attığım bir başka cesur adımla, Xander'ın bana ders verdiğini saklamayı bıraktım. Her zamanki akran baskısı saçmalıklarından uzaklaşıp kendim olmak istedim. Elbette küçük adımlardı, ama hiç hareket etmemekten iyiydi.

"Kötü bir öğretmen mi?" dedi Harper. Bana kurnazca bir bakış attı. "Yoksa özel ders saatlerini başka bir şey için mi kullanıyorsun...?"

"Ne? Hayır," dedim hemen. "Matematik çalışıyoruz. Ya da çalışmaya çalışıyoruz. Sadece onunla konuşmayı seviyorum."

"Başaramazsan ne olacak?" diye sordu, Ekim sonunun soğuğuna karşı paltosuna daha da sıkı sarılarak.

"Bunu düşünmek istemiyorum," dedim ve soğuk hava ile ilgisi olmayan bir titreme geçirdim.

"Bu hoşuma gitmiyor, Em," dedi Harper. "Babanın senin için yaptığı korkunç planlar yerine, istediğin okula, istediğin yere gitmek için yapabileceğin bir şeyler olmalı. Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, o..."

"Bir tiran gibi mi?" Acı bir gülümsemeyle, "Yanılmıyorsun. Ve bir çıkış yolu var. Belki."

"Anlat bakalım."

Ona yan gözle baktım. Harper güvenilirirdi. Jack'in şenlik ateşi olayını ifşa edebilirdi ama yapmadı.

"Xander benimle evleneceğini söyledi."

Harper'ın göz kapakları titredi. "Anlamadım."

Harper'a birkaç hafta önce gizlice UCLA'ya başvurduğumu ve ardından Xander ile yaptığım mesajlaşmayı ve konuşmayı anlattım.

"Gerçek bir evlilik olmazdı. Sadece ailemin parasından kurtulmak için. Belki de onlardan tamamen kurtulmak için." Bu düşünce, coşku, üzüntü ve korkunun mükemmel bir karışımıydı. Dudaklarımı ısırdım. "Hayır, hayır, bu delilik... değil mi?"

Harper başını eğdi. "Öyle mi? Çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir." Kahverengi gözleri parladı. "Peki Xander sana evlenme teklif ettiğinde ne dedin?"

Ona sert bir bakış attım ve onun kelime seçiminden dolayı midemde kelekler uçuşmaya başlamış olsa da bunu görmezden geldim. "*Evlenme teklif* etmedi. Sadece bir seçenek olarak sundu."

"Çok cömertçe."

"Cömertlikten de öte. Benim için bunu yapmaya istekli olması çok tatlı."

"Ama...?"

"*Evlenemem*, Harper. Birincisi, mart ayına kadar on sekiz yaşına basmayacağım. O kadar zaman var."

"Ama mali yardım başvuruları için geç değil."

"*Bir de*," dedim keskin bir şekilde, "bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Gerçekten istediğim sürece evlenmek istemiyorum. Daha yaşlanıp bunu doğru bir şekilde yapabilecek duruma gelene kadar. Bu benim için önemli."

Çünkü aşkın sonsuz olduğuna inanıyorum...

Nedenini bilmediğim bir şekilde gözlerim doldu. Hızla gözlerimi kırptırarak, zihnimde rüzgarı suçladım. "Ve her neyse, tüm bunları yaparsam, babam beni kesinlikle reddeder. Ailem kalmaz."

"Onları gerçekten korumaya değer mi?" diye sordu Harper nazikçe. "Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ve sana uyguladıkları baskının nasıl bir şey olduğunu bildiğimi iddia etmiyorum. Ama kendi ailemiz bizim için iyi değilse, sıfırdan yeni bir aile kurmak sorun değil."

"Söylemesi kolay, yapması zor."

Harper derin bir nefes aldı. "Dürüst olabilir miyim?"

"Şimdiye kadar çok çekingen ve içine kapanık davrandığın için mi?" diye alay ettim.

Gülümsemedi. "Bence balo fikrinin işe yarayacağına gerçekten inansaydın, UCLA'ya başvurmazdın."

"Belki," dedim. "Ama denediğim için beni suçlayabilir misin? Gizlice dolaşmak ya da evlenmek gibi dramatik bir şey yapmak yerine, ailemin beni olduğum gibi görmesini ve hayallerimi ve yeteneklerimi takdir etmesini tercih ederim."

"Anlıyorum." Harper elini elime koydu. "Ve babanıza karşı gelmenin korkutucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama sana inanıyorum. Xander da sana inanıyor, yoksa o teklifi yapmazdı. Ve bence, derinlerde, sen de kendine inanıyorsun."

Boğazım düğümlendi ve arkadaşşıma minnetle gülümsedim. "Deniyorum." Derin bir nefes aldım. "Her halükarda, şu anda bunun için endişelenmeme gerek yok."

"Emery..."

"Peki!" dedim neşeyle. "Halloween Festivali'ne kiminle gideceksin?"

Harper itiraz edecekmiş gibi göründü, sonra vazgeçti. "Şu anda kimse yok."

"Aday var mı?"

"Özel birinin bana teklif etmesini bekliyorum," dedi ve yüzü yumuşadı. Soluk yanakları pembe bir kızarıklıkla kaplandı.

"Oooh, kim? Söyle bana! Tanıdığım biri mi?"

"Hayır, boş ver," dedi. "Olmayacak. Benim ömrüm boyunca olmaz."

"Peki, Dean'e ne dersin?"

"Biz sadece arkadaşız."

Sadece arkadaş. Ben ve Xander gibi. Ve arkadaşlar birbirleri için en iyisini isterler, değil mi? Birbirlerini mutlu etmek için.

"Peki ya Xander?" diye patladım.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Xander'la birlikte olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Nişanlınla."

"Aman Tanrım, kes şunu. Neden olmasın ki? İkiniz de matematik kulübündesiniz.

İkiniz de çok zekisiniz. Bence çok tatlı bir çift olursunuz." Harper sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bana baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki!" dedim, gülümsemem sabit. "İkiniz de benim arkadaşısınız ve arkadaşlarımla mutlu olmasını istiyorum."

Harper gözlerini kısarak beni uzun bir süre inceledi. Sonunda başını salladı. "Tabii. Xander bana teklif ederse onunla giderim."

Midem, komik kemiğine çarptığında hissettiğin gibi, aynı anda hem karıncalanma hem de berbat bir hisle titredi.

"Harika," dedim zayıf bir sesle. "Yarın onunla konuşurum." "Israr ediyorsan."

"Israr ediyorum."

Aria, Sierra, Delilah ve Elowen yaklaşırken bana son bir kez tuhaf bir bakış attı. Onları fark etti ve hemen eşyalarını topladı ve tribünden indi. "Görüşürüz Em."

"Tamam, hoşça kal." Ona el salladım.

"*Kaba*," dedi Aria. "Onun davranışlarına bakılırsa, sanki biz vebalıymışız gibi. Açıkçası Em, neden Bender'larla uğraştığını anlamıyorum. Önce Xander, şimdi de o."

"O akıllı, eğlenceli ve iyi biri."

Ve gerçek.

Elowen gözlerini devirdi. "Her neyse."

Kızlar etrafımda toplanıp ekibi izlemeye başladılar. Aria erkek arkadaşı Rhett için oradaydı. Elowen, Orion'un dikkatini çekmek için bitmek bilmeyen çabası içindeydi. Ben Tucker için oradaydım.

Teorik olarak, diye düşündüm ve - İngilizce'deki her bilimsel kelime gibi - bu da aklıma Xander'ı getirdi. Gerçi bugünlerde Xander'ı düşünmem için hiçbir şeye gerek yoktu, çünkü zaten sürekli onu düşünüyordum.

Harper haklıydı; son altı hafta boyunca özel dersler aldık, ama Xander beynime matematik teoremlerini tıktırmadığında, her şey hakkında konuşuyorduk. Kuantum mekaniği hakkında en karmaşık bilgileri ezbere biliyor olmasına rağmen

O birçok yönden sevimliydi, ama aynı zamanda çok da çekiciydi. Gözlüklerini burnunun üstüne ittiğinde ya da kolunu sıvadiğinde mükemmel ön kollarını ortaya çıkardığında beni nasıl çıldırttığını bilmiyordu.

Ama benimle sıkılmasının —eğer çoktan sıkılmamışsa tabii. Harper akıllı ve yetenekliydi. Onlar daha mantıklıydı. Bu yüzden, onları bir araya getirme planım vardı. Ama onun da kabul etmesi, benim bir aptal olduğumu kanıtlayarak, çok edici derecede acı vericiydi.

"Seni uzun zamandır görmemişim gibi hissediyorum, Em," dedi Delilah sağımdan. "Son zamanlarda çok yoktun. Tüm vaktini *özel derslere* ayırıyordun."

İç geçirdim. Bu konuşmanın çıkacağını biliyordum ve bundan kaçınıyordum. "Çünkü yardıma ihtiyacım var."

"Zavallı Tucker," dedi Elowen solumdan. "Sen olmadan çok yalnız kalacak."

"Dikkatli ol, Em," dedi Aria arkamdan. "Orion kendine gelmezse, Elowen seni ihmal ettiğin için erkeğini elinden alabilir."

Elowen nazıkçe burnunu çektirdi. "Lütfen. Em'e *asla* böyle bir şey yapmam, o da Tucker'a asla böyle bir şey yapmaz."

"Aynen öyle," dedim.

Ama bu bir yalandı. Tucker ile benim aramda hiçbir şey yoktu ve hiç olmamıştı. Sadece babamı memnun etme arzum vardı.

Ondan ayrılmalıyım. Hemen. Bugün. Kendi hayatımı yaşamaya doğru atılmış bir başka küçük adım.

Bu düşünce, seçimler yaklaşırken böyle bir "karışıklık" yaratırsam babamın ne yapacağı konusunda beni gerçekten korkuttu.

"Geliyorlar," dedi Sierra, heyecanla doğruldu.

Erkeklerin teknesi virajdan dönüyordu. Bakışlarım ilk koltuğa, pruva koltuğuna takıldı, Xander'ı bulmak için. Ama erkekler aynı uzun kollu antrenman kıyafetleri ve aynı gözlükleri giymiş olsalar da - yüzücülerin giydiği küçük, yanardöner türden gözlükler - onun olmadığını hemen anladım. O teknenin kış tarafındaydı, Dean'e bakıyordu. Mürettebatın geri kalanı onun arkasında sıralanmıştı.

"Ugh, Rhett haklıymış," diye söylendi Aria. "Koç onu ve Xander'ı değiştirdi. Şimdi Rhett pruvada, Xander ise kürekçi koltuğunda, ki bu mürettebatın *en önemli* koltuğu."

Delilah'ın yanımda olduğunu ve TMZ muhabiri gibi her şeyi zihninde not aldığını fark ederek, gurur dolu bir gülümsemeyi bastırdım.

"Aman Tanrım, neden bu kadar kürek sporuna meraklı olduğunuzu anlıyorum," dedi Sierra. "Ne kadar seksi *bir şey bu?*"

Hepimiz susup, erkeklerin suda hızla ilerleyişini izledik, tekne koyu maviyi bir bıçak gibi kesiyordu. Tamamen uyumlu bir şekilde kürek çekiyorlardı, sıkı lateks altında kol kasları mükemmel bir şekilde belirgindi, omuzları ve pazıları kasılmıştı, yüzlerinde aynı kararlılık ifadesini taşıyorlardı.

Çok hızlılar. Hiç bu kadar hızlı olmamışlardı... Xander gelene kadar. Nişanlım.

Çılgın bir kahkaha neredeyse ağzımdan çıkacaktı, ama zamanında tutabildim.

"Yani, hareketlerine bak," dedi Sierra, sonra dudağını ısırıldı. "Değil mi?" dedi Elowen, bakışları şüphesiz Orion'a çevrilmiş. "Tüm o ileri ... yatakta nasıl olur hayal et." Bana hafifçe dirsek attı. "Hayal etmene gerek yok. Tucker'ı istediğin zaman elde edebilirsin."

Onu zar zor duyuyordum, gözlerim Xander'ı içiyordu, o pürüzsüz hatları ve ince kaslarıyla hızla ve akıcı bir şekilde kürek çekiyordu. Stroke koltuğunda, hızı belirliyordu, bu da arkasında olan herkesin ona ayak uydurması gerektiği anlamına geliyordu.

"Em?"

"Evet, tabii," dedim dalgın bir şekilde, bakışlarım inatla Xander'dan ayrılmak istemiyordu. Sanki ele geçirilmiş gibi kürek çekiyordu, dişlerini göstererek, çekip itiyordu... Hayal gücümün en kolay sıçrayışı

—zihinsel Photoshop gibi—kendimi onun altına koymak, o ateşli eforun alıcısı olmak...

Tekne yaklaşırken, iskeledeki koçlar Noel sabahındaki heyecanlı çocuklar gibi birbirlerine sarılıyorlardı. Çocuklar ellerinden geleni yaptılar, Dean mikrofonlu kulaklığından onlara *çekmelerini* bağıırıyordu, *lanet olsun*. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir otorite vardı.

Sonunda tekne, sadece onların görebildiği bir bitiş çizgisini geçti. Çocuklar hemen yorgunluktan yere yığıldılar, koçları ise zıplamaya başladılar.

"Altı dakika, kırk sekiz saniye!" diye bağırdı koç. "*Altı kırk sekiz*, sizi muhteşem piçler!"

"Vay canına," dedi Aria. "İki bin metre için bu inanılmaz hızlı."

Ben de başımı salladım, çocuklar yorgun bir şekilde birbirlerinin sırtlarına sertçe vurarak tezahürat ederken, kulaklarımdan kulaklarıma kadar uzanan gülümsememi saklayamadım. Dean öne eğilip Xander'ı omuzlarından tutup gülerek salladı. Sonra Xander'ın arkasındaki Henry Moore da sırayla omuzlarını tutup arkadan garip bir şekilde ona sarıldı. Teknenin diğer ucundaki Orion yumruğunu havaya kaldırdı ve Tucker bile coşku dolu görünüyordu.

Sadece pruvadaki Rhett tezahürat yapmıyordu. Tamamen katil gibi görünüyordu.

"Lanet olası Bender," dedi Aria ve öfkeyle ayağa kalktı.

"Bu çok seksiydi," dedi Sierra. "Dean Yearwood ne zaman isterse bana ne kadar sert çekmem gerektiğini söyleyebilir."

Geri kalanımız, rıhtımdaki çocukları selamlamak için aşağı inerken kahkahalara boğulduk.

Tucker beni hızlıca kucakladı, sonra hemen erkeklerle kutlamaya geri döndü ve yaklaşan regattada New Haven Prep hakkında kötü konuşmaya başladı.

Xander yorgun ama memnun görünüyordu, koçlar ve Dean tarafından çevrelenmiş, onlar "kürek çekme hızı" ve "zorlu temposu" hakkında büyük bir olay yaratıyor ve sırtına vuruyorlardı. O açıkça onların kahramanıydı. Her şeyi, son derece seksi olan sessiz bir vakarla karşıladı. Etrafındaki tüm göğüs kabartma ve gürültülü cesaret gösterilerinden daha seksi.

Ta ki beni görene kadar. Sonra yüzünde şaşkınlık ve mutluluk gibi bir ifade belirdi.

Ona küçük parmağımı kıvırdım ve gülümsedim. O da gülümsedi... tam o sırada Tucker beni yakaladı ve döndürdü. Suçluluk duygusu beni vurdu; bu

onun da zaferiydi ve onun için mutlu olmam gerekirdi, ama ben hiçbir şey hissetmiyordum.

O gece Jack, tamamen siyah giyinmiş olarak akşam yemeğine indi. Siyah kot pantolon ve uzun kollu siyah gömlek, sağ kolunda siyah bir kol bandı vardı. Sol eline giydiği parmaksız yanık eldiveni bile siyahtı. Eli neredeyse iyileşmişti, ama o eldivenin altında cildinin korkunç bir şekilde yaralı olduğunu ve hayatının geri kalanında da öyle kalacağını biliyordum.

Kardeşim, uzun zamandır görmediğim kadar enerjik ve coşkulu bir şekilde karşımda oturdu ve tuhaf, parlak bir gülümsemeyle yemeğine başladı. Hava birden elektriklenmiş gibi hissettim ve midem sıkıştı.

Ve bu iyi bir şekilde değildi.

"Bu, cumartesi günkü Cadılar Bayramı kostümünün ön izlemesi mi?" diye sordu babam nazikçe.

"Hayır."

"O zaman ne, Jack?" diye sordu annem, cevabı duymadan önce kendini güçlendirmek istercesine bir yudum şarap içti.

"Şey," dedi Jack sohbet eder gibi. "Geçen hafta tarih dersinde çok ilginç bir şey öğrendim." Bifteklerini kesti ve bir ısırık aldı. "Viktorya dönemindeki insanların ölen aile üyeleri için ayrıntılı yas ritüelleri olduğunu biliyor muydunuz?"

Annem Jack'e şaşkın gözlerle bakarken, babam çatalını kasıtlı olarak yavaşça masaya bıraktı.

"Jack..."

"Oldukça ilginç," dedi Jack neşeli bir ses tonuyla, ağzında biftek varken konuşarak. "Örneğin, bir dul erkeğin bir yıl boyunca siyah giymesi beklenirdi, ama dul kadınlar tam iki yıl boyunca siyah giyerdi. Lanet olası patriarşi, değil mi?"

Annem bir eliyle gözlerini kapatırken, diğer eliyle şarap kadehinin sapını sıkıca tuttu.

"Jack," dedi babam. "Bu tür bir dil kabul edilemez..."

"Ama asıl mesele," diye devam etti Jack, hiç aldırmadan, "dünyaya yas tuttuklarını göstermekti. Yaslarını açıkça, herkesin önünde giymek. Böylece *herkes* birini kaybettiklerini *bilirdi*."

Annem boğuk bir ses çıkardı, sanki hıçkırıyormuş gibi.

Babam, artık öfkeyle, peçetesini masaya attı. "Memnun musun? Anneni üzdün."

Jack onu görmezden geldi ve yeşil fasulyeyi çatalla aldı. "Sonra düşünmeye başladım. Tarih dersi için bir tür proje olarak, ekstra kredi olarak, bir yıl boyunca siyah giyeceğim. Çünkü yedi yıl önce olmuş olsa da ve ben dul olmasam da, doğru olanı yapmak için asla geç değildir. Anlıyor musun?"

Babam ayağa kalktı, gözleri kararmıştı ve parmağını Jack'e doğrulttu. "Kapa çeneni. Lanet çeneni kapa. Seni uyarıyorum..."

"Dia de los Muertos'un da yaklaştığını unutma. Yaşayanların ölüleri onurlandırdığı bir başka gelenek, çünkü *doğru olan budur*."

Donakalmış bir şekilde oturup babamın Jack'in sandalyesine doğru ilerlemesini izledim. Jack sıçrayarak ayağa kalktı ve annemin arkasına geçti. Babam ve kardeşim birbirlerine bakarak masanın etrafında dönüyorlardı.

"Bir yıl boyunca siyah giyeceğim," dedi Jack yüksek sesle, mizahı tamamen kaybolmuş, gözleri parlıyordu. "Ve insanlar bana nedenini soracaklar."

"*Jack*," diye bağırdı babam, kardeşim sandalyemin arkasına geçerken onu kovaladı.

Kalbim çarparken irkildim.

"Ve ne diyeceğim biliyor musun baba?" diye bağırdı Jack. "Kardeşim Grant'in yasını tutuyorum diyeceğim. Onun adını söyleyeceğim! Lanet olası çatıdan haykıracağım! Onun adı Grant Nathaniel Wallace'dı ve o buradaydı! *O buradaydı lanet olası!*"

Kardeşim babamın sandalyesini devirip bir barikat oluşturduktan sonra yukarı koşarken, ben bir tür mesafeli bir dehşetle izledim. Jack'in yatak odasının kapısının çarpması o kadar şiddetli yankılandı ki, vitrindeki narin tabaklar tıkırdadı ve babam durdu.

Yavaşça, ölçülü nefesler alarak, babam sandalyesini düzeltti ve tekrar oturdu. Dizlerinin üzerine serdiğini düzeltti ve yemeğine devam etti. Hâlâ gözlerini kapatan annem, titrek bir eliyle şarap kadehini ağzına götürdü.

"Emery," dedi babam, beni şokumdan uyandırarak. "Bu hafta Brown'a başvurunu göndereceğim ve şartlı kabul için başvuruda bulunacağım. Bu, çok daha erken cevap alacağımız anlamına geliyor."

Konunun değişmesiyle başım dönmüş, sesimi bulmakta zorlandım. "Ama ben... başvuru mektubunu yazmadım ki."

"Senin için ben yazdım. Ne duymak istediklerini ve ne beklediklerini biliyorum. Ayrıca senin gerekli heyecanı göstereceğine de güvenmiyorum." Gözlerini bana çevirdi. "Kalkülüs ara sınavın yaklaşıyor, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ve birkaç hafta sonra SAT sınavın var. Xander denen kişiyle yaptığın özel derslerin sayısını düşünürsek, her ikisinde de mükemmel sonuçlar bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedim, neredeyse

fısıldayarak. "Peki Tucker'la işler nasıl gidiyor?"

Başımı kaldırdım. "Şey, iyi sanırım. Neden sordunuz?"

"Çünkü seçimlere birkaç gün kaldı ve Hill ailesiyle birleşik bir cephe oluşturmamız gerekiyor. Herhangi bir karışıklık olmamalı."

"Peki ya...?"

"Mırıldanma Emery," dedi babam. "Ya ne olursa?"

"Ya artık onunla birlikte olmak istemiyorsam?" diye sordum. "Ya ona karşı hiçbir şey hissetmiyorsam... hiç mi?"

Ya hiç hissetmediysem?

O cevap veremedi, annem aniden sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Yatmaya gidiyorum."

O gittikten sonra babam annemin boş sandalyesine doğru bakarak, "Jack onu çok üzdü," dedi. "Kardeşin ince bir buz üzerinde yürüyor. Çok ince bir buz."

"Bence o sadece acı çekiyor, baba," dedim sessizce.

Hepimiz öyle.

"Öyle mi?" diye düşündü ve yemeğine devam etti. "O acının ne olduğunu bilmiyor."

Bunun bir ifade mi yoksa bir tehdit mi olduğunu anlayamadım. Ama babamın benim de ince buz üzerinde olduğuma karar vermesi için hiçbir şeyin gerekmediğini biliyordum. Tucker, matematik veya başka bir şey konusunda tek bir çatlak bile olsa, hemen içine düşerdim.

Bölüm 18

Xander

Emery'nin mesajını okudum ve kütüphaneye giderken durdum.

Tüm çalışma odaları dolu. Benim evimde buluşmalıyız.
Adresin var mı?

Evet, diye cevap yazdım.

Yedi yıldır aklımda kazınmıştı ve sayamayacağım kadar çok mektuba el yazısıyla yazmıştım.

Cevabı hemen geldi. *Tamam, görüşürüz.*

Bisikletimle Castle Hill'den geçip sahile doğru Ridge Road'u takip ettim, vücudumdaki her kas dünkü kürek antrenmanından dolayı ağrıyordu. Stroke koltuğuna geçmekten korkuyordum ama bu zorluğu kabul ettim ve karşılığını aldım. Altı dakika kırk sekiz saniye, iki bin metrede elit seviye bir hızdı ve CHA yıllardır buna yaklaşamamıştı. Tucker bile kulüp evinde bana isteksizce onaylayıcı bir baş salladı. Rhett'in ifadesi, gelecekte bir cinayet vaat ediyordu.

O köprüye geldiğimizde beni aşağı itecek.

Emery'nin uzun araba yolunda pedal çevirirken, o beyaz BMW'sine yaslanarak telefonunu kontrol ediyordu. Güneş

bulutların arasından sızarken, sarı saçları altın rengi parlıyordu. Dar kot pantolon ve yumuşak, beyaz bir kazak giymişti. Her şeyi yumuşak, sıcak ve...

Çekici.

"Kes şunu," diye mırıldandım, bisikletimi sürerek yaklaşıırken. "Selam."

"Selam," dedi, sonra acı çekmiş gibi göründü. "Tanrım, araba kullanmadığını unutmuşum. Üzgünüm, seni bırakmalıydım, ama kafam karışık. Ara sınavlar yüzünden panik yapıyorum."

"Sorun değil," dedim, kocaman beyaz eve bakarak. Onun evine benim evimin on tanesi sığardı. Dairesel garaj yolundaki arabalar lüks araçlardı, paslı bir Buick bile yoktu. Onun evindeki her şey, benim sahip olmadığım şeylerin bir yansıması gibi geliyordu.

"Burada olmamın sakıncası yok, değil mi?" diye sordum bisikletimi park ederken.

Emery bizi yan girişten içeriye aldı. "Tabii ki," dedi. "Ailem sana ders verdiğini biliyor."

Paslanmaz çelik ve beyaz mermerden yapılmış büyük bir mutfığa girdik. Orada şişman, yaşlı bir kadın akşam yemeğini hazırlıyordu.

"Merhaba, Bayan Emery." Bana sıcak ama meraklı bir gülümsemeyle baktı. "Arkadaşın kim?"

"Merhaba Belinda. Bu Xander," dedi Emery, kilerde bir şeyler ararken. Bir paket cips ve iki muz aldı ve kucağıma attı. "Bir şey içmek ister misin?"

"Sadece su, teşekkürler."

Buzdolabından iki şişe su çıkardı. "Hoşça kal, Belinda." "Hoşça kalın, Bayan Emery," dedi Belinda ve havuçları küçük bir gülümsemeyle havuç kesmeye geri döndü.

Emery beni devasa, tertemiz evinde gezdirdi. Bir insanın isteyebileceği her şeyle dolu bir evdi, ama garip bir şekilde boş ve soğuktu. Merdivenlerin yarısına gelmiştik ki bir kadın aşağı inmeye başladı.

"Merhaba anne," dedi Emery. "Bu Xander Ford. Size bahsettiğim matematik öğretmeni."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Wallace," dedim, annesinin huzurunda *arkadaş* konumundan *öğretmen* konumuna indirgendiğimi fark ederek.

Emery'nin annesi güzeldi, sarı saçlı ve kızı gibi mavi-yeşil gözlüydü, ama hayalet gibi görünüyordu. Neredeyse içi boş gibiydi. Sanki kağıttan yapılmış ve en ufak bir esinti onu uçuracakmış gibi. Cevap vermedi, ama yüzünde bir tür endişeyle bana baktı.

"Anne?" dedi Emery temkinli bir şekilde. "İyi misin?"

Annesi gözlerini kırptırdı ve bakışlarını benden ayırdı. "Emery, baban saat beşte eve gelecek."

"Biliyorum."

"Beşte, Emery." Bana son bir kez sert bir bakış attı, sonra yanımdan geçip merdivenlerden aşağı indi, arkasında parfüm kokusu ve hafif bir alkol kokusu bırakarak.

"Onun için üzgünüm," dedi Emery, başka yere bakarak. "O... pek iyi değil."

"Sorun değil," dedim. "Beşe kadar gitmiş olacağım."

Bana minnetle gülümsedi ve beni koridordan odasına doğru götürdü. Sağ tarafa, yatak odalarının diğer kanadına baktığımı fark etti.

"Grant'in odası soldaki," diye fısıldadı Emery. "Bazen oraya gizlice girerim. Onu ziyaret etmek için. Kimseye söyleme."

"Asla söylemem."

Yine gülümsedi ve ben de onu odasına kadar takip ettim. Evin geri kalanından farklı olarak, Emery'nin odası sıcak ve aydınlıktı ve odadaki her şey *ona* aitti.

Odası benim çatı katımın en az üç katı büyüklüğündeydi ve yatak odası kadar oturma odası gibi döşenmişti. Bir köşede pembe bir koltuk, pencerenin altında körfeze bakan beyaz bir masa ve halının üzerinde kabarık pembe bir kilim vardı.

Hakim renk beyazdı, zevkli pembe vurgular, küçük çiçek vazoları ve boş duvarlar vardı - iki duvar hariç. Bir duvar tamamen kolajlarla kaplıydı. Kare şeklinde kağıtlar, belirgin temalar boyunca dizilmiş fotoğraf, resim veya eskizlerle doluydu: 1940'lar, Fransız taşra kırsalı, Art Deco ihtişamı... Hepsi zevk ve stille doluydu. Bu sadece bir hobi değil, profesyonel düzeyde bir sanatçılıktı, Emery'nin babasının baskısı nedeniyle asla dokunamayacağı tüm odaların tasarım planları gibiydi.

Ama Emery'nin yatağının arkasındaki duvar nefesimi kesti. Elektrik mavisi, sağ köşeden aşağı doğru kıvrılan, pembe çiçeklerle dolu bir kiraz dalı, burada orada yapraklarını döküyordu. İlk başta duvar kağıdı olduğunu düşündüm, ama daha yakından incelediğimde — Emery'nin kraliçe yataklarına cesaret edebildiğim kadar yaklaştığımda — bunun elle boyandığını fark ettim.

"Bunu sen mi yaptın?"

Emery masasında, üzerinde çalıştığı bir proje için kesilmiş dergileri ve çıktıları topluyordu. "Evet. Ailemi odamı dekore etmeme izin vermeleri için ikna ettim. Onlara yeteneklerimi gösterebileceğimi düşündüm ama... hayır." Hüzünlü bir gülümsemeyle bir çıktıyı kaldırdı. "Balo fikirleri. Son şansım."

Benimle evlenmek dışında, diye düşündüm, ama bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırdım. Son altı hafta boyunca konuştuğumuz onca şeyin arasında, benim "evlilik teklifim" yoktu. İkimiz de bu konuyu rafa kaldırmış, dolaba tıkmıştık, ta ki —eğer— ihtiyacı olana kadar.

"Emery... odan inanılmaz."

Gülümsayarak başka yere baktı. "Teşekkür ederim."

Ailesi, onun bu odaya yaptıklarını görüp - Emery'yi tam olarak yansıtan güvenli, sıcak bir alana dönüştürmesini - ve onu RISD'ye giden ilk otobüse bindirmemelerine öfkelenim.

Köşedeki sandalyeden dekoratif bir yastık aldı, sonra sandalyeyi masasının yanındaki sandalyenin yanına çekti. Ben orada aptal gibi dururken, kollarım muz ve cipslerle dolu, bana gülerek baktı. "Aman Tanrım, onları buraya koyabilirsin."

Ekim sonlarında Narragansett üzerinde bulutlar dolaşırken birlikte oturduk ve ben bir tuzağa düşürülmüş gibi hissettim. Emery'nin yatak odasında olmak tehlikeliydi. Oda *onunla* doluydu: sıcaklığı ve yumuşaklığı, sanatçılığı... ama aynı zamanda sıcaklığı da. Havayı yanıcı hale getiren bir elektrik veya enerji. Radyoaktif. İçkisini yudumlarken dilini dudaklarına değdirip sonra da kâkülleri altından bana bakması, sanki ikimizin bildiği bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi, durumumu daha da kötüleştiriyordu.

Bu kötü bir fikirdi.

Emery'nin odasının parlak enerjisi, onun yakınlığı, kendisi... kendimi korumak için ördüğüm duvarları çürütüp, zayıf ve kağıt kadar ince hale getirdi. Yiyecekleri çiğnemeyi hatırlayabileceğime güvenmediğim için, kuruyan boğazımı ıslatmak için su içtim. Sonunda, çalışma materyallerini çıkardık ve Emery her zamanki pozisyonunu aldı: dirseği masada, yanağı avucunda, diğer elinde kalemi boş boş tıklatıyordu.

"Ara sınav hiperbolik fonksiyonları kapsayacak, değil mi?" dedim, matematik kitabını açarak, soğuk, steril sayıların güvenliğine sığınarak. "O zaman buradan başlayalım..."

"Baban nasıl?" diye sordu Emery. "Hâlâ birleşik teori üzerinde mi çalışıyor?"

Onun nazik ilgisine ve matematik dışında her şeyi yapmaya hazır olmasına gülümsedim.

"Evet, öyle," dedim. "Ama zorlanıyor. Denklemleri sürekli sonsuza uzanıyor, özellikle de dolanıklık gibi fenomenlerle karşılaştıklarında."

Emery kaşlarını kaldırdı. "Lütfen İngilizce konuş."

Kıkırdadım. "Dolaşık parçacıkları anlamaya çalışmak için, bu konuyu temel aritmetik gibi gösteren süper zor matematik kullanıyor."

"Onlar ne?"

Kaşlarımı çattım. "Çalışmamız gerekmez mi? Bu zaman için bana para ödüyorsun..."

Elini salladı. "Bir dakika. Lütfen devam edin."

Emery'nin gözleri parlak ve meraklıydı. Beklentili.

Tabii ki, ona hayır demem imkansızdı.

"Eğer kuantum parçacıkları daha önce etkileşime girmişlerse, içsel olarak birbirlerine bağlanabilirler. Bir parçacığa ne olursa, diğerine de anında aynı şey olur, aralarındaki mesafe ne kadar uzak olursa olsun. Işık yılı bile olsa. Buna dolanıklık denir."

Emery hafifçe gülümsedi. "Sen ve ben gibi."

Kalbim aniden bir atım atladı — sözleri onu uyandıran bir alarm gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"On yaşındayken ilk kez tanıştık. Belki de o 'önceki etkileşim' bizi birbirimize bağladı, sen taşındıktan sonra bile. Belki de bu yüzden Castle Hill'e geri döndün ve benim özel ders almam gerekti. Biz birbirimize bağlıyız." Bana bakmadan kalemiyle oynuyordu, yanakları hafifçe kızarmıştı. "Dolaşık."

Bunun saçma, romantik bir zırva olduğunu ve parçacık fiziğinin hiç de böyle işlemediğini söylemeliydim, ama hepsini içime attım. Çünkü işler tam da öyle yürüyordu. Ve çünkü o haklıydı. Onunla tanışmak beni sonsuza dek değiştirmişti.

"Tamam, peki... işimize dönmeliyiz."

Derin bir nefes aldı. "Madem ısrar ediyorsun."

Neredeyse tüm derslerimizde olduğu gibi, Emery'nin matematiğe dikkatini vermemesi sadece birkaç dakika sürdü. Yine. Bakışlarını üzerimde hissettim ve boğazımı temizledim. "Emery..."

"Gözlerin gibi giyinmişsin."

"Anlamadım?"

"Mavi kazak, kahverengi pantolon." Gülümsedi. "Renkleri bilerek mi uyumlu hale getirdin?"

"Hayır. Gözlerimi hiç düşünmem."

"Gerçekten mi?" Emery coşkuyla sordu. "Çünkü ben onlara *dayanamıyorum*." "Neye dayanamıyorsun?"

Gülüyordu. "Ne kadar muhteşem olduklarını kabullenemiyorum. Renk paletlerine takıntılı biri olarak, daha yakından bakmam lazım. Bakabilir miyim?"

"Şey... tabii."

Emery gözlüğümü çıkardı ve kaşlarımdaki saçları geriye doğru taradı. Eli şakaklarımın üzerinde durdu, saçlarımı geriye doğru itti, burnu benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Yedi yıl önce, bu anormalliği ilk keşfettiğinde yaptığı hareketlerin aynısıydı. Kasıklarım gerilince sandalyemde kıpırdadım.

"Sağ gözün güzel bir arduvaz mavisi. Güneş battıktan hemen sonraki gökyüzü gibi. Sol gözün ise zencefilli kurabiye gibi zengin bir kahverengi, sağ gözünle aynı maviden bir parça var. Gözün bir saat olsaydı, tamamı kahverengi olurdu ama beş ile sekiz arası mavi olurdu."

"Teknik olarak, her iki gözüm de mavi, sol gözümün sekizden beşe kadar olan kısmı kahverengi," dedim, onun "*güzel*" kelimesini kullandığını kaçırmadan. "Buna sektörel heterokromi denir."

"Bunu okudum," dedi Emery, nazik dokunuşuyla beni serbest bırakarak. "Sen Castle Hill'e döndükten sonra araştırdım. Heterochromia olan insanların özel yetenekleri olduğunu veya onları diğerlerinden ayıran bir kaderleri olduğunu söylüyorlar. Bu kesinlikle sana benziyor."

"Ya da sadece irisimdeki melanin miktarı ve dağılımındaki değişikliklerin neden olduğu genetik bir anomali."

Gülümseyerek gözlerini devirdi. "Sıkıcı olma. Fazla bilim ve yetersiz hayal gücü ruha iyi gelmez."

Emery bunu alay etmek için söylemişti, ama ben sinirlendim. Sıkıcı olmak istemiyordum. Onun için değil. Ama ben tamamen bilim ve matematikten ibarettim, kendimi bunların kesinliği arkasına saklanıyordum. Sürpriz yoktu. Annemin ani yokluğu yeterince sürpriz olmuştu ve sol gözümün renginin değişmesi onu bana sürekli hatırlatıyordu.

Bir zamanlar aptalca bir astroloji sitesinde, homojen olmayan göz renginin içimizdeki zıt güçleri simgelediğini okumuştum. Hemen reddetmişim, ama belki de bunda bir gerçeklik payı vardı. Emery'ye karşı çelişkili duyguların fırtınasını hissediyordum. İmkansızlıklar. Daha farklı olamazdık. O akıcıyken ben çok katıydım, o açık ve cesurken ben çok kapalıydım.

O benden çok daha cesurdu.

"Her neyse, gözlerini daha çok göstermelisin," dedi Emery, beni düşüncelerimden kopararak. "Kontakt lens takıp

saçlarını yüzünden uzak tutabilirsin." Elini yanağına koydu ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Bunu yaparsan tüm kızları elde edersin, eminim," dedi.

Bütün kızları istemiyorum...

"Matematiğe dönmeliyiz..."

"Cadılar Bayramı Festivali'ne gidecek misin?" diye sordu aniden.

"Sanırım," dedim, başka yere bakarak. "Harper'a sorabilirim."

"Oh. Oh!" diye bağırdı Emery, doğruldu. "Evet, güzel! Ben de... aslında, bunu önerecektim."

"Öyle mi?"

"Evet. O iyi bir arkadaş oluyor. Ve sen de iyi bir arkadaşsın. Yani... mükemmel, değil mi?"

Emery, önündeki her şeyi alıp iyi bir şeye dönüştürmeye çalıştığı zamanlarda taktığı gülümsemeyi takındı.

Kalemi parmak eklemlerimin üzerinde yuvarladım. "Sanırım Tucker'la gideceksin?"

"Evet," dedi ve ders kitabının kenarıyla oynadı.

"Ne zamandır birliktesiniz?" Tüm konuşmalarımızda, onun hakkında hiç konuşmamıştık. Hiç istememiştik; sanki isteyerek benzin içmek gibi geliyordu.

"Yaklaşık altı aydır," dedi. "Babası senatör ve babam birkaç gün sonra yeniden seçilmesini bekliyor. Senatör Hill, Wallace Industries'in çevreyi düşünmeden istediği gibi tekstil üretmeye devam etmesini sağlayacak bazı yasalar çıkaracak. Çok kötü, değil mi?"

Babasının kendi çıkarları için onu kullanması kesinlikle korkunçtu. Aniden Tucker'la çıkmanın onun fikri olup olmadığından şüphe duymaya başladım. "Hill seçimi kaybederse ne olacak?"

Emery omuz silkti. "Emin değilim. Ama belki..." "Belki...?"

Belki Tucker'dan ayrılır ve sonra ne olur? Senin yıkık evini, yıkık babanı ve daha fazla kırılmaktan korkan yıkık kalbini mi seçer?

"Tucker kötü bir adam değil," dedi. "Ve ne olursa olsun, o ve ben birbirimize yaklaşıyoruz."

"Uyumluyuz da ne demek?"

"Şey, uyumluyuz," dedi emin olamadan. "Balo Kralı ve Kraliçe Arı..."

"Sen sadece bu değilsin, Emery." Odasına işaret ettim. "Etrafına bak. Çok yeteneklisin. Gerçek bir sanatçısın. Ve bundan da öte, sen..."

"Ne?" diye sordu, hafifçe eğilerek.

Çenem çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı, zihnim kalbimle savaşıyordu, ona onu yutmak isteyen uçsuz bucaksız karanlıkta parlayan bir yıldız olduğunu söylemek istiyordum. Acımasız babasının elinde sıkıca tuttuğu bir elmas, onu serbest bıraksa ne kadar parlayabileceğini fark etmeyen bir elmas.

Emery tereddütümü yanlış anladı. "Üzgünüm, seni zor durumda bırakmak istemedim. Ailem Jack'e veya bana nasıl olduğumuzu, ne düşündüğümüzü veya hissettiğimizi sormaz..."

"Bence sen olağanüstü birisin," diye patladım. Emery donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır..."

"Öylesin ve çok yönlü bir insan olduğun halde kendini tek bir şeye indirgememelisin."

Titrek bir nefes verdi. "Bana karşı çok nazıksın. Seninle ve senin dehânla kendimi kıyaslayamam. Olağanüstü olan sensin, Xander." Utangaç bir gülümsemeyle ekledi. "Ben basit biriyim. Güzel şeyleri severim. Sen kara delik tekilliklerini hesaplayabiliyorsun, ben ise lise matematiğini bile geçemiyorum ve... Nereye gidiyorsun?"

Ayağa fırladım ve kolaj duvarına gittim, amacım için mükemmel olanı bulana kadar aradım.

"Yapabilir miyim?"

O cevap veremedi, onu duvardan dikkatlice çıkardım ve masaya getirdim. Kolaj, farklı tekniklerle (eskiz, sulu boya, yağlı boya) tamamen onun sanat eserleriydi ve kış manzarasını çağırıyordu: karlı bir göl kenarındaki bir kulübe; buzlu bir şelale - donmuş - suyu

kristal buz sarkıtlarında hapsolmuş; kadranında rakamlar yerine soğuk bir ay bulunan bir büyükbaba saati. Kolajın tamamı, zamanda aniden donmuş bir dünyayı anlatıyordu. Bir zamanlar yeşil ve canlı olan her şey, şimdi buz gibi ve hareketsizdi.

I grabbed my pencil and a sheet of paper and wrote:

$$y(x,t)=A\sin(kx-\omega t+\Phi)$$

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Emery bana bir bakış attı. "Sence ne olabilir?"

"Bir dalganın hareketini düşündüğümde, gördüğüm şey bu," dedim, denklemi işaret ederek. Sonra, gölün küçük dalgalarının buzlu kıyıya çarptığı kolajını işaret ettim. "Senin gördüğün şey bu."

Emery dalganın güzelliğine baktı, sonra bana, kafası karışmış bir şekilde, ama ben çoktan bir şeyler karalamaya başlamıştım.

$$T(t)=T_s+(T_0-T_s)e^{-kt}$$

"Bu Newton'un Soğuma Yasası," dedim. "Su buz haline geldiğinde gördüğüm şey bu." Kolajındaki donmuş şelaleyi işaret ettim. "Senin gördüğün şey bu. Senin yarattığın şey bu."

"Xander..."

Başka bir denklem yazdım. $T=2\pi\sqrt{L/g}$

"Bu, bir sarkacın bir salınımı için sinüzoidal bir fonksiyon." Denklemini ve ardından onun büyükbabasının saatini işaret ettim. "Bu senin."

Bana baktı, birinin ona hayatı boyunca söylemesi gereken şeyi duyduğuna şaşırmış bir şekilde.

"Senin bende asla olmayacak bir şeyin var, Emery," dedim. "Sen, bir şeyin yapı taşlarını, yani maddeyi, parçacıkları ve tüm bunların katı hesaplamalarını, onun özüne kadar görebilme yeteneğine sahipsin." Onun narin kiraz çiçeği ağacı resmine döndüm. "Ağaçların dallanma yapılarını fraktal geometriyle modelleyebilirim, ama düz beyaz bir duvarda bir tanesini canlandıramam. Sende basit olan hiçbir şey yok, Emery. Hiçbir şey."

Geriye dönüp baktığımda gözlerinin dolduğunu gördüm. Yutkundu ve bu hareket kirpiklerinden bir damla gözyaşı süzüldü. Yanağından aşağıya doğru aktı.

"Teşekkür ederim, Xander," diye fısıldadı.

Hayatımda ilk kez, düşünmeden hareket ettim. Elimi uzattım ve yanağını avuçladım. Sanki onu tutmak için yaratılmışım gibi, elime çok kolay oturdu. Başparmağım yumuşak, sıcak tenini okşadı ve gözyaşını sildi. Onu inciten her şeyi yapmak istediğim gibi, onu içime çekerek emdim.

Çünkü biz birbirimize bağlıyız.

Emery zorlukla yutkundu ve kendini benim dokunuşuma bastırdı. Hâlâ parlayan gözleri, bir saniye için ağızma düştü ve dudakları açıldı. Kalbim, sanki serbest kalacakmış gibi göğsümde çarpıyordu ve kısa bir an için, buna sahip olabileceğime inanmama izin verdim. On yaşımdan beri istediğim bu güzel, mükemmel kıza.

Başımı ona doğru eğdim, karşı koyamadığım bir çekim gücüydü bu. Emery'nin çenesi hafifçe yukarı kalktı, nefesi dudaklarımda sıcak ve tatlıydı...

"Ne yapıyorsun?" diye bir ses kapıdan geldi.

Sözler bize kurşun gibi yağdı. Emery ve ben komik bir şekilde aynı anda sıçradık ve birbirimizden uzaklaştık, yüzlerimizde aynı kızarıklık, gözlerimizde aynı şok vardı.

"Baba..." Emery, nefes nefese, kekeledi. "Erken geldin."

Bir adam odasının kapısında duruyordu — kapıyı çalmadan açmıştı. Emery'nin babasını bir golem olarak hayal etmişim — damarlarında kan olmayan, devasa, taşlaşmış bir adam heykeli. Oysa Grayson Wallace zayıftı, benden kısaydı ve keldi. Pantolon, beyaz düğmeli gömlek ve hırka giyiyordu. Sade. Sıradan. Kalabalıkta, bakışlarım onu hiç fark etmezdi. Ama gözleri... Gözleri buz parçaları gibiydi ve aniden Emery'nin kolajındaki sahne kadar soğuk hissettim.

"Baba, bu Xander," dedi Emery zoraki bir neşeyle. "Benim... şey, özel öğretmenim."

"Memnun oldum, efendim."

Babası beni baştan aşağı süzdü, eski ayakkabılarımdan, yıpranmış tişörtümün üzerine giydiğim yıpranmış süveterime kadar. Bir anda incelenmiş, analiz edilmiş ve reddedilmişim.

"Xander Ford," dedi. "Baban Russell Ford." "Evet," dedim, vücudumun her yerinde kaslarım gerildi.

"Onun babası ünlü bir fizikçidir," dedi Emery. "Aslında, o..."

"Sus, Emery," dedi Grayson Wallace sakın bir şekilde, ona bakmadan. "Russell Ford'un laboratuvar çalışmaları, büyük su kütlelerindeki kirletici maddeleri tespit etmek için yeni yöntemlerin yolunu açtı."

Çenemi kaldırdım. "Evet, öyle."

"Bunun sonuçları geçen yıl bana yirmi milyon dolarlık düzenleyici para cezasına mal oldu."

"Baba..."

"Sessiz ol, Emery."

Ona bu şekilde konuşması beni öfkeyle doldurdu. Bana dik dik baktı, ama ben de ona baktım... ve sonra omuz silkti.

"Babanın son zamanlarda bazı sağlık sorunları yaşadığını duydum. Ona selamlarımı iletir misin?" Emery'ye döndü. "Giyin. Bu akşam Hills'lerle akşam yemeği yiyeceğiz."

Emery'nin bakışları, çaresizce aramızda gidip geliyordu. Babası kapıdan kıpırdamadı. Eşyalarımı topladım ve sırt çantamı omzuma astım.

"Seni aşağıya kadar geçireyim, Xander," dedi.

"Gerek yok. Misafirimizi ben uğurlarım," diye karşılık verdi babası.

Ben dışarı çıkarken Emery bana korku ve özür dolu bir bakış attı. Grayson Wallace ile evinde dolaşırken, o da benimle sohbet etti.

"Tahmin edebileceğin gibi, çok uluslu bir şirketi ve benimki gibi bir evi yönetmek kolay değil," dedi.

"Hayır, efendim."

"Çok fazla hareketli parça var," dedi Grayson, beni garajın yan girişine doğru yönlendirirken. "Dönen tabaklar gibi, diyebiliriz. Ve tek bir tanesinin bile düşmesine izin veremem. Bu bir zincirleme reaksiyon başlatabilir ve farkına bile varmadan her şey alt üst olabilir."

Kapıyı açtı ve ben soğuğa çıktım, o ise kollarını kavuşturmuş, devasa beyaz evinin içinde duruyordu.

"Görüyorsun ya Xander, eğer bir şey, kızımın hayatının geri kalanında ona bakacak kadar büyük bir servet elde etmek için döndürdüğüm tabakaları bozmaya çalışırsa, çok kızarım. Onun için bu kadar çok çalışmadım ki, o bunu kendinden çok daha aşağıda olan bir şey ya da birine harcayabilsin. Sonuçta, ben ona bir dağ altın sunarken, o neden bir avuç bozuk parayı seçsin ki?"

Bir şey söylememek için dişlerimi sıktım. Emery için işleri daha da kötüleştirecek bir şey.

Grayson'ın yumuşak sesi biraz sertleşti. "Kızım kolay etkilenir. Kolayca yoldan sapar. Yanlış etkiler altında, kötü seçimler yapabilir ve o zaman ben de alternatif düzeltme yöntemleri aramak zorunda kalırım. Belki de kalıcı olarak evden çıkma yasağı. Dans yok, balo komitesi yok ve ona ya da bu eve yakışmayan hayırseverler yok."

Ben bir kelime bile söyleyemeden, nefesimi toplayamadan bana sırtını döndü.

"Özel ders hizmetlerine artık ihtiyacımız yok. İyi akşamlar." Sonra kapıyı yüzüme kapattı.

Bölüm 19

Emery

Cadılar Bayramı gecesi garip bir şekilde sıcaktı, bu da Tucker ve Mojo Dojo Casa House Ken kostümü için iyiye işaretti. Beni festivale götürmek için aldığıında, uzun sahte kürk mantosu giyip gömleksiz bir şekilde babama "evet efendim" ve "hayır efendim" derken gülmek için yanağımı ısırarak zorunda kaldım.

Ama Tucker'ın kamyonetinde, neşem kayboldu. Pembe kareli elbisemle yolcu koltuğuna oturdum ve Castle Hill'in karanlıkta hızla geçip gitmesini izledim. Barbie olarak gitmekten pek heyecanlanmamıştım, ama hiçbir şeyi yarım yapmazdım. Kostümüm, beyaz takılar ve pembe topuklu ayakkabılarla tam da yerindeydi, Tucker da mükemmel bir Ken'di. En İyi Çift ödülünü kazanma şansımız yüksekti, muhtemelen bu yüzden o kadar heyecanlıydı.

Tucker radyoda çalan bir şarkıya eşlik ederek direksiyonu tıklatıyor ve başını sallıyordu. Neredeyse hiç konuşmuyorduk, Xander ve benim gibi sohbetler yapmıyorduk.

Konuşuyorduk, diye düzelttim. Xander artık benimle konuşmuyor.

Babam birkaç gün önce Xander'ı evden kovduktan sonra, özel derslerimizin bittiğini bana bildirdi. Artık Xander okulda benden kaçıyor. Babamın söylediği her neyse, işe yaramıştı. Belki de Dr. Ford hakkında iğrenç bir şeydi, geri alınamayacak bir şey.

Öyle olsun. Babamın istediğini yapmaya devam edeceğim, o da beni sevecek ve mutlu bir aile olacağız. Hiçbir sorun çıkmayacak.

Kafamın içinde kontrolümü kaybetmiş gibiydim. Kontrolümü kaybetmiş gibi *hissediyordum*. Kendi evimde hayatta kalmak için kullandığım zihinsel dayanıklılık, çözülmeye başlamış gibiydi.

Tucker'a döndüm. "Umutların ve hayallerin neler?"

Alnındaki siyah-beyaz bandana altında kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Aynen dediğim gibi. Geleceğin için ne umuyorsun? Ne yapmak istiyorsun?"

"Bu sezon regattalarda 3-0 yapmak, su topunda şampiyon olmak, seninle birlikte balo kralı ve kraliçesi olmak, sonra da Columbia'ya gitmek istiyorum. Siyasete girmek istiyorum."

"Kendini senatör olarak da görüyor musun?"

Tucker bana yan gözle baktı. "Neden bu kadar soru soruyorsun? Grayson mu sana söyledi?"

"Hayır. Gerçekten bilmek istiyorum."

Omuz silkti. "Belki aday olurum. Henüz bilmiyorum."

Kollarımı kavuşturup bekledim. "Şimdi, bana umutlarımı ve hayallerimi sormalısın. Tabii ki benim umutlarım ve hayallerim yok."

Tucker kaşlarını çattı. "Garip davranıyorsun."

"Konuşmak istemek tuhaf değil, Tucker. Konuşmak erkek ve kız arkadaşların yaptığı şeydir. Aksi takdirde, gerçek bir ilişki olmaz."

"Nasıl gerçek değiliz? Birlikteyiz, değil mi?" "Ama neden? Benim neyi seviyorsun?"

Gülümsedi. "Birincisi, okulun en seksi kızıydın." "Tekrar dene."

"Bilmiyorum. İyi dans ediyorsun ve... seksisin." "Bunu zaten söyledin."

"Ne oldu sana, Em? Ford sana 'ders vermeye' başladığından beri değiştin," dedi, tırnak işaretleriyle *ders vermeyi* vurgulayarak. "Sizin ikinizin arasında ne oluyor?"

"Hiçbir şey yok ve o artık benim özel öğretmenim değil."

"İyi," dedi Tucker. "Ford harika bir kürekçi, bunu kabul ediyorum, ama sana layık olduğunu düşünüyorsa, hedefini çok yüksek tutuyor." Ben arkamı döndüğümde bana kaşlarını çattı. "Tanrım, Em, bu bir iltifattı. Senin için hiçbir şey ifade etmeyen bir adam hakkında çok alıngansın."

Ben de daha iyi ifade edemezdim, diye düşündüm ve gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum.

Tucker, kamyonetini Bennington Çiftliği'nin otoparkına çekti. On iki dönümlük bir alana yayılmış, rustik ve zarif bir malikaneydi ve burada düğünler, balolar ve her türlü parti düzenleniyordu. Geniş arka bahçesi, resepsiyonlar için güzel bir mekan olabileceği gibi, bu gece olduğu gibi, saman, balkabağı ve araba tekerleği süslemeleriyle bir Cadılar Bayramı festivaline dönüştürülebiliyordu. Popcorn, karamelli elma, sosisli sandviç ve pamuk şeker satan stantların arasına ışıklar asılmıştı.

Tucker, grubumuzu bulmak için beni samanla kaplı araziden geçirdi. Yolda, kostüm yarışmasına kaydolduk ve ardından profesyonel bir fotoğrafçının fotoğrafımızı çektiği bir fotoğraf kabinine gittik.

Dans pistinin kenarında, arkadaşlarımla yanı sıra Tucker'ın sporcu arkadaşları, kürek takımı üyeleri, su topu takım arkadaşları ve jimnastik takımından birkaç kişi de vardı. Büyük, sarışın Gideon Foster gladyatör kılığına girmişti. Orion Mercer, 1920'lerin gangsterleri gibi zarif ve yakışıklıydı. Seksi bir korsan olan Elowen, ona yapışkan gibi yapışmıştı. O ise onu görmezden geliyor ve kalabalığın içinde başka birini arıyor gibiydi.

Xander ve Harper'ı birlikte görmek istemediğim için gözlerimi kendime sakladım. Xander'ı hiç görmek istemiyordum. Hâlâ elini yanağımda, başparmağıyla gözyaşlarımı silerken hissedebiliyordum. Beni öpmek istemişti; bunu ondan bir akım gibi yayılan titreşimlerle hissetmiştim. Tanrım, ben de bunu istiyordum ve bu gerçekleşene kadar ne kadar çok istediğimi bilmiyordum. Sanki yedi yıl önce başlayan şey nihayet tam bir döngüye girmişti.

Eve dönmek gibi...

Artık beni öpmek istemiyor. Benimle konuşmuyor bile.

Babam ona gerçekten zalim davranmışsa, Xander'ın benimle hiçbir şey yapmak istememesini suçlayamazdım. Sadece bunun ne kadar acı vereceğini ve hayatımın ne kadar boğucu hale geleceğini tahmin edememiştim. Nefes alamıyordum gibi hissediyordum.

"Em! Tucker!" Aria ve Rhett bize katılırken el salladılar. "Ne düşünüyorsun?" dedi, çoğu Richies gibi peruk ve makyajına kadar profesyonel kalitede kostümlerini göstererek. O Gomez Addams, Aria ise seksi Wednesday kılığına girmişti. "Sen ve Tucker'a En İyi Çift ödülü için rakip olabiliriz."

"Lanet olsun." Orion güldü. "Gomez'in Wednesday'in *babası* olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Aria burnunu çekti. "Onlar *kurgusal* karakterler, Orion. Kimse umursamayacak."

"Sen öyle diyorsan." Bana özel bir "*Bu saçmalığa inanabiliyor musun?*" diye baktı ve ben de gülümsedim.

Tucker ve birkaç arkadaşının şimdiden içki şişesini dolaştırdığını fark ettim; saat on olduğunda sarhoş olacaktı. Ben de kendimce sarhoş hissediyordum. İçimde garip bir enerji yükseliyor, serbest kalmaya çalışıyordu. Sanki çılgılık atmak, ağlamak ya da koşmak ve başka bir yere varana kadar durmamak istiyordum gibi. Başka biri *olana* kadar.

Delilah ve Sierra yanımıza geldi, Sierra beyaz kuğu balerini, Delilah ise onun siyah giysili ikizi gibiydi.

"Harika görünüyorsun Emery," dedi Sierra.

"Teşekkürler. Siz de harika görünüyorsunuz. *The Black Swan*'dan, değil mi?" "Evet!" dedi Sierra. "Çılgınlıktan önce ve sonra."

"İyi misin?" diye sordu Delilah, dikkatle inceleyerek. "Gördüğüm en üzgün Barbie'sin."

"Nedenini anlayamıyorum," diye mırıldandım. "İsteyebileceğim her şeye sahibim."

Birbirlerine baktılar ve Delilah koluma dokundu. "Bir şey içmek ister misin, Em? Sana su getireyim..."

Ama cevap vermeden Tucker gelip elimi çekti. "Hadi bebeğim. Dans edelim."

Dans pistinde, DJ Sabrina Carpenter'ın "Please Please Please" şarkısını çalarken, kollarını belime doladı ve kasıklarını bana sürttü.

"Senin hakkında neyi sevdiğimi bilmek ister misin?" Tucker kulağıma fısıldadı, nefesi viski kokuyordu. "Sen mükemmelsin. Hiçbir kız sana yaklaşamaz."

"Bu bir yarışma değil," diye

mırıldandım. "Ha?"

"Hiçbir şey."

Kollarımı Tucker'ın boynuna doladım; topuklu ayakkabılarım olmasaydı, ona ulaşamayabilirdim. Sarılmak ve sarılmak istedim, ama o kasıklarını bana sürüyor, elleriyle belimi okşuyor, sonra daha aşağıya, kığıma kayıyordu.

"Seni daha sonra kamyonete bindirmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Kostüm yarışmasını kazanmamızı kutlayabiliriz. Ne dersin, Em?" Beni daha sıkı tuttu, böylece deri pantolonunun içinden ereksiyonunu hissedebildim. "Beni çok tahrik ediyorsun. Artık beklemek istemiyorum. Hadi yapalım." Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Hadi sevişelim."

Neden olmasın? Neyi bekliyordum ki? Bekaretimi "vermek" gibi eski moda saçmalıklara inanmıyordum. Sadece rahat ve saygı duyulmak istiyordum. Bunu yapmak istemek istiyordum, sadece bitirmek değil. İlk seferinde ve her seferinde.

Ama ne istediğim ya da kiminle istediğim önemli değildi. Babam bana bunu öğretmişti ve birdenbire, doğru ve gerçek bir şey söylemezsem patlayacakmışım gibi hissettim. Ben de öyle yaptım.

"Artık birbirimizi görmemeliyiz bence."

Tucker'ın gözleri fal taşı gibi açıldı; o da benim kadar şok olmuştu. "Ne dedin sen?"

"Birlikte olmamalıyız, dedim."

"Ne? Em... benden ayrılıyor musun?"

"Sanırım," dedim, kalbim çarpıyordu. "Belki. Hayır, evet, ben..."

"Belki mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Oh, anladım. *Belki*, babam seçimleri kaybederse

seçimi *kaybederse*. *Belki de* kazanırsa ayrılmazsın. Grayson Wallace'ı mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaparsın.

Grayson Wallace'ı mutlu etmek için ne gerekiyorsa."

"O asla mutlu olmayacak," yaptığım şeyin ağırlığı üzerime çöktüğünde dedim. "Biraz suya ihtiyacım var."

Kalabalığın arasından geçerek ikramların bulunduğu uzun masaya doğru ilerledim. Kendime su doldururken ellerim titriyordu.

Az önce ne yaptım ben?

Babamın yanlış bulacağı ama bana tam olarak doğru gelen bir şey. Bir paradoks ya da süperpozisyon ya da her ikisi birden olan bir şey. Suyu bir shot içki gibi bir dikişte içtim, sonra çantamdan telefonumu çıkarıp beni eve götürmesi için bir Uber çağırdım.

Ama kostüm yarışması başlıyordu. Tucker beni tekrar buldu. "Hadi, bebeğim." Beni kolumdan tutup dans pistindeki sahneye götürdü. dans pistindeki sahneye götürdü. "Öyle yapma. Hadi gidip bunu kazanalım, sonra da konuşabiliriz, eğer bu kadar çok istiyorsan."

Diğer yarışmacılarla birlikte sıraya girip sahnede geçit töreni yapma sıramızı bekledik. Kazananlar, seyircilerin en çok tezahürat yaptığı kişiler olacaktı. En Korkutucu ve En Özgün kostümlerin kazananları seçildi ve Dean Yearwood, Ferris Bueller kostümüyle kolayca En İyi Kostüm ödülünü aldı. Bunun nedeni sadece deri ceket ve leopar desenli yeleğinin mükemmel olması değil, aynı zamanda Ferris gibi herkesin onu sevmesiydi.

Sonra En İyi Çift Kostümü ödülünün sırası geldi.

Çiftler sahnenin önüne çıktı: Tucker ve ben, Joker ve Harley Quinn, Coraline ve Wybie, ardından Rhett ve Aria, Gomez ve Wednesday olarak. Seyircilerden bazılarının baba-kız ikilisinden açıkça rahatsız olduğu için gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

"Sorun yok, Em," dedi Tucker kulağıma, nefesi alkol kokuyordu. "Fazla sert davrandım. Anlıyorum. Ama biz birbirimize çok yakışıyoruz, bunu sen de biliyorsun."

"Hayır. Artık bunu yapamam."

"Hadi ama bebeğim. Seçimlere birkaç gün kaldı. O zamana kadar aptalca şeyler yapmayalım."

"Tucker, *bitti*," dedim, ama sözlerim arkamıza geçen DJ'in sesi tarafından bastırıldı.

"Ve şimdi karşınızda... Ken ve Barbie!"

Tucker yumruğunu havaya kaldırdı ve arkadaşlarını işaret etti. Ben güzel gülümsememi takındım ve bunun bitmesini bekledim, böylece eve gidip yatağıma uzanıp sonsuza kadar ağlayabilecektim.

Sahneden inmeye başladığımızda kalabalıktan biri "Durun! Barbenheimer ne olacak?" diye bağırdı.

"Barbenheimer!" diye birisi yankılandı.

Diğerleri de bu çağrıyı tekrarladı ve kısa süre sonra, takım elbiseli ve eski moda şapkalı bir adam sahneye itildi.

Xander...

Kontakt lens takmıştı ve saçları şapkanın altına gizlenmişti, bu da yakışıklı yüzünü her zamankinden daha fazla ortaya çıkarmıştı. Tıpkı benim önerdiğim gibi.

"Bekle, Barbie," dedi DJ. "Görünüşe göre başka bir rakibimiz daha var. Oppenheimer, buraya gel!"

Tucker ölümcül bakışlar attı ama olay çıkarmaktan kaçındı ve Xander yanıma gelirken kenara çekildi. Xander, dikkatlerin üzerinde olması nedeniyle açıkça rahatsız olan, farlara bakmış geyik gibi görünüyordu.

"Değerlendirmeniz için," diye bağırdı DJ, "Barbenheimer!"

Kalabalık çılgına döndü, çoğunlukla Xander'ı ilk kez gören kızlar. Bana göre gözlükleri onu daha az çekici yapmıyordu, ama şimdi yakışıklılığı apaçık ortadaydı: güzel keskin hatları, o gözleri ve hatta kıyafetleri. Sade bir takım elbise içinde 1,80 boyunda, zayıf ve seksi bir adam.

Kalabalığın onu sevmesinden belli bir mutluluk duydum, ama kalbim yine kırıldı. Kazananların, düğünlerinde yeni evliler gibi birlikte dans etmeleri gelenektir. İçimden çılgınca bir kahkaha patlamak üzereydi. Ya da belki de bir hıçkırık.

"Seyirciler kararını verdi! Barbenheimer kazandı!" DJ kabinine geri döndü. "Ve bu özel çift için, onlara özel bir şarkı."

Diğer adaylar sahneden indi, Tucker Rhett ve Orion tarafından sürüklendi ve matara ile sakinleştirildi. Şimdilik.

"Şu anda ne oluyor?" diye sordu Xander.

"Ben Barbie'yim, sen Oppenheimer'sın. Barbenheimer. İki film de aynı gün vizyona girdi, bu yüzden insanlar ikisini de izlemek istedi."

"Kostümüm J. Robert Oppenheimer değil. Babam gibi giyindim. Bu, MIT'de tezini sunarken giydiği takım elbise ve şapka."

"Onlar bunu bilmiyorlar ve şimdi biz En İyi Çiftiz." Elini tuttum, o vahşi, pervasız enerji hala damarlarımda dolaşıyordu. "Hadi. Dans zamanı. Bu bir gelenek."

Onu dans pistinin ortasına götürdüm. Billie Eilish'in "What Was I Made For?" şarkısı hoparlörlerden çalarken, spot ışığı üzerimize düştü.

Kollarımı boynuna dolamak için hareket ettim, ama Xander eski usul bir şekilde sol eliyle sağ elimi tuttu. Sol elim omzuna dolanırken, diğer eli belime geldi. Dans pistinin kenarında, Tucker ve Rhett başları eğik, gözleri üzerimizde, konuşuyorlardı, arkadaşlarım ise fısıldaşıyor ve mırıldanıyorlardı.

Ama sonra, Xander'ın beni kucakladığını hissettiğimde, tüm dünya kayboldu ve geriye sadece elimi tutan eli, bana sarılan kolu ve yakınlığı kaldı. Kontrolsüz hissetme duygusu kaybolmadı ama sıcak ve ateşli bir şeyden erimiş ve sıcak bir şeye dönüştü.

"Özür dilerim," dedi Xander, bizi izleyen kalabalığa bakarak. "Bunun olmasını istemedim."

Gözlerim yine doldu. "Bu dansı mı kastediyorsun? Yoksa geçen gün yüzüme dokunduğun anı mı? Ya da şu anda bana bakışını mı?"

"Emery..."

Yüzündeki ifade acı ve istek karışımıydı. Arzu. Ben de aynı şeyi hissettiğim için bunu açıkça görebiliyordum.

"Tucker'dan ayrıldım," diye patladım.

Xander'ın gözleri parladı. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Az önce. Babam beni öldürecek, hem korkuyorum hem mutluyum, hem de biraz çıldırmak üzereyim."

Xander bana baktı, gözlerinin arkasında yüzlerce düşünce vardı. *Doğru şeyi yaptığımı söyle. Sen de mutlu olduğunu söyle...* "Em, dikkatli olmalısın. Baban..."

"Şu anda burada değil," dedim. "Lütfen, Xander. Hadi dans edelim."

Kararsız görünüyordu, bana bir kez başını salladı ve bu yeterliydi. Yanağımı Xander'ın göğsüne dayadım, başımı çenesinin altına soktum. Oraya tam uyuyordum. Birleşen ellerimizi içeri çekti, birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı kalbinin üzerine koydu. Kollarını bana daha sıkı doladı ve vücutlarımız birbirine yapıştı, yüzlerce noktada birbirine değiyordu.

Ve ben orada kalmak istedim, sonsuza kadar.

"Emery." Xander'ın sesi yumuşaktı, ağzı kulağımın yanındaydı. "Neden ağlıyorsun?"

Omuzlarım titreyerek başımı göğsüne doğru salladım. "Çünkü bu çok mükemmel hissettiriyor. Olması gerektiği gibi, ama biz sadece arkadaşmışız gibi davranıyorduk."

"Biliyorum," dedi sessizce.

"Aramadın, mesaj atmadın, okulda selam vermedin..."

"Çünkü... sana biraz zaman tanımak en iyisi olur diye düşündüm," dedi. "Ve... Emery, arkadaş kalmalıyız. Çünkü ben..."

"Tarafsız kalmak istiyorsun," dedim. "Aşka inanmıyorsun." "O kadar basit değil."

"Haklısın, değil. Aşk karmaşık ve kafa karıştırıcıdır ve her zaman düzgün bir denklemlerle sonuçlanmaz."

Xander beni yavaşça döndürdü, daha sıkı sarıldı. Kalbinin yanaklarıma hızlı ve sert bir şekilde çarptığını hissedebiliyordum. "Neden bunları söylüyorsun?"

"Ne dediğimi bilmiyorum," dedim. "Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum
nasıl hissetmem gerektiğini *bilmiyorum*, ama nasıl hissettiğimi biliyorum ve her şey içimden fışkırıyor"

. Sen geri döndüğünden beri her şey değişti. Sanki tüm bu zaman boyunca seni bekliyormuşum gibi hissediyorum..."

"Emery, yapma," dedi alçak bir uyarı tonuyla. "Lütfen, yapma."

Başımı Xander'ın sıcak ve karanlık kucaklamasından kaldırıp dans pistinin parlak ışığına ve bize bakan yüzlerce çift göze baktım, sonra da bana başını sallarkenki üzgün ifadesine.

O bunu istemiyor...

Boğuk bir çığlık atarak kollarından kurtuldum ve dans pistinden kaçarak kalabalığın içinden çılgınca ilerledim. Festivali koşarak geçtim, stantların ve yemek kamyonlarının etrafındaki köşeleri döndüm, ta ki samanla dolu küçük bir vagonun arkasında sessiz bir yer bulana kadar. Vagona yaslanıp nefesimi topladım.

Birkaç dakika sonra, Xander köşeyi döndü.

"Gitmelisin," dedim. "Tucker seni burada bulursa, seni öldürür."

"Umurumda değil. Bunu halletmeliyiz." Şapkasını bir kenara attı ve elini gözlerine götürdü. "Bak, üzgünüm ama bunu yapamayız."

"Neyi yapamayız?" dedim, kollarımı kavuşturup titreyerek kendimi tutmaya çalışarak. "Bunu senin ağzından duymam lazım."

"Biliyorsun," dedi, sesi alçak ve titriyordu. "Bunun tek bir sonu var. Ben MIT'de, sen Kaliforniya'da. Çünkü bunu senin için gerçekleştireceğim, Emery, bu benim son yapacağım şey olsa bile."

"Düşündüm ki... geçen gün, odamda..."

"O bir hataydı," dedi Xander, gözleri bana bunun bir hata olmadığını söylese de, bana bağırırsa da.

"Bu doğru değil," dedim. "Oradaydım. Ben..."

"Emery, bak..." Xander sinirli bir şekilde parmaklarını saçlarına geçirdi. "On yaşındayken bir anın büyüüne kapıldık ve onu romantikleştirdik. Onu olmadığı bir şeye dönüştürdük."

Sözleri kalbime çekiç gibi indi. "Yaptığımız şey bu muydu?"

"Evet. Şimdi ise tüm bu... belki de birikmiş beklentilerimiz var, ama gerçekte biz sadece çocuktuk."

"Gerçek bu. Peki ya duygular? Hiçbir anlamı yok mu?"

"Hiçbir şey değil," dedi Xander acı dolu bir fısıltıyla. "Sadece her şey anlamına gelemezler."

Gözlerimi ona dikip gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. İçimden çaresiz, panik bir duygu yükseldi, çünkü havasız, kapalı hayatımın en güzel şeyi kayboluyordu.

Yüzümdeki çaresizliği okudu ve başını salladı. "Siktir, Emery, çok üzgünüm, ama..."

"Neden, Xander? Her şeyi gerçeklerin, mantığın ve denklemlerinle çözdün..."

"Doğru, çünkü seni güvende tutmam gerekiyor," dedi, sesi yükseliyordu. "Ve kendimi de. Kendime asla bu duruma düşmeyeceğimi söylemiştim..."

"Anlıyorum," diye karşılık verdim. "Ben bir *durumum*." "Hayır, anlamıyorsun..."

"Ama beni öyle tutabilir ve neredeyse öpebilirsin..."

"Sevdiğim birini daha kaybetmeyi reddediyorum!" diye bağırdı Xander, sonra donakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Boş ver. Unut gitsin."

Çok geç. Ani bir sıcaklık ve şok hissi beni sardı, geriye doğru sendeledim. Kalbim aynı anda hem dolu hem de parçalanmak üzereydi.

"Bunun ne kadar imkansız olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadım. "Biliyorum. Ben de korkuyorum, ama..."

"Ama yok, Emery," dedi Xander. "Kuralın istisnası yok. Ben MIT'ye gidiyorum. Babamın başlattığı şeyi bitireceğim. Ve sen Kaliforniya'ya gitmelisin. Hayallerinin peşinden gitmeli ve o psikopatın olabildiğince uzağına gitmelisin."

"Bu, birbirimiz için bir şey *olamayacağımız* anlamına gelmez. Uzakta olsak bile."

"Nasıl?" diye sordu. "İnsanlar gider, Emery. Ve geri dönmezler, döneceklerini söyleseler bile."

"Öyle olmayacak, söz veriyorum..."

Bu kelime onu irkiltti. "Bunu daha önce de duydum."

Soğuk sesi canımı yaktı; babam gibi konuşuyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. "Öyleyse bu kadar mı? Konuşacak başka bir şey yok mu?"

"O mektuplarda söylemek istediğim her şeyi söyledim, ama sen bana hiç cevap vermedin..."

"Mektupları hiç almadım!" diye bağırdım, yeni gözyaşları dökülmeye başladı.

"Senin hatan olduğunu söylemiyorum. Sadece... sınırlarım olduğunu söylüyorum." Ellerini beline koyup başını salladı. "Annemi kaybettim, şimdi de babamı kaybediyorum. Yavaş yavaş, ama oluyor." Xander'ın yakışıklı yüzünde büyük bir acı vardı, sesi de acıyla doluydu. "Seni öpmemeliyim, Emery. Seni kurtarmaya çalışmalıyım."

"Kurtarmak mı?"

"Evet. Senin ışığının sönmesini engellemek için. Seni incitmek istemiyorum. Bu lanet olası gezegende yapmak istediğim son şey seni incitmek. Ama durum daha da kötüye gidecek. İkimiz için de."

Söylemediği sözleri duydum, önceki gece aşk hakkında söylediklerinin yankısı. Çünkü daha önce çok incinmişti. Onu sonsuza kadar sevmesi gereken annesi tarafından kalbi kırılmıştı ve bunun yerine ona aşkın sınırları olduğunu öğretmişti.

"Tamam," diye fısıldadım. "Eğer istediğin buysa."

Gözlerime doğrudan baktı. "İstediğim bu." Ve sonra benim de kalbim kırıldı.

Sessizlik, sonra ayak sesleri. Dean ve Harper yavaşça köşeyi döndüler.

"Selam çocuklar," dedi Dean yavaşça. "Her şey yolunda mı?" "Eve gitmem gerek," dedim.

"Seni götürürüm," dedi Harper ve bana kabarık kollu elbisesinin kolunu uzattı — o bir kadın hakları savunucusu gibi giyinmişti — ve ben de kolunu tuttum. Xander bana son bir kez acı dolu bir bakış attı ve sonra gözyaşlarımdan hiçbir şey göremedim.

Harper beni kalabalığın içinden geçirdi, böylece kimseyi görmek veya kimseyle konuşmak zorunda kalmadım. Onun arabasında, eski bir Prius'ta, yolcu koltuğuna çöktüm ve ağladım.

"Ah, bebeğim," dedi Harper, beni kucaklayarak. "Bunu başından beri bildiğimi söylemek için şimdi kötü bir zaman mı?"

"Neyi biliyordun?" "Sen ve Xander..."

"Xander ve ben diye bir şey yok." Gözyaşlarımın arasından ona baktım. "Lütfen Harper. Beni eve götür."

Harper beni bıraktı ve ben evin yolunda ağır adımlarla yürüdüm. Saat on birden sonra geç olmuştu ve sessiz karanlıkta doğruca odama gittim. Merdivenlere neredeyse varmışım ki babamın yumuşak ve sakin sesi beni donduracak kadar etkiledi.

"Emery. Buraya gel bir dakika."

Babamın çalışma odasının kapısı açıktı ve soluk sarı bir ışık koridora ulaşıyordu. İçeri girdim. Şömine yanıyordu, alevler arkasında parlıyor ve onu gölgeye büründürüyordu. Masasındaki küçük yeşil Tiffany lamba, keskin burnuna daha fazla gölge düşürüyor ve bazı kağıtların üzerine eğilmiş kel kafasına parıldıyordu.

"Otur."

Emrine uydum, karşısındaki koltuğa oturdum, ellerimi elbisenin kucağında birleştirdim, vücudumdaki her kas gergindi, kalbim Xander ile yaptığım konuşmanın acısını hala hissediyordu. Uzun bir süre sonra babam kalemini bıraktı ve bana baktı.

"Kazandın mı?"

Gözlerimi kırptım. "Kazandım mı...?"

"Kostüm yarışmasını. Tucker, ikinizin En İyi Çift ödülünü kazanacağınıza oldukça emindi."

"Oh. Hayır, kazanmadık."

Babamın dikkatli bakışları altında kalbim deli gibi atıyordu, sanki o biliyordu. Sanki yüzümden kazandığımı görebiliyordu, ama onun altın çocuğu ile değil. Beni istemeyen çocukla En İyi Çift ödülünü kazanmışım...

"Çok yazık," dedi babam. "Erken gelmişsin. Tucker'la partide daha geç saatlere kadar kalacağınızı düşünmüştüm."

"Ben... kendimi iyi hissetmiyorum."

Babam başını salladı. "Xander geçen gün gittikten sonra hiç konuşmadık."

Ellerimi kucağımda yumruk yaptım. "O *gitmedi* baba," dedim yavaşça, sanki bir çingiraklı yılanı dürtüyormuşum gibi hissediyordum ama kendimi tutamıyordum. "Sen onu kovdun."

"Ne gördüğümü biliyorum Emery," dedi babam. "Ve hoşuma gitmedi."

Sözleri, onaylamama ve söylenmemiş bir uyarıyla dolu bir şekilde aramızda asılı kaldı. Gerilimden parçalanacağımı düşündüğüm anda, sandalyesine yaslandı.

"Narragansett Körfezi Regatta yaklaşıyor. Seçimle aynı geceye denk geliyor. O zamana kadar Hills'lerle birleşik cephe oluşturmamız gerekiyor. Seçim izleme partisine Tucker'la birlikte katılacaksın elbette."

"Artık Tucker'la birlikte olmak istemiyorum," dedim, neredeyse fısıldayarak. "Ondan ayrıldım..."

Babam sandalyesinden kalktı ve masanın etrafından benim tarafıma geldi, sanki beni duymamış gibi konuşmaya başladı. Ya da duymamayı tercih etti.

"Aileye karşı sorumluluk, Emery. Bundan daha önemli bir şey yok." Masasının kenarına oturdu ve üzerime eğildi. "Bunu bildiğini biliyorum, bu yüzden seninle gurur duyuyorum."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Öyle mi?"

"Elbette. Ara sıra hata yapmak doğaldır. Ama hedefini asla gözden kaçırmamalısın."

Ellerimi tutup beni ayağa kaldırdı.

"Asla unutma, Emery, aşklar gelir geçer. Bazen kalbimizin sesini dinleriz, ama kalpler aptaldır. Pratik değildir. Kalbin istediği şeyler genellikle acıya yol açar ve nadiren başımızı sokacak bir ev sağlar. Sen bundan daha akıllısın. Dünyadaki tüm avantajlara sahipsin ve bir iki duygusal an için bunları bir kenara atmayacağını biliyorum, değil mi?"

Onu baktım. Söylediği her Şey benim hissettiklerimle çeliŐiyordu, ama haklıydı — kendi kalbim beni doğrudan acıya götürmüŐtü. Peki neden? Yedi yıl önce Xander'ın kendisi için benim için olduğu kadar önemli olmadığını söylediği "yumuşak bir an" yüzünden. İçimden bir ses, ikisini de dinlemememi, kalbimdeki gerçeğe sadık kalmamı söylüyordu, ama bu beni nereye götürecekti? Sokağa. Soğuğa.

Kafamı salladım. "Hayır, baba."

"Tabii ki hayır. Çünkü bu sadece aptal insanların yaptığı bir Şey. Sen aptal mısın?"

Boğazım kurudu. "Hayır."

O zaman gülümsedi, gururla. Memnuniyetle. Benden memnun olarak. "Doğu."

Ve sonra, beni tamamen ŐaŐkına eviren bir Şekilde, kollarıyla beni sıcak bir kucaklamaya sardı. Hareket edemeden veya dŐnemeden her Şey bitti ve ardından yanağıma bir okŐama geldi.

"Geç oldu. Git uyu."

Masasına geri döndü, kağıtlarının üzerine eğildi ve başka bir Şey söylemeden işine geri döndü.

Çalışma odasından çıkıp, uyuşmuş, boşalmış hissederek yukarı ıktım.

Kapımı bulamadan annem kapısını açtı.

"Emery..." İpek pijamalarıyla, gözleri gölgeli ama berrak bir Şekilde duruyordu. "Senin geldiğini duydum sanırım. Her Şey yolunda mı?"

"Evet anne. Her Şey yolunda. Sadece... yorgunum." Gülümsemeye alıŐtım. "Uzun bir gün oldu."

"Seni Tucker mı bıraktı?"

"Hayır, arkadaşım. Harper."

"Sen ve... o arasında her Şey yolunda mı?"

"Harika," diye zayıf bir Şekilde cevap verdim. "Kostmlerimiz büyük beğeni topladı." "Emery." Bir adım yaklaştı. "Sana... iyi davranıyor mu?"

Bana ilk kez böyle bir Şey soruyordu. Yutkundum. "Tabii. O iyi biri."

"Peki ya diğerk çocuk? Xander?"

"O sadece bir arkadaş. Aslında, artık öyle olup olmadığını bile bilmiyorum," dedim, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Endişelenmene gerek yok anne. Onu burada bir daha görmeyeceksin. Söz veriyorum."

Annemin kaşları çatıldı ve loş ışıktakı okuyamadığım bir ifade takındı. "Oh. Tamam o zaman."

"İyi geceler," dedim ve odama koştum.

Kapıyı kapattım, ayakkabılarımı çıkardım ve yatağıma girdim. Uzun bir süre hareketsiz yatarak tavana baktım, ta ki uyuşukluk geçene kadar, sonra da içimdeki her şey bitene kadar ağladım.

Bölüm 20

Xander

Emery'nin gözyaşlarının hatırası kalbimi parçalarken, vagona yaslandım.

Çünkü sen onun kalbini kırdın.

"Siktir." Sert ahşabı dirseğimle sertçe ittim, ama acı neredeyse hiç yetmedi.

"Konuşmak ister misin?" Dean nazikçe teklif etti. "Tucker seni bulup dişlerini kırmadan önce? Üzgünüm. Kötü bir şakaydı."

"Hak ettiğimden azı olmaz. Ama hayır, ben iyiyim."

"Seni seviyorum dostum," dedi Dean ve bana sarıldı. "Emery ile olanlar ne olursa olsun, her şey yoluna girecek. En iyi şeyler her zaman yoluna girer."

O gitti ve ben yalnız kaldım. Uzaklarda parti hala devam ediyordu. Her an Tucker yumruklarını sallayarak ortaya çıkabilirdi. Çünkü Emery'yi tüm okulun önünde sanki benimmiş gibi tutmuştum. Sanki benim için çok değerliymiş gibi...

Ama kimse gelmedi, ben de gittim.

Harper ve ben festivale ayrı ayrı gelmiştik; ona sadece arkadaş olarak bana eşlik etmesini istediğimde, bana anlamlı bir bakış attı. "Sadece arkadaş olarak," diye tekrarladı. "Aşk üçgenleri benim tarzım değil."

Bennington iftliği'nin girişinden uzakta bir ite zincirlediğim bisikletimi buldum ve üzerine atladım. Karlı kışa doğru ilerledikçe daha da soğuyacak olan sonbaharın son günlerinin soğuğunda pedallara bastım. Emery'nin vücudunun benimkine bastırđı, kollarımda nasıl hissettiği, ne kadar mükemmel ve *doğru* olduğu hissi kanımı ısıttıka soğukluk kayboldu. Ve bana kalbini açarken ne kadar ışıl ışıl göründüğü...

Yine de ona yalan söylemiştim. Çocukken başımıza gelenlerin hayatımın en etkileyici anlarından biri olmadığını söylediğimde yalan söylemiştim. Ve sonra, bir kısmım onu *tanıdığını*, beni dünyaya ait hissettiren bu güzel kızı tanıdığını ona söylemediğim için, daha fazla yalan söylemiştim.

Böyle bir duygunun arkasında hiçbir mantık yoktu. Kazanılacak hiçbir şey yoktu, sadece acı vardı, bu yüzden kendimi tuttum. Duygularımı sakladım çünkü ona mektuplarda yazmıştım, ama mektuplar kaybolmuştu ve ikinci kez yüksek sesle söyleyip ona...

Ona aşık olduğumu.

Bu düşünce zihnimde, bedenimde ve ruhumda bir ses patlaması gibi yankılandığında, bisikletim neredeyse yoldan çıkıyordu. Kenara çekip bir ayağımı yere koydum.

"Siktir."

Yedi yıl önce bildiğim şeyi nihayet kabul ettiğimde kalbim göğsümde çarpıyor, nefesim kesiliyordu. Yıllarca sessiz kalarak öldürmeye çalıştığım duygular, okulun ilk gününde Emery'yi gördüğüm anda intikam almak için geri dönmüştü. Annemin terk edişi zihnime kendini korumayı öğretmişti, ama görünüşe göre aptal kalbim bu dersi hiç ğrenmemişti.

Ama babamın zihni bozuluyordu ve ben onu ya da itibarını terk edemezdim. Burada kalıp ikisine de bakmak zorundaydım, Emery ise Kaliforniya'ya gitmek zorundaydı. Onunla bir şey başlatıp sonra onun gitmesini izleyip yıllarca uzun mesafe ilişkisi çekmek, onun artık yapamayacağını söylemesini beklemek istemedim.

Eve geldim ve bisikletimi evin duvarına çarptım. İçerisi karanlık ve sessizdi. st kata, çatı katıma koştum ve doğruca

masama koştum. *Meditations'* aldım ve Emery'nin nergis çiçeğinin preslendiği sayfayı açtım. Benim ikiyüzlülüğümün sembolü. Ona bunun hiçbir anlamı olmadığını söylemiştim ama yine de...

Narin, kağıt gibi çiçek elimde titriyordu. Parmaklarım onu ezip atmaya hazırđı. Onu bırakmaya...

...ama sonra onu sayfaların arasına geri koydum ve kitabı kapattım. Kollarımı masanın üzerine koydum ve yüzümü onlara gömdüm, eski piyanomuzun tiz sesi birinci kattan yükseliyordu, uyumsuz ve gürültülü.

"Xander, oğlum!" diye bağırdı babam gürültünün üstüne. "Aşağı gel de babanla çal. Annen Schubert dinlemek istiyor!"

Karanlıkta gözlerimi sıktım. "Xander? Orada mısın?"

"Buradayım baba," diye cevap verdim. "Buradayım."

Narragansett Körfezi Regatta'nın sabahı kasvetli ve rüzgarlıydı. Kalın, gri nimbostratus bulutları gökyüzünde asılı duruyordu ve yağmur yağacağını müjdeliyordu. Buick'imizle Akademi marinasının önüne geldiğimde, suların çalkantılı ve beyaz köpüklü olduğunu gördüm.

"İlginç yarışlar olacak, değil mi?" Orion Mercer, öğrenci otoparkında yanıma gelerek dedi. "Ama hey, kalabalığa bak." Çenesiyle, gri gökyüzünü renkli pankartlarıyla dengeleyen seyircilerle dolu tribünleri işaret etti. Büyük, siyah ve altın rengi bir pankartta "HADİ LIONS!" yazıyordu.

Orion omzuma vurdu. "Onlara müthiş bir gösteri sunalım."

Onu zar zor duyabiliyordum. Royal Pride dans takımı, ekibimizi desteklemek için regattaya katılacaktı, bu da Emery'nin izleyeceği anlamına geliyordu. Acı göğsümü sıktı.

Artık çok geç, aptal. Her şeyi mahvettin. Hem de fena halde.

Kulüp binasında, takımlar yarış kıyafetlerimizi giydik: altın süslemeli, arkasında soyadlarımız yazılı siyah, uzun kollu tek parça kıyafetler. Tucker'ın bana azarlamasını bekliyordum, ama hem o hem de Rhett şaşırtıcı derecede rahattı. Neredeyse dostça davranıyorlardı.

Koç Daniels diz çökerek bizi etrafında topladı.

"Su berbat olacak, yalan söylemeyeceğim," dedi. "Hayalarını dondurup donduracak büyük bir tencere kaynar çorba gibi."

"Bu zaten harika bir moral konuşması, Koç," dedi Dean ve herkes güldü.

Kötü hava koşullarına rağmen moralimiz yüksekti. Geçen gün iki bin metrede yedi dakikanın altında kalmıştık; koç bile gülümsüyordu.

Dörtlülerimize, ikililerimize ve tek başına kürek çeken Cassian Thorne'a tavsiyelerde bulundu, sonra sekiz kişilik ekibime döndü. "Sıkı çalışıyorsunuz ve bu sezon New Haven Prep'e karşı mücadele edecek farklı bir Royal Pride ekibi olacağımızdan hiç şüphem yok. Ne dersiniz?"

Elini ortaya koydu ve hepimiz onu takip ettik. "Üç deyince Royal Pride," diye bağırdı Tucker. "Bir, iki, üç!" "*Royal Pride!*"

Çember dağıldı ve Connecticut'taki rakiplerimiz hakkında sırt sıvazlamalar ve küfürler başladı. Tucker bile bana cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Dışarıda soğukta, Doğu Kıyısı'ndaki çeşitli okullardan gelen ekipler - bazıları Massachusetts'ten gelmişti- rıhtımda durmuş, esneme hareketleri yapıp kollarını çeviriyorlardı. Düşmanımız New Haven Prep, yeşil ve sarı renkli formalar giyiyordu. Kendinden emin ve kibirli görünüyorlardı; şüphesiz geçen sezonun zaferleri kafalarında dans ediyordu. Sadece kürek çekerken ortaya çıkan rekabetçi yanımı buldum. Takımımınla birlikte, artık zekam veya başka bir şey yüzünden izole edilmiş bir birey değildim. Suda, o tekne, ait olduğum yere gelmiştim.

Dean iki elini omuzlarıma koydu. "İyi misin, baş kürekçi?"

"Kaybetmek karakteri güçlendirir," dedim. "Daha sonra bize teşekkür edecekler."

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Kazanacağız. Oh, lanet olsun, *kesinlikle* kazanacağız."

Gülümsedim, ama sonra Royal Pride dans takımını gördüğümde cesaretim kırıldı. Kızlar, yaklaşan fırtınadan korunmak için izleyicilerle dolu tribünlerin yanında toplanmışlardı. Bakışlarım otomatik olarak Emery'ye gitti. O etrafta olduğunda, başka hiçbir şey ve hiç kimse umurumda olmazdı.

Takımıyla birlikte siyah tayt ve önü altın aslan desenli siyah bir süveter giymişti. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve soğuktan korunmak için kollarını kavuşturmuştu. Gözlerimiz buluştu —anında aramızda bir elektriksel bağlantı oluştu ve bu bağlantı doğrudan kalbimin merkezine ulaştı. Sanki irkilmiş gibi yüzü gerildi ve sonra başka yere baktı.

Bundan başka bir şey beklemiyordum. En iyisi böyleydi. Benim istediğim de buydu; bunu ona kendim söylemiştim. Ama bu, göğsümün çökmüş gibi hissetmesini engellemedi.

Gözlerimi kaçırdım ve odaklanmak için mücadele ettim.

Toplamda sekiz takım, her biri kendi sekizli, dörtlü, ikili ve tekli takımlarıyla rıhtımda sıralandılar, ellerimizi arkamızda birleştirdik. Narragansett Bay Row Association başkanı bir konuşma yaptı, diğer takımları sularımıza hoş geldiniz diyerek karşıladı ve hepimizi temiz bir yarışa teşvik etti. Tekli, ikili ve dörtlü takımlar ilk olarak tribünlerin hemen önünde yarıştı.

Rıhtımdan izleyerek takımımızı destekledik. İkili takımımız ikinci, dörtlü takımımız hayal kırıklığı yaratan bir beşinci oldu, ancak tekli takımımız Cassian Thorne galip geldi. Sonra sıra bize geldi. Sekiz kişilik her ekip, bizi tribünlerin önündeki iki bin metrelik yarış bitirmemiz için başlangıç çizgisine götürecek yelkenli teknelere bindi.

Bend'in etrafındaki başka bir küçük iskelede sekiz tekne bağlıydı ve regatta derneğinin yetkilileri, yarışın adil geçmesini sağlamak için bizi yakından izliyorlardı. Takımlar teknelere bindi ve küreklerini hazırladı. Teknemiz, kıyıya en yakın dış kulvarda, New Haven Prep ise iskelemizdeydi.

Pruvada kürek çektiğimde, küreğim solumdaydı. Kulaç koltuğunda ise sağdaydı. Bunun zor bir uyum olacağını düşünmüştüm, ama sağda daha fazla güç ve kontrolüm olduğunu fark ettim. Küreği iki elimle kavradım, tüm kaslarım yay gibi gerildi.

Sekiz kişilik tekneler dalgalı suda başlangıç çizgisine doğru ilerledi. Rıhtımdan biri hava kornası çaldı.

"Başarabiliriz, takım," dedi Tucker beşinci koltuktan. "New Haven'daki pisliklere ve diğerlerine ne kadar güçlü olduğumuzu gösterelim."

Arkamdan mırıldanarak onay sesleri geldi, tam önümde ise Dean kulaklığını ayarladı ve dijital metronomunu hazırladı. "Sakin olun çocuklar. Temiz bir başlangıç yapmamız lazım. Unutmayın, kornadan hemen sonra yüksek yirmi."

Bana onaylayan bir bakış attı ve ben de başımı salladım. Yüksek yirmi, ilk kürek çekişlerin maksimum hıza ulaşmak ve yarış temposunu belirlemek için yirmi yüksek güçlü patlama olacağı anlamına geliyordu.

Takımımız hareketsiz kaldı. Hazır. Sol tarafımda, New Haven Prep takımı da aynısını yaptı, her kürekçi küreğini kavradı ve bekledi.

Hava kornası sessizliği bozdu — içimdeki bir fitili ateşledi ve harekete geçmemi sağladı. Çektim ve arkamda sıralanan ekip de benimle birlikte çekti. Hızı belirlemek benim görevimdi, Dean'in metronomunun her *vuruşunu* benim hareketimle eşleştirerek ses ve hareketin bir bütün haline gelmesini sağlamalıyım.

Birkaç dakika içinde omuzlarım, karın kaslarım ve baldırlarım yanmaya başladı ve soğuk hava ciğerlerimi yakıyordu. İki bin metre kilometrelerce gibi gelecekti, ama düşünmeyi bıraktım ve enerjimi vücuduma yönlendirdim, sinapslar o *tik tik tik sesine* itaat ederek ateşleniyordu...

"Hazır ol!" diye bağırdı Dean.

Metronom hızlandı, ben de hızlandım. Gözümün ucunda yeşil ve sarıdan başka bir şey görmüyordum. New Haven Prep ile başa baş gidiyorduk.

Yeterli değildi.

Omuzlarım ağrıyordu. Takım arkadaşlarımdan homurtuları benimkine eşlik ediyordu. Diğer takımlar kayıp gidiyordu ve belirsizliğe gömülüyordu.

Önemsizlik. Sadece New Haven Prep önemliydi ve onlar da geriye düşüyorlardı. Kısa süre sonra, onların pruva koltuğuna paralel oldum — her nefes verişinde yanaklarını şişiren kızıl saçlı bir adam. Hızımı sabit tutmak için dikkatimi Dean'ın metronomuna verdim, ama başımı yeterince çevirdim ki pruva koltuğundaki adam benim ona baktığımı anlasın. Gözlerimi göremiyordu; ikimiz de aynı tarzda yansıtıcı güneş gözlüğü takıyorduk, ama niyetim belliydi.

Dean mikrofonunu kapattı. "Dostum, ne yapıyorsun?"

"Merhaba diyorum," nefes nefese dizeledim.

New Haven'ın baş kürekçisi bana baktığını fark etti ve bir kez daha baktı. Çok büyük bir şey değildi, ama ritimde kısa bir kesintiye neden olacak kadar yeterliydi. Ve Dean Yearwood, birlikte kürek çektiğim en iyi kaptan olduğu için, rakibimizin hatasını gördü ve anında saldırdı.

"Üç, iki... başla!"

New Haven'dan tekrar uzaklaştım ve yeni tempoya tüm gücümü verdim. Birkaç kürek çekiş daha ve etrafımız sadece açık denizle çevriliydi.

"İşte böyle, işte böyle," diye bağırdı Dean, her zamanki neşeli ve kaygısız tavırlarından eser kalmamıştı. "Hadi, çekin lan!"

Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi kürek çektik. Dalgalı su da, her an yağmaya başlayacak gibi görünen gökyüzü de önemli değildi. Sadece takımımız mükemmel bir mekanik uyum içinde çalışıyordu: bacaklar, vücut, kollar, sonra kollar, vücut, bacaklar, tek bir bütün olarak çalkantılı suda yolumuzu açıyor, sanki rüzgardan enerji emip küreklerimize aktarıyormuşuz gibi, kürek çekme hareketiyle nefes alıyorduk.

Sancak tarafımda, seyircilerin koltuklarından kalkarken renk cümbüşü yaratan karanın kıvrımını gördüm, ama biz finişe doğru çekmeye devam ettik. New Haven Prep cesurca çaba gösteriyordu, ama biz bir boy öndeydik ve yetişmek için yeterli su yoktu.

Rıhtımdan çan çaldı, bitiş çizgisini geçtiğimizi işaret ediyordu ve sonra Dean omuzlarımı tutup beni sallamaya başladı.

"Vay canına, Xander! Kazandık. *Kazandık!*"

Gülümsemek istedim, ama gücüm yoktu. Kürek gevşek elimden düştü ve yorgunluk beni sardı. Derin nefesler aldım, her nefes alışımda soğuk hava boğazımı yakarken, ciğerlerim sanki yanıyormuş gibi yanıyordu. Arkamdan Henry omuzlarımı vurdu. Ağır uzuvlarımla ona dönüp tebrik ettim. Takım arkadaşlarım da aynı yorgunluk maskesini takmış, geniş, zafer dolu gülümsemelerle zor nefes alıyorlardı.

Kazanmıştık. Çok sevinçli olmam gerekirdi. Ama yarış bittiğinde, aklım hemen Emery'ye gitti.

Kuru zeminde, diğer ekiplerle el sıkışmak için sıraya girdik ve New Haven Prep'ten isteksizce saygı dolu baş sallamaları aldık. Ardından, ödül töreni için siyah ve altın renkli eşofmanlarımızı giydik ve dernek başkanı Tucker'ın eline kristal bir kupa verdi. Birkaç konuşma daha yapıldı ve sonra bizi serbest bıraktılar.

Aileler ve arkadaşlar ekibe koştu, kız arkadaşlar erkek arkadaşlarına sarıldı. Aria Rhett'i kucaklarken, Kai Thornton'un kız arkadaşı onun kollarına atladı. Dean, koç ve birkaç yetkili tarafından tebrik edildi. Tucker, yüksek sesle tezahürat ve çığlıklar eşliğinde arkadaşlarıyla tokalaştı, sonra Emery'yi yerden kaldırıp döndürdü. Onu öpmeye çalıştı, ama Emery başını çevirdi, bu yüzden sadece yanağına öpebildi. Emery'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu. Teslim olmuş. Yenilmiş. Midem suçluluk duygusuyla kasıldı. Onun ışığını söndürmeye çalışan herkesten onu kurtaracağıma yemin etmiştim, ama sonra onu kendim söndürdüm.

Kulüp binamızda, koç bizi tekrar topladı. "Beyler, iyi iş çıkardınız. Bu koşullar altında zamanınız etkileyiciydi ve kendinizle gurur duymalısınız. Bir sonraki antrenmanda yarış sonrası değerlendirme yapacağız, ama şimdi kutlama zamanı!"

Soyunma odasına gidip sokak kıyafetlerimizi giydik. Kontakt lenslerimi çıkarıp gözlüklerimi takarken, Orion ve Dean yanıma geldi.

"Lanet olsun, Ford. Senin hızına yetişmeye çalışırken omzum çıkıyordu az kalsın. Aferin sana dostum!" Dean'i itti. "Ve Yearwood, senden daha iyi bir dümenci yok."

"Yok canım," dedi Dean. "Xander'ın baş koltuğunda yaptığı saçmalığı görmeliydin."

"Sen de hemen fırsatı değerlendirip bizim lehimizde kullandın," diye ekledim. "Orion haklı. Sen en iyisisin dostum."

"Ah, yapma," dedi Dean, kulaklarından kulaklarına kadar sırıtarak. "Zor işi siz yapıyorsunuz. Ben sadece oturup size bağıriyorum. Oh, ve tekneyi yönlendiriyorum, ama bu önemli değil."

"Castle Hill Country Club'ın bu parti için elinden geleni yaptığını duydum," dedi Orion. "İkiniz de geliyorsunuz, değil mi?"

"Pi irrasyonel bir sayı mı?" Dean sırtıttı. "Ha?"

"*Evet*, öyle."

Orion gülererek gözlerini devirdi. "Hepiniz aptalsınız. Ford?" "Ben gitmiyorum."

Babamı o kadar uzun süre yalnız bırakıp, şık bir partiye gidip Emery'nin bütün gece güzelliğini seyrederdim. Tucker'la barışmış ya da başka birini bulmuş olsa bile. Ona iki eliyle kalbini verdiğinde onu kırmayacak birini.

Orion kaşlarını çatı. "Gelmen lazım. Sen olmadan aynı olmaz!"

"Düşüneceğim," dedim, ama bu bir yalandı.

"İşte bu ruh!"

Kolumu itti ve diğer çocukların yanına gidip zaferimizi haykırarak kutladı.

"İyi misin?" diye sordu Dean endişeli bir şekilde. "Evet. Sadece... kendimi iyi hissetmiyorum."

Tucker'ın dinlemediğinden emin olduktan sonra sesini alçaltarak, "Bak, seçimler bugün. Emery, Tucker'la birlikte babasının izleme partisinde olacak, sen de gelmelisin. Arkadaşlarla birlikte kutla." dedi.

"Canım istemiyor," dedim. "Ama sen git. Eğlen, okulda görüşürüz."

Soyunma odası boşaldı. Kollarım kurşun gibi ağırlaşmış, yavaşça hareket ediyordum ki, aniden ağır bir el omzumu kavradı ve beni döndürdü. Tucker'ın sol yumruğunu fark etmek için yarım saniyem vardı, sonra yumruğu karnıma gömdü ve nefesimi kesti. Beni ikiye katladı, sonra sağ yumruğu yanağıma çarptı, beni sendeletti ve gözlüklerim yere düştü.

Kulüp binasının zeminine çöktüm, dizlerimi göğsüme çekip nefes almaya çalıştım. Gözlüğüm olmadan dünya havasız, bulanık bir yer haline geldi ve üzerimde iki belirsiz silüet beliriverdi.

"Bu Halloween için," dedi Tucker. "Çünkü seni uyarmıştım, Ford. Emery'den uzak durmanı söylemiştim."

"Bana gerçekten gösterdin," diye boğuk bir sesle söyledim. "Yarış bitene kadar bekleyip, lanet olası bir korkak gibi beni bayılttın."

Omuz silkti. "Kazanmak istedim."

Rhett benim seviyeme eğildi, ellerini dizlerine koydu ve gözlerini bir şekilde daha da siyah gösteren güneş gibi parlak bir gülümsemeye sırttı.

"Hey, Ford. Bir fıkra duymak ister misin? Amelia Earhart ile annen arasındaki fark nedir?"

"Siktir git."

"Hiçbir şey! İkisi de gitti ve bir daha bulunamadı."

O ve Tucker, kulüp binasını gürültülü kahkahalarıyla doldurarak uzaklaştılar, Tucker yol boyunca ayakkabısıyla gözlüğümü ezdi.

Kendimi oturur pozisyona getirdim ve dolaplara yaslandım, yüzüm zonkluyordu ve nefesim kesilmişti. Acı çekiyordum, ama kalbimdeki acıyla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Nefesimi toplayıp yüzümdeki ağrı hafifleyince eşyalarımı topladım ve dışarı çıktım, ama dışarı adımımı atar atmaz gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı.

Bölüm 21

Emery

"Eve gitmek istiyorum," diye mırıldandım, ama sözlerim yüzlerce sohbetin gürültüsü, kadehlerin tıkırtıları ve Newport'un özel kulübü Regency'nin duvarlarına monte edilmiş en az altı farklı düz ekran televizyondan gelen kablo haber kanallarının gürültüsü arasında boğuldu.

Senatör Hill'in seçim izleme partisine katılan konukların - ailesi, arkadaşları ve bağışçıları - havası oldukça durgundu. Gelen rakamlar iyi değildi; Jerome Hill muhtemelen kaybedecekti.

Neden buradayım?

Cevap elbette basitti: Babam öyle istemişti.

O ve annem birlikte gelmeye karar vermişlerdi, ama Tucker beni almaya geldi, her zamanki gibi. Onunla ayrılmış olmamın bir önemi yoktu. Ne onun için ne de babam için. Kendi hayatım üzerinde biraz kontrol sahibi olmaya çalışmıştım, ama yine de buraya gelmek zorunda kaldım. Rakamlar tersine dönerse diye, Wallace'lar Hills'lere son bir destek gösterisi.

Çünkü babam bile gelmemişti.

Erken sonuçları duymuş ve temiz bir kopuş yapmaya karar vermiş olmalıydı, beni küçük kırmızı kokteyl elbisemle güzel gülümsemeler ve vedalar gibi pis işleri yapmaya bırakarak. Ne demem gerekiyordu ki?

Merhaba, Senatör Hill. Artık babam için bir faydanız kalmadı ama güzel parti için teşekkürler mi?

Ama daha çirkin, daha sinsi bir düşünce içimi kemiriyordu. Babam Jerome Hill'i kullanmıştı, tıpkı benim onun aracı olduğum gibi. Onun piyonu. İtaat etmeyi öğrenmiş. Asla dalga yaratmamayı. Jack dalga yarattı ve bakın bu onu nereye getirdi. Babamın onay çemberinin dışına atıldı.

Şimdi Grant'in neden kapıdan çıktığını anlıyorum.

Dışarıda, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, körfeze bakan uzun cam pencerelere sığıyordu. Hemen güneyde, Regatta Gala, Castle Hill Country Club'da tüm hızıyla devam ediyor olacaktı. Xander orada, zaferlerini kutluyor olacaktı. Belki bu berbat partiden kaçıp ona gidebilirdim...

Xander'la birlikte olmayı düşünmek bile üzüntümü biraz olsun giderdi. Ama bana ne istediğini söylemişti ve o ben değildim. Yedi yıl önce parkta geçirdiğimiz günü mahvetmiş ve onu enkaza çevirmişti, gözleri başka bir hikaye anlatıyor olsa da... Bizi yok ederek kendini daha fazla incinmekten, daha fazla reddedilmekten koruduğunu söylüyordu.

"Bunu yapamaz," diye mırıldandım, hala pencerenin önünde tek başıma dururken. "Biz birbirimize bağlıyız."

Televizyonlardan birinde bir kargaşa çıktı ve bir adam kalabalığı susturdu. "İşte bu," dedi ve herkes kablo haber sunucusunu dinlemek için sessizleşti.

"CNN şu anda şu açıklamayı yapıyor: Rhode Island'ın görevdeki Senatörü Jerome Hill, medya patronu ve milyarder Charles Harrington'a karşı yeniden seçilme yarışını şaşırtıcı bir şekilde kaybetti. Analistler, Harrington'ın agresif medya kampanyası ve yaygın finansal desteğinin başarısının anahtar faktörleri olduğunu belirtiyor..."

Odadaki atmosfer bir anda bozuldu, ardından Senatör Hill için alkışlar yükseldi ve yenilginin acısını hafifletmek için kadeh kaldırıldı.

Her şey bitmişti. Artık resmen özgürdüm. Artık benim küçük isyanımın hiçbir anlamı kalmamıştı. Artık benim bile değildi.

Öfke alevlendi ve çocukluğumdan beri içimde yaşayan korkunun bir kısmını yakıp kül etti — babamı memnun etmeye çalışmanın sürekli stresi ve

bunu başaramadığımda olacakların dehşeti. Su bardağımı masaya bırakıp vestiyere doğru yöneldim. Tucker beni bulduğunda siyah paltosu giyiyordum.

"Bebeğim, buradasın." Gözleri gölgeli ve cam gibiydi. "Eve gidiyorum."

"Seni bırakayım." "Hayır, Uber çağıracağım." "Ne? Neden?"

"*Neden?*" diye hayretle sordum. "Konuştuğumda kimse beni duymuyor mu?"

"Hiç sesim yok mu?"

"Sen ne diyorsun? Seni gayet iyi duyuyorum..." "Tucker, *artık birlikte değiliz.*"

Yüzü sertleşti. "Babam kaybettiği için, değil mi? Grayson için artık bir faydası kalmadı, o yüzden siktir git, öyle mi?"

"Seçim için üzgünüm, ama Cadılar Bayramı gecesi sana bittiğini söylemiştim."

Burnundan nefes verdi ve sarı saçlarını eliyle taradı. "Bak, Em. Berbat bir geceydi. Seni eve bırakayım da konuşalım, neyse ne. Lütfen?"

Dudaklarımı ısırdım. Babam beni kullandı, ama Tucker'ı da kullanmıştı. Ve şimdi Tucker'ın babası işini kaybetmişti. "Tamam. Ama doğruca eve."

Tucker kamyonetini alıp beni almaya gelene kadar, Regency'nin lobisinde yağmurdan korunarak bekledim. Yola çıktı ve bir dakika sonra blazer ceketinin cebinden bir matara çıkardı.

"Tucker, dışarıda lanet bir kasırga var. İçmemelisin. Asla içip araba kullanmamalısın, ama özellikle

—

"Ne önemi var ki," dedi. "Polisler, artık senatörün oğlu olmadığım haberi yayılmadan önce bir gece daha bana göz yumacaklar."

"Sen bundan çok daha fazlasısın, Tucker. Kimse tek bir şey değildir," dedim, kalbim Xander'ın sözlerini tekrarlamak için can atıyordu. "Ama

sürmeyi bırakmalısın. Çok tehlikeli."

Tucker beni dinlemedi, yağmurun şiddetli yağdığı, sileceklerin zar zor yetiştği karanlık gecede sürerken matarasından uzun bir yudum aldı. Kısa sürede nerede olduğumuzu tamamen kaybettim.

"Tucker, kamyoneti durdur. Beni korkutuyorsun."

"Kamyoneti durdurmamı mı istiyorsun? Tabii, sorun değil."

Bir mil kadar daha sürdü ve sonra aniden yolun kenarına çekti. Kamyonun farlarından, ağaçlar, çamurlu yol ve kabini kurşun gibi vuran yağmur damllarından başka bir şey göremedim.

Flasktan bir yudum daha aldı — kokusundan viski olduğu belliydi — sonra bana dönüp baktı. Sandığımdan çok daha sarhoştı, bulanık bakışları kısa elbisemden geniş dekolteme kadar beni baştan aşağı süzdü. Ceketimi sıkıca sardım.

"Konuşmak istemiştin," dedim, kalbim çarpıyordu. "Hadi konuşalım."

"Hayır, fikrimi değiştirdim." Yavaşça matarasının kapağını kapattı, onu torpido gözüne koydu ve bana döndü. "Konuşmaktan bıktım. Kullanılmaktan bıktım. Sen beni kullandın Emery, tıpkı babanın benim ailemi kullandığı gibi."

"Biliyorum, Tucker, ve özür dilerim. Ama bu demek olmuyor ki..."

"Wallace'ın saçmalıklarını daha fazla dinlemek istemiyorum," dedi, bana doğru yaklaşarak. "Görevimi tamamladım. Şimdi ödeme zamanı."

Bir eliyle çenemi tuttu, öpücük için ağzımı açarken diğer eli uyluğuma kaydı.

"Hayır... dur!" diye bağırdım, kıvranarak ve dönerek göğsünü iterek. Sanki bir tuğla duvara itiyormuşum gibiydi. "Tucker, yapma..."

"Hadi ama Em," dedi, nefesi viski kokuyordu, kocaman vücudu beni kapıya sıkıştırıyordu. Emniyet kemerimi çözdü ve tekrar uyluğuma uzandı. "Ayrılmadan önce bir kez iyi bir sevişelim."

"Hayır!" Onu itmeyi bıraktım ve sağ elimle yüzüne sert bir tokat attım.

"Siktir!" Geriye doğru eğildi, yüzünü tuttu. "Lanet olsun, Em..."

"Hayır dedim," dedim, sesim şaşırtıcı derecede sakindi. "Şimdi beni eve götür."

O, düşünerek arkasına yaslandı. "Hayır. Sanmıyorum.

Çık dışarı." "Ne?"

"Duydun beni." Bana uzanıp kapımı açtı ve itti. "Defol git."

"Ben... nerede olduğumuzu bilmiyorum. Ve yağmur..."

"Benim sorunum değil." Tucker matarasından uzun bir yudum aldı, sonra bana öfkeyle baktı. "Ee? Kamyonetime su giriyor."

"Tucker..."

"Çık. Dışarı. Lanet olası." Başını eğdi. "Ya da parasını ödersin. Seçim senin."

Gözlerim yaşlarla doldu, ama paltomu giyip yağmurun altına çıktım. Sokak lambaları olmadığı için gece kapkaranlıktı. Tucker kapıyı sertçe kapattı ve çamurlu bir sıçrama ile uzaklaştı, farları uzaktaki bir meşe ağacını aydınlattı.

Ağaca doğru koştum, çamur ayakkabılarımı ıslattı, soğuk yağmur beni iliklerime kadar ıslattı, saçlarımı yanaklarıma yapıştırdı ve dişlerim kırılacakmış gibi titrememe neden oldu. Dalların sağladığı nispeten korunaklı bir yerde, telefonumu çıkarıp konumumu kontrol ettim. Bend'de bir yerdeydim, fırtınada eve yürüyerek gitmek için çok uzaktaydım.

Harper'ı aradım. Cevap yoktu.

Titrek parmaklarla, yine de ilk olarak istediğim numarayı buldum —istediğim tek kişi—ve *aramaya* bastım.

Bölüm 22

Xander

Babam yine piyano çalıyordu, gıcırtilı piyanomuzda hantal akorlar...

Uykumdan sersemlemiş bir şekilde uyandım, sonra sesin alt kattan değil, yatak başındaki masadaki telefonumdan geldiğini fark ettim. Saatli radyo saatin neredeyse sabahın bir olduğunu gösteriyordu ve penceremin dışında yağmur sağanak sağanak yağıyordu. Yedek gözlüğümü aradım ve arayanın kim olduğunu görünce anında dik oturdum.

Cevap düğmesine bastım. "Emery? Ne oldu?"

Çünkü içgüdüsel olarak bir şeylerin olduğunu biliyordum. Kötü bir şey.

"Xander," dedi gözyaşları içinde, şiddetli yağmur sesinin üstüne. "Sana ihtiyacım var. Bana... bana yardım edebilir misin?"

"Neredesin?"

"Ben... bilmiyorum. Beni terk etti."

"Kim? Ne oldu?" Yataktan atladım ve tek elimle kot pantolonumu giydim. "Boş ver, nerede olduğunu söyle."

"Bir yerde yoldayım. Sanırım Bend'de."

Başımı yağmur damlalarının izlediği pencereye çevirdim. "*Dışarıda* mısın?" Bir gömlek giydim ve sakinleşmeye çalıştım. "Emery, bana konumunu gönder. Tamam mı?"

"T-tamam."

Titriyordu. Dişleri takırdıyordu.

Beni terk etti...

Tucker.

Öfke içimde kaynıyordu ve gözlerim kırmızı bir sisle kaplandı, ama düşen iğnenin sesi beni geri getirdi. O benim mahalledeydi, arabayla belki üç dakika uzaklıkta, ama evler birbirinden uzaktaydı ve o karanlıkta, yağmur altında kalmıştı...

"Emery, seni görüyorum. Çok yakındayım, tamam mı?

Hemen oraya geliyorum." "Tamam," dedi, sesi çok küçüktü.

"Kapatma. Seni hoparlöre alacağım." Telefonumu yatağa attım, böylece sweatshirt'ümü ve ayakkabılarımı giyebildim.

"Teşekkürler, Xander."

Tanrım, korku ve öfkenin karışımıyla içim yanacak sandım.

Umarım onu sadece yağmurda bırakmıştır. Eğer ona dokunmuşsa... eğer ona herhangi bir şekilde zarar vermişse...

O zaman hapse girecektim, hikayenin sonu.

"Emery, hâlâ orada mısın?" diye sordum ve merdivenlerden aşağı koştum. Tanrıya şükür ev sessizdi, babam uyuyordu.

"B-ben buradayım."

Anahtarlarımı aldım, sonra mutfağın yanındaki çamaşır dolabının önünde durup eski bir kamp battaniyesi aldım.

"Geliyorum, Em." Garaja koştum. "Üç dakika." "Tamam."

Arabayı geri vitese aldım ve garajdan çıktım. Aniden, sanki biri üzerine bir kova su dökmüş gibi ön cam ıslandı.

"Lanet olsun."

Geceye doğru sürdüm, dinmeye niyeti olmayan bir yağmurun içine, ama bu yağmur içimde kaynayan fırtınaya kıyasla hiçbir şeydi.

O onu bu durumda bıraktı. Onu terk etti. Ben onu terk ettim...

Emery'yi terk etmiştim.

Ona geri alınamayacak bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim. Ne bu hayatta, ne sonraki hayatta, ne de soğuk, karanlık evrende beni bekleyen sonsuz olası yaşamlarda.

Deliler gibi sürmemek için tüm gücümü kullandım. Beni yavaşlatan tek şey, yağmurda kayıp Buick'i bir ağaca çarparsam onun mahsur kalacağı düşüncesiydi.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, farlarım devasa beyaz meşe ağacının gövdesine yaslanmış yalnız bir figürü aydınlattı. Kırmızı elbisesinin üzerine siyah bir palto giymişti, ikisi de sanki içinde yüzmüş gibi vücuduna yapışmıştı.

Lanet olsun.

Kenara çekip arabayı park ettim ama motoru çalışır durumda bıraktım. Kollarımdaki battaniyeyle arabadan koştum ve anında sıırıslıklam oldum. Emery'ye ulaştığımda battaniyeyi üzerine attım ve onu bir koza gibi sardım. Saçları yüzüne yapışmıştı, göz makyajı yanaklarında siyah gözyaşları gibi akıyordu.

"Ne zamandır buradasın?" Yağmurun sesini bastırarak bağırdım. "Bilmiyorum," diye ağladı. "Uzun zamandır değil, ama..."

"Yeterince uzun. Tanrım, Em." Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. Bana sıkıca sarıldı ve uzun bir süre onu kucakladım.

Onu bırakmayacağım. Bir daha asla...

"Hadi," dedim sert bir sesle, sesim kalınlaşmıştı. "Seni eve götüreceğim."

Yolcu kapısına uzandım, ama o elimi çekti. "Bu gece evime gitmeyeceğim. Bu lanet olası düşünceye dayanamıyorum."

"Ama Em..."

"Beni senin evine götür, Xander. Lütfen."

Ona benim küçük, eski evimi gösterme fikri beni utandırdı, ama ben sadece onun istediğini yapacaktım.

Onu arabanın ön koltuğuna oturtup direksiyona geçtim. İçeride, saçlarımdan damlayan su gözlüğümü lekeliyordu, bu yüzden neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Kapıyı kapattım ve ısıyı sonuna kadar açtım, yağmur ise taş gibi çatıya ve kaputa yağıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, sesim tehlikeli derecede alçaktı. Gözlüğümü çıkardım ve lensleri ıslak sweatshirt'ümle kurulamaya çalıştım. "Ne yaptı? Tucker'dı, değil mi?"

O başını salladı.

Çenemi sıktım, arabayı döndürdüm ve evime doğru yola çıktım. "Anlat bana."

Emery konuşmaya başladı, sonra daha yakından baktı. "Bekle, yüzüne ne oldu? Yanağın şişmiş..."

"Önemli değil. Daha kötüsünü hak ediyorum eğer..." Sözlerimi yarıda kestim. "Bana her şeyi anlat."

O öne dönüp ellerini ısıtıcıda ısıtırken, ben yağmurla ıslanan ön camdan karanlık sokaklarda ilerlerken bana olanları anlattı. Bana partiden, Senatör Hill'in kaybından ve Tucker'ın nasıl üzüldüğünden ve onu eve götürmek istediğinden bahsetti. Konuşmak için.

Öfkem giderek artarken dinledim, her kelimeyle ağrıyan kaslarım gerildi.

"Tucker sarhoştı, ama ben çok geç olana kadar ne kadar sarhoş olduğunu fark etmedim. Beni eve götürmek yerine buraya getirdi. Kullanılmaktan bıktığını söyledi. Sonra kamyonu kenara çekti ve ödeme zamanımın geldiğini söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, kalbim göğsümde çekiç gibi çarpıyordu.

"Tanrım, bu çok aşağılayıcı," dedi, başını üzüntüyle sallayarak. "Benimle seks yapmak istedi, ama ben hayır dedim. O da hayır cevabını kabul etmedi. Hiçbir şey olmadı," diye ekledi çabucak, boğuk bir ses çıkarken. "Ona tokat attım, bu onu biraz ayıltı. Kamyonetten inmemi söyledi. Ben de indim."

Evim önümüzde belirdi. Garaja girdim, motoru kapattım ve direksiyonu kavradım.

"Hiçbir şey olmadı mı?" diye sordum, sesim taş gibi sert. "O... yapmadı mı?"

"Çünkü yemin ederim Emery, sana zarar verdiyse..."

"Bana zarar vermedi, söz veriyorum. Zaten hepsi benim hatam..."

"*Senin suçun değil,*" dedim, neredeyse bağırarak. "Senin suçun değil."

Bu gece olan hiçbir şey senin suçun değil."

Emery başını salladı, ama bana inandığını sanmıyorum. Tucker'ın ona zorla sahip olmamasına sevindim, ama ben yanında olsaydım o duruma düşmezdi.

Arabadan indim ve onun tarafına geçtim. Kolumu ona doladım ve karanlık evin içinden geçerek, masa lambamın sarı ışığıyla aydınlatılmış çatı katıma çıkan merdivenleri çıktık.

"Seni ısıtmalıyız," dedim. "Burada bekle."

Banyomda ışığı açtım. Floresan ışığı, banyonun sadeliğini ortaya çıkardı, ama en azından temizdi. Duşu açtım ve Emery'nin titreyerek beklediği yatak odama koştum.

Şifonyerimi karıştırıp bir çift ipli pantolon ve eski bir Langdon sweatshirt aldım. Onları temiz bir havluyla birlikte banyo tezgahına koydum, sonra Emery'nin yanına geri döndüm. Ondan battaniyeyi almaya başladım, ama o bileklerimi tuttu. Maskara lekeli ve gözyaşlarıyla kızarmış mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Bu gece beni almaya geldiğinde ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu. "Bana bu battaniyeyi örttüğünde? Düşündüm ki... artık olmam gereken yerdeyim."

Gözlerim kapandı, kalbim sızladı. "Üzgünüm, Emery. Çok üzgünüm."

"Üzülmene gerek yok. O kamyonete hiç binmemeliydim." "Orada olsaydım, binmezdin." İtiraz etmeye başladı ama ben onu banyoya götürürken vazgeçti. "Donuyorsun. Isın, sana çay yapayım, tamam mı?"

Başını salladı ve kapıyı arkasında kapattı.

Adrenalin ve gecenin ham duyguları azalırken ben de yorgunluktan çöktüm. Titreme, benim de sıırılsıklam olduğumu hatırlattı.

ve mutfağa gittim. Eski su ısıtıcısının ısınması çok uzun sürdü. Su yeterince ısındığında nane çayı yaptım ve buharlı bir fincanı çatı katıma götürdüm. Orada kapıyı kapattım ve dönüp Emery'yi masamda gördüm. Yüzü temizlenmişti, ıslak saçları koyu altın şeritler gibi parlıyordu. Benim tişörtüm ona bol geliyordu ve ona ödünç verdiğim pijama pantolonu küçük ayaklarının üzerine sarkıyordu.

Elinde kurumuş bir nergis vardı.

Donakaldım, boğazım sıkıştı ve kalbim onun güzelliği karşısında titredi, çünkü inkar edilemez, yadsınamaz bir gerçek beni sardı — elindeki çiçek kadar açık bir gerçek.

Ben onunum. Her zaman onun oldum.

"Merakımdan sormak istemedim, ama bu, tanıştığımızda okuduğun kitap."

"Evet," dedim boğuk bir sesle. "Bunu hatırlıyor musun?"

"O günün her dakikasını hatırlıyorum, Xander. Her saniyesini."

"Ben de."

"Çünkü bir anlamı vardı, değil mi?" diye sordu, gözleri sevgi ve umutla doluydu, o kadar güzeldi ki ona bakamıyordum.

"Evet, Em," diye fısıldadım. "Her şey demekti."

Emery yumuşak bir gülümsemeyle baktı. Bilerek. Ve o gülümsemeyle, içimdeki mücadele sona erdi. Tüm tereddütlerim, kendimi arkasına sakladığım mantık ve akıl duvarları... hepsi bir anda yıkıldı.

Ondan sonra olan her şey, bir sonraki nefesim kadar kaçınılmazdı.

Çay fincanını masamın üzerine koydum ve o da çiçeği yerine geri koydu. Ben onun omuzlarındaki saçları tararken, o da gözlüğümü çıkarıp çayın yanına koydu. Bir saniye sonra, kollarımın içindeydi. Onu kendime yaklaştırdım ve eğilip alnımı alnına değdirdim, aramızda sadece küçük, sıcak bir boşluk kaldı.

"Merhaba," diye
fısıldadı. "Merhaba,"
diye sertçe cevap
verdim.

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Zorlukla yutkundum. "Emery..."

"İncinmekten korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama bence birbirimize olan duygularımız korkudan daha güçlü. Ve sonra ne olacağını düşünemeyiz." Elleri saçlarıma gitti, parmakları ensemdede dolaştı. "Her şeyin yoluna gireceğine güvenmeliyiz. Çünkü sen ve ben... yedi yıl önce o gün bir şey oldu ve olmamış gibi davranamayız." Dudakları benimkilere yakın bir şekilde gülümsedi. "Biz birbirimize bağlıyız."

Başımı salladım ve geri çekilip gözlerine baktım. "Sana ne olursa, bana da olur."

Emery yarı ağlama yarı gülme gibi bir ses çıkardı, yüzünde saf mutluluk ve arzu vardı — *bana* olan *arzusu*. Bu onu içten dışa aydınlattı. Başımı eğdim, bu ilk dokunuş bir daha asla olmayacaktı, bu yüzden biraz daha uzun süre içimi yakan bu hissin tadını çıkardım, sonra ağzımı onun ağzına yaklaştırdım ve onu öptüm.

Dudaklarımız buluştu ve içimi kaplayan ham bir açlık, gücümü çalmaya çalışırken neredeyse sendeledim. Bu anı sayısız kez hayal etmişim, nasıl hissedeceğini, tadı nasıl olacağını hayal etmişim, ama yine de gerçekliğe hazırlıklı değildim.

Emery'nin yumuşak dudakları, sanki o da aramızdaki bağın yoğunluğundan şok olmuş gibi, hafif bir iniltiyle açıldı. Birbirimizden biraz uzaklaştık, gözlerimiz buluştu, sonra tekrar birbirimize çarptık. Kollarımız sıkılaştı, vücutlarımızı birbirine bastırdı - onun yumuşaklığı benim sertliğime karşı. Dilim ağzına girip tadına bakıp dokunduğunda, önce nazikçe, sonra acıyla inledi. Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk. Bu geceden önce yaşamamız gereken her öpücük bu öpücükte vardı. Kaybettiğimiz zamanı geri kazandık; kaybettiğimiz bağı yeniden kurduk. Sonunda. Nihayet.

Emery yumuşak inlemelerle karşılık verdi, beni içeri aldı, dili benimkiyle dolandı. Yumuşak bir merakla ama aynı zamanda ateşle keşfediyordu. Kaynayan arzu, daha fazlasına dönüşmek istiyordu... ama bu gece değil. Bu gece, bu öpücükle ona her konuda haklı olduğunu gösterecektim. Bu anı, yeniden bir araya gelmemizin sıcaklığı ve

doygunlukla doldurmak. Çünkü öyle oldu. Bu öpücükte sadece yedi yıl ya da yedi hafta değil, ömürler vardı, uykuda bekledikten sonra patlak verdi.

Bu fikir mantıklı gelmiyordu; onun doğruluğunu sadece ihtiyacın gücüyle, bu bir araya gelmenin verdiği büyük rahatlamaıyla ölçebiliyordum. Mantiğa aykırı duygular kafamı karıştırıyordu. Düşüncelerim, bu kıza duyduğum saf arzuya yer açmak için silindi. Onu elde etme, onu koruma ve kendimi ona teslim etme arzusu, hepsi aynı anda.

Tek bildiğim Emery'di ve önemli olan tek şey oydu.

Sonunda geri çekilip ona baktım. Onu içime çektim. Lambamın sarı ışığında yanakları kızarmış, dudakları şişmiş ve dolgunlaşmıştı. Ama gece onu yormuştu.

Gözleri kapanırken gülümsedi ve başını göğsüme yasladı. Kollarımı ona doladım, onu sıkıca sarıp saçlarını okşadım.

"Xander'ım..." diye mırıldandı.

"Hadi," dedim ve alnını öptüm. "Uyumalısın." Onu yatağa götürdüm ve yorganımı üstüne örttüm. "Ben yerde yatacağım."

"Hayatta olmaz," dedi, başı yastığa değdiği anda gözleri kapandı.

Kıkırdadım ve ışığı kapattım, sonra yanına yatağa girdim. Hemen bana uzandı ve ben de onu kendime çektim. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolandı, öyle ki onun nerede bittiği, benim nerede başladığım belli değildi.

O uykuya dalana kadar onu kucakladım — nefesinin derinleşip düzelmesi sadece birkaç dakika sürdü — sonra ben de kendimi bırakıp ona sarıldım.

Birbirimize dolanmış.

Bölüm 23

Emery

Xander'ın kollarında uyandım ve rüya gördüğümü sandım. Beni sıkıca sarıyordu. Koruyucu bir şekilde. Gülümsedim ve ona daha da yaklaştım, öpücüğümüz hala zihnimde canlıydı, beni uyandırıyor, ama şafak sökmüş olamazdı. Gümüş rengi altın ışık yatak odasına düşüyordu. Fırtına dinmişti.

Yanağım Xander'ın göğsüne yaslanmıştı ve ben, dün gece tekrar tekrar oynayan kalp atışlarını dinledim, dün gece tekrar tekrar canlanıyordu.

İki gecenin hikayesi, diye düşündüm. İlk yarısı karanlık, soğuk ve sefil. İkincisi ise sıcak, güvenli ve güzel. Xander'ı öpmek...

Buna hazırlıklı değildim. Ağızımdaki dudakları, dili... Öpücüğünün çekiciliği beni içine çekti. Eve dönmüş gibiydim. Soğukta tek başına dolaşan kayıp parçam sonunda kendini bulmuştu, onunla güvendeydi. Çünkü öpüp dokunmam gereken kişi oydu. Sevmem gereken kişi...

Böyle düşünmemeliydim, ama kendime engel olamadım. On yaşındayken Xander Ford'a aşık olmuşum ve o aşkı yırtıp atmaya çalıştığımda, o aşk geri geldi, olgunlaşmış bir şekilde. Onun için hissettiklerim biraz korkutucu ve çok heyecan vericiydi. Ve o beni o çiçeği tutarken gördüğünde,

yüzünden aynı şeyi hissettiği okunuyordu. O ve ben, kaçınılmazdık.

Sonsuz.

Mükemmel mutluluk beni tekrar uykuya daldırmakla tehdit ediyordu, ama gerçekliğin başka planları vardı. Okul gecesini olmasına rağmen, aileme haber vermeden bütün gece dışarıda kalmıştım. Eğer hemen eve dönmezsem, babam Castle Hill polis departmanındaki bağlantılarını kullanarak arama ekibi gönderecekti.

Oturup etrafa baktım. Xander'ın odası düzenli ve sadeydi, pencerenin altında bir masa, yatakta mavi bir yorgan, kitaplığın üzerinde bir Radiohead posteri vardı. Burada bir süper dahi yaşadığını gösteren hiçbir şey yoktu; duvarda periyodik tablo ya da Stephen Hawking posteri olmasını bekliyordum.

Çünkü sen stereotipler ve önyargılarla dolu bir dünyada yaşıyorsun.

Bu doğrudu, ama daha iyi bir insan olmak için çabalıyordu. Onun için olduğu kadar, kendisi için de.

Pencereye gittim, polis arabası ya da babamın siyah sedanı ve beni kaçırmak için bekleyen Colin'i görmeyi bekliyordum. Ama dışarıda her şey yağmurdan parlıyordu. Sessizdi. Burada, ormanın derinliklerinde, dünyadan uzakta güvendeydim.

Yatağa geri kayarak Xander'a sarıldım — göğsüm onun sıcak sırtına, kolum onu sarmaladı. Onun küçük kaşığına büyük kaşık.

Xander kıpırdadı ve yarı uykulu halde, göğsünde elimi buldu ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi, sonra beni daha sıkı sarıp, neredeyse birbirimize yapıştık. En saf mutlulukla, yüzümü boynunun arkasına gömdüm. Soluk teninde, daha önce fark etmediğim küçük bir ben vardı.

Ama artık biliyorum. Artık onun her şeyini bilebilirim...

Mutluluk beni sardı ve boynunun arkasına bir öpücük kondurdum. Çünkü artık bunu da yapabiliyordum. İstedğim zaman onu öpebiliyordum ve bu, omurgamdan ve bacaklarımın arasından bir ürperti geçirdi.

Aramızda şimdi başka neler olabileceğini düşünerek dudağımı ısırdım. Bana dokunabileceği tüm yollar...

Xander tekrar kıpırdadı ve bana dönmek için yuvarlandı. Beni gördüğünde dudaklarına yayılan gülümseme beni neredeyse ağlatacaktı.

"Bana öyle bakma," dedim burnumu çekerek. "Beni ağlatacaksın, dün gece yeterince ağladım zaten."

Sorumlu hissettiği için gülümsemesi anında kayboldu. Dün geceki sözleri kalbimde yankılandı.

Sana olan, bana da olur.

"Dün gece için kendini suçlamayı bırakmalısın," dedim. "Senin hatan değildi."

"Tucker'ın sana bir şey yapmaya çalışmasından nefret ediyorum. Çok daha kötüsü olabilirdi."

"Ama olmadı." Yaralı elmacık kemiğine dokunmak için elimi uzattım. "Bu onun suçu."

"Ödenmesi gereken küçük bir bedel." Xander boynunu uzatıp dudaklarımı, çenemi, burnumu öptü, sonra beni kendine çekti.

"Demek gerçekten yapıyoruz." Parmağımla tişörtüne bir kalp çizdim. "Şüphelerin olduğunu biliyorum..."

"Sana olan hislerim konusunda değil, Emery. Sadece yıl sonunda olacaklar konusunda."

"Senin benden sıkılacağından daha çok endişeleniyorum." "Sıkılmak mı? *Senden mi?*"

"Evet," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Benim senin kadar zeki olmadığımı fark etmiş olabilirsin."

O uzun bir iç çekişle "Çok az kişi benim kadar zeki" dedi.

Ben burnumu çektim ve ona hafifçe dürttüm. "Ciddiyim."

"Emery, senden nasıl sıkılabiliyim ki? Tanıdığım herkesten daha fazla canlılığa sahipsin. Endişelenmesi gereken benim. Ben hep kafamın içindeyim, sen ise tamamen kalbinle yaşıyorsun."

"Belki de bu yüzden uyumluyuz," dedim. "Yin ve yang gibi."

"Ben bizim birbirine dolanmış parçacıklar olduğumuzu sanıyordum."

Gülümsedim. "Bunu en çok seviyorum, ama bunun için Hallmark kartı bulmak daha zor."

O güldü, sonra ciddileşti. "Ne olursak olalım, bunu mahvetmek istemiyorum."

Çenemi ellerimin üzerine dayadım, ellerim onun göğsündeydi. "Ben de. Ama bu zor olacak. Çünkü... Tanrım, bunu söyleyemiyorum bile."

"Bunu sır olarak saklamalıyız."

Başımı salladım. "Okuldaki saçma sapan akran baskısı yüzünden değil. Ama Tucker veya Delilah aracılığıyla babamın kulağına bu iş gitirse, ikimizin de hayatını çekilmez hale getirir."

"Geçen gün de öyle tehdit etmişti." Xander gözlerimden bir tutam saçımı çekti. "Buradan çıkma şansını mahvetmek istemiyorum."

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. Her şeyi daha iyi hale getiriyorsun."

Onu nazıkçe öptüm ve parmağımı çenesinin üzerinde gezdirdim. O da parmağına bir tutam saçımı doladı ve uzun bir süre öyle kaldık; ben onun göğsüne yaslanmış, birbirimizi küçük dokunuşlarla, küçük bakışlarla içine çekiyorduk. Sanki uzun bir ayrılıktan sonra yeniden tanışıyor muyuz gibi.

"Hey, regattadaki zaferin için seni tebrik etmedim," dedim bir dakika sonra. "Oldukça heyecan verici olmalı."

"İyiydi."

"Sadece iyi mi?"

"Hiçbir yarış zaferi şu anda hissettiğim duygulara yaklaşılamaz."

Yüzümü boynuna gömdüm. "Tanrım, Xander, sana karşı koyamıyorum."

O güldü ve sonra aşağıdan yüksek bir *patlama sesi* geldi. İkimiz de birden oturduğumuz yerden fırladık.

"Babam," dedi neredeyse özür dilercesine ve yataktan kalktı. "Kahvaltı hazırlamayı çok sever."

"Ya beni burada yakalarsa...?"

"Umursamayacak. Aslında çok sevinecek ve bir sürü uygunsuz şaka yapacak."

"Onu şimdiden sevdim. Onunla tanışabilir miyim?"

"Sanmıyorum..." Xander durdu. "Aslında, evet. Onunla tanışmalısın. Çünkü utanmamalıyım."

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Utanmamalısın."

Elbisem ve paltom hala sırlıslıklamdı, bu yüzden Xander'ın Langdon sweatshirt'ünü ve pijama pantolonunu giymek zorunda kaldım. Islak giysilerim ve topuklu ayakkabılarım için bana bir plastik torba buldu ve sonra aşağı indik.

Fords'ların küçük mutfağında, Xander'ın babası buzdolabından domuz pastırması ve yumurtaları çıkarırken mırıldanıyordu. Tim Burton'ın saçlarına benzeyen koyu renkli, ama grileşmiş ve her tarafa dağılmış saçları vardı ve mavi pijamalarının üzerine bordo renkli bir bornoz giymişti.

"Merhaba baba," dedi Xander girişte, elimi tutarak. "Sana birini tanıtmak istiyorum."

"Hm?" Dr. Ford döndü ve bir an bana baktı, Xander'ınki gibi mavi gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Sonra keskin hatlı yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Peki, bu sevimli genç bayan kim?"

"Emery, bu benim babam, Dr. Russell Ford. Baba, bu Emery Wallace." Xander'ın yüzü kızardı. "O, şey... o..."

"Onun kız arkadaşıyım," diye patladım ve sonra irkildim. Sözler havada asılı kaldı ve geri almak için çok geçti, bu yüzden deli gibi kekelemeye başladım. "Yani... başka kimseyle çıkmıyoruz, değil mi? Başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum... ama belki de çok erken...?"

Xander bana baktı; gülümsemesi önceki gibiydi—o kadar dokunaklı ve mutluydu ki, ağlamak istedim. Aramızda bir anlayış geçti. Sadece bir öpücük, bir gece olabilir, ama o öpücük yedi yılın sonucuydu ve ikimiz de bir saniye daha boşa harcamak istemiyorduk.

"Evet," dedi. "O benim kız arkadaşım."

Ben onun kız arkadaşıyım. Tucker'la olduğumdan çok farklı bir duyguydu. Çünkü olması gereken bu duyguydu.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Emery." Dr. Ford elini uzatıp benimle tokalaşmak istedi, eli sanki üşümüş gibi titriyordu. Xander'ın yanımda gerginleştiğini hissettim, babası ise korkuyla bakıyordu. Elini geri çekmeye başladı, ama ben daha hızlıydım.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Dr. Ford," dedim ve elini iki elimle tuttum. "Xander bana sizden çok bahsetti."

"Öyle mi?" Odanın gerginliği azalırken yüzü güldü. "Umarım sadece iyi şeyler söylemiştir. Ve lütfen bana Russell deyin."

"Bana birleşik teori üzerinde çalıştığınızı ve çözüme çok yaklaştığınızı söyledi," dedim, sanki ilk kez bir ana dil konuşanla yabancı dil deniyormuş gibi, biraz garip bir şekilde.

"Olabilir, olabilir," dedi Russell, kahvaltı hazırlıklarına devam ederek. "Fizikle ilgileniyor musun, genç bayan?"

Oğlunuzun fiziksel mükemmelliğiyle ilgileniyorum, diye düşündüm ve kıkırdamayı bastırdım. "Bence çok ilginç, ama anlamayı umut edemem."

"Ah, şimdiden gerçek bir fizikçi gibi konuşuyorsun! Kimsenin kuantum mekaniğini anlamadığını söyleyen büyük Richard Feynman'dı." Gözlerinde yaramaz bir parıltı belirdi. "Sanırım 'Fizik seks gibidir: Elbette, bazı pratik sonuçlar verebilir, ama bunu bu yüzden yapmıyoruz' diyen de Feynman'dı. Değil mi, evlat?"

"Tanrım, baba," dedi Xander utanarak, ben ise gülmekten titriyordum. Russell sırtıttı. "Benim keşfettiğimden daha iyisini keşfetmiş olabilirsin, Bayan

Emery, oğlumu utandırmanın çok kolay olduğunu keşfetmiş olabilirsiniz." Titreyen elini uzattı ve Xander'ın yanağını sevgiyle okşadı, ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Bu morluk da ne?"

"Kürek kazası," dedi Xander çabucak. "Baba, Emery'yi eve götürmem lazım. Okul var."

"Peki. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Emery." "Ben de, Dr. *Ford—Russell*."

Garaja gittik ve arabada Xander'ın yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Titreme yeni başladı. Bu, Parkinson ve Alzheimer'ın birleşimi gibi bir hastalık olan Lewy cisimciği demansının bir belirtisi."

"Çok üzüldüm, Xander," dedim, elini tutup parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçirdim. "Baban harika bir insan. Ona aşık olmak sadece bir dakika sürdü." Nazikçe gülümsedim. "Ailenizde genetik olmalı."

Xander elimin içini öptü. "Teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Ama *benim* babam ise..." Kendimi salladım. "Savaşa girmek üzereyim. Evime varmadan önce takviye çağırmam gerekiyor."

Telefonumu çıkardım — ebeveynlerimden gelen tüm mesajlar ve cevapsız aramalar yüzünden midem düğümlenmişti — ve Harper'ı aradım.

"Emery," dedi uykulu bir sesle. "Saat çok erken." "Harper, yardımına ihtiyacım var."

Ona dün gece olanları kısaca anlattım ve ailem ararsa beni koruyup korumayacağını sordum.

"Tabii ki, yaparım. Tucker, o pislik," diye bağırdı. "Tanrım, Em, dün gece aramanı kaçırdığım için üzgünüm. İyi misin?"

Xander'a baktım. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Tanrıya şükür. Evet, gülümsediğini *duyabiliyorum*. Xander'a selamımı söyle, sana söylemiştim, sonunda kafasını kışından çıkardığı için onunla gurur duyduğumu söyle."

Gülümsedim. "Söylüyorum. Teşekkürler, Harper." Telefonu kapattım. "Her şeyi duydun mu?"

Xander güldü. "Net ve açık."

Güneş tamamen doğmuşken mahallemize vardık. Xander arabayı evimden görünmeyecek şekilde sokakta durdurdu.

"İyi olacak mısın?" diye sordu. "Çünkü güvenli değilse seni oraya çıkaramam."

"İyi olacağım. Kendimi savunmam gerek, her seferinde sadece küçük bir adım olsa bile."

"Bu, çoğu insanın kendisi için yaptığından daha fazlası," dedi Xander. "Sen sandığından daha cesursun."

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "*Bunu* duymaya ihtiyacım vardı."

Eğildi, elini son dersimizde olduğu gibi yanağıma koydu ve beni öptü. Oturduğum için mutluydum, çünkü dün gece olduğu gibi, öpücüğü dizlerimi titretti. Sıcak tenindeki sabunun kokusu, temiz ve güzel tadı ile karışıyordu. Zaten olan bir şeyi nasıl bu kadar çok isteyebileceğimi bilmiyordum, ama Xander'ı öpmek bana öyle hissettiriyordu. Oradaydım, öpüyordum ve öpülüyordum, ama yine de yetmiyordu.

"Beni sonra ara," dedi.

"Ararım."

Ceketimi, ayakkabılarımı ve mahvolmuş elbisemi taşıyan çantayı aldım ve çıplak ayakla, Xander'ın kıyafetleriyle uzun yolu yürüyerek eve gittim.

İçeride, annemle babam mutfak adasında, ikisi de pijamalarıyla, babam telefonuyla konuşuyordu.

"Bekleyin memur bey. Kızım evde. Teşekkürler."

Telefonunu tezgahın üzerine koydu ve bana buz gibi bir bakış attı, annem ise rahatlamış bir şekilde gözlerini kapattı.

Babam kollarını kavuşturdu. "Ee?"

"*Grayson*," diye bağırdı annem. Bana döndü. "İyi misin?" "İyiyim anne."

Bulanık bakışları beni süzdü ve sonra Xander'ın sweatshirt'üne odaklandı. Sweatshirt'in üzerinde Langdon School, Bethesda, Maryland yazıyordu ve ortasında okulun amblemi, bir dağın arkasından doğan güneş vardı.

Kahretsin. Erkek kıyafetleri giymek için iyi bir mazeretim yoktu. Gerginliğim arttı ve düşünmem zorlaştı.

"Neredeydin?" diye sordu babam.

"Arkadaşım Harper'ın evinde."

"Hangi Harper?"

"Yeni bir arkadaşım. Tucker beni muson yağmurunun ortasında ıssız bir yolda bırakınca dün gece beni evine aldı."

Annemin eli boğazına gitti. "Ne yaptı?"

"Seçim partisi bittikten sonra Tucker beni ıssız bir yere götürdü, benimle seks yapmaya çalıştı ve ben hayır deyince beni kamyonetinden attı."

Ailem bana çelişkili ifadelerle baktı; annem dehşete kapılmış, babam ise şaşkın ve kararsızdı.

"Neden buraya gelmedin?" diye sordu.

"Çünkü gelmek istemedim," dedim, dudağım titriyordu. "Arkadaşımanın yanında olmam gerekiyordu."

"Arayabilirdin ya da bir mesajına cevap verebilirdin."

"Çok üzgündüm, tamam mı? Artık ayrıldık, bu yüzden Tucker hakkında bir daha konuşmak istemiyorum."

Birbirlerine baktılar, annem babama öfkeyle baktı. "Peki ya bu Harper'ı ararsam?" dedi.

"Tanrı aşkına Grayson," diye tısladı annem. "Emery artık evde güvende. Başka ne önemli olabilir ki?"

Babam konuyu kapatacak gibi görünüyordu; kurtulduğumu sandım... ama sonra sıra benim kıyafetime geldi. "Ne giyiyorsun sen?"

"Harper'ın bir erkek kardeşi var," aptalca patladım, ama sonra acı içime çöktü ve bana cesaret verdi. "Senin umurunda olan bu mu, baba? Tucker beni dondurucu yağmurda bırakıp..." Dişlerimi sıktım. Ağlamayacaktım. *Ağlamayacaktım*. "Ama bu kadar önemliyse Harper'ı ara. Hadi. Sana numarasını vereceğim."

Hayatımda ilk kez babamın bakışlarına doğrudan karşılık verdim. Kusacak gibi hissediyordum, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

"Tanrı aşkına, onu rahat bırak," diye fısıldadı annem.

"Peki," dedi babam, hayatımın en uzun anından sonra. "Ama konuşmamız gereken başka bir konu var, Emery. Yani, matematik ara sınavında nasıl C- eksi aldığın."

Nefesimi rahatlattım, kasılmış midemi gevşettim, ama öfkem hala içimde kaynıyordu ve düşündüğümden çok daha fazlaydı. Yılların birikmiş öfkesi ve dikkatli olmazsam hepsi bir anda patlayacaktı.

"Özel öğretmenimi kovmamı sen sağladın, hatırladın mı?" diye bağırdım. "Onu evden kovdun, *hatırladın mı?*"

"Ses tonuna dikkat et, genç bayan," dedi babam. "O sana haftalarca 'ders verdi'. En azından matematiğin temel kavramlarını anlamış olman gerekirdi."

"Sana söyledim, kafam almıyor. Bu benim iyi olduğum ya da tutkulu olduğum bir şey değil. Ben tasarım yapmak istiyorum..."

"Tek görevin iyi notlar almak. Brown'a kabul edilmen buna bağlı. Ama hala zorlanıyorsan, balo komitesi gibi gereksiz saçmalıkları bırakman gerek."

"Hayır!" diye bağırdım, kendi sesimin yüksekliğine şaşırarak. "Bunu yapmayacağım. Dansı bırakırım, ama balo için bir tema bulmak için çok çalışıyorum ve çok fazla fikrim var..."

"Balo komitesi, Ivy League okullarını etkileyecek bir şey değil." Telefonuna uzandı ve dönüp gitmek üzereydi. Odadan çıkacaktı ve bu da konunun sonu olacaktı. Sinir ve öfke damarlarımdan akıyordu, ama aptalca gözyaşları gözlerime doldu. Düşüncelerim, onunla yüzleştiğimde her zaman olduğu gibi karışmıştı ve onları dile getiremiyordum.

"Bu mantıklı geliyor," dedi annem aniden.

İkimiz de durup ona baktık. İpek bornozunun kolunu düzeltti.

"Eğer bir şeyi bırakması *gerekliyse*, dansı bırakabilir. Sen balo komitesi görevine devam edebilirsin, Emery."

Göğsümde bir rahatlama ve umut balonu şişti. "Gerçekten mi?" Babam sinirlendi. "Bir dakika, dur bakalım..."

"Yakında Yönetim Kurulu ile bütçe toplantınız var, değil mi?" diye sordu annem. "Balo komitesinde ani bir liderlik değişikliği onlara pek hoş gelmez. Ayrıca, bir Wallace'ın aniden istifa etmesi pek profesyonelce olmaz."

Başımı salladım ama konuşmaya cesaret edemedim.

Annem babama, benim okulda yaptığım gibi, emir veren bir bakış attı, sonra kahve fincanıyla tabureden indi.

"O zaman karar verildi," dedi. "Eve sağ salim geldiğine ve arkadaşın *Harper*'ın sana bu kadar yardım ettiğine sevindim. Ama bir dahaki sefere, bütün gece dışarıda kalacaksan en azından bir mesaj at."

Babam ve ben, bizi buz gibi bir sessizlik içinde bırakarak dışarı çıkan annemi izledik. Sonra bana döndü, sesi her zamanki gibi düz bir tondaydı. "Burada sorunun çözüldüğünü düşünmek hata olur. Matematik notunu düzelt, Emery, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Gitmeye başladı ama kendimi tutamayıp, "Tucker'dan ayrıldığım için benim için üzölmüyor musun? Birlikte olduğumuzda ne kadar mutlu olduğunu biliyorum." dedim.

Aman Tanrım...

Bunu söylediğime inanamıyordum — Hills'lerin ona ne kadar yararlı olduğuna dair imalar, geniş ve tertemiz mutfağımızda yüksek sesle ve net bir şekilde yankılanıyordu.

Ama babam korkutucu bir şekilde gerçekçiydi.

"Tucker'ın babası yeniden seçilme yarışını kaybetti. O bir kaybeden. Biz kaybedenlerle ilişki kurmayız." Gitmeye başladı, sonra durdu, bakışları ödünç aldığım sweatshirt'e belirgin bir şekilde düştü. "Ve Emery, Tucker'dan ayrılmanın tek nedeninin toplumda düşük statüye sahip biriyle birlikte olmak olduğunu duyarsam, balo komitesi ayrıcalıklarını iptal ederim. Anlaşıldı mı?"

Sessizce başımı salladım. O gittikten sonra, bacaklarım titreyerek adaya yaslandım, sonra kapıdan gelen bir sesle neredeyse ödüm patladı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Jack, soluk siyah tişört ve siyah eşofman altı giymiş, mutfağın girişinde duruyordu.

"Ne nasıl hissettiriyor?" diye sordum donuk bir sesle. "Munster'lara karşı çıkmak."

"Oldukça kötü," dedim. "Ama aynı zamanda biraz da iyi. En azından annem beni savundu."

"Buna alışma," dedi Jack, duvardan kendini iterek. "O her zaman sonunda pes eder. Grant'e sor. Oh, doğru ya," dedi

acı bir şekilde. "Soramayız."

"Bu ne demek, Jack? *Jack...*?" Ama o
çoktan uzaklaşmıştı.

Bölüm 24

Xander

Kürek sezonu bahara kadar askıya alınmıştı, ama bu gevşeyebileceğimiz anlamına gelmiyordu. Koç Daniels, sürekli ağırlık antrenmanı ve ergometrede uzun saatler geçirmeyi içeren zorlu bir program hazırladı.

Pazartesi öğleden sonra derslerimi bitirip Akademi spor salonuna gittim. İçeride erkek jimnastikçiler antrenman yapıyor, atlama beygirine biniyor ve minderde çılgın taklalar atıyorlardı. Gideon Foster barfiks çubuğundaydı, Declan McConnell ise halkalardaydı.

Ağırlık odasında, Tucker'ın banklar ve halter rafları arasında curl yaptığını gördüm.

Çenem sıkıldı. Şiddet yanlısı bir insan değildim, ama Emery yol kenarında karanlıkta titreyerek bırakılmıştı ve bu kesinlikle kabul edilemezdi.

Tucker'a doğru yürüdüm ve omzuna dokundum. "Hill. Konuşmamız lazım."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok, Ford," dedi, her hammer curl hareketinde homurdanarak.

"Sana söyleyeceklerim var."

Dambıllarını yere bıraktı ve döndü, sonra geri atladı ve yüzümün bir santim uzağında, kollarım yanımda, hareketsiz durduğumu gördü.

"Tanrım! Ne oluyor?"

"Onu terk ettin," dedim, sesim ölümcül bir sakinlikteydi. "Onu yağmur altında bıraktın."

Bir anlığına, Tucker'ın yüzünde pişmanlık belirdi. Rhett ve Orion yaklaşırken etrafına bakındı. Sonra alaycı bir şekilde gülümsedi. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan geri çekil, Ford."

Geri dönüyormuş gibi yaptı ama ben bu numaranın farkındaydım ve bu sefer hazırdım. Tucker sağ yumruğunu sallayarak bana doğru döndü. Ben yumruğu kaçırdım ve sol dirseğimi hızlıca kaldırarak burnuna tam isabet ettirdim.

Tucker sendeledi, ellerinin altından kan sızarken geriye doğru sendeledi. Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Sanırım burnumu kırdın."

"Fiziksel bir çatışma istememiştim," dedim. "Ama hesaplaşma olması gerekiyor."

"Ne?" Yere bir yığın kan tükürdü. "O gece sarhoştum. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Hafızanı tazeleyeyim," dedim, gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Şiddetli bir yağmur yağıyordu ve sen onu ıssız bir yolda terk ettin."

O burun kıvırdı. "Ne olmuş yani? Onun şerefini korumak için mi buradasın?" "Evet."

"Sana düello teklif ediyor," dedi Rhett, Tucker'ın yanından alaycı bir şekilde. "*Hamilton*'ı bir kez fazla mı izledin?"

"Kapa çeneni, Rhett," diye araya girdi Orion.

Tucker bana öfkeyle baktı. "Oldukça cesur bir hamle, Ford. Seni şu anda tekmelediğimi biliyorsun."

"Boy ve kilo farkımız ve senin şiddet eğilimin göz önüne alındığında, bu mümkün," dedim. "Yine de, vicdanım elvermez, bu kadar karakteri düşük biriyle takım arkadaşı olarak kalamam."

"Karakterden yoksun." Rhett güldü. "Bu adam kendini ne sanıyor?"

"Kapa çeneni dedim, Calloway," dedi Orion sağımdan.

Tucker ne demek istediğimi anladı. "Sorun yok, Rhett. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Rhett geri çekildi ve Orion eğildi. "Senin arkanı kolluyorum," dedi ve birkaç adım uzaklaşıp kollarını kavuşturarak bizi izlemeye başladı.

"Bu yüzden takımdan ayrılacak mısın?" Tucker, yalnız kaldığımızda spor havlusunu burnuna tutarak sordu. "Aptal olma. Regattaları süpürmeye hazırız."

Omuz silktim. "Umurumda değil."

"Hadi oradan. Rhett hiç bu kadar iyi olmamıştı ve sen de şimdiye kadarki en iyi kürekçimizsin. Sen bunu seviyorsun." Başını eğdi. "Ama onu daha çok seviyorsun, öyle mi?"

Yutkundum ama Tucker pes edene kadar acımasız göz teması kurmaya devam ettim.

"Tamam. Haklısın. Ben batırdım. Babam seçimleri kaybetti ve Emery'nin babası da aynı saatte bize sırtını döndü. Grayson Wallace küçük bir sansar gibi görünüyor, ama bu eyalette çok nüfuzlu. Hem de çok. Sinirliydim ve sarhoştum, öfkemi ondan çıkardım."

"Ona istemediği bir şeyi yapmaya zorladın," dedim sertçe.

"Ona zorla yapmadım, yemin ederim. O hayır dedi ve ben geri çekildim."

"Önce o sana tokat attı." Kanayan burnuna başımı salladım. "Bir kalıp seziyorum."

"Lanet olsun, *geri çekildim*. Ama onu yağmurda bırakmamalıydım." Elindeki kanlı havluya baktı. "O iyi mi?"

Bir kez başımı salladım.

Tucker daha fazla konuşmamı bekledi. "Ee? Artık aramız iyi mi? Temiz bir sayfa mı açıyoruz?"

"İşleri düzeltmen gereken kişi ben değilim."

Bakışları sertleşti. "Bana küstahlık yapma, Ford. Ateşkes ilan ediyorum. Kabul et ya da etme, ama ikinci kez teklif etmeyeceğim."

"Ondan özür dile yoksa takımdan ayrılırım." Kaşlarımı kaldırdım. "İkinci kez teklif etmeyeceğim."

"Siktir," diye homurdandı Tucker. "Tamam, ona özür dileyeceğim. Mutlu mu oldun?"

"Hayır, ama bu bir başlangıç."

Tucker şişmiş burnuna havluyla dokundu. "Tanrım, Ford," dedi isteksizce gülerek. "Cesaretin var, bunu kabul ediyorum. Ama sana bir tavsiye verebilir miyim? Kendine dikkat et. Babası iyi bir adam değil."

"Bunun farkındayım."

"Ciddiyim," dedi Tucker. "Senin düşündüğün kadar kötü değil, çok daha kötüsü..."

Ana spor salonundan gelen tüyler ürpertici bir çığlık aniden havayı doldurdu. Tucker ve ben donakaldık, sonra ağırlık odasındaki herkes içeri koştu, orada bir kalabalık yatay barın altındaki minderler etrafında toplanmıştı. Biri inliyor ve saf acıdan garip, hıçkırık gibi sesler çıkarıyordu. Declan McConnell gruptan ayrılıp yakındaki bir çöp kutusuna kusmaya başladı.

"Gideon," diye mırıldandı Tucker ve kalabalığın arasından geçerek ilerledi, sonra aniden durdu. "Tanrı aşkına, biri ambulans çağırsın!"

Benim de midem bulanmaya başladı. Gideon Foster matın üzerindeydi, ölümcül derecede solgun ve ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Oturmuş, iki avucunu yere dayamış, şok içinde gözlerini kocaman açmış, dizinden doksan derece bükülmüş ve vücudundan müstehcen bir şekilde dışarı çıkıntı yapan sağ bacağına bakıyordu.

Jimnastik koçu ve antrenörler koşarak geldiler ve okul güvenliği geri kalanımızı uzaklaştırdı. Park yerinden sirenler çalmaya başlayınca spor salonundan dışarı çıkarıldık.

"Zavallı herif," dedi Orion yanımdan. "Dünya Şampiyonası'na, sonra da muhtemelen Olimpiyatlar'a gitmeye hazırlanıyordu. Sanırım artık yok."

"Castle Hill Akademisi işte böyle," dedi solumdaki bir adam. "Seni çiğner ve tükürür."

"Evet," diye onayladı Orion. "Önce şenlik ateşinde Jack Wallace, bugün de Gideon." Dönüp bana sert bir bakış attı. "Şimdi bekleyeceğiz."

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Neyi?"

"Üçüncü vuruş."

Bölüm III

Azim ve her şeyden önce kendimize güvenmeliyiz. Bir şey için yetenekli olduğumuza ve bu şeyi ne pahasına olursa olsun elde etmemiz gerektiğine inanmalıyız.

—Marie Curie

Bölüm 25

Xander

Aralık

"Xander, cevap ver. Xander." "Hm?"

Gözlerimi kırıpıştırarak, öğleden sonra Emery ile lofthumun loş ve sessiz ortamında baş başa kalacağım anı ipe çekerek geçirdiğim dersin floresan ışıklı sert ortamına geri döndüm. Matematik ve Fizik Kulübü'nün altı üyesi, beni bekleyerek bana bakıyordu.

Dean ve Harper eğlenerek birbirlerine baktılar. Okulda Emery ve benim hakkımda kimse bir şey bilmemeliydi, ama onlar benim en iyi arkadaşlarımdı ve daha önce hiç en iyi arkadaşlarım olmamıştı. Ya da kız arkadaşım. Tucker Hill ile yaşadığım fiziksel çatışmalar dışında, küçük deneyimim oldukça iyi gidiyordu.

"Yıllık Noel partimizi düzenlemeyi tekrar düşündün mü diye soruyordum," dedi başkanımız Kevin Huang. "Küstahlık etmek istemem, ama bu, babanla tanışmak için en iyi fırsat olabilir."

Jasper Reed, başkan yardımcımız Elena Clark ve Harper ve benim gibi yeni gelenlerden biri olan Micah West hevesle başlarını salladılar.

"Gerçekten büyük bir onur olur," dedi Jasper, her zamanki sert ve resmi tavrıyla.

"*Scientific American* dergimin sayısını imzalaması için can atıyorum," dedi Elena.

"Onunla tanışmak istemeniz onu çok duygulandıracaktır," dedim yavaşça. "Ama bunun için hazır olup olmadığını görmem gerek."

Babamın hastalığı, en güzel günlerimin ışığını çalan, peşimden ayrılmayan bir gölge gibiydi. Ona verdikleri ilaç, sızıntı yapan bir barajı kapatmak için kullanılan macun gibi

—demansının ilerlemesini durduruyordu, ama Dr. Mandel bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini söylemişti.

O hala hayattayken onu kaybedeceğim.

"Konuyu zorlamayalım," dedi Dean, toplantının ve konunun kapandığını belirtmek için ayağa kalkarak. "Haftaya görüşürüz."

Dean, Harper ve ben hariç herkes odadan çıktı.

"O nasıl?" diye sordu Dean, telefonunu kontrol edip arka cebine koymadan önce.

"Dayanıyor," dedim. "Hâlâ teorisi üzerinde çalışıyor ve hâlâ piyano çalabiliyor. Son zamanlarda iyi günler geçiriyor. Bunun bir anlamı olduğunu düşünmek zorundayım."

"Kesinlikle," dedi Harper. "Ve baskı yapma, tamam mı? Partiyi senin evinde yapmak olmazsa, başka bir alternatif buluruz."

"Teşekkürler, ama belki de partiyi ben düzenlemeliyim. Bu, babamın son şansı olabilir..."

Başarılarını hatırlamak için. Onu takdir eden insanlarla tanışmak için. Son bir kez güzel bir Noel geçirmek için...

Son düşünce, Tucker'ın yapabileceğinden daha fazla beni etkiledi. Sırt çantamı omuzladım. "Bu öğleden sonra ona soracağım."

Kulüp toplantılarımız her çarşamba son zil çaldıktan sonra birkaç saat sürerdi; üçümüz boş bir koridora çıktık. Dışarıda, gri gökyüzünün altında, Akademi'nin yürüyüş yolları boyunca kar yığınları birikmişti. Harper kahverengi buklelerinin üzerine örgü bere taktı, Dean ve ben de paltolarımızı giydik. Arkadaşlarım sessizdi, ağır anın etkisinden kurtulmam için bana zaman tanıdılar.

"Emery ile işler nasıl gidiyor?" diye sordu Harper sonunda. "Bana senin hakkında harika şeyler anlattı. Erkek arkadaşlık işini gerçekten çok iyi yapıyorsun."

"Bunu duymak güzel," dedim, gülümsememi saklayamadan.

İki arkadaşım da öğrenci otoparkına doğru yürürken bana bekleyen bakışlar attılar.

"Ee?" dedi Dean, kaşlarını oynatarak. "Senin tarafta durumlar nasıl? Uzun zamandır en iyi dostumla erkek erkeğe konuşma fırsatı bulamadım."

Harper gözlerini devirdi.

Ben güldüm. "Her şey yolunda. Aslında mükemmel, ama..."

"Kimseye söyleyememen ve insanların seni görebileceği yerlere gidememen dışında," diye tamamladı Harper.

"Evet, o."

"Babası tam bir baş belası," dedi Dean. "Ama birkaç ay sonra on sekiz yaşına girecek ve ona sonsuza kadar defolup gitmesini söyleyebilecek."

Harper'a hızlıca bir bakış attım ve o da bana anlayışla kısa bir baş salladı. Emery'nin ailesinden kaçmak için acil bir önlem olarak onunla evlenmeye yemin ettiğimi Dean'e söylememiştim. Bu söz garip bir şekilde hassas geliyordu. Yanlış bir şekilde ele alınırsa, aramızdaki bağı bozacağından korktuğum için, zihnimde bile bu konuyu hiç açmadım.

"Noel hediyeleri ne olacak?" diye sordu Dean. "Geçen yıl kulüp için beyaz fil hediye oyunu oynamıştık. Sonunda şarkı söyleyen bir balık duvar süsüyle kalmış olsam da, çok eğlenceliydi."

Buick'ime vardığımızda gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor. Hediyelerden bahsetmişken, Emery için bir şey seçmem lazım. O gelmeden önce bir saatim var."

Babasının onu rahat bırakması için, Emery'nin matematik dersinden geçmesine gizlice yardım etmeye devam ediyordum, ama artık o denklemleri bırakıp sohbet etmek istemiyordu, biz de birbirimizden uzak durmaya çalışıyorduk. Birlikte yatmamıştık, bu en azından o on sekiz yaşına girene kadar ve eğer/ne zaman isterse, gelecekte bizi bekliyordu. Ben sadece onunla birlikte olmak, onun ışığını içime çekmekten memnundum.

"Hediye seçmene yardım edeyim mi?" diye sordu Harper. "Emery'nin senin evine gelmesi için tanık olana kadar bir saatim var."

Dean güldü. "Ne karmaşık bir yalan ağı. Seve seve yardım ederdim ama ne yazık ki başka planlarım var." Omzuma hafifçe vurdu. "Erkekler arası sohbetimizi bira içerek başka bir zamana bırakmak zorundayız."

"Sabırsızlanıyorum," dedim ciddi bir ifadeyle. Güldük ve arkadaşşıma veda etmek için sarıldım, sonra Harper'a döndüm. "Gidelim mi?"

Bizi, gerçek bir yerden çok bir film setine benzeyen küçük Castle Hill köyüne götürdüm. Köyün ana caddesi, dükkanlar, restoranlar, butikler ve Whole Foods'a benzeyen bir marketle doluydu. Son zamanlarda yağan kar ve Noel süslemeleriyle, küçük bir kasabanın tatil neşesini yansıtan bir kartpostal gibi görünüyordu.

Noel ağacı satış yerinin arkasındaki park yerine arabayı park ederken Harper aniden "Dean tuhaf davranıyor" dedi.

"Nasıl yani?"

"Son zamanlarda çok gergin. Hatta manik. Fark etmedin mi?"

Kaşlarımı çattım ve motoru kapattım. "Hayır. Ama dediği gibi, son zamanlarda onu pek görmedim."

"O da var," dedi. "Her zaman 'başka planları' var ve telefonuyla çok zaman geçiriyor. Eskiden neredeyse hiç eline almazdı, şimdi sürekli elinde."

Suçluluk duygusu mideme ağır bir taş gibi çöktü. "Emery ile o kadar meşguldüm ki, ona dikkat etmedim. Belki de final sınavları yüzünden streslidir?"

"Belki," dedi Harper, gözleri ileriye bakarak. "İçimde kötü bir his var." "Şimdi benim de var. O çok gizemli biri," dedim. "En iyi arkadaşlarımdan biri arkadaşlarımdan biri, ama ben hiç evine gitmedim. Ailesinden veya ev hayatından hiç bahsetmedi."

"Ben de. Ama onun çok baskı altında olduğunu hissediyorum."

"Gerçekten mi? Ama o..."

"Bender mı?" Harper kaşlarını kaldırdı. "Sen de öylesin. Ben de öyleyim. Bu okulun, bu lanet olası kasabanın sana, kutsal koridorlarında yürümeye layık biri olman için uyguladığı baskıyı hissetmiyor musun?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim, ama benim üzerimdeki baskı farklıydı. Babamın mirasını kurtarmak için onun izinden MIT'ye gitmek ve hastalığı onu büyük yapan her şeyi yok etse bile unutulmamasını sağlamak.

Ama Harper'ın sözleri Dean için beni korkutuyordu. "Sen ve o...?"

"Hayır," dedi. "Sadece arkadaşız. Ve bana karşı da sana karşı olduğu gibi hem açık hem de tamamen kapalı davranıyor." Aniden acil bir şekilde bana döndü. "Babanla yeterince uğraşman olduğunu biliyorum, ama onunla konuşabilir misin? O 'erkeksi sohbeti' yap, ama gerçekten."

"Tabii ki," dedim. "Eğer yapabilseydim, arabayı döndürüp hemen yapardım. Bunu halledeceğim, söz veriyorum."

"Teşekkürler. Daha neşeli bir konuya geçelim: Hayatının aşkına Noel hediyesi almamız gerekiyor. Hadi yapalım şunu."

Dalga geçiyordu, ama onu düzeltmeye zahmet etmedim. Sıcaklık beni sardı ve soğuk korkuyu biraz olsun uzaklaştırdı. Emery'nin uzmanlığı buydu: her şeyi güzelleştirmek. En kötü durumlarda bile umutlu hissettirmek.

Peki altı ay sonra ne olacak...?

Bu düşünceyi kafamdan silip attım ve Harper'ı takip ederek bir mağazaya girdim. "Bütçen ne kadar?" diye sordu butikte, Murano cam parçaları, süs eşyaları, kartlar ve mücevherlerin Murano cam eşyalar, süs eşyaları, kartlar ve mücevherlerin bulunduğu reyonlarda dolaşırken sordu. "Ailesinin milyarlarca doları var, bu yüzden onu etkileyecek hiçbir şey yok."

"bunu pahalı" dedi dedi. "Ben hedefim düşündüm" "düşünceli bir şekilde dokunmak" istiyorum.

"Alexander, dostum, sen iyi insanlardansın." Harper bir kar küresi aldı ve salladı. "Buna ne dersin?"

Ama benim bakışlarım çoktan bir mücevher tezgahına takılmıştı. Antika yüzükler, kolyeler ve küpeler siyah kadife standlar

ve tepsiler üzerinde sergileniyordu.

Harper eğilip yanıma baktı. "Nişanlın için yüzük mü alıyorsun?" "*Hayır.*"

Boğazım düğümlendi, ensem yanmaya başladı. "Onu seviyorum beğendim."

Köşeye atılmış gibi duran, çiçek yapraklarına benzeyen kıvrımlarla oyulmuş, kararmış kalp şeklinde bir madalyonu işaret ettim.

"Çok güzel," dedi Harper. "Eşsiz."

Satış görevlisini çağırdım. Vitrinin kilidini açtı ve kolyeyi elime verdi. Yaklaşık 2,5 cm uzunluğunda ve düz olan madalyonu açtım ve ilham bir anda beni vurdu.

"Alacağım."

Harper'ı okulda arabasına bıraktığımda hava kararmaya başlamıştı ve hafif kar yağışı başlamıştı. Eve geldiğimde babam masasında kağıt yığınlarının üzerinde eğilmiş, mutlu bir şekilde çalışıyordu.

"Nasıl gidiyor baba?"

"Her zamanki gibi, oğlum. Sanırım çözmeye çok az kaldı."

"Sadece birkaç faktör mü?" diye sordum, kalbim hızla atmaya başladı.

"Ciddi misin?"

Gülümsedi. "Yüz kadar. Nasıl olduğunu bilirsin." Bana döndü. Dar yüzü zayıflamış, gözleri gölgeliydiler, ama gülümsemesi her zamanki gibi genişti. "Bir adım ileri, iki adım geri... sonsuza kadar."

Hafifçe gülümsedim. Sonsuza doğru geri adım atmak, tam da demansın onu yapmaya zorladığı şeydi.

"Ama bu harika çalışma bile her şey değildir," dedi babam. "Goethe'yi hatırlamalıyız: Tüm teoriler gridir, ama hayat ağacı sonsuza kadar yeşildir."

"Evet, laf açılmışken, Matematik ve Fizik Kulübü her yıl Noel partisi düzenliyor. Buraya yapabiliriz diye düşünüyordum."

"Burada mı?"

Küçük, loş ışıklı, eski mobilyalarla dolu ve her yerde kitap yığınları olan oturma odasına göz gezdirdik. 15 Aralık'tı ve hiçbir yerde Noel'in izi yoktu. Yeşil bir ağaçtan bahsetmek mümkün değildi.

Çenesini ovuşturdu. "Pek neşeli değil, değil mi?"

Utançtan yanaklarım kızardı. "Kahretsin, özür dilerim. Emery ve bahar kürek sezonu için antrenmanlarla o kadar meşguldüm ki..."

"Senin suçun değil, evlat. Haftalardır teoremlerle boğuşup durdum, sana hiç yardım edemedim." Gülümsemesi kayboldu. "Noel, annenin en sevdiği bayramdı. Çok şenlikli hale getirirdi."

"*Ben* şenlikli hale getireceğim," dedim. "Emery'den yardım isteyeceğim. Bu tam da onun uzmanlık alanı. Her şeyi çok güzel hale getirecek ve uygun bir parti yapacağız."

"Harika!" dedi babam. "Arkadaşlarını davet etmek, yemekler, ışıklar ve bir ağaçla ne kadar güzel olmaz mı? Sen ve ben onlar için piyano çalacağız, müzik ve bolca neşe olacak."

"Aynen öyle," dedim sertçe. "Kulüpten herkes seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Ben mi?" Bir an için şaşkın göründü. "Bu... beklenmedik bir şey. Ne kadar güzel. Teşekkürler, Xander."

"Evet." Boğazımı temizledim. "Emery yakında burada olacak. Hemen başlayalım."

"Harika." Gülümsedi ve titreyen elini omzuma koydu. "Gözlerim yorgun. Sanırım biraz kestireceğim. Size biraz mahremiyet vereyim."

Titrek bir nefes aldım. "Teşekkürler, ama onun matematik finalini geçmesi benim için en önemli öncelik."

"Elbette öyle," dedi. "Korunmayı unutma!" "*Baba*."

"Ne?" dedi masumca. "Sadece tutarsızlıklardan korunmak için aksiyomlarını korumanı hatırlatıyorum." Göz kırparak ve sırtarak beni azarladı. "Aklını pisliklerden uzak tut, evlat."

Kıkırdadım ve onun odasına çekilmesini izledim, nasıl aynı anda hem bu kadar mutlu hem de bu kadar üzgün hissedebildiğimi merak ederek.

Bölüm 26

Emery

"Herkes nerede?" diye sordum, boş sınıfa bakarak.

Perşembe öğleden sonra balo komitesi toplantımız vardı ve odada Delilah Winslow'dan başka kimse yoktu.

"Sanırım artık sadece sen ve ben kaldık," dedi, birkaç bukle saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Elowen ve Sierra'nın, şey... başka işleri var."

Bu, düşündüğüm kadar canımı yakmadı. Eski arkadaşlarımı giderek daha az görüyor, Harper'la daha fazla zaman geçiriyor ve mümkün olduğunca çok öğleden sonralarımı ve hafta sonlarımı Xander'la geçiriyordum.

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordum. Akademinin en önemli dedikoducusunun, Xander'ın evdeki durumunu tüm okula yaymaktan sorumlu olduğunu unutmamıştım.

"Çünkü burada olmak istiyorum," dedi Delilah içtenlikle. "Ne kadar yetenekli olduğumu biliyorum ve bu baloyu muhteşem bir şey haline getirmek için gerçekten yardım etmek istiyorum." Bakışları mükemmel manikürlü parmaklarına düştü. "Ayrıca... seninle vakit geçirmeyi özledim. Sierra son zamanlarda çok meşgul ve Elowen sen gittiğinden beri dans takımını tamamen ele geçirdi. Okulun kraliçesi gibi davranıyor ve ben sadece... yorgunum."

Delilah, yılın başında benim hissettiğim gibi konuşuyordu, ama bu ona güvenebileceğim anlamına gelmiyordu.

"Bu okuldaki... bazı kişiler hakkında oldukça özel şeyler paylaştın."

"Biliyorum ve özür dilerim," dedi, gözlerine doğrudan bakarak. "Bu, gruba değer katmak için benim yöntemimdi. Bana inanmamamı anlıyorum."

Ona inandım, ama ona güvenmek zaman alabilir. Ama insanlara ikinci bir şans vermek iyi bir şeydi. Harper benim için bunu yapmıştı.

Delilah'a gülümsedim ve portföyümü aldım. "Hala burada olduğuna sevindim. Bugün önemli bir gün."

"Biliyorum!" dedi, ellerini çırparak. "Temayı görmek için sabırsızlanıyorum. Yönetim kurulu beğendi mi?"

O haftanın başında, yönetim kuruluyla bir toplantı yapıp balo tasarımı için fikrimi göstermiş ve bütçe onayı almıştım. Önemli bir iş görüşmesine ve Broadway seçmelerine birden girmiş gibi hissetmiştim. Planlarımı gösterdiğimde yüzlerinde gördüğüm hayranlık ve onay, ailemin de aynı şekilde hissedeceği umudunu içime verdi.

"Onayladılar," dedim Delilah'a. "Siyah-Beyaz Balosu düzenleyeceğiz."

Castle Hill Country Club balo salonunun, biz işimizi bitirdikten sonra nasıl görüneceğine dair karton üzerine yapıştırılmış bir dizi eskiz çıkardım. Dans pistini çevreleyen yuvarlak masalar, beyaz kumaşlarla örtülmüş ve siyah-beyaz toplar, uzun siyah mumlar ve beyaz çiçeklerden oluşan cam süslemelerle bezenmişti. Balo salonunun girişinde, siyah balonlar yerden dar bir küme halinde yükselerek tavanı duman gibi kaplayacaktı. LED ışıklı iplerle bağlanmış şeffaf balonlar, kristal baloncuklar gibi masaların arasında süzülecekti. Dans pistinin üzerinde, siyah ve şeffaf kürelerden oluşan bir balon "avize" narin ışıklarla parıldayacaktı.

Delilah, eskizleri incelerken gözlerini kocaman açtı. "Vay canına, Emery... Çok güzel. Muhteşem, ve çoğunlukla balonlardan mı yapılmış?"

"Işığı doğru ayarlarsak, cam küreler gibi görünmeleri gerekir. Yönetim kurulu tavana gerçek cam asmama izin vermedi," dedim gülerek. "Ama masa süslerinde cam kullanılmasına izin verdiler. Bence çok güzel olabilir."

"Güzel mi?" Delilah çığlık attı. "Bu *efsanevi* olacak. Ama kıyafet kodu siyah-beyaz mı olacak? Çünkü kızlar kıyafetleri konusunda sınırlandırılmak istemeyecekler gibi geliyor bana."

"Siyah-beyaz kıyafetler isteğe bağlı."

Ama ben zaten beyaz giyeceğimi biliyordum ve Xander siyahla muhteşem görünecekti. Yin ve yang...

Ya da düşünlerinde bir çift.

Bu düşünce beni sarsmıştı, ama onu kafamdan attım. Xander baloya benimle birlikte gidecekti, çünkü ailem benim neler yapabildiğimi gördükten sonra çok mutlu olacaklardı ve başka hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.

Eskizlerime ve sonra Delilah'a baktım. "Bu ikimiz için çok fazla iş olacak."

Omzundaki koyu renkli bukleleri eliyle itti ve bir klipsli tahta ile kalem çıkardı. "Hallederiz. Detayları biz hallederiz ve balonları uçurmak için birilerini tutarız. Tamam, başka neye ihtiyacımız var?"

Bir saat daha beyin fırtınası yaptık, yapılacaklar listemiz CVS fişinden daha uzun hale geldi ve sonunda kendimi iyimser hissettim. Bolca vaktimiz vardı ve mütevelliler bana çılgın bir bütçe vermişti.

Delilah ve ben toplantıyı sonlandırdık ve ayrılmadan önce bana hızlıca sarıldı.

"Teşekkürler,

Em." "Ne

için?"

"Hala benimle arkadaş olduğun için. Senin yanındayken, her zaman performans sergilemek zorunda olmadığımı hissediyorum. Sahte davranmak zorunda olmadığımı, anlıyor musun?"

Gülümsedim. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Arabaya giderken, Xander'ı Harper ve Dean ile yürürken gördüm. Hafifçe başını salladı ve gülümsedi. Yarın matematik finalim

yarındı ve beni felaketten kurtarmak için o öğleden sonra onun evinde bir ders daha alacaktık.

Ona küçük parmağımı kıvırdım, kalbim küt küt atıyor ve cildim şimdiden karıncalanıyordu, sıkıcı matematik dersleri bittikten sonra Xander'ın ellerinin üzerimde olacağını düşünerek, her ne kadar o, kıyafetlerin üzerinden dokunmaktan öteye geçmese de.

Çünkü o tanıdığım en iyi insan ve aynı ülkede birlikte geçirebileceğimiz sadece birkaç ayımız kaldı.

Bu düşünce gözlerimi yaşlarla doldurdu, ama onları da bastırdım.

"Bir planım var," dedim şüpheli seslere ve portföyümü daha sıkı tutarak. "Ve işe yarayacak."

İki saat sonra, Xander'ın loftundaki masasında oturmuş, benim için hazırladığı deneme sınavını notlandırmasını izliyordum. Benim uğraşarak hazırladığım denklemleri gördüğünde kaşlarını çatıp sert bir ifade takındığında kalbim bir an durdu.

Öne eğildim, ellerimi ovuşturarak. "Ee?"

Xander kırmızı kalemını bir iç çekerek masaya bıraktı ve ciddi bir şekilde başını salladı. "Emery..."

"Dalga geçiyorsun herhalde. Bu seferki çok iyi olmuştu." "Ne oldu bilmiyorum ama... hepsini doğru cevapladın."

Donakaldım. "Bir dakika, ne?"

Xander sırıttı, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Başardın."

Bir an baktım, sonra koluna vurdum. "Aman Tanrım, seni öldüreceğim!"

Ben tüm kağıtları ve defterleri bir kenara itip kucağına tırmanarak üzerine oturduğumda o güldü. Gözlüklerini çıkardım ve ona yaslanarak kollarımı boynuna doladım.

"Bu çok acımasızcaydı," dedi, elleri kot pantolonumun üzerinden kalçalarımın doğru kayarken. "Beni affeder misin?"

"Hayır," dedim, tüm sahte kızgınlığım ve hatta rahatlamam onun dokunuşuyla yok oldu. Dudaklarımı onun dudaklarının üzerinde gezdirdim, sıcak nefesimi üfledim. "Ve sen hiç pişman değilsin."

"Doğru, ama seninle gurur duyuyorum. Bu iş kolay değil."

"Tatlı sözler için çok geç." Dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Sana kızgınlığım."

Beni öpmek için boynunu uzattı, ama ben onun ulaşamayacağı bir yere çekildim ve kalçalarımı sallayarak ona sürtündüm, bu da onun göğsünün derinliklerinden boğuk bir ses çıkmasına neden oldu. "Çok kızgınlığım..."

Xander inledi ve kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti, aynı zamanda da bana doğru yükseldi. Tekrar saldırdı, bu sefer ağızımı ele geçirdi. İstediklerini aldı. Yumuşak bir inilti kaçtı ağızımdan, o da onu aldı, kanımı ateşe veren ısıricı, emici öpücüklerle beni yuttu.

Elim göğsünden aşağı, tişörtünün üzerinden, kot pantolonunda gerginleşen ereksiyonuna kaydı. "Çok sertisin," diye öpücükler arasında fısıldadım. "Seni istiyorum, Xander. İstiyorum..."

"Biliyorum," dedi sert bir sesle. "Seni bazen o kadar çok istiyorum ki, düşünemiyorum bile."

"Bu bir şey demek..."

"Ama beklemeliyiz," dedi Xander ciddi bir şekilde. "Ben on sekiz yaşındayım. Sen on yedi. Tucker'la zaten yapmış olsanız bile..." Sözlerini yarıda kesti.

"Yapmadık. Hiç yapmadık."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Ellerim yine Xander'ın saçlarına gitti, sonra parmağımla çene hattını izledim. "Yüzlerce kez yapabilirdim, ama istemek için bekledim. Ama şimdi, seninle, istiyorum. Belki de bilmesem de seni bekliyordum."

"Ben de," dedi.

"Hiç...?"

"Emery, sen benim ilk kız arkadaşımsın, ilk öpücüğüm, her şeyimin ilki."

Onu şaşkınlıkla baktım. "Ben senin ilk *öpücüğün* müydüm?"

Aklım, beni ilk kez öptüğü yağmurlu geceye gitti, o an hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm yepyeni bir derinlik kazandı.

"Hiç kimseyi öpmediğine inanamıyorum," dedim. "Yani... kendine bir bak."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bir veya iki kez öpüşmüş olabilirim. Ama sanırım ben de seni bekliyordum." Aşığıya baktı. "Eğer senin için de uygunsa, biraz daha beklemek istiyorum. Sadece seninle birlikte olmayı ve seksle ilgili olmayan başka birçok şekilde sana iyi davranmayı deneyimlemek istiyorum."

İnanamadan ona baktım. Hayatım boyunca annem beni güzellik yarışmalarına ve kontestlere soktu, güzel olmanın en önemli şey olduğunu, değerimin erkekler için ne kadar çekici olduğumda yattığını öğretti. Erkekler bana sarkıntılık etti, müstehcen yorumlar yaptı, içimdeki duyguların onlara bakacak güzel bir şey vermek kadar önemli olmadığını söyleyerek gülümsememi istedi. Tucker, birlikte geçirdiğimiz tüm zaman boyunca bana sadece bir şey için iyi olduğumu, seksi bir kadın olduğumu söyleyip durmuştu. Ve sonra Xander geldi...

"Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti."

Yüzü sertleşti. "Çünkü onlar seni görmek yerine sadece bakıyorlardı, Emery."

Kalbim o kadar doluydu ki, dayanamıyordum. Kollarımı ona doladım, yüzümü boynuna gömdüm. "Yapma. Beni ağlatacaksın."

Elleriyle yüzümü tuttu ve bana bakmak için geriye yaslandı. Bakışları o kadar yoğun, o kadar doluydu ki, nefesimi kesip kalbimi çarptırdı. Xander beni öptü, dudakları benimkiler üzerinde nazikçe hareket etti, dili benimkine yumuşakça dokundu. Avucuyla çenemi kavradı, başparmağı alt dudağımı okşadıktan sonra bastırarak ağzımı onun için daha fazla açtı. Sadece bu hareket, bu tek dokunuş, beni arzu ile başımı döndürdü ve ateşli bir ihtiyaçla gözyaşlarımı yakıp kül etti.

"Ve neyse," dedi, sesi sert ve kalındı. "Başka şeyler de yapabiliriz."

İki eliyle uyluklarımın altından beni kavradığında ve sandalyeden kalkıp beni de yanında götürdüğünde nefesim kesildi. Beni yatağına taşıdı ve yatırdı, sonra vücudumu kendi vücuduyla örttü. Öpüştük ve dokunduk, ellerimiz giysilerimizin üzerinde dolaştı, ta ki bu yetmez olana kadar. Ta ki tenimize, sıcaklığımıza ve birbirimize çıplak olmaya ihtiyaç duyana kadar.

Oturup süveterimi başımdan çıkardım, gömleğimi de beraberinde çıkardım ve kendimi sütyenimle bıraktım. Xander'ın gözleri üzerimde dolaştı ve gözlerinin değdiği her yerde, onun dokunuşunun heyecan verici beklentisini hissettim. Daha önce kıyafetlerimizi çıkarmamıştık ama bugün farklıydı.

"Bu sefer daha fazlası," diye fısıldadım ve ikimiz de diz çökmüş halde kalacak şekilde hareket ettim.

O da başını salladı ve gömleğini çıkarıp göğsünü çıplak bıraktı. Onun sert hatlarını daha önce de hissetmiştim, ama şimdi...

"Tanrım, Xander." Açgözlülükle ona baktım, parmak uçlarımla köprücük kemiğini, göğsünün düzlüklerini, sonra da karın kaslarının çıkıntılarını izledim. "Kürek çekmeyi ulusal bir zorunluluk haline getirmeliler."

Kendi mükemmelliğiyle ilgilenmeden cevap vermedi, ama bana uzandı. Ellerini saçlarıma kaydırды ve beni öptü - sert, heyecan verici bir öpücük - her zamankinden farklıydı. Xander'ın öpücükleri her zaman içimden dışıma doğru her yerimi ateşlerdi, ama bu sefer niyetinin değiştiğini hissettim. İhtiyacı derinleşmişti.

Sütyenimin kopçasını açmaya başladı ama sonra durdu ve önce bana hızlıca bir bakış atarak onayımı aldı. Ben başımı salladım ve sonra kopçanın gevşediğini hissettim. Yavaşça, sütyenimi kollarımdan çıkardı ve bir kenara attı, bakışları beni içini içiyordu.

"Emery," diye fısıldadı. "O kadar güzelsin ki, sana bakmak bile acı veriyor."

Elleri göğüslerimin üzerine kaydı, başparmakları deli edici yumuşak dokunuşlarla meme uçlarımı okşadı. Ellerimi onun ellerinin üzerine koydum ve bana doğru bastırdım, bana dokunmasını, sıkmasını ve okşamasını çekinmeden yapabileceğini belli ettim. Onunla üstsüz, elleri üzerimdeyken, ilk öpüşmemiz gibi hissettim. Bu sefer bedenlerimizle bir yeniden birleşmeydi ve sonunda içime girdiğinde nasıl hissedeceğimi sadece hayal edebiliyordum.

Xander, bir başka ısırık öpücüğüyle düşüncelerimi sildi, sonra uzaklaştı, alını benimkine değecek şekilde eğildi, kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken nefesi hızlandı. Onun gerginliğini, her kasında kıvrılan bana olan bastırılmış arzusunu hissedebiliyordum. Ağzı tekrar ağzımı aldı, sonra boynuma, boğazıma, sonra bir meme ucuma indi. Onun ıslak dilinin üzerimde dönmesi, dişlerinin hafifçe ısırması - beni kızdırması - ve sonra sıkıca tutup emmesi ile inledim.

Bir çığlık attım, ellerim saçlarında, saç tellerini kavrayıp onu yerinde tutarken, dokunduğu her yerden küçük elektrik akımları yayıldı, sonra sırtımdan aşağı ve bacaklarımın arasına kadar indi, neredeyse nefes nefese kalana kadar.

"Xander... ben..."

Daha fazla öpücük için geri geldi, kolları etrafıma dolandı ve beni göğsüne sıkıca sarıldı. O kadar çok çıplak ten birbirine değiyordu ki... O çok sıcaktı, ama yumuşaklığımın karşısında sertleşmişti. Elleri dolaştı, yüzüme geri döndü, beni değerliymişim gibi tuttu ve sonra nefes almam için gerekli olan havaymışım gibi öptü. Aynı anda hem arzulandığını hem de sevildiğini hissetmek... kendi ihtiyacında kendini kaybetmeden beni ne kadar çok istediğini hissetmek, daha önce hiç bilmediğim bir tür düşüncelilikti.

"Emery," diye fısıldadı, elleri sırtımdan aşağı kaydı, sonra kot pantolonumun ön tarafına dolandı. "Sana dokunmak istiyorum."

"Evet," diye fısıldadım. "Tanrım, evet. Ben de."

O benim düğmelerimi açmaya çalışırken ben de onun düğmelerini yırttım. Kot pantolonlarımızı çıkarmak için ayrıldık, sonra iç çamaşırlarımızla yan yana uzandık, başı yastıkta benimkinin yanında. Sarmaşıklar gibi birbirimize dolandık, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolandı, her köşeyi keşfetmek isteyen dillerimizin derin hareketleri yüzünden nefes almayı ikinci plana attıracak kadar sert öpüştük. Aşağıda, kalçalarımız çaresizce hareket ediyordu, ereksiyonu tekrar tekrar içime bastırıyordu.

Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, eli göğsümden karnıma, sonra daha aşağıya kaydı ve dokunduğu her santimetrekarede küçük ateşler bıraktı. Bacaklarımın arasına girdi,

i amaşıırının ipek dokusunun üzerinden okşadı ve nazikçe ovmaya başladı. Bu his karşısında ağızımdan bir inilti çıktı - serbest bırakılmak için yalvaran derin bir zevk acısı.

Elimi, Tanrı bilir kaç saat spor salonunda çalışarak şekillendirilmiş muhteşem vücudunda aynı yolu izleyerek, dokunuşumla gerilen ince kaslı gövdesinde gezdirdim. Daha aşağıya, boxer şortunun bel kısmının altına kaydurdım ve sert, kalın ve mükemmel olan uzunluğunu buldum. Parmaklarımı etrafına doladım ve bir kez okşadım.

O, tıslayarak nefes verdi. "Siktir, Em..."

"Losyonun var mı?"

Arkamdaki komodini işaret etti. Orada bir kutu mendil vardı, çekmecede ise küçük bir şişe losyon buldum. Xander'ın sırt üstü yatıp, kendini eline alıp boşalmaya çalıştığı görüntüsü aniden zihnimde canlandı ve bacaklarımın arasındaki ağırı şiddetlendi.

Yanımda birkaç mendil bıraktım ve avucuma az miktarda losyon sürdükten sonra ona geri döndüm. Elimi i amaşıırının içine sokup onu tekrar okşamaya başladığımda, bu sefer przsz ve sürtünmesiz hareketlerle, losyon ereksiyonunun üzerinde kolayca kayarken, hemen tekrar birbirimize dolandık.

"Bunu kendine yaparken ne düşünüyorsun?" Dudaklarına nefesimi üfleyerek, uzun, yavaş vuruşlar ve sıkımlarla onu okşadım.

"Tahmin edebiliyor musun?" dedi sert bir sesle. "Seni düşünüyorum." Tekrar bacaklarımın arasına, nemli i amaşıırına gitti. "Burada olmayı düşünüyorum. Senin içinde olmayı. Seni orgazma ulaştırmayı."

Tanrım...

Parmakları i amaşıırının kenarından kayarak, zaten zonklayan hassas küçük et parçasına ulaştığında, içimden küçük bir ığılık çıktı.

"ok ıslaksın," diye fısıldadı, içimde bu arzuyu uyandırdığına bir şekilde şaşırmış gibi. "Sadece buraya, tamam mı?"

Başımı salladım ve o parmaklarını üzerimde gezdirdi, bu his içimi ateşle doldurdu ve başımı döndürdü. Bir ritim yakaladık, ikimiz de birbirimizi daha da yükseğe çıkarmaya çalışıyorduk, bacağım onun kalçasına dolanmıştı, ağızlarımız dağınık öpücüklerle çarpışıyordu.

İçimde biriken yoğunluk ani ve şok edici bir zirveye ulaştı ve Xander'ın parmakları beni doruğa ulaştırdı. Nefesim kesildi, vücudum sertleşti, zevk dalgalar halinde içimi kapladı ve titremeye başladı. Parmaklarını daha sert bastırdı, yavaş, ritmik dairesel hareketlerle, bir şekilde orgazmıma uyum sağlayarak onu uzatmaya çalıştı.

Son bir nefes aldım, vücudumdaki her hücre sanki yepyeniymiş gibi hissediyordu, sadece ve sadece onun tarafından elektriklenmiş gibi. Xander'a, bana verdiği şeyi ona vermek için yenilenen bir coşkuyla öptüm.

"Emery..." diye homurdandı, ben onun kalın uzunluğunu tekrar tekrar sıkıp okşarken. "Ben..."

Yanımda sakladığım mendilleri aldım ve ona geri döndüm, kaslarının gerilmesinden, yüzünün acı dolu bir coşku maskesi haline gelmesinden ve çıkardığı seslerden zevk aldım - hepsi benim eserimdi. Onun zevki bana aitti ve ben onu aldım. Onu mendile boşalması için ikna ettim, vücudu benimki gibi titriyordu.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

Sırt üstü yatıp, zor nefes alırken, karın kaslarının gururla genişleyip daralmasını izledim. Memnuniyetle. Çünkü tüm bu tepkiler, inlemeler ve ondan yayılan derin doygunluk benden geliyordu.

Xander mendili bir kenara attı, sonra bana doğru yuvarlandı, beni kendine çekti ve kollarının arasına aldı. Şişmiş dudaklarımı ve yıpranmış cildimi yatıştırmak için uzun ve yavaş bir öpücük verdi, bir iyileşme öpücüğü.

Mavi ve kahverengi gözleri benimkileri aradı. "İyi misin?"

"Dalga mı geçiyorsun?" dedim yumuşak bir sesle. "Sıcak bir banyoda gibi hissediyorum.

Her yerim titriyor ve mutluyum. Mutluyum."

Xander gülümsedi. "Ben de." Yanağımı, şakaklarımı, sonra saçlarımı öptü ve derin bir nefes aldı. "Ben de, Em."

Onun yanında kendimi rahat hissettim, bana karşı ne kadar düşünceli olduğunu, beni ne kadar güvende hissettirdiğini görünce yine neredeyse ağlayacaktım. Xander beni sıkıca, koruyucu bir şekilde sarıldı, sanki bana zarar verecek şeylerden beni koruyabilirmiş gibi. Ya da bizi ayıracak şeylerden.

Ben de onu aynı şekilde sıkıca sarıldım ve şüphe ve korkuyla mücadele ettim, bu kadar doğru hissettiren bir şeyin sonsuza kadar sürebileceğinden emindim.

Bölüm 27

Xander

Emery, oturma odamı incelerken mutluluktan parıldıyor gibiydi, dekorasyonları hayal ederken gözleri ışıltılı parlıyordu. Okulun kış tatili başlamıştı, matematik final sınavı iyi geçmişti ve artık matematikten sonsuza kadar kurtulmuştu. Garip bir şekilde, babası ona başka bir ders daha alması için ısrar etmemişti. Brown Üniversitesi'ne yaptığı başvuru hâlâ beklemede idi; sanırım babası, onu kabul edip etmemeyi karar vermek için yeterli bilgiye sahip olduklarını düşünüyordu.

Onu evimde durup eskizler ve notlar alırken izlerken, Brown'a girmesi için gizli, bencil bir arzu besledim, onu sevmese bile, çünkü en azından o zaman kalırdı. Annemin veda sözleri ile beslenen, ülkenin iki ayrı ucuna gitme fikri beni iliklerime kadar ürpertti.

Sonsuza kadar sürmeyecek.

Ama ya sonsuza kadar sürerse?

Emery bana doğru koşarak geldi ve boynuma sarılmak suretiyle düşüncelerimden kopardı. "Ben gidiyorum. Harper benimle şehirde buluşacak, sonra işe dönmek için geri geleceğiz."

Onu kendime yaklaştırdım. Bugün soluk yeşil bir kazak giymişti ve Noel kurdelesini şeklinde küçük küpeler takmıştı. "Kitapları alıp babamı yarınki parti için malzeme almaya götüreceğim. Ne kadar zamanın var?"

"En az dört ya da beş saat. Belki sen de bir film izleyebilirsin?" Ekşi suratımı görünce güldü. "Bundan nefret ettiğini biliyorum, ama zamana ihtiyacım var."

Burnunu öptüm. "Neye ihtiyacın varsa. Bu arada..."

Cüzdanımdan üç yüz dolarlık banknot çıkardım. Şimdi de onun yüzü ekşidi.

"Katkıda bulunamamaktan nefret ediyorum," dedi. "Ailem bir yığın altın üzerinde oturuyor ve vergi indirimi olmadığı sürece neredeyse hiçbir şey paylaşmıyor."

"Sen sanatınla katkıda bulunuyorsun," dedim ona. "Bu da bir altın yığını kadar değerli."

Gülümsedi ve parayı cebine attı. "Umarım bu, babamın hesabına yatırdığı ders parasıdır. Nefret ettiği bir şeyin faturasını ödemesi şiirsel bir adalet."

Gülümsedim ama ne onayladım ne de yalanladım. O paraya dokunmamıştım — altı yüz dolardan fazla — ama hesabımda tutmuştum. Ne için olduğunu bilmiyordum ama harcamak doğru gelmiyordu, bu yüzden dokunmadım.

Emery'yi son bir kez öptüm ve sonra o gitti, güzel bir Noel hazırlamak ve onu babama getirmek için. Kitap yığınlarını kaldırdım, süpürdüm ve toz aldım, ta ki oturma odası makul bir şekilde düzgün hale gelene kadar. Eski püskü, ama temiz.

"Baba, gitmeye hazır mısın?" diye seslendim, boynuma bir fular doladım ve paltomu giydim. Cevap yoktu. Mutfağın yanındaki koridora eğildim ve odasına doğru seslendim. "Baba?"

Pijama altını ve terliklerini giymiş, üzerine gömlek ve kazak giymiş olarak aşağı indi. "Eh, Xander?" Saçları dağınık bir şekilde bana göz kırptı. "Bir şeyi unutmuşum gibi hissediyorum. Bir yere mi gidecektik?"

"Evet, baba," dedim, zorlukla yutkunarak. "Yarınki Noel partisi için alışverişe gidiyoruz, hatırladın mı? Dışarıdayken öğle yemeği yiyip sinemaya gideriz diye düşünmüştüm."

"Ah evet. Harika, harika." Titreyen elleriyle süveterinin önünü düzeltti. Sol eli, sağ elinden daha kötü durumdaydı. "Parti mi?"

Kalbim sıkıştı. "Matematik ve Fizik Kulübü yarın akşam bize geliyor. Hepsi seninle tanışmak istiyor. Emery de biz dışarıdayken evi süsleyecek. Gerçek bir Noel geçireceğiz."

Gözlerini kırpı ve bana tuhaf bir şekilde baktı. "Tabii ki biliyorum Xander. Bütün hafta boyunca bunu bekledim!" Bana doğru büyük adımlarla yürüdü, yüzü gülüyordu. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Şey, baba... pantolonun?"

Aşağıya baktı ve güldü. "Ah canım, böyle gidemezsin. Hemen dönerim."

Gülümsedim, kalbimdeki iç saat, bu unutma nöbetlerinin onu tamamen silene kadar uzayıp gideceği zamana kadar geri sayımını durdurmadığı için midem sıkıştı.

Ama odasından çıktığında giyinmiş, saçları nispeten düzgün ve gözleri keskin bir şekilde bakıyordu. Bunun bana güç vermesini istedim, ama Lewy cisimciği demansını araştırmıştım ve istikrarlı dönemlerin genellikle keskin düşüşlerle sonuçlandığını biliyordum.

Henüz değil.

Bizi, Akademi öğrencilerinin popüler olduğu şehir merkezindeki küçük bir lokanta olan Cassidy's'e götürdüm. Bu bilgiyi, garson siparişlerimizi aldıktan hemen sonra hatırladım. Ama Orion, Londra'daki evine dönmeden önce, çoğu Richie'nin Castle Hill'den Avrupa turları, Afrika safarileri veya Aspen veya Alpler gibi yerlerdeki uzun kayak gezileri için ayrıldığını söylemişti.

Lokanta sakindi ve biz hamburger ve patates kızartması yedik. Babam, on üç yaşındaki oğlu Alexander'ın, ünlü astrofizikçi Andrea Ghez'in NIST'e konuşma yapmaya geldiğinde kahramanlarından biriyle tanıştığı anı anlatarak beni eğlendirdi.

"Kendi Samanyolu galaksimizin merkezinde bulunan süper kütleli kara delik Sagittarius A*'yı keşfeden oydu," dedi gururla. "Oğlumun onu dinlerken yüzünün nasıl parladığını görmeliydin. O anda astrofizikçi olacağını ilan etti."

Kalbimdeki acıyı gülümsemeyle bastırdım. "Evet, öyle dedi."

Ama eski, tek ekranlı sinemada, babam beni tekrar tanıdı. *It's a Wonderful Life* adlı filmi izliyorduk. Film, intiharın eşiğinde olan bir adamın

intihara meyilli bir adamın, hiç var olmamış olsaydı küçük kasabasında hayatın nasıl olacağını gösterilmesini anlatan *It's a Wonderful Life* filmini izlerken beni tekrar tanıdı.

Eski siyah-beyaz filmin gümüş ışığı babamın yüzüne düşerken ona baktım. Arkadaşlarımla tanışmanın ona da aynı şeyi yapabileceğini umarak, dinleyen her türlü koruyucu meleğe kendi duamı gönderdim. Belki de demansın kara deliği onun hafızasını emip götürdüğünde, ona kalıcı bir minnettarlık duygusu aşılayabilirdi.

Filmden sonra, parti malzemeleri, yiyecek ve içecek almak için markete gittik. Otoparkta, babam yolcu koltuğuna yorgunluktan yığıldı.

"Sanırım biraz kestirmek için hazırım," dedi uykulu bir sesle.

"Tabii ki." Emery'ye bir mesaj attım. *Onu geri getirmeliyim.*

Hemen cevap verdi. *Sorun değil. Tamamdır!* Ardından Noel ağacı emoji ve kırmızı ruj emoji geldi.

O benim meleğim, diye düşündüm, yolun sonundaki evimize doğru hafif kar yağışı altında araba sürerken.

"Ne kadar güzel, değil mi?" dedi babam. "Ağaçlar ve gün batımı... Ne güzel bir manzara."

Evimizi çevreleyen ağaçlar beyaz sakallıydı ve kar, zemini kaplamış, çatımızı örtmüş ve eski posta kutumuzun üzerine yığılmıştı. Arkada, güneş batıyor ve her şeyi altın şeritlerle süslüyordu.

"Hadi," dedim nazikçe, kolunu tutarak. "Hava soğuk."

Ön kapıya ulaşmadan, Emery yanakları kızarmış bir şekilde ortaya çıktı.

"Emery, canım!" diye haykırdı babam. "Ne güzel bir sürpriz. Burada ne yapıyorsun?"

Gözünü bile kırpmadan parlak gülümsemesini gösterdi. "Merhaba Russell. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Peki, tamam."

Elini tutup onu içeriye götürdü. Ben de peşinden gittim ve onun yaptığını görünce lanet olası bir bebek gibi ağlamamak için elimden geleni yaptım.

Orada bulunan Harper, ortalığı toparlayıp düzenlerken yüzümdeki ifadeyi okudu ve Emery'ye başını salladı. "Hepsi onun eseri. Ben sadece burada çalışıyorum."

"Hayır, Harper çok yardımcı oldu," dedi Emery, babamı kanepeye oturmaya yönlendirirken.

"Ah, Emery," dedi babam, kışlık şapkasını çıkararak. "Ah, benim tatlı kızım."

Oturma odamız hala bizim oturma odamızdı. Ne beklediğimi bilmiyorum — Emery'nin yetenekleri o kadar iyiydi ki, üç yüz dolarlık bir bütçeyle bile burayı yepyeni bir hale getirebileceğini düşünürdüm. Ama onu tanınmaz hale getirmek yerine, bir şekilde *daha da* güzelleştirmişti.

Bazı mobilyaları yeniden düzenleyerek, alanı ve ışığı en iyi şekilde kullanmış ve çocukluğumdan hatırladığım o sıcak ev hissini daha da güçlendirmişti. Sanki ailem ve babamın zihni hala sağlam olduğu eski, daha mutlu zamanlara geri dönmüş gibi.

Beyaz ışıklar ve süslemelerle kaplı bir Noel ağacı, şöminenin yanında parıldıyordu. Şöminenin üzerinde ise köknar ve çam dallarından yapılmış yeşil çelenkler asılıydı. Pencere de yeşil renkle süslenmişti ve evin rustik yapısını vurgulamaktaydı. Piyano ve sehpanın üzerine ise kırmızı ve yeşil kareli kumaşlar serilmişti. Kırmızı mumlar, çam kozalakları ve gümüş süslemeler masanın ortasını süslüyordu. Şöminenin üzerinde iki çorap asılıydı, biri kırmızı ve gümüş yıldızlarla kaplı, diğeri yeşil ve üzerinde küçük atom sembolleri vardı.

Bunlar yerel mağazalarda bulunmaz. Onları o yaptı.

İki gün önce ona dekorasyona yardım etmesini istemiştim ve o da bu lanet çorapları yapmayı başarmıştı. Babamın yüzündeki saf mutluluk da dahil olmak üzere, tüm bunları o gerçekleştirdi ve ben ona bunun karşılığını asla ödeyemeyeceğim.

"Eggnog ister misin, Russell?" diye sordu Emery.

"Canım, çok sevinirim."

Elimden market poşetlerini almak için hareket etti. "Eggnog aldığını varsayıyorum."

Hafifçe başımı salladım. "Emery..."

"Önemli değil," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu yapmaktan çok mutluyum. Gerçekten."

Harper ve babam tanışırken, Emery ve ben mutfağa doğru yönelirken, aklıma birden bir düşünce geldi. "Onun denklemleri..."

"Masasına dokunmadım," dedi Emery. "Bir sistemi falan olabilir diye düşündüm ve onu bozmak istemedim."

Babamın masasına hızlıca baktığımda her zamanki gibi kağıt fırtınası vardı. Mutfakta çantaları yere bıraktım ve onu kollarıma aldım. "Sen bir meleksin."

"Gerçekten önemli değil..." diye başladı, ama ben başımı salladım.

"İçeri girdiğimizde yüzünü gördün mü?" Yutkundum. "Bu benim Noel hediyemdi. Daha fazlasını isteyemezdim."

"Bu çok tatlı, Xander." Beni nazikçe öptü, sonra gülümsemesi şakacı bir hal aldı. "Ama yine de gerçek bir hediye alacaksın."

Gülerek oturma odasına geri döndü, saf ışık ve enerji dolu bir top gibi, çünkü benim evim için yaptığı şey, yapması gereken şeydi. Ve öğleden sonranın tek gölgesi, onun uzaklara gitmesi gerektiği kesinlikti. Hayallerini gerçekleştirmek için, ve ben kimsenin bunu ondan almasına izin veremezdim.

Ben bile.

Ertesi günün akşamüstü, yiyecek ve içecekler hazır, Harper'ın ödünç verdiği ev cihazına bağladığım telefonumdan Noel şarkıları çalarken, küçük partimiz tüm hızıyla devam ediyordu.

Şöminemizde ilk kez ateş yakmıştım. Dean, Harper ve Matematik ve Fizik Kulübü'nün diğer üyeleri — Elena, Jasper, Micah ve Kevin — kanepede babamın etrafını sarmış, ona sorular yağdırıyorlardı. Elena, babamın imzaladığı *Scientific American* dergisini getirmekle şaka yapmıyormuş. Parlak gözlü, minyon bir kızdı ve idolüyle tanışan bir hayran gibi görünüyordu.

Emery en son geldi, ailesinden bir bahane uydurarak kurtulması gerekiyordu. Kollarını boynuma doladı ve tüm grubun önünde beni öptü.

"Bunun sır olduğunu sanıyordum," dedim.

"Öyleyiz, ama Harper ve Dean bana buranın güvenli bir yer olduğunu söylediler," dedi Emery.

"O haklı," dedi Kevin, hayali bir şapkayı ona doğru kaldırarak, Micah ise -bir birinci sınıf öğrencisi- büyük bir gülümsemeyle başını salladı.

"Öyleyse..." Onu tekrar öptüm, bu da kahkahalara ve yuhalamalara neden oldu.

"Bir oda tutun!" diye bağırdı Dean.

Harper'ın gözüne baktım, o da kaşlarını kaldırdı. Başımı salladım ve Dean'i mutfağa çektim.

"Hey, dostum. Sadece şunu söylemek istedim..." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Bu konuda pek iyi olmadığımı fark ettim."

"Öyle mi evlilik evlilik bana ev Alexander?"

Deangülümsedi. "Benim gözümün önünde başka bir kızı öptükten sonra mı?"

Gözlerimi devirdim. "Bak, ben... Bu yıla kadar hiç arkadaşım olmadı. Gerçek bir arkadaşım yoktu. Sen gelene kadar. Ve, şey... seni seviyorum."

Dean'in keskin hatlı yüzü yumuşadı. "Oh, Dr. Xander Ford, bayanlar ve baylar, *L* kelimesini buldu." Güldü ve beni kucakladı. "Ben de seni seviyorum dostum."

"Ciddiyim, Dean. Sana gerçekten çok minnettarım."

Yüzünü buruşturdu. "Sence bu tek yönlü bir şey mi? Çoğu yıl, bir gruptan diğerine geçiyorum. Sporcular beni seviyor çünkü onların işlerini yoluna koyuyorum. Kızlar beni seviyor çünkü zararsız olduğumu biliyorlar." Omuz silkti. "Ama ben biraz zeki sayılırım..."

"*Oldukça* zekisin."

"Bu yüzden, iş hakkında konuşacak birinin olması güzel. Seninle konuşmak Einstein'la konuşmak gibi olsa bile."

Sırıttım. "Hiç de bile." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ama Dean, bir şeye ihtiyacın olursa ya da... konuşmak istersen. Ben buradayım, tamam mı?"

Gülümsedi. "Not aldım dostum. Teşekkürler."

"Yani... iyisin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ciddiyim," şüpheli bakışıma ekledi. "Son zamanlarda evde işler biraz zordu, ama iyiyim. Söz veriyorum."

"Değilsen bana söyledin, değil mi?"

"Tabii ki." Beni tekrar kucakladı. "Mutlu Noeller."

Dean tekrar grubuna grubun ve ben yakaladım anlamlı bakışını anlamlı bakışını yakaladım. Ben başımı salladım ve o rahat bir nefes alarak "*Teşekkür ederim*" dedi. Ama bana teşekkür edecek bir şey yoktu. Bir arkadaşın yanında olmak, , bu bir hediye değil, sadece yapılması gereken bir şeydi daha iyi olmaya yemin ettim.

O zaman rahatladım ve Emery'nin yarattığı parti ve atmosfere kendimi bıraktım. Atıştırmalıklar ve kurabiyeler yedik, eggnog ve elma şarabı içtik, Dean da babama okulda yaptıklarını anlattı.

"Ayda bir kez film gecesi yapıyoruz," dedi. "Çoğunlukla Xander'ın eğitimi için... ve onun isteği dışında. Oğlunuz tam bir dahi, Dr. Ford, ama popüler kültür konusunda hiçbir fikri yok."

"İşte başlıyoruz," diye gülerek mırıldandım. Şöminenin yanındaki sandalyeye oturdum, Emery kucağımda, parmakları tembelce saçlarımı okşuyordu.

Babam güldü. "Bunu ben de bilmiyor muyum? İki yaşından beri kafası kitaplarda!"

"Matematik veya bilimle ilgili filmler bile geçemez," dedi Dean gülerek. "Geçen hafta *A Beautiful Mind*'ı izledik. Ya da Xander'ın dediği gibi, *A Terrible Movie*."

"Hile yaptı," dedim omuz silkerek. "Adamın ışıklı sayıların olduğu duvara bakmasını gösterip, onun matematikte iyi olduğuna inanmamızı bekleyemezsin."

Kevin sırtıttı. "Ama matematiği *gösterselerdi*, kimse anlamazdı."

"Ben anlardım," dedim ve hepsi kahkahaya boğuldu.

"Xander'ı gerçekten kızdırmak istiyorsan," dedi Emery, "ona çok Akrep burcu olduğunu söyle."

Elena kıkırdadı. "Ve dünyanın düz olduğuna inanan insanlar var."

Ben somurtarak, "Bu duyduğum en saçma şey. Yunanlılar iki bin yıl önce dünyanın küre olduğunu biliyorlardı. Peki yerçekimini nasıl açıklıyorlar, yoksa ona da 'inanmıyorlar' mı?" dedim.

Emery güldü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni bu kadar sinirlendirmemeliyiz. Seni sinirli halini sevmeme rağmen..."

"Tatlı sözler için çok geç," dedim, önceki günkü konuşmamızı tekrarlayarak. "Şimdi kızgıyım."

"Mm, bunu sana daha sonra telafi etmeliyim."

Ben elma şarabımı yudumlarken ve etrafımdaki partiyi izlerken, o kulağımın altına yumuşak bir öpücük kondurdu. Babam, yıllardır görmediğim kadar mutlu görünüyordu, beyaz fil hediye değişiminde kazandığı çirkin atkıyı boynuna dolamıştı.

"Gel, Xander!" dedi aniden ayağa kalkarak. "Senin bu güzel arkadaşların için çalalım."

"Oh, sanmıyorum..."

Emery koluma hafifçe vurdu. "Piyano çalıyor musun? Bana hiç söylememiştin!" "Biraz çalıyorum ama çok iyi değilim," dedim.

"Gerçek piyano çalmak istiyorsak gerçek piyano çalmasını dinlemek istiyorsak, Harper'ı sahneye çıkarmalıyız. O bir maestro."

"Oh hayır, seni bu kadar kolay kurtarmayacağım," dedi Harper gülerek. "Ayak sürmeyi bırak Alexander ve gel arkadaşların için çal arkadaşların için çal. Schubert'in F Minör *Fantazisi* düeti, lütfen!"

"O Schubert'i *sadece biraz* çalabilir." Emery, Harper'ın yanına çömelerek oturduğunda Harper burun kıvrıdı.

İsteksizce babamın yanına piyanonun başına oturdum.

"Şimdi, bu düet secondo (Xander) ile *primo* (ben) arasındaki bir diyalogdur. O parçanın teknik ağırlığından sorumlu olacak, ben ise tüm eğlenceyi yaşayacağım." Babam kaşlarını oynattı. Bana başını salladı ve ellerini havaya kaldırdı, sonra tekrar indirdi... ellerini tuşların üzerinde yapraklar gibi titriyordu. "Oh, hayır."

Birkaç nota denedi, ama parmakları işbirliği yapmadı. "Oh, sorun değil, baba," dedim sıkıca. "Belki sadece... yorgunsundur."

Gergin bir şekilde güldü ve titreyen ellerini birbirine kenetledi. "Öyle olmalı." Arkadaşlarıma hitap etmek için bankta döndü. "Özür dilerim. Sanırım biraz sorunum var."

Emery ve Harper'a çaresizce baktım. Emery, babamı kanepeye geri götürmek için ayağa fırladı ve Harper piyano bankına kayarak "Twelve Days of Christmas"ı coşkulu bir şekilde söylemeye başladı.

Herkes şarkıya eşlik etti, babam da dahil. Babam birkaç saniye içinde neşeli ve gülen bir hale geldi, sanki olanları tamamen unutmuş gibiydi.

Hayır. *Çünkü* gerçekten unutmuştu.

O gece geç saatlerde, arkadaşlarımız babama bunun ne kadar büyük bir onur olduğunu defalarca söyledikten sonra evlerine gittiler. Babam yorgun ama mutlu bir şekilde yatağa gitti ve ben, arkadaşlarının onun başarıları, atılımları ve bu dünyadaki mirası hakkında söylediklerini hatırlamasını diledim.

Harper, temizliğe yardım etmekte ısrar ederek en son giden oldu ve sonra sadece ben ve Emery kaldık.

"Hadi," dedi, elimi tutarak. "Hediyeni alma zamanı. Senin *gerçek* hediyenin."

"Oh, beyaz fil oyununda kazandığım endüstriyel boy peynir topları yeterince hediye bence."

Yukarıya, odama çıkarken kıkırdadı. "Nicholas Cage'in yüzünün olduğu turşu şeklindeki süsümü kıskanıyorsun."

"Aslında onu almaya çalıştım. Takas yapalım mı?"

"Asla olmaz. Sen Nicholas Cage'in kim olduğunu bile bilmiyorsun." Gülerek beni yatağıma oturttu. "Bir saniye bekle."

Emery perdemizi çekip, kırmızı fiyonklu beyaz kağıda sarılmış, yemek altlığı büyüklüğünde düz, dikdörtgen bir hediyeyi çıkardığını izledim.

"Dün dekorasyon yaparken bunu sakladım." Hediyeyi kucağıma koydu ve yanıma oturdu.

"Ağır," dedim, içinde fotoğraf ya da resim olduğunu tahmin ederek. Hediyeyi açtım ve kalbim boğazımdan çıkacak gibi atarken ona baktım.

Emery benim hayatımın bir kolajını yapmıştı. Eskizler, fotoğraflar ve resmedilmiş figürler mavi ve kahverengi tonlarında birbirine karışmıştı. Önce bütününü, sonra tek tek parçalarını inceledim: Düzgün suda kürek çeken bir ekip, atom sembolleri, yıldızlar ve galaksiler, şaşırtıcı bir hassasiyetle çizilmiş heterokromik gözlerim... Hatta Schrödinger'in kutudaki kedi ile yaptığı düşünce deneyinin bir diyagramı bile vardı. Beşinci sınıf fen fuarından benim ve babamın çizimi gözlerimi yaşarttı. Masamdaki fotoğrafımızın tam bir kopyasıydı.

Ama nefesimi kesen, ortadaki suluboya resim oldu. Küçük sarışın bir kız ve kahverengi saçlı bir erkek çocuk, bize sırtlarını dönmüş, bir kayanın üzerinde oturuyorlardı. Kızın başı çocuğun omzuna yaslanmış, çocuğun eli ise kızın sırtının tam ortasıydı.

"Beğendin mi?" diye sordu Emery tereddütle. "Emery... Ben..."

Neredeyse söyleyecektim. Üç kelime tam oradaydı, kalbimden çıkıp dünyaya yayılmaya hazırdı, bizi ayırmak isteyen koşullara karşı çıplak ve savunmasızdı.

"Teşekkür ederim," dedim onun yerine. "Bu, şimdiye kadar bana verilen en inanılmaz şey."

Beni öperken gülümsemesi ıslık ıslıdı. "Çok sevindim. Emin değildim..."

"Emery, bu olağanüstü bir şey."

Kızardı. "Ben 'berbat değil' olmasını umuyordum."

"Sıra bende." Masamın çekmecesine gidip parlak yeşil kağıt ve beyaz kurdeleyle sarılmış küçük bir kutu çıkardım. Emery'ye uzattım ve yanına oturdum, o kutuyu açarken kalbim küt küt atıyordu.

"Oh, Xander," dedi, siyah kadife kutudan madalyonu çıkararak. "Çok güzel."

"Biraz eski..."

"Bu yüzden seviyorum. Anlatabileceği hikayeleri bir düşün." Kutuyu bana uzattı. "Takmama yardım et."

Emery bana sırtını döndü ve uzun saçlarını boynundan kaldırdı. Ben tokayı kapattım ve o bana sarıldı. "Teşekkür ederim."

"İçine bakmadın."

"Bekle, gerçekten mi...?" diye fısıldadı, parmakları titreyerek küçük menteşesinden kalbi açtı. İçinde, sonsuza kadar saklamak için reçineye kaplanmış küçük sarı bir yaprak vardı. "Bu...?"

"Bana verdiğin çiçekten," dedim. "Senin de bir parçasına sahip olmanı istedim. Çünkü o günün bir hatırası gibi. Seninle tanıştığım günün kutsal bir hatırası."

"Hikayemizin bir parçası," diye fısıldadı. "Evet, Em. Hikayemiz."

Gözleri yaşlarla doldu ve boynuma yaslanarak ağladı. Onu kucakladım ve öptüm, ama ona hislerimi söylemeye cesaret edemedim, eski yaralarım sevdiğin birinin aniden kapıdan çıkıp gitmesinin ne kadar kolay olabileceğini hatırlattı bana. Sonra çok geç oldu; eve gitme vakti gelmişti.

Onu ön kapıma kadar geçirdim. Gece karanlıktı ama yumuşaktı, ön verandanın ışığı sıcak sarı bir parıltı yayıyordu. Vedalaşmak için öpüştük ve o, avucunda madalyonu sıkıca tutarak geriye doğru adım attı.

"Hey, kar yağıyor," dedi. Elini uzattı, parmaklarında kar tanelerini yakalarken yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

Onu görmek kalbimi sızlattı. Saçları, beyaz kaşmir süveterinin omuzlarında yumuşak altın şeritler gibi dalgalanıyordu. Yanakları soğuktan pembeye dönmüştü. Kâkülleri altından mavi-yeşil gözleri parlak ve ışıltılıydı. Onunla ilgili her şey yumuşak ve sıcaktı, beyaz ve altın rengiydi... Kar tanelerinin saçlarına konmasını izledim. Onun içsel ışığı olan tüm bu güzelliğin benim için olabileceğini anlayamıyordum.

Ona söyle. Şimdi söyle...

Ama sözler boğazımda takılı kaldı, büyük olasılıkla gidecek olan bu kızın malı olduğunu ilan etmekten korkan kalbim tarafından engellendi. Çünkü gitmek zorundaydı. Çünkü güzelliği sadece benim için değildi, babasının zehrinden uzak, dünyayla paylaşması gereken bir şeydi.

Sonra o anı yine elimden kaçırdım. Emery bana gülümseyerek iki parmağını kıvırdı ve gecenin karanlığına adım attı.

Bölüm IV

Doğa kanunları acımasızdır ve hızla ve karşı konulmaz bir şekilde kaderimize doğru çekiliriz.

—Nikola Tesla

Bölüm 28

Emery

Mart

"Mutlu yıllar, sevgili Emery..." Delilah ve Harper, sabah ortasında avludaki söğüt ağacının altındaki bankımızda çok yüksek sesle —ve çok kötü—sabah ortası molasında avludaki söğüt ağacının altındaki bankımızda. "Mutlu yıllar sanaaa."

Harper bana mumla süslenmiş bir brownie uzattı, Delilah ise bana hızlıca sarıldı. "Bir dilek tut, Em!"

Yüzlerce dilek kalbimi doldurdu, hepsinde Xander'ın adı vardı. Ama babası gidiyordu ve kalbim ikisi için de parçalandı.

Dr. Ford'un tüm zorluklara rağmen bizimle uzun süre kalmasını diliyorum.

Mumu üfledim ve Delilah bana kurnazca bir bakış attı. "Ne dilediğini tahmin edebiliyorum. Sen ve Xander? Sonunda...?"

Yanaklarım kızardı ve parmaklarım kalbimin üzerindeki madalyonun üzerine gitti. "Bunu dilememe gerek yok."

"Eeep!" Ellerini çırpıtı, solumdaki Harper ise gülerek gözlerini devirdi. Delilah Winslow'a Xander ve benim birlikte olduğumuzu söylemek, onun güvenilirliğini test etmek için en iyi yoldu ve o bu testi başarıyla geçti.

"Xander yarın beni 'büyük randevu' dediği gizli bir yere götürecekt."

"Heyecanlı mısın? Gergin misin?"

"İkisi de, belki. Her şey mükemmel gibi geliyor. Yeterince uzun bekledik ama aynı zamanda tam da doğru süreyi bekledik." Elimi salladım. "Her neyse, kendimi fazla kaptırmak istemiyorum. O, ikimiz için doğru olan her şekilde benimle birlikte olmak istediğini söylüyor."

"Bu duyduğum en tatlı şey," dedi Delilah coşkuyla. "Ne kadar şanslı, değil mi?"

"Evet," dedi Harper, gülümsemeye. "En şanslısı."

Yeni ve daha iyi hale gelen en iyi arkadaşım son zamanlarda biraz moral bozuk görünüyordu ama nedenini söylemiyordu. Hazır hissettiğinde paylaşacağını söyledi ve ona iyi bir arkadaş olmak istediğim için, onun mahremiyetine saygı duymak zorundaydım... Onun acısını dindirmek için ona sarılmak istesem de.

Doğum günü brownimden arkadaşlarıma parçalar kestim ve sonra bir ısırık aldım. "Ee, Delilah, öbür taraftan haberler ne? Dedikodu değil, sadece iyi şeyler."

Noel'den beri tüm zamanımı Xander, yeni arkadaşlarım ve balo hazırlıkları ile geçiriyordum. Eski hayatım sanki başka birine aitmiş gibi gelmeye başlamıştı ve şimdi istediğim hayata yavaş yavaş yaklaşan yeni bir hayatım vardı.

Delilah tereddüt etti. "Elowen ve Tucker resmi olarak birlikte. Fark etmiş olabilirsiniz."

"Oh, fark ettim," dedim gülerek. "Onların PDA'larını gözden kaçırmak oldukça zor. Sanırım biz birlikteyken de öyleydi. Sınıfa içten özürlerimi sunarım."

"Çok geç kaldın dostum," dedi Harper, ellerindeki kırıntıları silkelerken.

"Kızgın değil misin?" diye sordu Delilah. "Önce seninle konuşmadan eski sevgilinle birlikte olması biraz adice."

"Hayır," dedim. "Tucker ve ben, en hafif tabirle, pek uyumlu değildik. Onlar mutluydu, ben de mutluyum."

"Elowen'ın sonunda yeni bir hobi bulmasına sevinen kişi Orion olmalı." Delilah kıkırdadı. "Yıllardır ona yapışık yaşıyordu."

Harper ayağa kalktı ve peçetesini atmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Orion demişken," diye devam etti Delilah. "Önümüzdeki hafta sonu Bay Regatta'nın ardından Atlas Hall'da bir parti veriyor. Oldukça efsanevi olacak gibi görünüyor."

"Sadece kazanırlarsa," dedim. "Kaybederse, bu bir..." "Acıma partisi mi?"

"Güzel." Elimi uzatıp high-five yaptım.

"Neden high-five yapıyoruz?" diye sordu Harper, bankta yerine oturarak.

"Delilah'ın berbat şakası için," dedim. "Ayrıca Orion, regatta sonrası çılgın bir parti veriyor."

"Ah."

"Siz de gelmelisiniz," dedi Delilah. "Tüm kürek takımı orada olacağına göre, erkek arkadaşınla parti yapmak için bir bahanen olacak, Em."

İç geçirdim. "Sanırım, ama ilişkimizi saklamaktan yoruldum. Xander her açıdan harika birisi ve onu kirli bir sır gibi saklamaktan nefret ediyorum."

"Babanın umursayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Harper. "Zaten kim ona söyleyecek ki?"

"Ben değil," dedi Delilah hemen.

"Onun kendi yöntemleri var," dedim. "Ve bu çok aptalca. Onun ne düşündüğünü gittikçe daha az umursuyorum, ta ki onunla yüzleşmek zorunda kalana kadar. O zaman ödüm kopuyor."

"Baloda da *büyük bir olay* olacak, bu onu etkileyecektir." Delilah Harper'a döndü. "Emery'nin yaptıklarını görmelisin. Nefes kesici."

Harper gülümsedi. "Hiç şaşırmadım."

"*Biz* yapıyoruz," diye düzelttim. "Sen olmasaydın bu proje hiç gerçekleşmezdi."

Delilah duygulanarak başını eğdi. "Teşekkürler, Em. Bunu duymak çok hoş."

Brownieleri bitirdik ve Delilah dersine gitmek için ayağa kalktığında ona veda etmek için sarıldım, sonra Harper ve ben İngilizce dersine gittik. Bahar erken geliyordu, hava buz gibi soğukluğunu kaybediyordu ve her şey yeniden yeşeriyordu.

"Oldukça iyi oldu." Harper, Delilah'ın uzaklaşan sırtına başını salladı. "İnsanların değişebileceğini neredeyse düşünebilirsin," dedi acı bir şekilde.

Ona endişeli bir bakış attım. "Özellikle birini mi kastediyorsun?"

"Beni boş ver," dedi. "Hey, bu akşam film ya da başka bir şey yapmak ister misin?"

"Olmaz," dedim. "Ailem büyük bir doğum günü yemeği düzenliyor. Aslında birlikte güzel bir akşam geçirebiliriz. *Bu*, doğum günü dileğimin gerçekleşmesi olur." Bayan Alvarez'in sınıfına vardık. "Tekrar tekrar aynı şeyi söylediğimi biliyorum, ama konuşmak istersen..."

Harper beni bir kucaklamayla susturdu. "Sen benim listemin ilk sırasındasın." "Bunu çok sevdim. *Seni* seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafa bir göz attım ve sanat malzemeleri odasına girdim. Oda çoğu sınıf kadar büyüktü, malzemeler kutularda ve duvar boyunca raflarda düzgünce saklanmıştı ve ortada uzun bir masa vardı, Xander orada yaslanmış beni bekliyordu. Yeni öğle yemeği rutinimiz: تنها bir yer bulup, birlikte olmadığımızı iddia etmek dayanılmaz hale geldiğinde birkaç dakika kaçamak yapmak.

Kapıyı kapattım ve ona uçarak sarıldım, kollarımla onu sardım ve onu öpücüklere boğdum. O da hemen karşılık verdi, ağzını açarak dilimin keşfetmesine ve tadına bakmasına izin verdi, sonra sıra ona geldi, ellerini saçlarıma geçirip beni öpmeye başladı, nefesimiz kesilene kadar.

"Sana da merhaba," dedi boğuk bir sesle, sonunda nefes almak için ayrıldığımızda. "Keyfim yerinde," dedim. "Mezuniyet balosuna . Elbise bile seçtim." Başımı eğdim. "Düşünsene

düşündüm de, tek eksik olan şey bir randevumun olmaması."

Xander kollarını belime doladı. "Benim de yok. Davet etmek istediğim biri var, ama bunun izin verilip verilmediğinden emin değilim."

Gülümsedim. "İzin verilir. Balo, babama her şeyi gösterdiğim yerdir, değil mi? Sanatımı, hayallerimi ve... aşkımı."

Parmaklarımla Xander'ın saçlarını okşadım. Birlikte olduğumuz tüm bu zaman boyunca, sanki söylenmeyi bekleyen bu sözleri hiç söylememiştik. Yıl sonu belirsizken ikimiz de bunları söylemeye çok korkuyorduk.

Xander'ın kendi şüphelerini bir kenara itip gülümsediğini izledim. "Sanatın olağanüstü. Kimsenin sana bir şeyleri reddedebileceğini sanmıyorum."

"Yine başladın, beni eritecek şeyler söylüyorsun." Tasarımımı bile görmemişti; ona sürpriz yapmak istemiştım, ama bana olan inancı başlı başına bir hediyeydi.

"Öyleyse," diye başladı Xander. "Emery, sen..." Durdu ve başını salladı. "Dur, dur, dur. Bu senin etkinliğin. Senin tasarımın, senin planın ve senin emeklerin. Sana ait bir şeyi senden istemek doğru gelmiyor."

"Bana *ait* değil, ama... lanet olsun," dedim, gülerek. "Sen çok fazlasın."

Bekleyişle kaşlarını kaldırdı. "Ee? Bekliyorum."

Gülerek koluna hafifçe vurdum. "Xander Ford, benimle baloya gider misin?"

"Onur duyarım."

Sonra beni öptü ve ben onun evlilik "teklifini" düşünmeden edemedim. Bu konuyu hiç konuşmamıştık. Bu, dokunmadığımız bir konuydu — kaçmam için son çare. Ama artık birbirimize karşı hislerimiz olduğu için, bu bir şekilde daha da tehlikeli görünüyordu.

O noktaya gelmeyecek.

Xander geri çekildi ve "Mutlu yıllar" diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim." Parmaklarımı saçlarına gömdüm, diğer elim göğsünde kayarak tişörtünün altındaki her çizgiyi ve kıvrımı hissettim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Yüzü kızardı, ama bakışları karardı ve daha da ateşli hale geldi. "Hiçbir şey ifade etmek zorunda değil," dedi, yüzümü nazikçe tutarken

gözleri tekrar tekrar dudaklarıma kayarken. "Ama eğer istersen..."

"Oh, istiyorum," dedim. "Bu noktada yapmamak neredeyse işkence gibi." O başını salladı. "Keşke bu gece seninle olabilseydim."

"Ben de," dedim nazikçe. "Onun için zor olacak, değil mi? Ve senin için de."

Ben ailemle doğum günü yemeğimi yerken, Xander babasını hafta sonu için hastaneye yatırmak üzere Boston'a götürecekti. Bir uzman, onun evde yaşamaya devam etme olasılığını görmek için bir dizi test yapacaktı.

"O gitmek istemiyor, ama artık başka seçeneğimiz kalmadı."

"Üzgünüm," dedim. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Zaten yapıyorsun," dedi Xander ve beni kendine daha sıkı çekti.

"Sadece kendin olarak her şeyi daha iyi hale getiriyorsun." "Bu zaten en güzel doğum günü hediyesi."

"Hayır, planlarım var," dedi, yüzü aydınlanarak. "Yarın, tamamen benimsin."

"Sabırsızlanıyorum," dedim ve onu tekrar öptüm. "Ve şu anda tamamen seninim."

Oda bir anda ısındı, Xander'ın gözleri büyüdü. "Bu doğru."

Masada geriye kaydı ve beni kucağına çekti. Taytlarımla üzerine oturdum. Ağzı benimkini ateşli bir öpücükle kaplarken, eli gömleğimin içine girip durdu, göğsümü avuçladı, başparmağı gömleğimin üzerinden meme ucumu okşadı.

"Fazla vaktimiz yok," dedim, kalbim çoktan çarpmaya başlamıştı. "Sadece birkaç dakika."

Gözlüklerini çıkardı ve kasıtlı bir yavaşlıkla yanına koydu, bakışları ve sesi otorite ve niyetle doluydu.

"Bana bu kadar yeter."

Okuldan eve geldiğimde, tam da ailem kapıdan çıkarken yakaladım. İkisi de gala için giyinmişti, annem siyah kokteyl elbisesinin üzerine (gerçek) uzun bir çinçilla kürk manto giymişti, babam ise smokin giymişti.

"Doğum günü yemeğimin resmi bir davet olduğunu bilmiyordum," dedim zayıf bir gülümsemeyle, tam da Colin iki küçük valizle arabaya doğru yürürken.

"Senatör Harrington bizi bu akşam St. Regis'te bir bağış toplama etkinliği için Washington, DC'ye davet etti, ardından da hafta sonu boyunca misafiri olarak kalacağız," dedi babam. "John ve ailesiyle iyi ilişkiler kurmamız önemli, çünkü o Çevre ve Kamu İşleri Komitesi'nde görev yapıyor."

"Doğru. Senatör Harrington." Tucker'ın babasının koltuğunu elinden alan ve şimdi Wallace Industries'in yeni gözdesi olan adam.

"Charles'ın senin yaşlarında bir oğlu var," dedi babam. "Colton. Görünüşe göre teknolojiyle oldukça ilgileniyor. Küçük bir servet karşılığında iki şirket sattı ve henüz yirmi dört yaşında."

"Yirmi dört, 'benim yaşımda' sayılmaz," dedim.

"Ayrıntılara takılma Emery. Yeterince yakın," dedi babam, kol düğmesini düzeltirken.

Annem çeneme dokundu, gülümsemesi sulu gözlüydü. "Belinda sana harika bir doğum günü yemeği hazırladı ve hediyelerini masanın üzerine bıraktık." Kaşlarını çattı ve boynumdaki zincirdeki kolyeyi kaldırdı. "Bu çok güzel. Nereden aldın?"

Xander'dan aldığım hediye sadece duş almak için çıkardım ve genellikle gömleğimin altına sakladım. Sanat odasında öğle yemeğinden sonra onu düzeltmeyi unutmuştum.

"Oh, uh, Harper. Noel için. Güzel, değil mi?"

"Evet." Annem solgun bir gülümsemeyle kolyeyi göğsüme bıraktı. "Çok güzel."

"Bu gece gerçekten Washington'a gitmek zorunda mısın?" dedim, kısmen konuyu değiştirmek için, ama çoğunlukla Çok

Mutlu Ailemle Mutlu Akşam Yemeği'nin boşa gittiğini izlediğim içindi. "Bir gün daha bekleyemez miydi?"

"Zamanlama ideal değil, ama döndüğümüzde telafi edeceğiz." Babam yanağıma bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar, Emery."

Onların özel jetimizin beklediği Newport'taki Middletown'a doğru yola çıkmalarını izledim. Harper'ı reddetmişim. Delilah bana bir parti düzenlemek istemişti. Xander ve Dr. Ford ile Boston'a gidip moral desteği alabilirdim. Başka herhangi bir şey yapabilirdim, ama bunun yerine aptalca bir şekilde aileme güvenmişim.

Hayal kırıklığı ve incinmişlikten gözlerim yaşardı, ama onları geri tuttum. Ailem bunu hak etmiyordu.

Yemek odasında, bir düzine zarifçe paketlenmiş hediye bir köşede yığılmıştı. Mutfaktan Belinda'nın tencerede pişirdiği etin kokusu geliyordu. Çift kapıdan içeri girerken ellerini önlüğüne sildi.

"Doğum günün kutlu olsun, canım!" diye bağırdı, ama gözlerinde acıma vardı. "Annen ve baban... acil bir işleri çıktı."

"Duydum. Jack nerede?"

Ellerini ovuşturdu. "Onu görmedim, canım."

"Muhtemelen sadece benim için çok fazla rosto yaptın." "Oh, bozulmaz, bozulmaz. Aç mısın?"

"Pek değil..." diye başladım, tam o sırada Jack içeri girdi.

Etrafa bakındı, odanın durumunu değerlendirdi. "Burada değil, değil mi? O orospu çocukları..." Jack, Belinda'nın hatırı için sözlerini kesip attı. "Bu sadece on sekizinci doğum günün. Önemli bir şey değil ya."

"Bunu yüzüme vurman için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Sadece onların gerçekten en kötüsü olduklarını kastettim." Jack acıyarak gülümsedi. "Onlara Menendez kardeşler gibi davranmadığımız için şanslılar."

"Jack Wallace," Belinda, onun burada olmasına açıkça rahatlamış bir şekilde, yarı yürekten azarladı. "Lütfen, güzel bir akşam yemeği yiyelim."

Siz ikiniz masayı hazırlayın, ben hemen dönerim."

Bizi yalnız bırakarak mutfağa gitti, yılların mesafesi ve düşmanlığı kardeşimle benim aramda hayaletler gibi duruyordu.

"Keyfin yerinde," dedim, kollarımı kavuşturarak. "Uzun zamandır bana bu kadar çok konuşmadığını hatırlıyorum. Öze/ bir durum olmalı." Ceketinin altından, gömleğinde Newport Tıp Kliniği ziyaretçi etiketi görüldüğünü fark ettim. "Ne... şey... ya da kim bu değişimi sağladı?"

"Şeyler. Hayat," dedi. "Ben bir pisliktim ve özür dilerim. Beni çok kızdırıyorlar ve ben de öfkemin hesabını senden çıkarıyordum. Yıllardır."

"Oh. Tamam. Teşekkür ederim." "Buraya gel."

Şaşkınlıkla, Jack beni kucakladı, çenesini başıma dayadı. Grant öldüğünden beri ilk kez kardeşçe kucaklamasına kendimi bıraktım ve sıkıca sarıldım.

"İstediğin kadar ekmek ve pasta yiyebileceğin güzel bir akşam yemeği yiyelim, sonra hediyelerini aç ve hangilerini saklayıp hangilerini kaçış parası için satacağına karar ver."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Nasıl... Yani, bunu mu yapıyorsun?"

"Evet," dedi Jack, üç kişilik masayı gümüş çatal bıçak takımı ve tabaklarla üç kişilik masa hazırladı. "Kameram dışında, sahip olduğum her şeyi sattım ve yeni gardırobumu aldım" — siyah kot pantolonunu ve gömleğini işaret etti — "ve bolca para da kaldı. Bir de iş buldum."

"Nerede?" diye sordum, kıskançlık duyarak.

"Tek salonlu sinemada. Gişede çalışıyorum. Aralık ayında erkek arkadaşını babasıyla orada gördüm."

Bir şok daha. "Benim erkek arkadaşım yok. Tucker'dan uzun zaman önce ayrıldım."

"Sorun değil, Em." Jack en iyi kristal bardaklarımızdan su bardaklarını masaya koydu. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim. O süper dahi Xander, değil mi? Beni tanımadı. Babası için oldukça endişeli görünüyordu."

"Birlikte olduğumuzu nereden bildin?" dedim, kalbim bir düzine atış atladi. "*Babam* biliyor mu?"

"Benim yöntemlerim var," dedi Jack. "Ve hayır. Babam bilseydi, sen de duymuş olurdun. Erkek arkadaşın şu anda nerede? Onu da davet edebiliriz, doğrudan çakalın inine."

"Babası erken başlangıçlı demans hastası. Onu hafta sonu için Boston'daki bir uzmana götürüyor, bir dizi test yaptıracak ve bu gece geç saatlere kadar dönmeyecek."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi Jack, tam da Belinda eldivenli ellerinde buharlı bir tencereyle geldiği sırada. "Al, Belinda." Bir sandalye çekti. "Sen otur. Ben servis yaparım."

Hizmetçimizle birbirimize baktık. "Ateşiniz mi var, Bay Jack?" diye sordu, o mutfağa gidip yeşil fasulye ve ekmekle geri gelirken oturdu. "Uzun zamandır yakışıklı yüzünüzde somurtkan bir ifade dışında başka bir şey görmedim."

Omuz silkti ama aynı zamanda gülümsemeyi bırakması imkansızmış gibi görünüyordu ve bu beni de gülümsetti. O bakışı tanıdım.

O da aşık.

Üçümüz Belinda'nın hazırladığı akşam yemeği ve taze çileklerle süslenmiş ev yapımı melek keki için masaya oturduk. Uzun zamandır evde yediğim en güzel akşam yemeğiydi. Yemekten sonra Belinda'ya geceyi dinlenebilmesi için temizlik yaptık ve ben hediyelerimi yukarıya çıkardım.

Odama çıkınca, annemle babamın hediyelerini açmayı düşündüm, ama üzerinde "kişisel alışveriş danışmanı" yazıyordu ve canım pek istemiyordu. Pijama pantolonumu ve sweatshirt'ümü giymişken, kapı çalındı.

"Girin."

Jack, dizüstü bilgisayarını elinde odaya girdi. "Selam. Sana bir şeyim var. Doğum günü hediyesi. Yedi yıl geç kaldı," dedi, yatakta yan yana otururken. "Sana kötü davrandığım için tekrar özür dilerim. Sen de elinden geleni yapıyorsun. Neyse, bunu senin için yaptım."

Jack dizüstü bilgisayarını açtı ve bir video oynattı. Nefesim kesildi ve gözlerim hemen yaşlarla doldu. Videoda Jack, ben ve Grant çocukken görünüyorduk. Çocukluğumuzun bir filmiydi. Grant, yakışıklı,

zayıf, koyu sarı saçlı ve geniş gülümsemeli, Barbados'ta sörf yapıyordu. Ya da Aspen'de kayak yapıyordu. Ya da sadece üçümüz evde çocukluk yapıp eğleniyorduk — duygulu piyano müziği eşliğinde. Film ustaca kurgulanmıştı, son karede yaklaşık on altı yaşında olan Grant kapıda durmuş el sallayarak veda ediyordu. Bir partiye gidiyordu, hatırlıyorum — mutlu ve gülümsüyordu. Yine de çok etkileyiciydi.

"Jack, bu çok güzeldi." Gözlerimi sildim. "Bunu sen mi *yaptın*?"

O başını salladı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Daha çok bir derlemeydi, ama evet. Yapmak istediğim şey bu. Film yapımcısı olmak."

"Bu harika. Sevdiğin şeyi bulduğuna çok sevindim. Tekrar konuşmaya başladığımıza sevindim. Seni özledim." Hâlâ neopren parmaksız eldiven giyen sol elini tuttum. "Nasıl?"

"Hayat boyu korkunç bir yara izi kaldı," dedi ironik bir tonla. "El modellik kariyerim başlamadan bitti." Parmaklarımı sıktı. "Buradan gidiyorum, Em. Akademiden mezun olup Grayson ve Cassandra Wallace'tan uzak bir yerde yaşayacağım. Sen de aynısını yapmalısın."

Birbirine dolanmış ellerimize baktım. "Benim de bir planım var, ama bir yanım kalmak istiyor. Denemeye devam etmek. Babama kendi sanatımı göstermek ve bir şekilde bizi bir arada tutmak. Sen de bunu istemiyor musun?"

"O değişmeyecek, Em. Bana güven."

"Bir şey biliyorsun, değil mi? Grant hakkında?"

Jack'in mavi gözleri sertleşti, babamızınkı kadar buz gibi oldu. Kalkıp gitmek için ayağa kalktı. "Sana videonun linkini gönderirim," dedi ve kapıya doğru yürüdü. "Gitmeye karar verirsen, elimden geldiğince sana yardım etmeye çalışırım. Ama kalmaya karar verirsen, mezuniyetten sonra seni görmeyeceğim."

"Bu veda gibi geliyor," dedim yumuşak bir sesle.

"Bu benim iyiliğim için." Kararsız görünüyordu, koyu renk saçları yakışıklı, keskin hatlı yüzüne düşmüştü. "Senin de iyiliğin için, Em. Buradan uzaklaşmak için bir şansın varsa, onu değerlendir."

Bölüm 29

Emery

Ertesi sabah, Xander'ın evine gittim ve yan tarafa park ettim. Kapıda beni karşıladı ve ben, önceki gece Jack'in uğursuz sözleri aklımda, kollarına atıldım. "Uzaklara gitmek" demek, Xander'dan binlerce kilometre uzakta yaşamak demektir. Bu düşünceye dayanamadım, onun yerine onu öptüm. Sanki iki gün değil, haftalarca ayrı kalmışsınız gibi onu öptüm.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi öpüşmemiz bittiğinde ve içeri girdiğimizde.

"Baban nasıl?"

"İyi, sanırım. İçindeki bilim adamı, durumuyla ilgili verileri istiyor, ama geri kalanı ödö kopuyor. Ben de öyle." Xander iç geçirdi. "Onu pazar gecesine kadar tutacaklar. O zaman daha fazla şey öğreniriz herhalde. Ailenle geçirdiğin doğum günün nasıldı?"

"Sadece Jack, ben ve Belinda vardık. Annemler Washington, DC'de son dakika acil bir gala etkinliğine katılmak zorunda kaldılar. Herkesin başına gelebilir."

Xander'ın yüzü bulutlandı.

"Aslında çok güzeldi," dedim. "Jack, yedi yıldır benden nefret ediyormuş gibi davrandığı için özür diledi."

"Ve sen onu affettin mi?"

"Tabii ki," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Tek kardeşim kaldı."

"O senin gibi bir kardeşe sahip olduğu için şanslı, ben de öyle." Xander, babası için duyduğu endişe ve karamsar düşüncelerini bir kenara bıraktı. "Bütün gün boş musun? Çünkü biraz yolumuz var."

"Ailem şehir dışında. Bütün gün ve bütün gece boşum."

Xander beni kendine çekti, sesi sertleşmişti. "Daha da iyi... ama henüz değil."

"Önce bana akşam yemeği ısmarlayacak mısın?" diye sırıttım, o anahtarlarını ve ceketini alırken. Kot pantolonuma, botlarıma ve beyaz süveterime baktım. "Bu gizemli randevu için uygun giyinmiş miyim?"

"Mükemmelsin."

"Nereye gidiyoruz ki?"

Xander eğik bir gülümsemeyle, "Saklanmamız gerekmeyen bir yere," dedi.

Xander "gizemli randevumuza" doğru yola çıktı, ama Point Judith tabelası görünür görünmez onun aklından ne geçtiğini anladım.

"Aman Tanrım, çocukluğumdan beri Block Island'a gitmedim! Plan bu, değil mi?"

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Xander. "Yeterli olup olmayacağından emin değildim."

"Bayıldım," dedim ve yanağına öptüm.

Ve seni seviyorum, Xander.

Sözler içimden fışkırıyordu, ama belki de bunu söylemek fazla olurdu, bu yüzden onları geri çektim.

Rhode Island'ın en güney ucu olan Point Judith'te Xander arabayı park etti ve feribotla Block Island'a geçtik. Burası yazın çok kalabalık olan, kış aylarında ise daha sakin bir turistik yerdı. New Shoreham kasabası bu serin ilkbahar gününde kalabalıktı ama çok da yoğun değildi.

Xander ve ben el ele tutuşarak, güneşlenmek için hala çok soğuk olan ama Atlantik'te sonsuza dek uzanan sular boyunca uzun yürüyüşler yapmak için mükemmel olan sahil boyunca sıralanan dükkan ve restoranların önünden geçtik. Canımız ne zaman isterse öpüştük, kimlerin gördüğünü umursamadık

Ne zaman bir sanat galerisini incelemek veya bir butikte dolaşmak için durduğumuzda, kolunu bana dolardı. Sırf öyle olduğu için dudaklarını alnıma değdirirdi, ben de manzarayı seyretmek için durduğumuzda kendimi onun ceketine sokardım.

Xander'ı açıkça sevmek o kadar güzeldi ki, ona söylemek zorundaydım. Er ya da geç içimden patlayacaktı.

Belki de şu anda olduğu gibi.

Özel çikolata ve sıcak kakao satan bir stantta sıra bekliyorduk. Yanımda, Xander o gece geç saatlerde şık bir deniz ürünleri restoranında yaptığı akşam yemeği rezervasyonunu onaylamak için telefonunu çıkardı. Hostesle konuşurken, dalgın dalgın parmağıyla saçımın bir tutamını parmağına doladı.

Nedenini bilmiyordum, ama bu küçük hareket kalbimi çarpıtıp kanımı kaynatmıştı — çok doğal ve samimi bir hareketti — hatta onun mütevazı tavrında biraz da sahiplenici bir yanı vardı.

"Tamam, her şey hazır," dedi ve telefonu kapattı.

Ona döndüm, dudaklarımdan çıkmak üzere olan sözlerim varken, telefonuna başka bir arama geldi. Ekranı kaşlarını çatı.

"Üzgünüm Em, babamla ilgili uzman arıyor."

"Cevapla," dedim. "Ben içecekleri alırım."

Xander yakındaki bir bankta oturdu, ben de bize iki tane gurme sıcak çikolata alıp yanına getirdim. O telefonu kapatırken ben de oturdum.

"Durumu iyiymiş," dedi Xander. "İşbirliği yapıyor ve morali yüksek. Her şeyi göz önünde bulundurursak, daha iyi bir haber olamazdı."

"Çok sevindim," dedim ve ona krem şanti ile süslenmiş sıcak çikolatayı uzattım.

"Demansla mücadele eden bir adamın doktorlarına birleşik teori arayışını anlatması, bir tür güzel ve korkunç bir ironi."

"Biliyorum." Xander'ın elini sıktım. "Ama dürüst olmak gerekirse, bana sormalıydı. Ben bunu çok uzun zaman önce anlamıştım."

Xander gülümsemeye başladı. "Öyle mi?"

"Tabii. Aslında oldukça basit. Uzun matematik problemleri gerekmiyor." "Anlat bakalım."

Sıcak çikolatamı yudumladım. "Sihir."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

Xander güldü. "Einstein buna 'ürkütücü' demişti, ama övgü anlamında değil."

"Gördün mü? Einstein benimle aynı fikirdeyse, bu doğru olmalı. İşte bu kadar. Her Şeyin Teorisi çözüldü. Baban makalesinde benim çalışmamdan alıntı yapabilir. Benim için sorun yok."

Şimdi Xander gülüyordu, ki bu da başından beri benim amacımdı.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu çözmek için oldukça fantastik gelen teoriler var," dedi. "Çoklu evren teorisi gibi."

"Oh, kulağa hoş geliyor. Açıkla."

"Schrödinger'in kedisini hatırlıyor musun?"

"Senin bu konuda sevimli bir şekilde huysuzlandığını hatırlıyorum," diye alay ettim. "Ve evet. Sen ona bakana kadar hem canlı hem de ölüdür."

"Doğru. Gözlemlenene kadar her iki durumun süperpozisyonu. MWI'ye, yani çoklu evren yorumuna göre, parçacık — veya kedi — sadece süperpozisyonunda değil, aynı zamanda farklı evrenlerdeki çoklu sonuçların bir arada varlığını da temsil ediyor."

"Ne yapıyor şimdi?"

"Örneğin, bir yazı tura at. Havadayken, hem tura hem de yazı üst üste binmiş durumda. MWI'ye göre, yere düştüğünde evren ikiye ayrılır: birinde tura, diğerinde yazı çıkar. Biz sadece bir sonucu deneyimleriz çünkü aslında çok geniş bir çoklu evrenin tek bir dalında varız."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bu gerçek bir kuantum teorisi mi?"

"Elbette," dedi Xander. "O zaman yazı tura atmayı kelimenin tam anlamıyla herhangi bir sonuca yol açan her şey için genelleme yapabilirsiniz. Yani, evren

herhangi bir karar verdiğimizde evren ikiye bölünür."

"Yani farklı yaşamlarda, yaptığımız veya yapmadığımız her seçimin sonuçlarını yaşayan farklı versiyonlarımız olabilir mi? Paralel evrenler gibi mi?"

"Teorik olarak."

"*Teorik olarak*," dedim, "on yaşındayken bana yazdığın mektupları aldığım bir evren var. Ve ben de sana cevap yazdım ve yedi yıl boyunca iletişim halinde kaldık. En derin düşüncelerimizi ve sırlarımızı paylaştık ve belki de... belki de birbirimize aşık olduk. Böylece Castle Hill'e taşındığında, bir saniye bile boşa harcamadık. Sen benim için kayamızda bekliyordun, ben sana koştum ve uzun zamandır görüşmemiş olsak da öpüştük, ama bu önemli değildi çünkü birbirimizi tanıyorduk ve belki de hep tanıyorduk." Soğuk havayı ciğerlerime çektim. "Bu mümkün mü? Ve teorik olarak deme."

"*Varsayımsal olarak*, evet," dedi Xander gülümseyerek. "MWI teorisini kuantum dünyasından çıkarıp bizim dünyamıza uygularsan, sonsuz sayıda versiyonumuzla sonsuz sayıda olasılık vardır. Ama bu, birbirimizi hiç bulamayan milyonlarca versiyonumuz olduğu anlamına gelir — hiç tanışmadığımız evrenler. Ya da benim mektup yazmadığım evrenler. Ya da mektup yazdığım, ama senin cevap vermemeye karar verdiğin evrenler. Ya da babam sağlıklı kaldığı için Castle Hill'e hiç taşınmadığım evrenler. Ya da annem bizi hiç terk etmediği evrenler."

"Ve Grant hiç ölmedi," diye mırıldandım ve başımı salladım. "Bu çok fazla. Hepsi pişmanlığa yol açan bir 'ya eğer' labirentinde kaybolabilirsin. Asla olamayacak bir şeyi istemek."

Xander başını salladı. "Kaybolabilirsin."

Koluna sarıldım. "Belki de bu hayatın, evrenin bizim dalının amacı, olanları en iyi şekilde değerlendirmek ve olmayanları pişman olmamaktır. Diğer versiyonlarımızın da mutluluğu bulduğunu ummalıyız, hiç bir araya gelmediğimiz versiyonların bile."

Yanağımdan bir tutam saçımı çekti. "Umarım bulmuşlardır."

Yine nefes aldım, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Ama sonsuz sonsuzluklar içinde, bizim bir araya gelmediğimiz tek bir evren bile olduğuna inanmayı reddediyorum."

"Hayır mı?"

"Hayır. Büyük fizikçi Alexander Ford bir keresinde şöyle demişti: Sana olanlar bana da olur. Çünkü görünmeyen, ölçülemeyen ve tam olarak anlaşılamayan, ama yine de çok gerçek olan gizemli bir güçle birbirimize bağlıyız. Bu aşk. Ve Xander, ben..."

Başka bir şey söyleyemeden, Xander beni nazikçe öptü, sonra yüzümü sıcak ve yumuşak elleriyle tuttu. "Seni seviyorum, Emery."

Biraz nefesimin kesildiğinin farkında olarak ona baktım. "Seviyor musun...?" "Evet, seviyorum. Neredeyse yüz kez söyleyecektim, ama korkuyordum.

Korkuyorum... Yıl sonu hızla yaklaşıyor ve biz de paramparça olacağımızdan korkuyorum. Ama önce ben söylemek zorundaydım. Bunu sana borçluydum. Senin gibi cesur olmak ve seni bir saniye daha bekletmemek ya da merak ettirmemek için."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Seni seviyorum, Xander," dedim. "Seni çok seviyorum. Ben de neredeyse yüz kez söyleyecektim, ama çok fazla ya da çok erken olmasını istemedim. Ama buraya gelmek için sonsuza kadar beklediğimizi hissederken, nasıl çok erken olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Ama... ben de öyle hissediyorum. Mantık ve akıl almaz, açıklanamayan bir şey." Başparmakları yanağımı okşadı. "Ama seni sevdiğimi biliyorum, Emery. Bana sihre inanmamı sağlıyorsun."

Xander beni okyanusa bakan güzel bir restorana götürdü, bu sırada sıcak, yoğun bir beklenti bulutu her nefesimi, her sözümü, her lokmamı sararken, kendimi sarhoş hissettim.

Feribotla geri döndük ve gecenin karanlığında eve doğru yola çıktık. Xander beni elinden tutup merdivenlerden yukarı çıkardığında evi karanlık ve sessizdi. Odanın kapısını kapatır kapatmaz kollarının arasına düştüm. Sırtım kapıya yaslanırken o beni dilini derinlemesine kullanarak öptü. Talepkar. Yutan. Ve ben kendimi isteyerek sundum. Hiç tereddüt etmedim. Kaçınılmaz olanı durduracak hiçbir şey yoktu. O kadar mükemmel hissettiren bir birleşme

ve doğru hissettiren bir birleşmeydi ki, yıldızlarda yazılmış olmalıydı. Tek bildiğim, bana dokunacağı her yerde elektriksel bir beklenti uğultusu vardı.

Odasının içine doğru sendeleyerek ilerledik, ceketlerimizi ve kazaklarımızı çıkardık. Beni masasına kaldırdı ve bacaklarımın arasına girdi, ellerimiz dolaşüyor, giysilerimizi çekiyordu, benimki onun saçlarını okşuyor, onunkiler benimkine dolanıyordu. Bu sırada Xander, nefesimi kesen ve benimki kadar ateşli olan sahiplenici bir arzuyla beni öpüyordu.

Gözlüklerini çıkarıp yanıma koydu, böylece yüzünü boynuma gömebilecek, kulağımın altındaki narin cildi öpüp dişleriyle okşayabilecek ve omurgamdan aşağı titreme geçirebilecek şekilde. Gömleğini çektim, kaldırıp çıkardım, muhteşem gövdesi lambasının yalnız ışığında bana çıplak kaldı.

Elimi kalbine koydum, avucumda hızla atan nabzını hissettim, sonra elimi aşağı kaydurdım, parmak uçlarımla sert hatları ve çıkıntıları olan karnındaki sıcak tenini okşadım. Parmaklarım kot pantolonunun üzerinden sertleşmiş ereksiyonuna doğru ilerlerken, Xander göğsünden bir ses çıkardı. O bana yaklaşıp beni öperken, bir eliyle çenemi kavrarken, diğer eliyle saçlarımı okşarken, düğmelerini açtı. Yumruğu, hızla şiddetli bir ağrıya dönüşen elektriksel karıncalanmaya ek olarak, cildimde küçük bir acı hissi uyandırdı.

Kazakımı çıkardı, sonra altındaki gömleği, gözlerini sütyenimden taşan göğüslerimle doldurdu. Bakışlarındaki açlık nefesimi kesti.

"Çıkar şunu, Xander," dedim ve o da dediğimi yaptı, arkamdan kopçayı açtı, sonra yavaşça kollarımdan çıkardı ve bir kenara attı.

"Tanrım, Em."

Gözleri kapakları altında kalmıştı, her iki rengi de koyulaşmıştı. Göğüslerimi ellerine aldı, sonra ağzını bir meme ucuma koydu, emdi ve ısırdı, sonra ısırdığı yeri dilinin yatıştırıcı, kadifemsi hareketleriyle öptü. Her dokunuş kıvılcımlar yaratıyordu; her kıvılcım içimdeki yanan arzuyu daha da artırıyordu, onu daha sıkı, daha ağır hale getiriyordu, Xander'ın en derin yerlerime dokunup onu serbest bırakmasını bekliyordu.

Onun kot pantolonunu kalçalarından çektim. Benden uzaklaşarak benimkini çıkardı, sonra geri geldi, ben bacaklarımı beline doladığımda ereksiyonu nemli külotuma baskı yapıyordu. Kalçalarını benimkilere sürtünerek ağzımı öpücüklerle yağmaladı, sonra boğazıma doğru indi.

"Lütfen..." dedim. "Sana ihtiyacım var..."

Xander beni yatağa taşıdı, sonra üstüme uzandı, beni yavaşça, derinlemesine öptü. Ama çıplak tenlerin birbirine değmesi, vücutlarımızın uyum içinde ve hazır olması, ateşi daha da alevlendirdi. Birkaç saniye içinde kalçalarımız tekrar yükselip alçalıyor, birbirine sürtünüyor, birleşme arıyordu.

"Bekle, bekle, bekle," diye nefes nefese, zorlukla benden uzaklaşıp ön kollarının üzerine yaslandı. "Yavaşlamalıyız. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Sorun değil," dedim. "Sana güveniyorum."

Bu sözlerim üzerine yüzünün yumuşadığı... Gözleri sevgi ve acı doluydu, çünkü bu kadar çok sevmenin ona acı verdiğini biliyordum. Ve yine de sevdiği, beni sevdiği gerçeği...

"Sadece senin için mükemmel olmasını istiyorum," dedi.

"Sen varsın ki zaten mükemmel." Onu sırt üstü yatırdım ve üzerine çıktım. "Ama bu gece senin gecen de."

Üzerine eğildim, dudaklarını dudaklarımla kapattım ve onu inlemeye zorlayan emici bir öpücük verdim. Saçlarım etrafımıza dökülerek dünyadan bizi ayırdı. Onu tekrar öptüm, yalayıp ısırarak, sonra alt dudağını aldım. Göğsünün derinliklerinden seksi, acı dolu bir ses çıkardı, kalçaları yükseldi, ereksiyonu bana bastırdı.

Ağzımı çenesine, boynuna, sonra geniş göğsüne doğru kaydırdım. Sıcak, açık ağzım, dokunuşumla kasılan gövdesinin sıkı hatlarını öptü. Daha aşağı indim, boxer şortunun kenarını çektim, ama o beni durdurdu.

"Hayır," dedi, omuzlarımı tutup beni sırt üstü çevirdi. "Boşaldığımda senin içine boşalacağım. Ama... önce senin için iyi olmasını istiyorum. Tamam mı?"

Sessizce başımı salladım, nefesim farklı bir beklenti ile kesildi. Şimdi sıra onun ağzını benim üzerinde gezdirmeye gelmişti,

göğüslerimin arasında, saçları çenemi gıdıklıyordu; iki elimi de kalın ve yumuşak saçlarına soktum, yumruklarımı o kadar sıkı sıktım ki, o homurdandı ve meme ucumu dişlerinin arasına aldı.

Nefesim kesildi, ona doğru eğildim ve sonra o daha aşağı indi, göbeğime ulaştığında cildimde hoş bir titreme yarattı, sonra aşağıya doğru...

"Yapabilir miyim?"

Nefes nefese başımı salladım, iç çamaşırımı kalçalarımın bacaklarımdan aşağı çekip atmasını izledim. İlk kez belirsizlik hissettim. O tam oradaydı ve ben onun önünde çıplaktım. Saklayacak hiçbir şey kalmamıştı. Ama Xander'ın gözleri beni içiyordu, gözleri istek, şehvet, aşk ve arzu dolu sıvı havuzlardı.

"Evet," diye mırıldandı. "Çok güzel."

Dudaklarımı ısırdım, sonra ağzını bana değdirdiğinde çığlık attım. Ani zevk beni şok etti, sanki karanlık gökyüzünü aydınlatan bir işaret fişeği gibi, ve ben nefes nefese kaldım, kalçalarım titredi. Xander öptü, emdi ve yaladı, zevk doruğa ulaşırken beni sabit tutmak için kalçalarımı kavradı; şimdi tüm gökyüzü havai fişeklerle doluydu, o benim her inilti ve nefesime uyum sağladı, beni doruğa ulaştırmak için ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu... Doruğa ulaştım, o vücudumun yukarısına doğru ilerlemeden önce dilinin son yavaş vuruşlarında titreyerek, tekrar üzerime uzanana kadar yol boyunca her santimini öptü.

"Acele et," diye dudaklarına fısıldadım. "Böyle hissederken sana ihtiyacım var."

O başını salladı ve komodinden prezervatif aldı. Birkaç saniye içinde hazırды ve sonra tekrar üzerime uzandı, kollarını iki yanıma koydu, elleriyle yüzümü tuttu.

"Emery?"

Başımı salladım, kalçalarımı eğdim ve bacaklarımı yeterince açarak elimle aramıza uzanıp onu içime yönlendirdim. Nefesini içine çekti. Bana yaşattığı orgazm, o içimde yavaşça, santim santim ilerlerken hâlâ içimde zonkluyordu.

Gerildim, içimden küçük bir çığlık

kaçtı. "Sana acı veriyorum."

Kafamı salladım. "Durma. Ne yaparsan yap, durma."

O da itaat etti, daha derine girdi. Ellerimi pürüzsüz sırtında aşağı kaydurdım, kalçalarımız tamamen birleşene kadar onu kendime doğru çektim.

"Tanrım," dedi boynuma, nefesi ağır ağır esiyordu. Sonra başını kaldırıp beni inceledi. "İyi misin?" Hızla başımı salladım. "Evet. Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun."

İçimdeki onun sert ağırlığı, kelimelerle açıklayamayacağım bir şey gibiydi. Uzun bir bekleyişin ardından bedenlerin mükemmel birleşmesi. Ve Xander'ın gözlerindeki bakış, onun da benim kadar bu anı hissettiğini söylüyordu.

Hala yavaşça hareket eden Xander, beni izleyerek, yüzümde rahatsızlık olup olmadığını inceleyerek hareket etmeye başladı, ta ki ben onu öpene kadar, dudaklarım onun dudaklarına değene kadar.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Bunu istiyorum. Bunu çok istiyorum."

Sözlerim onu teşvik etti. Acı çoktan azalmıştı ve şimdi Xander içimde biraz daha hızlı, daha derine giriyordu. Bacaklarımı onun dar beline doladım, vücudunun dalgalanmalarının, üstümde ve içimde olan zayıf erkekliğinin tadını çıkardım. Onu içime alıp, bana yaşattığı ecstasy'ye onu da yaklaştırırken, kendimi yumuşak ve kadınsı hissettim.

"Emery..." dedi. Boğuk bir kelime, o eşikteydi. Başımı salladım. "Evet. Evet..."

Son boğuk çığlıkla, yüzü o güzel, acı verici ecstasy ile buruştu. Son hamleleri düzensiz ve derin oldu. Onu bana kilitledim, hepsini almak istedim, ta ki üstüme çökene kadar, mükemmel, ağır bir sıcak ten ve kas örtüsü, orgazmı onu titretip bitene kadar.

Xander'ın göğsü derin nefeslerle benimkine doğru genişledi ve ben karanlıkta gülümsedim, ellerim onun saçlarında. Tanıştığımız gün ile bu gün arasındaki yıllar sonunda ortadan kaybolmuştu ve o tam olması gereken yerdeydi. Kollarımda.

Nazikçe benden uzaklaştı ve prezervatifi attı, sonra hemen geri gelip beni kendine çekti, sırtım göğsüne yaslandı, kolları

beni sardı, parmaklarımız birbirine kenetlendi. Boynumu, omzumu öptü, vücudum ağırlaşp uykuya daldı, sonunda ben de uykuya daldım, Xander'ı da yanımda götürdüm.

Çünkü o benim. Ve ben de onunum. Her zaman ve sonsuza kadar.

Bölüm 30

Xander

Sabah ışığı yatağın üzerine, Emery'nin altın sarısı saçlarının üzerine düşüyordu, yastığın üzerine dökülen saç tellerini tek tek aydınlatıyordu. Bütün gece hiç kıpırdamamıştık; o benim kollarımda yatıyordu, vücutlarımız her yerde birbirine uyumluydu, parmaklarımız birbirine dolanmıştı.

O sabah, en güzel rüyayı gördüğümü düşünerek uyanmıştım. Bunun gerçek olamayacağını düşünmüştüm. Ama o buradaydı, benim yatağımda, ve dün gece... Benim ereksiyonumun onun sırtına baskı yapmaması için hafifçe hareket etmek zorunda kalmıştım, ama soğuk bir duş gibi beni ayıran bir düşünce geldi aklıma.

Onu tutamam.

Emery, babasının sonunda onu olduğu gibi göreceği ve hayallerini destekleyeceği konusunda sarsılmaz, temelsiz bir umuda sahipti. Her şeyi, tasarımlarının onu ikna etmesine bağlıyordu. Çünkü onu hala benim annemi sevdiğim gibi, aynı çaresiz ve boşuna bir şekilde seviyordu. Ve annemin geri döneceğine dair umudumun bana sadece acı vermiş olması gibi, Emery'nin umudunun da sonunda ona sadece acı vereceğini biliyordum. İsteddiği sanat ve neşe dolu bir hayat yaşamak istiyorsa, Kaliforniya'ya ya da başka bir yere, ailesinin zehirli sevgisinden uzak bir yere gitmesi gerekiyordu. Bunu hak ediyordu.

Gözlerimi kapattım ve onu kendime yaklaştırdım, yüzümü saçlarına gömdüm ve derin bir nefes aldım.

Henüz değil...

Emery memnuniyetle ; ben henüz bilmiyordum
biliyordum uyanık uyanık olduğunu
bilmiyordum. "Xander?"

"Hm?"

"Biz yıldız tozundan yaratıldık, doğru
mu?" "Evet."

"Gerçekten mi? Bu sadece Shakespeare'in bir zamanlar söylediği şiirsel
bir söz değil mi?"

"Yakın. Carl Sagan, ve bu doğru," dedim, omzunu öperek.
"Vücudumuzu oluşturan atomlar, milyarlarca yıl önce yaşamış ve
ölmüş yıldızların bir parçasıydı."

"Bunu çok seviyorum." Elini ışık hüzmesine uzattı. Parmaklarını ışık
hüzmelerinin içinde gezdirirken, toz zerrecikleri tembelce havada
süzülerek, küçük hava akımlarında dans etmeye başladı. "Evreni
aydınlatan dev yıldızların parçaları olduğumuzu düşünmeyi seviyorum.
Onlar bir araya gelerek bizi yarattılar, sonra öldüğümüzde tekrar
dağıldılar. Ama biz asla tamamen yok olmuyoruz. Sadece devam
ederiz, küçük ışık parçacıkları olarak, tekrar tekrar bir araya geliriz,
sonsuz kadar."

Paylaştığımız yastıkta başımı salladım, onu daha sıkı sarıldım,
kalbimdeki acıyla gözlerim kapandı.

Tanrım, bu kızı seviyordum, o sadece ışık parçacıklarının bir
koleksiyonu değil, başlı başına bir yıldızdı. Benim katı bilimsel
düşüncemi alıp, onu en gerçek ve en zengin hallerine indirdi. Benim
gibi kozmosu inceleyerek ortaya çıkabilecek anlamsızlık ve yalnızlık
hissi, uzayın enginliğinde sonsuz küçük bir zerrecik olma hissi...
Emery, bunu bir şekilde, benim gibi küçük bir zerrenin onu sevmek
için var olduğu gerçeğine duyduğum hayranlık ve şaşkınlık
duygusuna dönüştürdü. Emery'ye duyduğum sevgi ölçülemezdi ve
bir denkleme dönüştürülemezdi. Bu, sonlu bir parçacık değil,
sonsuz dek yayılan sonsuz bir dalgaydı, çünkü onu sonsuz dek
sevecektim.

Dün gece ona, bana sihre inanmamı sağladığını söylemiştim, ama
Emery Wallace bana sonsuzluğa da inanmamı sağladı.

Onu daha sıkı sarıldım. "Bunun bitmesini istemiyorum."

Bir saniye gerildi, sonra başını salladı. "Ben de."

Daha fazla konuşmasını bekledim. Bütün planlarından vazgeçip benimle MIT'ye geleceğini söylemesini bekledim. Berbat ailesini düzeltmeye çalışmayı, hayallerini, hatta baloyu bile unutmasını ve sadece benimle *olmasını* bekledim.

Telefonu bir mesaj geldi. Komodinden aldı. "Jack arıyor. Ailem eve dönüyormuş. Gitmem gerek."

İç çamaşırımı ve kot pantolonumu giydim ve Emery yüzümdeki ifadeyi fark etti.

"Hey." Durdu, yatağımın üzerine diz çöktü, artık sadece külotu vardı, saçları ellerimle karıştırdığım için dağınıktı. Dudakları öpücüklerimden şişmişti ve içinden çıktığım için çarşaflarda birkaç kan lekesi vardı. "Seni seviyorum."

Çünkü her şeyi düzeltmek için bunun yeterli olduğuna inanıyordu.

"Seni seviyorum," dedim, çünkü onu elde etmek için bunun yeterli olduğuna inanmak istedim.

onu elde tutmak için yeterli olduğuna inanmak istedim.

Giyindik ve onu arabasına kadar geçirdim, orada kolları boynuma doladı ve veda öpücüğü verdi. Arabayla uzaklaşmasını izledim ve sonra boş evimin merdivenlerine oturdum, Emery'nin gitmesinin aynı şey olmadığını ruhuma anlatmaya çalışarak. Geri döneceğini. Bitmediğimizi.

Akademi spor salonu pazar günleri bile açıktı. Her zaman elit sporlardan biri için bir etkinlik veya yarışma vardı. CHA'nın dinlenme gününü teşvik etmesi söz konusu bile olamazdı.

Boston'dan babamı almadan önce birkaç saat boyunca kendimi meditatif bir fiziksel efor durumuna sokmak için ergometreye tırmanırken içimden geçen acı düşünceler bunlardı.

Kürek makinesine oturur oturmaz, dostça bir ses beni selamladı.

"Xander!" diye bağırdı Dean, elimi sıkmak için yaklaşarak. "Cuma günü regatta için fazladan saatler mi çalışıyorsun? Aşırıya kaçmıyorsun, değil mi? Zaten koçun en sevdiği sporcusun."

Gülümsemedim.

Dean bir bankı yanıma çekti. "Hey. İyi misin?"

"Pek sayılmaz. Sen ne yapıyorsun?"

"Kai'ye antrenmanında yardım ediyordum ama o bugünkü işini bitirdi. Yardım ister misin?"

Kafamı salladım, kürek çekme ihtiyacı aciliyet kazanmıştı. "Elimden geldiğince hızlanmak istiyorum."

Dean kaşlarını çatı. "Tamam, ama unutma, makine dairesindeki büyük çocuklar senin kadar hızlı olmayacaklar."

"Siktir et."

"Oooh, sertmiş. Tamam, bu agresifliği biraz çalışalım, sonra da seni rahatsız eden şeyi bana anlatabilirsin."

Erg, benim çabamla artan hava direncine sahip son teknoloji bir aletti. Dean, başlangıç için direnci orta seviyeye ayarladı, ama ben başımı salladım.

"Daha yüksek."

"On birincilik mi? Senin cenazen."

Dijital metronomunu çıkardı ve ben *tik tak* sesine göre çekmeye başladım. Ama kısa sürede onu geçtim ve Dean ayarlamaya devam etmek zorunda kaldı.

"Xander, sakin ol," diye uyardı, ama onu dinlemedim.

Ergometrenin kolunu göğsüme kadar çektim, her çekişte sarmal telleri zip zip sesleri çıkarıyordu, uyluklarım ise kayar koltuğu ileri geri hareket ettirmek için çalışıyordu. Ayaklarımı ayak dayama yerlerine bastırarak, tüm gücümle onlara karşı itiyordum. Birkaç dakika içinde omuzlarım, karın kaslarım ve baldırlarım ağrımaya başladı, ciğerlerim yanıyor ve boğazım kuruyordu. Dean beni yavaşlatmaya çalışmayı bıraktı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde izleyerek metronomunu hızlandırdı.

Tik tik tik...

Ter gözlerimi yakıyordu ve her çekişte inliyordum. "Ne kadar sürecek?" diye sordu Dean.

"On beş," diye cevap

verdim. "Dostum,

olmaz."

On beş dakika, elit bir beş bin metrelik koşu süresi. Dayanıklılığımı test etmek, ekibim için dayanıklılık kazanmak istiyordum, ama en çok da sistemimden tüm zorlu düşünceleri atmak için adrenalin ve endorfine ihtiyacım vardı. Şimdiye kadar denediğim en zorlu tempoda sekiz dakikaya ulaştım ve sonra midem kasıldı.

Kolu birden bıraktım ve ergometreden sendeleyerek uzaklaştım ve kirli havlu kutusuna kustum. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar kustum, nefes nefese kaldım ve sonra Dean temiz bir havlu ve bir şişe suyla yanıma geldi. Beni ergometreye geri götürdü, oturmam için yardım etti ve yanıma oturdu.

"Eh, temizlik görevlileriyle pek arkadaş olamayacaksın," dedi Dean, ben büyük nefesler alıp suyun yarısını içtiğim sırada. Nefesimi toparlayana kadar bekledi. "Daha iyi misin? Tamam, şimdi bana gerçekte neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Emery'ye onu sevdiğimi söyledim ve geceyi onunla geçirdim, ve her şey mükemmeldi."

Dean gergin bir kahkaha attı. "Bu nasıl kötü bir şey olabilir? O da sana aynı şeyi söylemedi mi?"

"Söyledi."

Etrafına bakındı. "Bana şaka mı yapıyorsun? Okuldaki ve muhtemelen üç eyalet bölgesindeki en güzel kız olan Emery Wallace ile yatıyorsun ve o da sana seni sevdiğini söyledi." Düşünceli bir şekilde çenesine dokundu. "Hm, evet, bunun ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum."

Başıma havluyu geçirdim. "Mahvoldum Dean."

"Neden?" Elini omzumda hissettim. "Ben buradayım dostum."

Bir iç çekerek havluyu çıkardım ve Emery'nin ailesinden tamamen ayrılması gerekirse onunla evlenmeyi teklif ettiğim de dahil olmak üzere tüm hikayeyi anlattım. Dean'in gözleri büyüdü ve sonra alçak bir ıslık çaldı.

"Bu... çok fazla." Kaşlarını çattı. "Neden bana bunları daha önce anlatmadın?"

"Seni rahatsız etmek istemedim."

"Beni rahatsız edemezsin, ben senin arkadaşınım, unuttun mu? Bütün bu saçmalıkları duymak istiyorum. İyi bir tavsiye vereceğimi söz veremem, ama deneyebilirim."

"Her şeyi kabul ederim."

"Öncelikle, bu kadar çok düşünmeyi bırakmalısın. Senin özelliğin olduğunu biliyorum, ama Occam'ın usturasını düşündün mü? En basit çözüm genellikle en iyisidir."

"O da nedir?"

"Onunla Kaliforniya'ya taşın." Benim ifademi görünce başını eğdi. "Hiç düşünmedin mi?"

"Ciddi olarak düşünmedim," dedim. "MIT'ye gitmeye, babamın işini bitirmeye ve onu sevdiği eve yakın tutmaya odaklandım. Onu tanıdığı bir yere yerleştirmem gerekiyor. Ona tutunabileceği bir şey vermek için."

"Çünkü sen iyi bir evlatsın, Xander," dedi Dean. "Ama aynı zamanda Emery için de iyi birisin. Belki de birini diğerine feda etmek zorunda değilsindir. Babana ne düşündüğünü sor. Ona her şeyi anlat." Şüpheli ifadem karşısında bana alaycı bir gülümseme attı. "Kafanın çok karışık, dostum. Kalbindekileri dünyaya aç ve ne olacağını gör. Belki de Dr. Ford, buradan kaçıp Pasadena'da bir havuz başında piña colada içerek altın yıllarını yaşamaktan daha çok hoşlanacağı bir şey yoktur. Ha. Bunu beş kez hızlıca söyle..."

Gülerek burnumu çektim. "Bence o bunu istemiyor." "Sormadan bilemezsin."

"Sanırım." Minnettar bir gülümsemeyle, "Kendimi aptal hissediyorum," dedim. Dean güldü. "Her şeyin bir ilki vardır."

"İlk kez değil. Her zamanki sistemimin dışında düşünmekte oldukça kötüyüm."

"Gittikçe iyileşiyorsun. Bayan Wallace'ın da eklenmesiyle seni sevenlerin sayısı katlanarak arttı." Omzuma hafifçe vurdu. "Bence gayet iyi gidiyorsun."

Ağrıyan vücudumu ergometreden kaldırdım ve Dean'e sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Memnuniyetle," dedi, sırtımı okşayarak. "Cuma gecesı Orion'un partisine geleceksin, değil mi? Regattada tüm rakiplerimizi yok ettikten sonra?"

"Atlas Hall'un senin tarzın olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Bu ekip hiç bu kadar iyi olmamıştı. 2-0 yaparsak bir istisna yaparım. Sadece yarıştan sonra kusup üstüme kusma. Kaptan olarak, sıçrama blgesindeyim."

Gülerek, "Söz veremem," dedim.

Yollarımız ayrıldı, duş aldım, stm değiştirdim ve Boston'a doğru uzun yolculuğa ıktım. Otoyolda ilerlerken, önceki gece Emery ile yaşadığım coşku yeniden ortaya çıkmaya başladı. Belki de düşüncelerimde çok katıydım. Belki de babam, annem ve onun terk edişinin acı hatıralarından uzaklaşıp, manzara değişikliğini sevecekti.

Ama nöroloji servisinde uzman bana kötü bir prognoz verdi: Babamın demansı hızla ilerliyordu.

Dr. Woodley, "En iyi ihtimalle birkaç hafta," dedi, "sonra ona verebileceğinizden daha fazla bakıma ihtiyaç duyacak."

Kim olduğumu unutmadan önce.

Bana, MIT'ye yakın, şehirdeki bir hafıza bakım evinin bilgilerini ve yeni bir reçete verdi. Babamın ilaç dolabını doldurmak için artık daha fazla hapı vardı, ama hiçbiri onun parlak zihnini koruyacak kadar güçlü değildi. Arabada sessizdi, gözleri geçen manzaraya takılmıştı.

Boğazımı temizledim. "Sana bundan sonra ne olacağını söylediler mi?"

"Evet, oğlum." Gözleri berrak, hafifçe gülümsedi. şimdilik. "Artık çok uzun sürmeyecek."

"yle söyleme," dedim, kalbim sızlayarak. "Asla bilemezsin..."

"Biliyorum. Zamanım doluyor. Ve teorime çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var." Aniden paniğe kapılarak başını bana çevirdi. "Beni henüz gönderme, Xander. Lütfen. Henüz değil. Sadece birkaç hafta daha lazım, sonra başaracağım."

"Sorun değil, baba. Yapmayacağım, söz veriyorum. Ama... New England'dan ayrılmaya ne dersin?"

"Ne zaman? Ne için?"

"Daha fazla yardıma ihtiyacın olduğunda."

Gözlerimi yoldan ayırmadım, ama göz ucuyla gördüm ki başını sallıyordu.

"Hayır, ben... gidemem. Ve evimiz... o senin için. Aile evimiz. Neden?" diye sordu aniden. "Sana ne diyorlar? Nereye gitmemi istiyorlar?"

"Hiçbir şey, baba," dedim çabucak. "Sorun yok. Sadece yüksek sesle düşünüyordum."

"Hayır, hayır," dedi, başını sallayarak ve parmaklarını dağınık saçlarının arasında gezdirerek. "Yapamam. Yakınlarda kalmalıyım. Yapmalıyım..."

"Tamam," dedim yatıştırıcı bir sesle, kalbim sıkışarak. "MIT'nin yakınında bir yer var... daha sonra için. İstedğin bu mu?"

Başını salladı. "Evet, evet. O beni bulamazsa diye buradan uzaklaşamam."

"Kim?" diye sordum, içimde ağır bir hisle.

"Annen," dedi.

Siktir.

"Yakınında kalmam lazım. Aksi takdirde, geri dönmenin sorun olmadığını nasıl bilecek?"

"Bilmiyorum, baba," dedim. "Bilmiyorum."

Bölüm 31

Emery

Pazartesi sabahı İngilizce dersinde, zil çaldığında *Romeo ve Juliet'in* temalarını modern hayata uygulamaya dair dersimizi bitirdik. Neredeyse koltuğumdan zıpladım. Xander'la geçirdiğim hafta sonu gibi bir hafta sonu geçirdikten sonra Harper'la kız kıza konuşma fırsatı bulamamıştım.

"Bayan Wallace, bir dakika kalabilir misiniz?" Bayan Alvarez sert bir sesle dedi. Harper bana kaşlarını kaldırdı. Ben de omuz silktim.

"Tabii."

Son öğrenci de çıkınca, Bayan Alvarez kapıyı kapattı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "UCLA bana çok büyük, çok kalın bir zarf gönderdi."

"Hay aksi."

O, masasının çekmecesinden manila zarfını çıkarıp bana uzattığında, ben de ona bakakaldım. Zarfı aldım ve ağırlığına şaşırdım.

"Hadi," dedi, gururlu bir anne gibi gülümseyerek. "Aç şunu."

"Sen bakmadın mı?"

"Bu senin anın, Emery. Ben sadece buna tanık olmaktan mutluyum."

"Hiçbir şey olmayabilir," dedim, titrek parmaklarla zarfı yırtarak açtım. "Belki de bana acıyıp

çok uzun bir ret mektubu yazmış olabilirler..."

Sevgili Emery Wallace,

Kaliforniya Üniversitesi, Los Angeles'a sonbahar dönemi için kabul edildiğinizi bildirmekten büyük mutluluk duyarım...

Okumayı bırakıp Bayan Alvarez'e baktım. "Kahretsin. Sürekli bunu söylediğim için özür dilerim."

"Tamamen anlaşılabilir." Masadan kalkıp bana sarıldı. "Tebrikler, Emery."

"Vay canına." Bacaklarımdaki güç kaybolduğu için onun masasının önüne çöktüm. Başarmıştım. Babama karşı gelmişim ve şimdi tamamen farklı bir ufukta güneş gibi parlayacak farklı bir hayat beni bekliyordu.

Xander'dan binlerce kilometre uzakta. Benimle evlendikten sonra...

Korku, umut, rahatlama, üzüntü... Yüzlerce duyguyu aynı anda hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Bu beni şok etti.

Bayan A, zarftan kalan broşürleri ve kağıtları çıkardı. "Tahmin ettiğim gibi, öğrenim yardımın neredeyse sıfır. Ailenin gelirinden ayrı bir gelir elde edemezsen, federal kredilerin de kısıtlanabilir." Masamın yanındaki masaya oturdu. "Bunun aşırı bir seçenek olduğunu biliyorum, ama reşit olma seçeneği var mı?"

"Hayır," dedim. "Ama benim... başka bir seçeneğim var. Ama bu çok çılgınca ve ben... babamın bunu bilmesini istemiyorum."

"Eninde sonunda öğrenmek zorunda kalacak," dedi nazikçe. "Ona nasıl hissettiğini anlatmak senin yararına olabilir."

"Anlatacağım. Balo ile birlikte. UCLA'ya gitmek sadece yedek plan." Evrakları topladım ve zarfa geri koydum.

geri koyarak, hepsini geri aldım, çünkü babam yaptığım şeyi fark ederse...

"Emery, iyi misin?" diye sordu Bayan Alvarez, şimdi endişelenmiş bir şekilde.

"İyiyim. Her şey birdenbire çok gerçek oldu." Zarfı Bayan A'ya geri verdim. "Lütfen bunu benim için saklayın. Muhtemelen ihtiyacım olmayacak. Aslında, olmayacağından eminim. Babam neler yapabileceğini görecektir ve her şey yoluna girecek. Gerçekten."

"Emery..."

Bu çok fazlaydı. Xander'dan ayrılmanın acısı sonunda başını kaldırdı ve babamın Brown dışında başka bir yere başvurduğumu öğrenmesinin yarattığı korkunç dehşete eklendi. Kaçma planım olduğunu, bunu yapmak için bir Bender ile evleneceğimi...

Hayır! Bilmesine gerek yok. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey değişmedi.

En iyi yaptığım şeyi yaptım: Her şeyi içime attım ve zorla gülümsedim. "Yardımanız için teşekkürler, Bayan A. Gitmem gerek. Tekrar teşekkürler. Çok teşekkür ederim."

Sonra neredeyse koşarak kapıdan çıktım ve Harper'a çarptım.

"Ne oldu? Çok korkmuş görünüyorsun."

"İyiyim," dedim, sesimi alçaltarak öğle yemeğine doğru yürürken. "Sadece... biraz panikledim."

"Neden...?"

"UCLA'ya kabul edildim."

Harper durdu. "Bu harika! Tebrikler!" "Hayır, önemli değil," dedim, hızlıca yürümeye devam ederek.

"Önemli değil mi?" Harper yetişmek için acele etti. "Em, anlat bana."

Artık dışarıdaydık ve o beni ön merdivenlerin yanındaki bir bankın yanına götürdü. Ona hafta sonu Xander ile olan her şeyi anlattım.

"Gerçekten mükemmeldi, Harper. Çok düşünceli ve cömertti, ama aynı zamanda çok seksi..." Kafamı salladım. "Dahası, birbirimizi sevdiğimizi söyledik ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Kulağa çok hoş geliyor. Peki ne oldu?"

"Dün sabah, bunun onun üzerinde bir yük oluşturmaya başladığını fark ettim. Ve ben de kapıdan kaçtım çünkü bu beni de korkutuyor. UCLA'ya girmek, hayallerimin bir parçası daha gerçek oluyor, ama babamla yüzleşmek fikri beni korkutuyor. Onun fikrini değiştirip RISD'ye gitmeme izin vereceğini umuyorum ve..."

"Ve büyük, mutlu bir aile olacaksınız?" Harper yavaşça başını salladı.

"Biliyorum," dedim iç çekerek. "Kaliforniya'yı düşündüğümde, her şey mükemmel geliyor. Ama Xander tam da orada değil."

Harper yanaklarından hava üfledi, sonra kolunu omzuma attı. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama kendine karşı dürüst olmalısın. Xander'ı ne kadar seversen sev, kendi tutkularını ve hayallerini de sevmeli ve onurlandırmalısın, yoksa hayatının yarısını yaşamış olursun. Onu tanıyorum. Senin için bunu istemez."

Başımı salladım. "Ben farkına varmadan önce benim sanatımı fark etti." Nefes aldım. "Ama hala zaman var. Şu anda bir şey karar vermek zorunda değilim."

"Yani, ortalığı karıştırmaya gerek yok demek istiyorsun," dedi Harper. "Em, er ya da geç babanla yüzleşmen gerekecek."

"Belki. Belki de
değil." "Ama..."

"Beni biraz daha mutlu bırak, tamam mı? Sonra her şey mahvolabilir, ama kıyamet için henüz çok erken." Zorla gülümsedim. "Orgazmımın ardından gelen mutluluk hissi henüz geçmedi bile."

Harper dudaklarını büzdü ve "Korkunç kulaklarının boşluğunu delen, tarlakuşu değil, bülbül oldu" diye okudu.

Bu alıntıyı *Romeo ve Juliet*'ten hatırladım. Juliet, Romeo'yu ilk gecelerini geçirdikten sonra sabahın henüz gelmediğine ikna etmeye çalışır. Günün sert ışığı mutluluklarını çalana kadar hala zamanları vardır.

"Evet," dedim. "Aynen öyle."

"Tamam, Em." Harper iç geçirdi. "Sadece dikkatli ol. O hikayenin nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz."

O akşam yemekten sonra babam beni çalışma odasına çağırdı. Günler uzuyordu, ama arkasında hala ateş yanıyordu ve uzun gölgeler düşürüyordu.

"Emery," dedi. "Brown Üniversitesi'nden başvurununla ilgili bir haber aldım."

Boğazım düğümlendi ve ağzım kurudu. "Oh. Tamam."

Babam mektuplarını düzenlediği yerden başını kaldırmadı. "Kabul edilmedin. Seni... yetersiz buldular."

"Oh." Vücudumdaki her damla kan toza dönüştü. "Ne diyeceğimi bilmiyorum..."

"Öğleden sonra kabul ofisiyle telefonda konuştum ve Wallace Industries'in yaptığı büyük bağış bile seni onlara kabul ettirmek için yeterli değilmiş gibi görünüyor."

Yani rüşvet almıyorlar demek.

Rahatlama ve korku dolu bir fırtına içimde koptu. "Üzgünüm baba. Sorun matematikte. Ben sadece..."

"Brown'a girmek için elinden geleni yapacağına güvenmiştim, ama artık çabalarımızı başka yöne çevirmemiz gerektiği açık."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Henüz bilmiyorum, Emery," dedi, bana bakarken garip bir şekilde sakın. Sonra aniden, kafa karıştırıcı bir şekilde konuyu değiştirdi. "Cuma akşamı Newport'taki Chart House'da Harrington'larla akşam yemeği yiyeceğiz."

"Oh. O gece regatta sonrası bir parti var."

Kaşları neredeyse eğlenerek yukarı kalktı. "Bu aşağılanma için aileye nasıl telafi edeceğini henüz karar vermedim ama partiye katılmana izin vermek listede yok."

Bu sözler canımı yaktı ve gözlerim yaşardı. "Yarışlara hala gidebilir miyim?"

"Rezervasyonumuz saat 8:00'de. 7:45'te buradan çıkmaya hazırsan, neden olmasın?"

"Tamam. Teşekkür ederim." Gitmeye başladım, sonra durdum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama baloda ne yapacağımı görene kadar bekle. Gerçekten, her şey çok güzel geliyor..."

"Eminim öyledir. Bu kadar yeter, Emery."

Çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Babam korkunç şeyler söylemişti, ama öfkeli görünmüyordu. Beni evden atmakla tehdit etmedi. İçimde yeni bir umut yeşerdi. Belki Brown'a gidemeyeceğime göre, sonunda benim başka bir şey için yaratıldığımı anlayacaktı. En az onun kadar iyi bir şey; sadece bunu ilk elden deneyimlemesi gerekiyordu.

Titrek bir nefes verdim. Hâlâ bir şansım vardı.

Cuma öğleden sonra, tüm Akademi ile birlikte marinada Royal Pride kürek takımımızın altı farklı yarışta uç farklı okulla mücadele etmesini izledim. Xander'ın yarışı, erkekler sekizli, en önemlisiydi. Artık dans takımında değildim, rıhtımdan tezahürat yapıyordum. Bunun yerine, tribünde Harper'ın koluna sarıldım ve teknelerin iki bin metrelik virajdan dönmesini bekledim. Marina, farklı okullardan gelen insanlarla doluydu, rıhtıma renkli bayraklar asılmıştı ve farklı tekneler - tekli, ikili ve dörtlü - önümüzdeki berrak ve pürüzsüz suda yarışıyordu. CHA her yarış kazanmıştı ve şimdi her şeyi silip süpürmek benim erkek arkadaşım ve ekibine kalmıştı.

"Çok parlak görünüyorsun," dedi Harper. "Neden?"

Harper ve Xander'ın kendi faaliyetleriyle meşgul olduğu yoğun bir hafta olmuştu; Harper resitaline, Xander ise bu yarışa hazırlanıyordu. İkisini de neredeyse hiç görmemiştım ve mutluluktan patlamak üzereydim.

"Brown'a giremedim. Harika değil mi?" "Uh, tebrikler? Bekle, baban çıldırdı mı?"

"En iyi kısmı da bu," dedim, gözlerim suyu tarayarak bekledim. "O kadar da kızgın görünmüyordu. Sanırım fikrini değiştiriyor."

"Ya da bir B planı vardır. Em, emin misin...?"

"Geliyorlar!"

Tribünlerdeki tüm kalabalık ayağa kalktı, adamlarını tezahüratlarla desteklerken, rıhtımdaki takımlar bağırıp çağırıyordu. Xander ve ekibi virajı dönerken, tekneler ok gibi suda ilerlerken, kalbim güm güm atarak izledim. Geçen seferin aksine, bu yarış kesin bir şey değildi. Altın ve siyah renkli takımımız, New Haven Prep ve Provincetown Academy arasında sıkışmış, hayatları için mücadele ediyordu.

Xander'ı görünce dudaklarım açıldı. Mükemmel fiziğini ortaya çıkaran tek parça mayosuyla, acımasız ve titiz bir şekilde ekibine tempo veriyordu. Her biri yanardöner güneş gözlüğü takmış, her kürek çekişte nefes alıp veriyorlardı, onun hızına uyum sağlayarak, sanki tek bir vücutmuşçasına senkronizeydiler. Xander'ın kararlılık dolu yüz ifadesi, önceki gece yatakta gördüğüm ifadeye benziyordu, vücudu ileri geri hareket ediyordu...

"Kızım..." Harper beni uyardı, yüzümde şehvet dolu bir ifade olmalıydı.

"Biliyorum, ama beni suçlayabilir misin?"

Bakışları tekrar erkeklere döndü. "Aslında, hayır, suçlayamam."

Yarışçılar bitiş çizgisine yaklaşırken kalabalık daha da gürültülü hale geldi. Harper ve ben zıplıyorduk, tribünlerdeki heyecan bulaşıcıydı, hepimizi sarmıştı. Rhett'in pruvada olduğu Royal Pride teknesi yavaşça öne geçti. Ve sonra tekrar. Bir saniye sonra New Haven Prep aradaki mesafeyi kapattı.

"Çekin," diye bağırdı Dean, komutları diğer dümencilerin, tezahüratların ve rıhtımdaki gürültücü takım arkadaşlarının sesleriyle karışıyordu.

Sonra Dean'in hemen önündeki Xander *homurdandı*.

"Aman Tanrım." Dizlerim titremeye başlayınca Harper'ın kolunu sıktım. Xander'ın daha fazlasını, elinden gelen her şeyi yapmak için derinlere indiğini biliyordum. Sonra tekneleri yarım metre daha ilerledi, sonra geri düştü. Kalabalık çılgına döndü; ben de çok yüksek sesle bağırıyordum... ve sonra diğer iki tekneyi birkaç santim farkla geçtiler.

"Kazandılar." Harper'ı omuzlarından tuttum. "Kazandılar!"

Kalabalık çılgına döndü, rıhtıma koştu, diğer okulun taraftarları ise heyecan verici yarış için birbirlerini alkışlayıp tebrik ettiler. Harper ve ben, tekneler kıyıya çekilirken mürettebata koşan kalabalığa katıldık. Tüm kürekçiler yorgun ama mutluydu, birbirlerinin sırtını okşayarak birbirlerine yaslanıyorlardı.

Kız arkadaşları, arkadaşları ve aileleri onlara koşarak sarılıp fotoğraf çekerken, onlar kıyıda beline kadar gelen sudan zorlukla çıktılar. Kimse Xander'la birlikte olduğumu bilmemesi gerektiği için, ellerimi önümde birleştirip kendime saklayarak uzaktan izledim. Koçları, Dean ve Harper onu içtenlikle tebrik ettiler, ama onu izleyen ailesi yoktu. Ona koşup sarılacak, yaptığığın inanılmaz olduğunu söyleyecek kimse yoktu.

Onu bu zaferde yalnız bırakmanın, bizi saklamanın *yanlışlığı*, tüm tereddütlerimi yakıp kül eden bir yangın gibi içimi kapladı. Koşarak kalabalığın içinden geçtim ve onun adını seslendim.

Elleri uyluklarında, eğilmiş, hala nefesini toparlamaya çalışıyordu. Beni tam zamanında fark etti ve ben onun kollarına atlayıp onu öptüğümde beni yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese, yorgun, yakışıklı yüzünde şok olmuş bir gülümsemeyle.

"Aylar önce yapmam gereken şeyi," dedim. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Bunu yaptığına inanamıyorum. Bu, gördüğüm en güzel şeylerden biriydi."

Xander'ın ifadesi yürek parçalayıcı bir mutlulukla doluydu. Beni kollarına aldı ve döndürdü, sanki artık zaferin her zerresini hissetmesine izin verilmiş gibi.

"Seni seviyorum," dedi ve beni öptü. Kalabalığın sadece bizim için tezahürat yaptığını yemin edebilirim.

Bölüm 32

Xander

Akademnin soyunma odası, yarış kıyafetlerimizi değiştirirken kutlama sesleriyle gürültülüydü. Koç Daniels bizi tebrik etmek için etrafımızda topladı, gözlerinde gerçek gözyaşları vardı, sonra bizi Orion'un partisinde giyinip kutlama yapmamız için serbest bıraktı.

Dean yanıma geldi ve dolabıma yaslandı. "Bana kusmadığın için sana şahsen teşekkür etmek istiyorum. Özellikle son yüz metrede. Lanet olsun, bu delilikti."

"Çılgınlık, aynen öyle!" Aniden Orion'un kucaklamasına kapıldım. "Daha önce de söyledim, Ford, sen tam bir delisin! Ve şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi kürekçisin."

Rhett'in birkaç metre ötede olduğunu bildiğim için yüzümü buruşturdum. Orion ifademi okudu.

"Hayır, Calloway pruva için yaratılmış, değil mi dostum?"

Rhett, ceketini çekerek, gülümsemeye benzer bir alaycı ifadeyle sırıttı. Orion'a konuştu, ama siyah gözleri bana bakıyordu. "Hayatım boyunca kürek çektim, ama... tabii. Takım için her şeyi yaparım."

Orion alaycı bir şekilde güldü. "Kont'u takma kafana, bu sabah tabutun yanlış tarafında uyanmış." Diğer kolunu Dean'in omzuna attı. "Ve sen, benim en sevdiğim kaptan. Bir dahisin, Yearwood. İkiniz de partime geliyorsunuz, değil mi?"

"Kaçırmayız," dedi Dean.

Orion bana kaşlarını kaldırdı. "Ne dersin, Ford? Bayan Emery'yi de getireceksin, değil mi?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Öyle görünüyor."

Orion kahkaha attı. "Öyle görünüyor. O kız pek ince düşünceli değil. Akşam görüşürüz!"

Adrenalin ve zaferle hala coşkulu olan diğer arkadaşlarının yanına gitti.

"Matematik ve Fizik Kulübü tarihinde hiçbir üye sosyal merdiveni bu kadar hızlı tırmanmamıştı." Dean gözünden bir damla yaş siler gibi yaptı. "Seninle gurur duyuyorum."

"Okulun en popüler çocuğu diyor."

"Hiç de doğru değil, ama kabul ediyorum." Gülümsedi. "Akşam görüşürüz dostum."

Ben de gülümsemeyi kesemedim. "Bu gece görüşürüz."

Otoparkta, son seyirciler arabalarına binip diğer okulların otobüsleri yavaşça uzaklaşıyordu. Emery, Buick'imın yanında beni bekliyordu. Yine kollarına sarıldı ve uzun bir öpücük verdi, ağzı benimkine sıcak ve tatlıydı.

"Tekrar tebrikler," dedi. "Harikaydın. Ve senin kürek çekişini izlemek..." Alt dudağını ısırды. "Seni nesneleştirdiğim için beni affet, ama o tek parça mayolar kızlar için işleri kolaylaştırmıyor."

Gülerek onu kendime çektim. "Uzun bir hafta oldu. Seni özledim."

"Ben de."

"Orion'un partisine kadar vaktimiz var," diye başladım. "Eğer vaktin varsa...?"

"Olmaz. Partiye de gidemem." Emery başka yere baktı. "Bir haberim var. Günlerdir saklıyordum, ama sana yüz yüze söylemek istedim."

İçimde bir önsezi uyandı. "Ne oldu?" Derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "UCLA'ya kabul edildim."

"Oh," dedim, içimdeki bir şey sönmüş gibi. "Bu... bu harika, Em. Tebrikler."

"Xander..."

"Sorun değil," dedim, sözünü keserek. "Olması gereken bu. O berbat babandan uzaklaşmalısın ve ben sana yardım etmeliyim. Bu da demek oluyor ki..."

Evlenmeliyiz.

Bu kelime, havada bir madeni para gibi asılı kaldı, atılmış ama henüz yere düşmemiş. İki durumun üst üste binmesi: aşk ve mutluluk... ya da ayrılık ve veda.

"Şu anda bir şey yapmamız gerekmiyor," dedi Emery çabucak. "Bu sadece bir yedek plan, unuttun mu?"

Başımı salladım. Ama "yedek planımız" biz birlikte olmadan önce oluşturulmuştu. Duygularımızı itiraf etmeden ve geri alınamayacak sözler söylemeden önce. Şimdi ise...

Emery yüzümdeki ifadeyi okudu ve zoraki bir neşeyle, "Bu çılgın bir fikirdi ve muhtemelen ben bunu gerçekleştirecek kadar cesur değilim," dedi.

"Ama Em, UCLA'ya gitmelisin, babanın ulaşamayacağı bir yere, ve kendi hayatını yaşamalısın," dedim, her kelimededen nefret ederek ama bunların doğru olduğunu bilerek. *Çünkü* doğrudular.

"Biliyorum ama aynı zamanda... Brown beni reddetti." Bir adım geri attım.

"Oh, lanet olsun. Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "Ama babam o kadar da kızgın değildi. Sanırım, belki de her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

Gözleri mavi-yeşil bir sevgi, umut ve korku havuzuydu. Babasıyla yüzleşmekten korkuyordu ama yine de bir aile görünümünü korumayı umuyordu. Herkesi bir arada tutmak istiyordu. Grayson Wallace'tan nefret etmeme rağmen, Emery'nin neden vazgeçemediğini anlıyordum. O uzun zaman önceki sabah annem kapıdan çıktığında, ben kıpırdamamıştım. Tek kelime etmemiştim. Belki başka bir evrende, ona seslenen ve onun durduğu küçük bir çocuk vardır. Yaptığının farkına vardığı ve bunu düzeltmeye çalıştığı bir dünya. Kaldığı bir dünya.

Ama benim dünyamda böyle olmadı, çünkü ben denemedim. Emery en azından deniyordu.

"Gitmem gerek," dedi Emery. "Cezam, yeni senatör ve ailesiyle sıkıcı bir akşam yemeği. Bittiğinde seni ararım, sen de partide olan biten her şeyi anlatırsın. Tamam mı?"

"Tamam," dedim ve onu nazikçe öptüm.

Bana küçük parmağıyla el salladı ve alacakaranlık derinleşirken arabasına doğru yürüdü. Eve giderken, sanki iki elimle onun umuduna tutunuyormuşum gibi hissediyordum, ama bizi düşmekten alıkoyacak hiçbir şeyin olmadığını biliyordum.

Küçük evimiz karanlıktı; babama verdikleri yeni ilaçlar onu günde on dört saatten fazla uyutuyordu. Son zamanlarda dışarıda dolaşmaya başladığı için bu, korkunç bir şekilde yardımcı oluyordu. Okuldan dönerken iki kez onu yolda yakalamıştım. Deneyimin günleri sayılıydı ve yakında ona hiç bakamayacaktım.

Düzgün düzenlenmiş oturma odamızda durdum — Emery'nin mobilyaları yeniden düzenlemesini korumuştuk — ve endişeyle babamın masasına baktım. Üzerinde denklemlerinin yazılı olduğu kağıtlar, sonsuza uzanan bir kasırga gibi, nihai çözümü arıyordu.

"Hayatın, evrenin ve her şeyin cevabı," diye mırıldandım.

Emery'nin iyimserliğinden biraz yararlanmaya çalıştım. Belki babam çözüme yakındı. Belki hastalığı zihnini çalmadan önce çözümü bulur ve ünlü olurdu. Zengin. Dünyanın en ünlü fizikçisi. O zaman Emery'yi babasından çalabilir ve RISD'nin masraflarını karşılayabilirdim. Birlikte olabilirdik...

Ağır adımlarla odayı geçtim ve babamın çalışmasının üzerindeki masa lambasını yaktım. Her sayfada denklemler, faktör zincirleri karalanmıştı. İlk kez birini elime alıp inceledim. Hemen gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı. Gözlerimi kırptıştırarak gözyaşlarımı sildim ve başka bir sayfayı aldım. Sonra bir tane daha.

"Tabii ki," mırıldandım. "En basit çözüm genellikle doğrudur."

Sayfalar anlamsız sözlerle doluydu. Cebirsel saçmalıklar. Bilinç akışları. Hiçbir şeye dönüşmeyen, ya da kelime dizileri ya da annemin adı, tekrar tekrar...

Kağıtları düşürdüm. Bilmiyordum, ama aslında hep biliyordum. Babamın işi, benim gözlemim altında çöken başka bir üst üste binmeydi. Onu kaybediyordum, bu yüzden Emery'yi de kaybetmek zorundaydım. En iyi ihtimalle, babam hastalığından ölene kadar ondan uzun süre, hatta yıllarca ayrı kalacaktım, çünkü annem gibi davranıp onu terk etmeyecektim.

Ama bu gece yapmam gereken tek şey, iyice sarhoş olmaktı.

Orion, Atlas Hall'un kaleye benzeyen "yurdu"ndaki devasa avluyu ele geçirmişti. O, Akademi'ye finansman sağlayan Beş Büyük Aile'den biri olan Mercer ailesindendi ve nereye baksam ailesinin parasını görebiliyordum.

Ortadaki çeşme, renk değiştiren ışıklarla aydınlatılmıştı. Dinlenme odaları avluya açılıyordu, avlunun bir tarafında yiyecek ve içecek masaları sıralanmış, geri kalan kısmı ise DJ ve dans pisti kaplıyordu.

Ben oraya vardığımda hem iç hem de dış mekanlar insanlarla doluydu, müzik yüksek sesle çalıyordu ve altında yüzlerce kahkaha dolu sohbet yankılanıyordu. Öğrenciler kanepelerde oturup sohbet ediyor ya da karanlık köşelerde öpüşüyorlardı. Kürek takımımı bir fıçı etrafında dururken gördüm, Tucker bir matara dolaştırırken Orion da punç kaselerini votka ile dolduruyordu.

Takımına doğru yürüdüm, Tucker'ın elinden matara aldım ve içtim. Viski mideme kadar indi, sonra doğrudan kafama gitti ve anında dünyayı daha çekici bir yer haline getirdi.

Matara geri verdim. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

Herkes bir anlığına bana baktı, sonra şok olmuş bir şekilde tezahürat ve bağırışlarla patladı. Sadece Rhett uzak durdu, bakışları her zamanki gibi soğuktu. Umurumda mıydı? Hayır, değildi.

Teşekkürler, viski.

"Ford, sen lanet olası bir efsanesin!" Tucker, sanki bir yıl boyunca yumruklaşmamışız gibi gülerek bağırdı. "Bu, CHA tarihindeki en iyi ekip!"

Artık boşalmış olan matarasını kaldırarak kadeh kaldırdı. Bira ve punç sıçramaları arasında bir alkış daha yükseldi ve ben sıkı kucaklamalar ve sırtımı yumruklamalarla boğuldum. Viski işini yapmaya başlamıştı bile, geceyi bulanıklaştırıyor, tüm acıyı bir süreliğine görmem gereken bir yere sürüyordu.

Biri elime kırmızı plastik bir bardak tutuşturdu. İçindeki votka-punch karışımını bir dikişte içtim ve bir tane daha aldım. Sonra bir tane daha. Sonra dördüncüyü aldım ve partide dolaşmaya başladım, lanet olasıca *düşüncelerden* kurtulmuş, mutluluk içinde. Her zaman analiz eden, gözlemleyen, hesaplayan zihnim... alkol bunu imkansız hale getirdi.

Rastgele insanlarla rastgele sohbetlere daldıkça zaman kayganlaşmaya başladı, gece garip, karnaval benzeri bir atmosfere büründü, partinin her bir parçası farklı bir yan gösteri gibiydi. Hatta Harper ve Orion'un hararetli bir konuşma yaptığını gördüğümü sandım, sonra Harper öfkeyle gözyaşlarını silerek uzaklaştı.

Kaşlarımı çatıp onun peşinden gitmeye başladım, ama biri kolumu tuttu. "Hey, sen o dahi, değil mi?" diye sordu bir adam, bir grup arkadaşıyla birlikte duruyordu. arkadaş grubuyla birlikte duran bir adam sordu.

"Evet," dedim. "Ben lanet olası bir dahiyim. Bu yüzden hayatta açıkça kazanıyorum."

O ve arkadaşları güldüler. "Bir numara yapabilir misin? Gösterebilir misin?"

"Pfft, ben *numara* yapmam. Ama bir fıkra duymak ister misin?" Konuşmamı net tutmaya çalıştım, ama ağzım bana uymadı. "Bir polis memuru, Erwin Schrödinger'i hız yapmaktan durdurur. Polis şüphelenir ve bagajı kontrol eder. Schrödinger'e, 'Hey! Burada ölü bir kedi olduğunu biliyor musun?' der. Schrödinger ise, 'Şimdi biliyorum!' der."

Grup bana acıyarak baktı ve kıkırdadı. "Uh, tabii. Çok komik, dostum."

Onlara elimi salladım ve uzaklaştım. "Emery bu şakayı çok severdi," diye mırıldandım, sonra göğsüme bir hüznün çöktü.

Emery neredeydi? Muhtemelen ona ne kadar güzel, mükemmel ve yetenekli olduğunu inandırmak için yeterince nazik davranan korkunç babasıyla aptal bir akşam yemeğindeydi. Bu asla gerçekleşmeyecekti. Ama onu gördüm, bu yüzden hayallerini gerçekleştirmek benim görevimdi. Ben. Onu sonsuza kadar yanında tutmak isteyen kişi, onu çok uzak bir galaksiye götürmek zorunda olan kişiydi.

"Bu ne lanet bir paradoks?" diye kimseye sormadan mırıldandım.

Dean'i dinlenme odasında Rhett ile konuşurken gördüm ve en iyi arkadaşıma içimi dökme ihtiyacı duydum. Dean anlayacaktı. Bana yardım edecekti. Kahretsin, o adamı seviyordum. En iyi insanlardan biri...

Sendeleyerek yaklaştım. İkisi de gizlice etraflarına baktılar, sonra Rhett Dean'in eline bir şey koydu. Dean onu cebine attı ve ikisi de ayrı yollara giderek kalabalığın içinde kayboldular.

"Hey!" diye bağırdım, ama zemin altımdan kayıyordu. Şans eseri boş olan bir sandalyeye ağır ağır oturdum ve yüzümü ellerimle kapattım. Oda dönüyordu ve bunun durması gerekiyordu. Bir şeyler yolunda değildi.

"*Hiçbir* şey yolunda değil," diye düzelttim ve sandalyeye yaslandım çünkü başım artık ağırlaşmıştı ve gözlerimi kapatmazsam kusacaktım. Dean'in üzerine mi? Hayır, ona kusmayacağıma söz vermiştim. Neredeydi ki o?

Düşüncelerim dağıldı ve garip, sarhoş gibi bir karanlığa düştüm — uyanık değildim ama bilinçsiz de değildim. Müzik ve sesler etrafımda bir ses duvarı oluşturdu ve ben karanlığa gömüldüm, tekrar hareket edebilene kadar beklemek için.

Sadece birkaç dakika gibi geldi ama muhtemelen bir saat sonra bir çığlık karanlığı deldi. Şokun etkisiyle biraz ayıldım ve birden ayağa fırladım. Dinlenme odasının köşesinde bir kalabalık oluşmuştu ve bir kız çığlık çığlığa bağıırıyordu...

İnsanları kenara iterek ilerlerken, korku keskin dişlerini bana geçirdi ve boğuk bir çığlık boğazımdan çıktı. Sierra Hart, daracık mavi elbisesiyle yerde diz çökmüş

sıkı mavi bir elbiseyle yerde diz çökmüştü. Dean sırt üstü yatıyordu, başı Sierra'nın kucağındaydı, ağzı aralıktı, gözleri boşluğa bakıyordu.

Korku, uyuşmuş, sarhoş kaslarımı harekete geçirdi ve ben sendeleyerek Dean'in yanına gittim ve Orion kalabalığın içinden fırlayarak geldiğinde dizlerimin üzerine çöktüm. Sierra'yı kenara itti ve en iyi arkadaşıma göğüs kompresyonu yapmak için diz çöktü. Ağzından çıkan kelimeleri şaşkınlıkla izledim: *Ambulans çağırın!* Ama ses çıkmadı.

Orion yardım istiyordu, Sierra hala çığlık atıyordu, ama ben kafamda dolaşan kanımın sesinden başka bir şey duyamıyor, Dean'in boş boş bakan gözlerinden başka bir şey göremiyordum. Sonunda, dehşetten kurtuldum ve onun çenesini tuttum.

"Dean, uyan." Alkol ve korkudan başım dönüyordu, ağzına hava üfledim. "Uyan Dean, bu hiç komik değil. Lütfen..."

Orion'un gözleri -şok olmuş ve gözyaşlarıyla dolu- benimkilerle buluştu. Kalp masajını hiç durdurmadı ama başını salladı ve içimden boş bir çığlık çıktı.

"*Hayır!*" Dean'i uyandırmak ve ona vurduğum için acı hissetmesini sağlamak için ona tokat attım. Ama tepki vermedi. Hiç kıpırdamadı.

Çünkü o artık burada değildi...

Onun gevşek ağzına üfledim. Orion göğsüne bastırdı, ta ki sonunda acil tıp teknisyenleri gelip devralana kadar. Sonra Harper kollarımda, bana sarıldı, gömleğime ağlayarak, çünkü yaptıkları hiçbir şey işe yaramıyordu. Çünkü çok geçti.

Çünkü Dean ölmüştü.

Bölüm 33

Emery

"Emery."

"Hm?" Kaliforniya'da, UCLA'da derslere girip sonra Xander ile paylaştığım küçük daireye döndüğüm düşüncelerimden sıyrıldım...

Annem koluma dokundu. "Yerlerimize geçiyoruz."

Garson, kollarında bir yığın menüyle grubumuza gülümsedi. "Lütfen beni takip edin."

"Senatör," dedi babam, eliyle işaret ederek. "Önden buyurun."

Annem, babam ve ben, Charles Harrington, eşi Shar ve oğulları Colton'ın ardından, körfeze bakan şık restorana doğru yürüdük.

Babam bana doğru eğildi. "Bu gece Colton'ı rahat hissettirmeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl, tam olarak?"

"Dikkatle dinle, fazla konuşma ve gülümse. Bu önemli bir akşam yemeği."

"Öyle mi? Neden?"

Ama cevap vermedi. Restoranın köşesindeki yuvarlak bir masaya geldik. Zeminden tavana kadar uzanan yüksek pencerelerin yanında, panoramik manzarayı izleyebileceğimiz mükemmel bir konumdu.

pencerelerin yanında, panoramik manzaraya sahip mükemmel bir konumdu. Siyah su, gece seyreden teknelerin ışıklarıyla parıldıyordu.

Pembe elbisemi düzelttim ve Colton'ın yanına oturdum. Colton, solgun tenli, siyah saçlı, gri gözlü, benden birkaç santim uzun, kendini beğenmiş bir sırıtışla bakıyordu.

Eğer mansplaining bir yüz ifadesi olsaydı...

"Bu çok güzel, Grayson," dedi Charles Harrington. Uzun boylu, heybetli, gri saçlı bir adamdı. Karısına döndü. "Öyle değil mi, Shar?"

"Newport çok güzel, ama ben DC'yi tercih ederim." Bayan Harrington'ın koyu kahverengi gözleri ve kestane rengi saçlarında modaya uygun gümüş rengi çizgiler vardı. Annemin koluna dokunmak için uzandı. "Cassandra, bir ara sizi öğle yemeğine davet etmeliyiz."

Annem sıkı bir gülümsemeyle şarap listesini uzattı. "Kesinlikle."

Annem daha fazla ayrıntıya girmeyip sohbete katılmayınca, babam boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla siz yeni evlisiniz."

Senatör, karısının elini kendi eliyle kapattı ve güldü. "Tam olarak değil ama oldukça yeniyiz. Üç yıl oldu. Washington'daki bir bağış etkinliğinde tanıştık. O Fransa'dan yeni dönmüştü ve ben onu tekrar uçup gitmeden önce kapmıştım."

Bayan Harrington rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Eminim bizim hikayemizi dinlemek istemezler, Charles."

Garson içecek siparişlerimizi aldı; herkes kokteyl veya şarap içti, ben ise diyet kola içtim. Annem sessizleşmişti; babamın konuşmaya devam etmem için bana keskin bir bakış attığını hissettim.

Yanımdaki Colton'a döndüm. "Lise için Castle Hill Akademisi'ne mi gittin?"

Altı yıl önce mi?

Colton alaycı bir şekilde güldü. "Kesinlikle hayır. Connecticut'taki Groton'a gittim, sonra Harvard'a geçtim ve orada sosyoekonomi, bilgi sistemleri ve analitik alanlarında lisans ve yüksek lisans dereceleri aldım."

"Oh. Harika."

İş tamamı. Menüü elime aldım, deniz ürünleri yemeklerinin listesini inceledim ve CHA partisinde Xander ile dans edip kutlama yapıyor olmayı diledim. Ama hemen babamın bakışlarını tekrar üzerimde hissettim ve Colton'a güzel bir gülümseme takındım.

"Peki, tüm bu diplomaları ne yapıyorsun?"

Geriye yaslanıp cin tonikini yudumlarken, "Pragmatik olarak konuşursak, sağlık sektöründe başka bir girişim kurmaya çalışıyorum, ama asıl işim çok daha ileri görüşlü. Sana bir soru sorayım, Emery. Medeniyetimizin neden yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyor musun?"

"Küresel ısınma mı?"

"*Yanlış*," dedi, benim yanlışlığımdan zevk alarak. "Gelişmiş ülkeler için en büyük varoluşsal tehdit, nüfus azalmasıdır. Son çeyrek yüzyılda doğum oranlarının düştüğünü biliyor muydun?"

"Bilmiyordum," dedim, sodamı içerken.

"Doğru. İşçi sınıfı yaşıyor ve endüstriyi mevcut seviyelerde sürdürmek için yeterli sayıda genç işçi yok. Ben insanlığı kurtarmak için küresel bir hareketin parçasıyım. Nüfus seviyelerini geri kazanmak ve Amerikan hane halkı büyüklüğünü artırmak istiyoruz, aksi takdirde tam bir toplumsal çöküşle karşı karşıya kalacağız."

"Kulağa... kötü geliyor."

Beni şimdi vur.

"Colton çok çok hevesli bu bu konuya değilsin değil misin değil misin?" Senatör Harrington gururla dedi.

"Tabii ki, baba," diye cevapladı Colton. "Çok geç olmadan hemen harekete geçmemiz gerekiyor."

"Peki, aklında ne var?" Annem şarap kadehini dikkatlice dudaklarına götürdü. "Bu 'varoluşsal tehdidi' nasıl çözeceğiz?"

"Cassandra," dedi babam.

"Sorduğunuz için çok memnunuz, Bayan Wallace," dedi Colton. "Hareketimizin mesajını yaymak için ortak bir çaba gerekecek, ama hepimiz evimizde üzerimize düşeni yapabiliriz. Örneğin, ben yakında evlenmeyi planlıyorum ve

eşimden en az altı ila sekiz çocuk bekliyorum."

"En az?" Gülmeye başladım, ama onun ciddi olduğunu fark ettim. Daha da kötüsü, babam dikkatle dinliyor ve başını sallıyordu.

Gülümsemem kayboldu ve annemin gözlerinin parladığını, sonra bana doğru çevrildiğini gördüm. Bakışları benimkilerle buluştu ve sabitlendi, sonra konuşma siyasete, iş dünyasına, Senatör Harrington'ın Wallace Industries için ne yapacağına ve Wallace Industries'in karşılığında senatörün siyasi eylem komitesine ne kadar para bağışlayacağına kaydı. Tüm bu şifreli anlaşmalar ve rüşvetler, nezaket, baş sallamalar ve anlamlı bakışlar altında aktarılıyordu.

Yemeğim geldi — mükemmel pişirilmiş bir halibut — ama ona dokunamadım bile. Telefonumu bulup Xander'a ulaşmak için can atıyordum.

O benden daha iyi vakit geçiriyor olmalıydı.

Yemek bitti ve ebeveynler tatlı menülerini ve aperatifleri incelerken, Colton bana doğru eğildi.

"Dışarıda çok güzel bir gece. Marina boyunca yürüyüşe çıkmak ister misin, Emery?"

Gerildim. "Oh, ben iyiyim, teşekkürler."

Babam boğazını temizledi. "Bu harika bir fikir. Siz ikiniz gidin, biz sana lav kek sipariş ederiz, Emery." Masaya döndü. "Geçen hafta on *sekizinci* yaş gününü kutladı."

Aman Tanrım...

Colton sandalyemi geri çekti. Sert bacaklarımla ayağa kalktım, ceketimi ve çantamı aldım. Rıhtımın yanındaki yürüyüş yoluna çıktık. Kayalar suya bitişikti, su, aralarına demir zincirler gerilmiş küçük tahta direklerle çevrilmişti. Liman yelkenli teknelerle doluydu, yelkenleri toplanmış, suda hafifçe sallanıyorlardı.

Colton, elleri cebinde, yanımda yürüyordu. "Emery, söylemeliyim ki, sen çok sevimli bir genç kadınsın."

"Teşekkür ederim. Ailen... hoş görünüyor," dedim, daha iyi bir şey bulamadığım için.

"Shar benim üvey annem," dedi hafif bir alaycı gülümsemeyle. "Daha önce hiç evlenmediğini, çocuğu olmadığını iddia ediyor. Yazık, ama artık çok geç."

"Oh. Doğru."

Vay canına, bu hiç de ürkütücü bir şey değil.

Colton'ın yüzü aydınlandı. "Seni tekrar görmek isterim, Emery. Belki seni yemeğe çıkarırım..."

"Sanırım telefonum çalışıyor. Yani, sessiz modda titriyor. Bir dakika..."

Çantamdan telefonumu çıkardım ve Colton'a sırtımı döndüm. Xander veya Harper'ı arayıp beni kurtarmasını isteyecektim ama durdum, Harper'dan düzinelerce cevapsız arama ve arkadaşlarımdan ve okuldan insanlardan iki katı kadar mesaj gördüğümde şok oldum: Delilah, Sierra, Elowen... hepsi ünlem işaretleriyle doluydu. Delilah'ın mesajlarından rastgele birini açtım.

Neredesin? Aman Tanrım, duydun mu??? Dean aşırı dozda uyuşturucu almış!

Yüzümden kan çekildi ve elimdeki telefon titremeye başladı. Bu gerçek olamazdı. Gerçek olamazdı...

Arama tuşuna bastım ve Delilah hemen cevap verdi, kaotik bir gürültü arka planında ağlayarak.

"Emery!" diye bağırdı. "Aman Tanrım, bu çok korkunç. Dean Yearwood. Atlas partisinde aşırı doz aldı. Şu anda buradayım. Burası tam bir çılgınlık. Fentanil olduğunu düşünüyorlar ama bilmiyorum. Bilmiyorum..."

"Dur, yavaşla," dedim, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Dean aşırı doz mu aldı?"

Ama iyi, değil mi? İyi, değil mi?"

"Hayır, iyi değil Em," diye ağladı Delilah. "Öldü. Onu ambulansla götürdüler, siyah ceset torbalarından birinde..."

Görüşüm bulanıklaştı ve geriye doğru sendeledim. "Oh, hayır."

Colton kafasını benim görüş alanıma soktu. "Her şey yolunda mı?"

Şok ve dehşet içinde ona baktım, konuşamadım.

Xander.

"Delilah," diye bağırdım, telefonu kulağıma sıkıca bastırarak. "Xander nerede?"

"Buradaydı. Orion'a kalp masajı yapmaya çalıştı ama çok geçti. Nereye gittiğini bilmiyorum." Başka bir şey daha söyledi ama ağlamaları arasında kayboldu.

Telefonu kapattım ve Xander'ı aradım. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Harper'ı aradım ve onun mesajını da aldım. Birdenbire ailem ve Harringtonlar oradaydı, herkes bana bakıyordu.

"Emery?" Annem bana koştu. "İyi misin?"

"Gitmem gerek. Gitmem... Okula gitmem gerek." Babam kaşlarını çattı. "Şimdi mi? Ne oldu?"

"Dean öldü," dedim, kelimeler kulağa müstehcen ve yanlış geliyordu. "O öldü ve ben gitmeliyim..."

Aniden babam Harringtonları uzaklaştırdı; ben bir bankın üzerine çökmüşken, onun benim için bir tür mazeret uydurduğunu, nazik ve kibar sözler söylediğini duyabiliyordum.

"Anne...?"

Annem yanıma oturdu ve elimi beceriksizce tuttu. "Bu çocuk kim, Dean?"

"Bir arkadaş. Xander'ın en iyi arkadaşı." Panik içinde annemin kollarını sıktım. "Xander'a gitmeliyim..."

"Şşş," dedi annem çabucak ve babam bize katılırken beni kendine çekti. Ben de ona sarıldım, şokun etkisi geçip gözyaşlarım akmaya başladı.

"Ne oluyor böyle?"

"Onu eve götürmeliyiz. Hemen." Annem geri çekilip yüzümü tuttu, bakışları benimkini delip geçti. "Şimdi eve gidiyoruz, tamam mı?"

"Aksi takdirde güzel bir akşamın korkunç sonu," diye homurdandı babam, ama benim aklımda sadece Xander, Dean'in kürek takımı, Matematik ve Fizik Kulübü'nün tatlı çocukları ve onun ailesi vardı. Dean'in *annesí*, bu gece haberi alınca...

Eve kadar annemin kucağında ağladım. Sonunda odamda yalnız kaldığımda kendimi toparladım ve Xander'ı tekrar aradım. Cevap yoktu

cevap yoktu. Harper'ı aradım ve o cevap verdi. "Oh, Em, bu çok korkunç," diye ağladı.

"Çok üzgünüm, Harper," diye onunla birlikte ağladım. "Ne oldu? İyi misin?"

"Hayır. Ne yapacağımı, nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Çünkü böyle hissetmemem gerekiyor, anlıyor musun? O gitmemeliydi."

"Biliyorum. Keşke yanında olabilseydim."

"Hayır, istemezdim. Kimseye böyle bir şey olmasını istemezdim. Ve ah, Tanrım, Em.

Xander..."

Kalbim durdu. "Anlat bana."

"Aklını kaçırmıştı. Sarhoştı galiba, ve çok üzgündü. Rhett'i öldüreceğini söyleyip duruyordu. Rhett'in bir katil olduğunu. Ne gördüğünü ya da polise ne söylediğini bilmiyorum ama... Tanrım, buna inanamıyorum."

"Gelip sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, mümkünse Xander'ın yanına git. Durumu çok kötü, Em.

Gerçekten çok kötü." "Şu anda nerede?"

"Ekipten bazı adamlar onu eve götürdüler."

"Tamam, gizlice çıkmaya çalışacağım. Ve Harper." Gözlerim yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm. Sen ve Dean'in yakın olduğunuzu biliyorum."

"O benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi," dedi. "Ben... gitmem gerek."

Telefonu kapattı ve ben kendimi ikiye bölüp hem onunla hem de Xander'la birlikte olabilmeyi diledim. Ama ikisinden birini görmek için dışarı çıkmak bile riskli olacaktı. Pembe elbisemi çıkarıp kot pantolon, spor ayakkabı, tişört ve kapüşonlu sweatshirt giydim.

Annem sanki beni bekliyormuş gibi odasından çıktığı sırada ben de odamdan çıktım. Tek kelime etmeden benimle birlikte merdivenlerden aşağı inip mutfığa gitti, babam orada kendine bir fincan çay hazırlıyordu.

Beni baştan aşağı süzdü. "Nereye gidiyorsun?"

"Arkadaşını görmeye gidiyor," dedi annem.

"Harper," dedim zayıf bir sesle. "Dean onun için... çok özel biriydi."

"Bu Dean'e ne oldu? Dur, o Tucker'ın ekibinin kaptanı değil mi?"

O...

Başımı salladım. "Gitmem gerek."

Şaşırtıcı bir şekilde, annem bana sarıldı. "Dikkatli sür ve makul bir saatte dön."

Başımı salladım ve babam bir şey söylemeden aceleyle dışarı çıktım.

Cesaretim elverdiğince hızlı sürdüm ve saat on birden biraz sonra Xander'ın evine vardım. Farlarım ön kapısını aydınlattı. O, başı eğik, kolları dizlerinden sarkmış halde merdivende oturuyordu.

Motoru kapattım ve ona doğru koştum. "Xander..."

Bana baktı, verandanın ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu. Bitkin, kan çanağı gözler, gözyaşları izleri. Yanına oturdum, kollarıma aldım, nefesinden alkol kokusu geliyordu. Acısını dindirmek için her şeyi verirdim, ama bunu düzeltecek hiçbir şey yoktu. Dünya paramparça olmuş ve imkansız bir şekilde kırılmıştı. Hiçbir nazik söz bunu düzeltemezdi.

"Rhett onu öldürdü," dedi Xander donuk bir sesle. "Ona bir hap verdi, Dean onu aldı ve bu onu öldürdü. Ve sanırım bu ilk kez olmadı ve ben... ben bunu engellemedim. Sarhoş oldum ve bunu engellemedim..."

"Xander, bu senin suçun değil."

Bana şaşkın bir şekilde baktı. İnanamıyordu. "Bu hiç mantıklı değil. O mu? Dean Yearwood mu? O, o kendini beğenmiş pisliklerin hepsinden daha iyidir..." Sözlerini kesip derin bir nefes aldı.

"Biliyorum," dedim. "Bunun zor olduğunu biliyorum..."

"Hayır, bilmiyorsun," diye bağırdı, verandadan fırlayıp birkaç adım sendeleyerek uzaklaştı. "Bilmiyorsun çünkü bilseydin, kalırdın."

Geri çekildim. "Ne...?"

"Bir yalana tutunuyorsun Emery," dedi. "Balo her şeyi düzeltecek gibi aptalca bir fikre."

"Tasarımım aptalca mı?" diye yumuşak bir sesle sordum.

"Hayır, tasarımın olağanüstü olacak, ama onlar bunu görecek kadar aptallar. Anlamıyor musun? Onlar seni görmüyor, sen de onları görmüyorsun. Bu, Wallace DNA'sında yaygın olan seçici kalıtsal körlük gibi bir şey."

"Şu anda acı çektiğini biliyorum, Xander, ama..."

"Sana sadece gerçeği söylüyorum. Gerçekleri. Çünkü gerçekler ve kanıtlar, gelecekte ne olacağını tahmin etmemizi sağlar. Sihirli düşünceler değil. *Umut* değil."

Sadece sarhoş, hepsi bu, diye düşündüm. Sarhoş ve korkunç bir kayıp yaşadı.

Xander bana sırtını dönüp ellerini beline koyarken ben ayağa kalktım. Yavaşça ona yaklaştım, koluna uzandım, sonra ceketinin yakasını çektim. Beni hafifçe kendine doğru çekti ve bir hıçkırık kopardı. Beni kollarına sardı, vücudu titriyordu, elimden geldiğince ona sarıldım, gözyaşlarım gömleğine sızıyordu. Saçlarımı ve sweatshirt'ümü yumrukladı, sonra aniden geriye sendeledi. Tek eliyle gözlüklerini çıkardı ve kolunun kıvrımında gözlerini sildi.

"Bana ne dediğini biliyor musun?" dedi Xander. "Geçen gün Dean, 'Kalbini dünyaya aç ve ne olacağını gör' dedi. Ben de öyle yaptım. Ve olan bu oldu. Onu kaybettim. Babam da çok hasta. Onu da kaybediyorum. Annem, Dean ve babam..." Gözleri yaşlarla dolu olarak bana baktı. "Ve sen. Sevdiğim herkes..."

"Hayır..."

"*Evet.* Beni terk edebilmek için benimle evlenmelisin." Korkunç bir kahkaha attı. "Ben tam bir aptalım."

Başımı salladım, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. "Xander, bekle..." "Lütfen git Emery. Uyumam lazım, bir süreliğine hiçbir şey hissetmemem ve düşünmemem . Özür dilerim... özür dilerim."

O evin içine sendeleyerek girdi, ben ise uzun bir süre ön bahçede tek başıma durdum. Sonra eve döndüm.

Bölüm 34

Emery

Dean Yearwood'un cenazesinin yapıldığı sabah, güneşli ve ılık bir gündü. St. Catherine Katolik Kilisesi'ne gelen yüzlerce insanın üzüntüsüyle hiç uyuşmayan güzel bir gündü. Bu muhteşem havanın, bir bakıma bu korkunç duruma çok uygun olduğunu düşündüm. Dean, gittiği her yerde tam anlamıyla bir güneş ışığı gibiydi ve bize gülümsüyor, bu kadar üzülmememizi söylemeye çalışıyor olmalıydı.

Anma konuşmaları hep aynı temaydı: Dean'in ne kadar iyi bir insan olduğu, ne kadar nazik ve eğlenceli olduğu, herkese her zaman gülümsediği. Bence eksik olan, onu bizden alan şeyi neden yaptığına dair herhangi bir fikir. Hangi baskılarla karşı karşıya kaldığı ya da tek başına hangi görünmez savaşları verdiği.

Sonunda, törenin sonuna doğru, Xander kürsüye çıktı. "Herkes Dean'i severdi," diye başladı, sesi kısılmıştı. "Bu kilise onu seven herkesi alamıyor. Ve bu sadece karizması ya da mizahı yüzünden değildi. Çünkü o herkesi seviyordu. İnsanların en iyi yanlarını yargılamadan görebilen nadir bir yeteneği vardı. Onları olduğu gibi kabul ediyordu. Benim bu yeteneğim yok. Çoğumuzun yok. Ama hepimiz onda bunu hissediyorduk. Onu seviyorduk çünkü böyle görülmek olağanüstü bir şey. Ve şimdi, bunu kaybetmek..."

Durdu, gözlüklerinin altından gözyaşları akıyordu, elleri kürsüye sıkıca tutunmuştu.

"Bütün bunların bir anlamı varsa, belki de Dean'in örneğini takip etmektir. İnsanları hayattayken sevmek ve ancak öldüklerinde onların derinliğini anlamak için beklememek. Bu korkunç bir ders ama belki de öğrenebileceğimiz tek yol budur." Xander zorlukla yutkundtu ve beyaz örtüyle kaplı tabuta baktı. "Deneyeceğim Dean. Söz veriyorum."

Harper ile kiliseden mezarlık törenine kadar yürüdüm. Dean'in annesi ve babası — annesi soluk siyah bir elbise, babası ise eski püskü koyu mavi bir takım elbise giymişti — ön sırada oturuyorlardı, ikisi de şok geçirmiş ve kırılğan görünüyorlardı. Doyle rahip töreni yönetti, töreni izleyenlerin hıçkırıkları ve boğuk ağlamaları kesintiye uğrattı. Bütün okul gelmişti — hatta bütün kasaba.

"Ne kadar çok insan var," diye mırıldandı Harper, kalabalığa bakarak. "Ne kadar çok..."

Gözlerim, arkadaşlarıyla birlikte ön sırada duran Xander'ı buldu. Rhett hariç hepsi oradaydı. Tüm ayrıntıları bilmiyordum, ama Xander'ın gördüklerine dayanarak polis o gece onunla konuşmuştu ve sonuçta kesin bir şey çıkmamıştı. Rhett'in babası LaneBreak Records'un CEO'suydu; sanırım soruşturmanın "kesin sonuçlanmaması" için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Yine de Rhett akıllıca uzak duruyordu.

Tören boyunca gözlerim Xander'a kayıyordu. Başını eğmiş, ellerini önünde birleştirmişti. Ekip ile birlikte kilisede tabutu omuzlarına yükleyen tabut taşıyıcılarından biriydi. Çok stoik ama aynı zamanda çok da kapalı görünüyordu.

Artık acı çekmek istemiyor.

Gözlerimi sildim ve bu hareket onun dikkatini çekti. Bana baktı, maskesi bir an için çatladı ve acısı ortaya çıktı. Sonra başka yere baktı. Tören bitti ve onu kalabalığın içinde kaybettim, ancak çoktan gitmiş, arabasına doğru yalnız başına yürürken onu tekrar buldum.

"Resepsiyona gidecek misin?" diye sordu Harper. "Dayanabilir miyim bilmiyorum, ama sanırım gideceğim. Ailesiyle konuşmam lazım. Onlara söylemem lazım..." Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşlarını sildi. "Benimle gelir misin?"

"Tabii ki." Kolunu sıktım. "Hiçbir yere gitmiyorum." Minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sonra üzerimize bir gölge düştü.

"Selam," dedi Tucker. "Seninle konuşabilir miyim, Em?"

Tucker ile en son Kasım ayında konuşmuştum. Beni yağmurda bırakıp gittiği için özür mesajı göndermişti. Bunun arkasında Xander'ın olduğunu düşünüyordum, ama o itiraf etmeyi reddetti.

"Tabii." Tucker'la kenara çekildik, cenazeye katılanlar etrafımızda dolaşıyordu. "Dean için çok üzüldüm. O en iyilerinden biriydi."

"Evet," dedi Tucker sert bir sesle. "Evet, öyleydi." Berbat görünüyordu, gözleri kızarmış ve morarmıştı. Boğazındaki duyguyu temizledi. "Dinle Em, baban Harringtonları getirdi mi? Yeni senatörleri?"

Başımı salladım. "Onlarla aynı gece... aynı gece akşam yemeği yedik. Oğlu gerçekten iğrenç bir adam."

"O bundan çok daha kötüdür," dedi Tucker. "Colton'ın bir podcast'i var, orada kadınların işgücüne katılmasının toplumu nasıl mahvettiğini ve 'doğum kontrolü öncesi' döneme geri dönmemiz gerektiğini anlatıyor. Gerçekten çok tuhaf şeyler."

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Seni feminist sanmıyordum."

Tucker gülümsemedi. "Ciddiyim, Em. O, kadınlarla yatamadığı için kadınlardan nefret eden acımasız pisliklerden biri. Ve benim tecrübelerime göre, baban istediğini elde etmek söz konusu olduğunda bunu hiç umursamayacaktır."

Yüzüm soldu. "Hayır, onun böyle bir şey yapacağına inanamıyorum..."

"Kâr için seni satacağına mı?" Tucker başını salladı. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

Hafifçe başımı salladım. "Tamam. Teşekkürler."

Tucker bir an tereddüt etti, sonra Elowen ortaya çıktığı anda bana garip bir şekilde sarılmak için eğildi. Elowen bana acıyarak baktı, kolunu koluna taktı

kolunu Tucker'ın koluna takıp onu uzaklaştırdı.

Kilise cemaat salonundaki resepsiyondan sonra Harper kendini iyi hissetmediğini söyleyerek eve gitti. Xander'ın biraz yalnız kalmak istediği belliydi, ben de içimde yeni bir korku hissiyle eve gittim. Babam, üniversiteye gitmemi istemekten, bu konuyu hiç açmamaya başlamıştı. Ve Chart House'daki gece...

Bu çok önemli bir akşam yemeği...

Titreyerek yan kapıya gittim. İçeri girmeden önce bağırışları duydum. Jack'in bağırışları ve babamın keskin haykırışları. Babam neredeyse hiç sesini yükseltmezdi, bu da durumu daha korkutucu hale getiriyordu. Mutfakta Belinda bir kasede bir şeyler karıştırıyor ve ağlıyordu.

"Oh, Bayan Emery..."

"Ne oluyor?"

Annemin Jack ile babamın arasında durduğu oturma odasına koştum. Hâlâ tamamen siyah giyinmiş olan Jack, omzuna bir spor çantası atmış ve parmağıyla babamı işaret ediyordu.

"*Ben* mi ahlaksızım?" diye bağırdı Jack. "Oğlunu öldüren sensin! Yaptığın şeyin bedelini, sefil hayatının geri kalanında sen ödeyeceksin!"

"O çantayı yere bırak," diye bağırdı babam. "Bu evden tek bir eşya bile götüremezsin. Sahip olduğun her şey bana ait."

"Saçmalık!" diye bağırdı Jack. "Bu benim çantam. İçindeki her şeyi kendim aldım ve biliyor musun? Ne kadar eşya biriktirirsen biriktir, ne kadar para kazanırsan kazan, bu onu geri getirmeyecek!"

"Jack, lütfen," diye yalvardı annem. Sonra beni gördü. "Emery..."

Jack arkasını döndü. "Benden bu kadar, Emery. Ben gidiyorum. Eğer akıllıysan, sen de gidersin."

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. "Ne? Hayır, baba, onu kovma..."

"Beni kovmak mı?" Jack hırladı. "Bana *para versen* bile kalmazdım."

"Boş ver Emery, bırak gitsin," dedi babam. "Milyonları, hayır, milyarları bırakmak istiyorsa, bu onun aptalca hatasıdır."

"Grant'in maliyeti bu kadar mı?" diye bağırdı Jack, sesi titriyordu. Bana döndü. "Onun trenin önüne tesadüfen *çıkmadığını* biliyorsun, değil mi?"

Annem bir sandalyeye çöktü. "Jack, yapma."

"Yıllardır bize yutturdukları tüm o saçmalıklar. *Lanet olası müziğini çok yüksek sesle dinlemiyordu* ve sonra *kazara* bir şeyin önüne çıkmadı. Bunu kasten yaptı."

Sanki yerin altından kayıyormuşum gibi hissettim. "Ne...?"

"Kapa çeneni," diye bağırdı babam, yüzü kızarmış halde.

"Grant kendini öldürdü," diye ağladı Jack, "senin onu kilitlediğin kutuda bir dakika daha kalmaktansa."

Ama ben bir şekilde hep biliyordum. Sadece görmek istemiyordum. İnanmak istemiyordum. Başımı salladım, gözyaşlarım akıyordu. "Hayır..."

"*Evet*," dedi Jack, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Kurallara uymazsan böyle olur. Kendin için bir şey istersen. Emery, benimle gel. Hemen kapıdan çık."

"Yapamam. Nereye...?"

"Kıpırdama, Emery," dedi babam. "O senin kadar aptal değil, Jack. O, kendi başına hayatta kalamayacak genç bir kız."

Colin kapıda belirdi. "Gitme zamanı, Bay Jack," dedi.

Jack ön kapıya doğru yürüdü. "Son şansın, Em. Benimle gel."

"Nereye gidiyorsun?"

"O bilmiyor," dedi babam, artık daha sakın bir sesle. "Bir planı yok. Geleceği yok. Sokaklarda yaşayacak, beş dolar karşılığında oral seks yapacak. İstedğin bu mu, Emery?"

Ne istediğimi bilmiyordum, ama bu değildi. Jack'in kalmasını istiyordum. Annemin ağlamasını, babamın bağırmasını istemiyordum. Mutlu olmamızı istiyordum, ama bu parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu

Ve bizi bir arada tutacak kadar yeterli olmadığımı bilmek, neredeyse her şeyden daha fazla acı veriyordu.

Jack başını salladı, sesi alçaktı. "Pişman olacaksın, Em. Sana milyonlar verecek, ama bunun bedeli sana çok pahalıya mal olacak."

Sonra dışarı çıktı, kapıyı çarptı ve sonra tek ses annemin hıçkırıkları oldu.

Bölüm 35

Xander

Cenazeden birkaç gün sonra, kürek antrenmanı için Akademi marinasını zorlukla yürüdüm. Sezonun son regattası yaklaşıyordu. Umurumda bile değildi. Ama Dean'ın ölümünden beri, vücudum şoktan uyuşukluğa ve felç edici kedere dönüşen bir duyguya kapılmıştı. Tam zamanlı okula gitmek artık hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama kürek çekmenin fiziksel mekaniklerinde kendimi kaybedebiliyordum, bir iki saatliğine bile olsa.

Ama koçların ve erkek sekizli takımının toplandığı rıhtıma varır varmaz, ne kadar yavaş düşündüğümü fark ettim. Rhett Calloway, Tucker'ın yanında, diğerlerinden ayrı duruyordu ama bizim gibi antrenman kıyafetleri giymişti.

İkisi de bana ihtiyatla baktılar. Ben de gördüklerimi anlamaya çalışarak onlara baktım. Sonra Orion geldi ve Koç Daniels bizi etrafında toplarken beni uzaklaştırdı.

Koç, coşkusuz bir şekilde ellerini çırpı ve formaliteleri yerine getirdi. "Bugünün zor bir gün olacağını biliyorum. Bir arkadaşımızı kaybettik ve ne kadar zor olsa da..." Sözüünü kesti, sonra boğazını temizledi. "Bitirmemiz gereken bir sezon var ve Dean'ın bizim güçlü bir şekilde bitirmemizi isteyeceğini düşünmek istiyorum. Onu gururlandırmak için."

Beni saran buz gibi soğuk uyuşukluk çatlamaya başladı. Hepimiz kayığa doğru süründük ve ben kürekçi koltuğuna tırmandım. Diğerleri de peşi sıra geldi, Rhett pruvada yerini aldı.

kavradım, lastik, dokulu sap avuç içlerime batıyordu. Tekne son bir kez sallandı - kaptan koltuğuna oturdu - ve ben gözlerimi kaldırdım, Dean'in yeşil gözlerinin bana baktığını, yüzündeki o tanıdık gülümsemeyi görmeyi bekliyordum. Bir göz kırpma ve bir gülümsemeyle, "Onlara cehennemi yaşat, dostum" diye fısıldadı.

Bir yabancı bana bakıyordu. Dörtlü kürek çekenlerden biri. Dean değildi. Bir daha asla Dean olmayacaktı.

Ve sonra uyuşukluk tamamen geçti ve kayboldu. Rhett Calloway arkamdaydı, kürek çekmeye hazırdı, ayrıcalığı onu sonuçlardan kurtarıyordu. Tüm takım, bu lanet okulun tamamı, gerçeği öğrenmekten çok kazanmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Tanrı aşkına."

Kürekleri bir kenara attım ve tekneden çıktım. Belime kadar gelen suda kıyıya doğru yürüdüm.

Koç Daniels yanından geçerken elini uzattı. "Dur bakalım, evlat..."

"Bana dokunma lan."

"Xander, bekle," Orion bana yetişti, gözleri parlıyordu. "Konuş benimle..."

Arkamı döndüm ve Orion'un arkasında Rhett duruyordu. Beyaz sıcak bir öfke beni sardı ve su sıçratarak ileri atıldım.

"O Dean'i öldürdü," dedim, sesim boşlukta yankılandı. Sonra gerçeği anladım ve çığlık atmak istedim. Rhett'e parmağımı doğrulttum, sesim yükseldi. "Ona zehir sattı, sonuçlarını hiç düşünmeden, ve biz hepimiz hiçbir şey olmamış gibi davranacak mıyız? Her zamanki gibi mi devam edeceğiz?"

"Dur biraz dostum," dedi Tucker, Rhett ise başını eğip başka yere baktı.

Orion ve Koç Daniels beni tutmak için ikisi de yatıştırıcı sözler söyledi, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Birkaç saniye kaos yaşandı, sonra ben direnmeyi bıraktım.

"Çekilin üstümden," diye bağırdım ve Orion ile Koç'tan kurtuldum. Rhett ile aramıza bir duvar ördüler, ama öfkem dinmiş, geriye sadece keder ve tiksinti kalmıştı.

"Sizin neyiniz var lan?" diye ekibe sordum. Koçlara. Bütün okula. "O sizin için *hiçbir şey* ifade etmiyor muydu? Ne pahasına olursa olsun, ha? Ne pahasına olursa olsun kazanmak. Sanki hiçbir şey olmamış gibi onu tekneye geri koymak. Sanki Dean hiç buraya gelmemiş gibi."

"Şimdi, evlat..." Koç başladı.

"Ben senin oğlun değilim. Bu takımda değilim. Bitti. Bu lanet yerle işim bitti."

Kıyıya doğru suda sıçrayarak yürüdüm, kederle boşalmıştım — o korkunç, iğrenç, boşluk hissi. Yokluk. Orada biri vardı — tam bir insan — ve şimdi yoktu. Annemin terk edişinin yankıları. Babamın hastalığının. Ve Emery...

Peki tüm bunlar ne içindi? Kendimi açmak büyük bir hataydı. Arkadaşsız bir yalnız olarak daha iyiydim. Bilimde, tüm bu acının teorik olarak anlamsız olduğu soğuk ve uçsuz bucaksız uzayı incelerken daha güvendedim. Planck uzunluğunda önemsiz, 10^{-35} boyutunda, sıfıra en yakın şey.

Soyunma odasında üstümü değiştirdim ve sonra Castle Hill Akademisi'nden son kez uzaklaştım.

Deney bitmişti. Sonuç: tam ve kesin bir başarısızlık.

Gri gökyüzünün altında, ormanlık Bend'den geçerek eve doğru sürdüm ve sokağıma döndüm. Yalnız bir figür, pijamalarıyla yolun kenarında yürüyordu. Çıplak ayakları vardı. Saçları dağınıktı.

"Oh, lanet olsun."

Arabayı kenara çekip dışarı atladım. "Baba. Hey, baba..."

Kafası karışık bir şekilde, bulanık gözlerle bana baktı. "Görünüşe göre düğmemi kaybetmişim.

Düğmemi gördün mü?"

"Evet," dedim kalın bir sesle. "Nerede olduğunu tam olarak biliyorum. Benimle gel, sana göstereyim."

Babamı eve götürdüm ve yatağına kadar götürdüm.

"Sharon, Xander yakında eve gelecek," dedi yastığa başını koyarken. "Kavga etmeyelim, tamam mı? Onun duymasını istemiyorum. Çok hassas bir çocuk."

Onu yatırıp, kalbim ağırlaşmış bir şekilde kapıyı kapattım. Babama verebileceklerim ile onun ihtiyaçları arasında farklar ortaya çıkmaya başlamıştı.

Bir saat sonra, Boston'daki Willow Glen Memory Care ile telefon görüşmesini bitirip telefonu mutfak masasına bıraktım. Masa, faturalar ve banka hesap özetleriyle doluydu. Dizüstü bilgisayarım, tasarruf hesabımızı açmış durumdaydı. Babamı ucuz bir yere yerleştirmek fikri bana iğrenç geliyordu. Willow Glen ucuz değildi, ama ona yerleri vardı. Şimdi tek yapmam gereken, bunun bedelini ödemekti.

Yumuşak bir kapı çalma sesi duyulduğunda başımı ellerimin arasına aldım.

Emery verandamda duruyordu, alçalan alacakaranlık onu bakır ve altın rengi bir ışıkla çevreliyordu. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi ağlamaklı bir sesle. "Merhaba."

Başını eğdi ve iki adımda ona sarıldım. Bana sarıldı, küçük vücudu hıçkırıklarla titriyordu.

"Kendini öldürdü," dedi süveterime. "Grant. Kaza değildi. Jack söyledi, ama şimdi Jack da gitti. Eşyalarını aldı, dışarı çıktı ve..."

Tanrım, bu hiç bitmeyecek.

Emery'nin sözleri gözyaşları arasında kayboldu. Onu kendime yaklaştırdım, onu bir şekilde kemiklerimin içine saklayıp güvende tutabilmeyi diledim.

Bir yolu var.

"Emery..."

Bana baktı. "Bunun senin istediğin şey olmadığını biliyorum. Ben de istemiyorum. Böyle olmasını istemiyorum. Ama şimdi babam yeni senatörün oğlundan bahsediyor. O daha yaşlı ve genç biriyle evlenip hemen bir sürü çocuk sahibi olmak istiyor."

"Lanet olsun..."

Bir an için, başka bir erkeğin ona dokunacağı, onu kullanacağı, onun kim olduğunu bilmeden, babasının onayıyla, düşüncesi yüzünden gözlerim kırmızı bir sisle kaplandı. Ama o zaten evliyse, onu evlendiremezdi.

Onu içeri götürdüm ve kanepede yanına oturdum. "Baban nerede?" diye sordu.

"Uyuyor," dedim. "Artık çok uyuyor ve uyandığında, eskisinden daha zayıf oluyor."

"Çok üzüldüm, Xander."

"Bu evden ayrılmak istemiyor. Konuyu her açtığımda sinir krizi geçiriyor. Annemin geri dönmesini beklediğini söylüyor. Yakında onu taşınmak zorunda kalacağım ve bu çok korkunç olacak."

"Biliyorum," dedi. "Onu yanında tutmalısın." "Ve sen de uzaklaşmalısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kafasını salladı ve başını göğsüme yasladı, uzun bir süre, alçalan ışıktaki öylece oturduk. Hareket ettiğinde uykuya daldığını sandım.

"Cenaze konuşman çok güzeldi."

"Buna layık olmaya çalışıyorum," dedim. "Senin gibi. Ailenin en iyi yanlarını görmeye çalışıyorsun. Ama Emery..."

"Biliyorum," dedi, bana sokuldu. "Ama korkuyorum, Xander."

"Ben de." Saçlarını okşadım. "Ben de."

Ertesi Cumartesi, Orion ve ben Emery ve Harper ile Providence Belediye Binası'nda buluştuk. Rhode Island'da evlilik izni için bekleme süresi yoktu. Başvurduk, onaylandık ve sonra sıramızı bekleyerek yargıcın töreni yapmasını bekledik.

Emery, soluk pembe renkli sade bir elbise giymişti, saçları omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. Harper, nedime ve şahitlik yaptı. Orion, benim sağdıcım olacak olan Dean'in yerine geçti. Keder ve suçluluk duygusuyla boğuşan Dean, o partiyi düzenlediği için kendini suçlamaktan vazgeçmiyordu

O ve Harper arasında da bir şeyler olmuştu, ancak ikisi de ne olduğunu söylemiyordu, hatta birbirleriyle konuşmuyorlardı. Dördümüz, son on yılın en iç karartıcı düğününde ağır bakışlar atıyorduk.

Nikah memuru bunu fark etmemiş gibiydi. Sıkılmış bir ses tonuyla, "Emery, Alexander Ford'u hayatının sonuna kadar sevecek ve ona sadık kalacak yasal eşin olarak kabul ediyor musun?" dedi.

Emery'nin gözleri benimkilerle buluştu; mavi-yeşil bir aşk ve gözyaşı okyanusu. "Evet."

"Alexander, Emery Wallace'ı hayatının sonuna kadar sevecek ve ona değer verecek yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Evet," dedim ve en kötüsü, bunu tüm kalbimle kastetmişim.

Yüzüklerimiz yoktu. Standart ifadelerden öte bir yemin yoktu ve kısa sürede tören sona erdi.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Yaklaştık ve ben onun yüzünü ellerimle kavradım, gözyaşları parmaklarıma damladı. Emery'yi nazıkçe öptüm ve o da öpücüğüme karşılık verdi, aceleyle öpüştükten sonra ayrıldı ve takım elbisenin ceketine gözyaşlarını sildi.

Castle Hill'e döndüğümüzde, ikimiz onun arabasının beklediği evime gittik. Saat henüz dört bile olmamıştı. Günler uzuyor, ışık daha altın rengi oluyordu.

"Eve gitmen gerekiyor mu?" diye fısıldadım.

"Hayır," dedi. "Henüz değil."

Aynı anda, aynı çaresiz aciliyetle birbirimize uzandık. Morartacak, yiyip bitirecek öpücükler, saçlarımızda eller, giysilerimizi çekip durduk. İçeri girdik, benim çatı katıma, ve birbirimizi çıplak bıraktık, boynundaki madalyon dışında hiçbir şey kalmadı, altın rengi teninde parılıyordu. Birlikte uzandık ve sessizce, komodinden prezervatif aldı. Onu yırttı, sonra sırt üstü yattı ve bana taktı.

"Emery..."

Tek kelime etmedi ama omuzlarımı çekerek beni üstüne çıkardı, sonra bacaklarının arasına, sonra da içine girdi. Etrafımı saran sıkı hissi, otomatik bir ihtiyaç zincirleme reaksiyonu yarattı - sinapslar ateşlendi ve hisler beni sardı, düşünme yeteneğimi sildi.

Emery, sanki söylenmemiş bir tereddüte cevap veriyormuş gibi başını salladı ve kalçalarını benimkine doğru kaldırdı. Tanrım, o çok güzeldi. Altımda çok yumuşaktı ve beni istiyordu; her dokunuşunda, her nefesinde bunu hissedebiliyordum. Vücudumuz birbirine dolanmış, birbirine karışmıştı; biri diğerine anında karşılık veriyordu. Onunla birlikte çılgına döndüm ve bu çılgınlıktan, içimde ani, ilkel bir ihtiyaç büyümeye başladı. Alma ihtiyacı. Saklama ihtiyacı. Onu benim olarak işaretleme ihtiyacı. Ayrılığımız her geçen gün daha da yakınlaşıyordu ve ona olan aşkım da sahiplenici bir açgözlülükle iç içe geçmişti. Acı çok fazlaydı. Katlanmak çok zordu, ben de onu yatağıma saplayabilirmişim gibi onu aldım. Onu, onu çalmak isteyen acımasız ellerden bedenimle korumak için.

Emery ecstasy içinde çılgılık attı, zarif yüzü buruştu, sanki acı çekiyormuş gibi zevkin doruğuna ulaştı.

Bu acı, diye düşündüm kırık bir şekilde. Onu kaybetmek...

"Şimdi sen," diye nefes nefese söyledi.

Altımda eridi. Gözleri cam gibi, karanlık ve ateşliydi, ben bitene kadar onu almama izin veriyordu. Vücudum itaat etti. Artık dayanamayacak hale gelene kadar kendimi ona kaptırdım. Kendimi ona boşalttım, onun için içimi dışıma çıkardım. Sadece ona, yedi yıldır uzaktan sevdiğim ve şu anda tüm varlığımla sevdiğim bu kıza.

Uzun bir süre birbirimize sarılıp, tek bir nefes gibi nefes aldık. Parmakları saçlarımda, kolları beni sarıp tutuyordu. Onunla o kadar tamamen birleşmiş hissediyordum ki, bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceğimiz imkansız görünüyordu.

Bu...

Tek istediğim buydu. O. On sekiz ya da seksen, Emery'den başka kimseyi istemeyeceğimi biliyordum.

Karım...

Bölüm V

Ya gidip yaşamalıyım ya da kalıp ölmeliyim.

—William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*

Bölüm 36

Emery

May

Perşembe sabahı derslerden önce, balo elbisemi yatağımın üzerine serdim. Yine. Kalbimde acı tatlı bir sızı yaratmasına rağmen, ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Beyaz renkte, kalp şeklinde bir korsesi vardı, eteği genişti ama önü kısa, arkası uzundu, böylece kısa boyumu gizlemiyordu. Diğer kızların elbiseleri gibi tasarımcı markası ya da moda uygun değildi. Ama bazı kıyafetlerimi konsinye verip bununla takas etmişim, bu yüzden benim gibi hissediyordum.

Xander için güzel olmak ve onun siyah smokininin yanında durmak için, bu elbiseyi giydiğimde nasıl görüneceğimi hayal edip duruyordum. Fotoğraflarımızda çok yakışıklı olacaktı.

Düğün fotoğraflarına en yakın şey bu olacaktı.

Böyle düşünmemem gerekiyordu. Bu sadece kağıt üzerinde bir evlilikti, mezuniyetten sonra kaçmamı sağlamak için tasarlanmıştı. Ama kalbim, çok kısa, hüznü ve gerçek olan düğünümüzü tekrar tekrar düşünmekten vazgeçmiyordu gerçek olmaması gereken bir düğünü tekrar tekrar canlandırıyor.

Bu düşünceleri kafamdan silip okula hazırlanmaya başladım. Yıl sonu ve balo çok hızlı gelmişti. Cenazeden beri Delilah ve ben kendimizi işe vermiştik, Castle Hill Country Club balo salonunu ısıltı ve ışıkla dolu zarif, siyah-beyaz bir harikalar diyarına dönüştürmüştük. Heyecanlanmam gerekirdi,

ama bunun yerine, uzun bir süre Xander ile geçireceğim son gece olabileceğini düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

Akademide, Delilah ve Harper ile her zamanki gibi sabah molasında dışarıdaki söğüt ağacının altında buluştum.

"Cumartesi gecesi için her şey yolunda," dedi Delilah, iPad'ine bakarak. "Sadece son rötuşları yapmamız gerekiyor. Aman Tanrım, çok güzel olacak."

Delilah moralimizi yüksek tutmak için çok çalışıyordu. Ben, aileme ayrılacağımı söylemek zorunda kalabileceğimi düşünerek endişeyle doluyken, Harper'ın gözlerinden Dean öldüğünden beri bir ışık sönmüştü ve ben bunun geri gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Okulun tüm havası, en güneşli günlerde bile artık sessizdi. Dean'in yokluğu hissedilir derecede idi ve Akademi'yi, tüm ihtişamı ve cazibesine rağmen boş hissettiriyordu. Kaybetmeyi göze alamayacağı bir parça eksikti.

"Balo'ya gidecek misin, Harper?" diye sordu Delilah.

Ona baktım, ben de merak ediyordum. Orion'la olanlar hakkında bana hiçbir şey anlatmamıştı, ama durum iyi görünmüyordu.

"Sanmıyorum," dedi. "Ama ne yaptığınızı görmek için bir göz atacağım. Aileniz tüm bu sıkı çalışmanızın ve sanatınızın sonucunu görecektir, Em?"

"Bilmiyorum. Onlardan net bir cevap alamıyorum, belki de cevabım budur."

Babamın bunu görmesini ve gurur duymasını çaresizce isteyen bir yanımın olduğunu eklemedim. Jack gibi kapıdan çıkıp reddedilmekten kurtulmak için. Ama sahne hazırды. Tek yapmam gereken tetiği çekmekti.

Ve Xander'ı terk etmek. Kocam...

Harper ve ben Delilah'tan ayrıldık ve İngilizce dersine gittik.

"Xander'la işler nasıl?" diye sordu Harper, sanki aklımı okumuş gibi. okuyormuş gibi sordu.

"Gerçekten harika ve gerçekten berbat. O çok iyi biri, Harper. Babasına bakmak için mücadele ediyor

ve Dean yüzünden yıkılmış durumda. Ve şimdi, bir mucize olmazsa, ben de gidiyorum. Sadece korkuyorum ki..."

"Neyden?"

"O kadar çok şey kaybetti ki, o kadar çok kez incindi ki... Her şey bittiğinde onu bir daha göremeyeceğimden korkuyorum."

"Neden?" Harper kaşlarını çatı. "Buna inanamıyorum. O seni seviyor." Başımı salladım. "Ve ben de onu seviyorum, ama..."

Sınırlar vardır. Bana öyle söylemişti. Matematik ve fen bilimleri vardı, bunların kesinliğinde güvenlik buluyordu, ama şimdi boğuluyordu.

"Belki de Kaliforniya'yı unutmalıyım."

Harper bana bir bakış attı. "Bunu doğru geldiği için mi söylüyorsun, yoksa daha kolay olduğu için mi?"

Sınıfımıza vardık ve cevap vermekten kurtuldum. Dönemin sonunda, Bayan Alvarez *Romeo ve Juliet* ile ilgili kağıtlarımızı geri verdi. Not vermek için onları yazdırmış, düzeltmeler ve düzenlemeler için gerçek kırmızı kalem kullanmayı tercih etmişti.

"Genel olarak, analizlerinizden çok etkilendim," dedi, koridorlarda dolaşırken. "Shakespeare'in yeteneğinin bir kanıtı, eserlerinin günümüzde hala günlük hayatımızda bu kadar güçlü bir yankı bulmasıdır."

Masamın yanında durdu ve endişeli bir ifadeyle kağıdımı yüzüstü bıraktı. Kağıdın üst kısmını kıvırdım.

A+, ama altına "*Dersten sonra bana gelin lütfen*" yazmıştı.

Zil çaldığında Harper'a "Öğle yemeğinde görüşürüz" dedim.

Son öğrenci çıktıktan sonra Bayan A kapıyı kapattı. "UCLA'nın sana sunduğu mali yardım paketinin oldukça cömert olduğunu, krediden çok hibe içerdiğini ve küçük bir konut yardımı da olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum."

Garip bir korku ve rahatlama karışımı beni sardı. "Vay canına. Gerçekten oluyor, değil mi?"

"Yaz sonunda parayı almış olacaksın gibi görünüyor." Sesini alçaltarak, "Yapman gerekeni başardın,

Emery. Neredeyse tam bir özerklikle hayallerinin peşinden gidebilirsin."

Yutkundum. "Harika. Teşekkür ederim." "Zor, değil mi? Çok büyük bir adım."

Başımı salladım. "Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum, ama bunun kesinliği ve babamın nasıl tepki vereceği... Beni geriyor."

"Gergin görünmüyorsun Emery, dehşete kapılmış görünüyorsun. Ve bu kadar aşırı bir önlem almak zorunda kalman endişe verici bir işaret." Kollarını kavuşturdu ve masasına yaslandı. "Makalende, Juliet'in babasını memnun etmek için maruz kaldığı baskıdan bahsetmiştin. Babasının, *Juliet'in* gizli evliliğini öğrendiğinde ne kadar öfkелendiğini ve ona ne kadar kötü sözler söylediğini. Yük. İtaatsiz. Babasının onu tamamen reddetmeye hazır olduğunu ve Juliet'in aşkıyla ailesine olan sadakati arasında sıkışıp kalmış, ne kadar güçsüz olduğunu."

"Çok ince bir ifade değil, değil mi?" Gülümsemeye çalıştım.

Bayan A gülümsemedi. "Sakıncası yoksa sana kişisel bir şey söylemek istiyorum. CHA'ya gelmeden önce Phoenix'te yaşıyordum. Şiddet içeren bir evlilikten kaçmak için ülkenin diğer ucuna, Rhode Island'a *kaçtım*. Beni dövmüyordu, ama kendimi değersiz, korkmuş ve kendime bakma yeteneğimden şüphe duymamı sağlamak için büyük özen gösteriyordu. Ben yetişkin bir kadındım ve ayrılmak için cesaretimi toplamam yıllarımı aldı. Sen daha on sekiz yaşındasın ve seni koşulsuz sevmesi gereken birinden bu tür bir istismara maruz kalman kalbimi parçalıyor."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Korkmamın veya ailemle hala *bir* bağ kurmak istememin aptalca olduğunu düşünmemin delilik olmadığını bilmek bana yardımcı oluyor."

"Bu doğal bir içgüdü, sonuçta zararlı olsa bile." Başını eğdi. "Annen hiç yardımcı olabiliyor mu? Peki ya Xander? Bu sana yaptığı bir iyilik mi, yoksa daha fazlası mı?"

"Başlangıçta bir iyilikti, ama şimdi çok daha fazlası. Rhode Island'dan ayrılmam için bir fırsat olmalıydı, ama ben... onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, içimden bir ses UCLA'yı unutmam ve onunla Boston'a gitmem gerektiğini söylüyor. Ama..."

"Ama?"

"Doğru gelmiyor. Nedenini açıklayamıyorum. Her şeyden çok Xander'la birlikte olmak istiyorum, ama Boston'u düşündüğümde midemde bir sıkışma hissediyorum. Babamın orada ofisleri var. Annem sadece *öğle yemeği* yemek için Boston'a gidiyor. Ama UCLA'yı düşündüğümde, nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum." Mutsuz bir şekilde başımı salladım. "Xander bunu anlıyor; benden önce fark etmişti. Ama aynı zamanda, bunun onu incittiğini de biliyorum. Onu çok incitiyor. Uzun mesafeli bir ilişki denersek, bunun uzun sürmeyeceğini düşünüyor."

Bayan Alvarez başını salladı. "Hayat karmaşık ve kafa karıştırıcıdır, bazen o kadar belirsizdir ki, önünüzü göremezsiniz. İşte içsel pusulanız bunun için vardır. Doğru olanı bulmanız için size rehberlik etmek için, doğru olan şey en zor şey olsa bile."

"Çok zor," dedim. "Ailemi terk etmek. Ve Xander'ı. Çok korkuyorum. Ama kalırsam başıma geleceklerden de çok korkuyorum." Üzüntüyle gülümsedi. "Bence cevabın bu."

"Her şey için çok teşekkür ederim..."

Kapı çalındı ve Akademi başkanının sekreteri başını içeri soktu. "Dr. Sterling ikinizi de ofisinde görmek istiyor."

Bayan A ve ben birbirimize baktık. "İkimizi mi?"

"İkinizi de."

Okulun en üst katındaki, marinaya bakan başkanın ofisine doğru koridorda yürürken midemdeki korku düğümü daha da sıkılaştı. Reed Sterling, masasının arkasında oturuyordu, gri saçlı, şık bir takım elbise giymiş, heybetli bir adamdı. Pencerenin önünde, bize sırtı dönük, babam duruyordu.

Olamaz...

Dr. Sterling biz içeri girerken ayağa kalktı. "Bayan Alvarez, Bayan Wallace, lütfen oturun."

Dr. Sterling'in masasının önünde üç sandalye vardı. Bayan A birini aldı, ben ortadakini aldım ve babam tek kelime etmeden yanıma oturdu

yanıma oturdu. Yanına baktım, ama yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Okunamazdı.

Dr. Sterling oturdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Arkasında, çerçeveli diplomalar ve bir düzine ödöl ve takdir mektubu duvarı kaplıyordu. "Bay Wallace, Alicia'nın Emery'nin Kaliforniya'daki bir üniversiteye başvurusunu kolaylaştırdığını bana bildirdi."

Bayan Alvarez'in yüzü solgundu, ama dik durdu.

"Hayır!" O konuşmadan ben haykırdım. "O hiçbir şey yapmadı. Bu benim fikrimdi..."

"Sorun değil, Emery," dedi güven verici bir gülümsemeyle. "Evet. Onun başvurmasını ben ayarladım ve kabul edildiğini öğrendiğimde çok gurur duydum."

"Bu ihaneti hiç hoş karşılamıyorum," dedi babam. "Bu okulun yüksek standartlarını koruması için çok para harcıyorum. Öğretim kadrosu tarafından sırtımdan bıçaklanmayı beklemiyordum."

Kafamı salladım. "Öyle değil..."

"Sessiz ol, Emery."

"Bu çok ciddi bir mesele," dedi Dr. Sterling. "Öğretmenlerin velilerin isteklerini hiçe saymasına izin veremeyiz. Bayan Alvarez, siz kadrolu olmayan yeni bir öğretmensiniz, bu nedenle bu öğretim yılının kalan günlerini tamamlamanızın uygun olacağını düşünüyoruz. Gelecek yıl tekrar davet edilmeyeceksiniz."

"Hayır!" diye bağırdım. "Lütfen bunu yapmayın. Hepsi benim hatamdı..."

"Sorun değil," dedi. "Risklerin farkındaydım ve yine de seve seve yapardım."

"Yeter Alicia," dedi Dr. Sterling. "Gidebilirsiniz."

Gözlerine bakamıyordum, utanç ve pişmanlık yüzümü buz gibi sıcak bir karıncalanma ile yakıyordu.

O nazıkçe gülümsedi ve elime dokundu. "Cesur ol, Emery. Cesur ol."

Günü bitirmeme izin verilmedi; bunun yerine babam beni arabasına kadar götürdü. Colin, uzun boylu ve heybetli bir şekilde kapıyı açtı ve hiçbir şey söylemedi.

"Oldukça meşguldün," dedi babam uzun bir sessizlikten sonra.

"Balo tasarımı karmaşık," dedim donuk bir sesle.

"UCLA'ya başvurma konusundaki bu küçük numarayı kastettim. Ayrıca, bugün Providence'daki ilçe memuriyetinden Joe Berger'le karşılaştım. Bana çok ilginç bir şey söyledi. Tebriklerini ilettiler. Nedenini sordum, ne dedi biliyor musun?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordum ve ellerim kucağımda soğudu.

"O da 'Tabii ki kızının evliliği için' dedi."

Aman Tanrım...

"Görünüşe göre, birkaç hafta önce Emery Wallace adında biri Alexander Ford ile evlenmiş. Onun söylediklerine inanmadım. Ona bunun bir hata olması gerektiğini söyledim, çünkü öyle. Korkunç, korkunç bir hata."

"Bu bir hata değil," diye dudaklarım titreyerek söyledim. "Xander'ı seviyorum ve Kaliforniya'ya gidiyorum."

"Öyle bir şey yapmayacaksın," dedi babam, hiç aldırmadan. "Emery, sen dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmeyen genç ve aptal bir kızsın. Ama ben biliyorum. Bu, kazanmak için oynanması gereken bir oyun, çünkü gözünü tahtadan ayırdığın anda, demir bir çekiçle üzerine çullanıp seni ezip geçer. Ben sana koruma sağlıyorum. Genç Bay Ford'un asla yapamayacağı bir şey."

"Bu doğru değil. O parlak bir geleceği olan bir dahi, nazik ve iyi biri... ve beni seviyor."

"Ve o da Kaliforniya'ya gitmeye hazır mı?" "Şey..."

hayır. O gidemez. En azından şimdilik, ya da belki..."

"Tabii ki yapamaz. Sen kandırılmışsın. O, zayıf karakterli birinin zavallı oğlu. Düşmanımın oğlu, hem de bana yirmi milyon dolarlık düzenleme ücreti ödettiler ve şimdi de gecenin karanlığında bir hırsız gibi gizlice kızım ile evlenerek kendisine ait olmayan bir şeyi almaya cüret eden."

"Öyle değil... öyle olmadı," dedim, babama karşı çıkmaya çalıştığımda her zamanki gibi dilim dolandı. Öfke ve hayal kırıklığı gözyaşlarına dönüştü, o da bunu histeri olarak yorumladı. Ne istediğini bilmeyen aşırı duygusal bir kız. "Anlamıyorsun. Xander..."

"Bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim Emery. O çocuğu bir daha asla görmeyeceksin. Haftaya adliyeye gidip o saçma evliliği iptal ettireceğiz ve evimize biraz akıl ve sağduyu getireceğiz."

"Hayır," dedim zayıf bir sesle, sanki bir uçurumun kenarına tutunmuş gibi hissederek. "Hayır, baloya birlikte gideceğiz..."

"Baloya gitmeyeceksin. Senatör Harrington ve ailesi Cumartesi gecesi küçük bir kokteyl partisi için bize gelecekler."

"Ne? Sen gelmeyecek misin...?"

Sözlerim yarıda kalarak ona baktım. Beni onca soğuk yıl boyunca ayakta tutan umut ışığı nihayet sönüyordu. Uzun bir süre, uyuşmuş bir şok içinde oturdum, ta ki babam, gözleri pencerenin dışından uçup giden manzaraya dikilmiş, gerçekçi bir tonla konuşana kadar.

"Anladığım kadarıyla Xander, RJ Calloway'in oğlu Rhett'in ölümüyle ilgili ciddi suçlamalarda bulunmuş."

Başımı çevirdim. "Ne...?"

"RJ benim iyi bir arkadaşım ve Rhett'in gelecek vaat eden bir geleceği var, ama Xander asılsız suçlamalarıyla bunu tehlikeye atıyor. Rhett'in itibarını zedelemeye çalıştığı için ona hakaret davası açmak mantıksız olmaz."

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu. "Hayır, yapamazsınız. İşe yaramaz. Xander yanlış bir şey yapmadı."

"Bunu mahkeme karar verecek. Ve kendini savunmak da Xander'a kalacak. Mahkeme masrafları, avukat ücretleri... Hepsi çok zaman alıcı ve pahalı olabilir. Hatta yıkıcı bile olabilir. Özellikle hasta bir ebeveyni için uygun bir bakım evi bulmaya çalışan biri için."

"Neden?" diye bağırdım. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Jack'e karşı gevşek davrandım," dedi. "Seninle aynı hatayı yapmayacağım. Onun yaptığı gibi hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. Eğer kontrolü sıkılaştırmam gerekirse, öyle olsun."

Babam başını bana çevirdi, mavi gözleri kalbimi delip geçiyor gibiydi.

"Tek bir telefon, Emery," dedi, yumuşak sesinde ağır bir tehdit vardı. "Tek bir telefon yeterli. Anladın mı?"

Uçurum çöktü. "Anladım."

Bölüm 37

Xander

Cumartesi sabahı erkenden, balo için kiraladığım smokini yatağımın üzerine serdim ve Emery'nin korsajının bulunduğu plastik kutuyu yanına koydum. Yüzüncü kez telefonumu kontrol ettim. Mesajlarıma cevap vermemişti ve son iki gün içinde ona yaptığım onca aramanın hepsi sesli mesaja düşmüştü. CHA'dan ayrıldığım için artık onu her gün göremez olmuştum ve onu özliyordum.

Karımı özlüyorum.

Emery'den bu şekilde bahsetmek, zihnimde bile olsa, kötü bir fikirdi, ama bunu yapmaktan vazgeçemiyordum. Sanki bir yarayı defalarca dürtüp, asla iyileşmemesini sağlamak gibi. Onu baskı altında hissettirmek veya suçluluk duymasını sağlamak için bunu ona karşı duygusal bir silah olarak kullanmayacağıma yemin etmiştim, ama onu sonsuza kadar seveceğime de yemin etmiştim, çünkü onu seviyordum. Başka bir paradoks: Karımı seviyordum ama onu sevdiğim *için* ona öyle seslenmiyordum.

Harper'a bir mesaj attım. *Emery'den haber var mı?*

Cevap hemen geldi. *Hayır. Babası iki gün önce okula geldi ve o zamandan beri ondan haber almadım. Üzgünüm! Sana hemen mesaj atmalıydım, ama aklıma gelmedi.*

Babası. Tabii ki.

Önemli değil. Tekrar deneyeceğim.

Bekle...

Bir dakika bekledim ve Harper geri döndü.

Delilah, CC'de balo hazırlıkları yaptıklarını söylüyor. Rahat bir nefes aldım, ama sonra tekrar mesaj attı. Ama Em gitmeyecekmiş???

Kalbim, göğsümdeki bu hırpalanmış, yaralı şey, yeni bir endişeyle ağırlaştı.

Harper'a mesaj attım. *Şimdi oraya gidiyorum.*

Aşağı inerken babamın odasına uğradım. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen uyanıktı, televizyonun parlak ışığı donuk yüz hatlarını mavi bir ışıkla aydınlatıyordu. Çok kilo kaybetmişti, gözlerinden ışık kaybolmuştu. Zihnini mahveden demans, vücudunun da zayıflamasıyla kendini gösteriyordu.

"Hemen dönerim baba," dedim. "Hiçbir yere gitme."

"Hm? Annene geç kaldığını söyle, biz onsuz yemeğe başlayacağız."

"Tamam."

Ve çıkmadan önce, fırının şalterini kapattığımı ve ocağın gazını kapattığımı iki kez kontrol ettim. Artık sabah 3'te kahvaltı yok. Artık piyano yok. Artık denklemler yok...

Arabaya atladım, babam için duyduğum endişeyi Emery için duyduğum korkuyla değiştirdim. Aylardır hayallerini gerçeğe dönüştürmek için çalışıyordu. Balo onun hayaliydi ve o adi babası bir şekilde bunu da ondan çalışıyordu.

Sabah dokuzdan biraz sonra country kulübünün otoparkına girdim ve Emery'nin ön kapıdan çıktığını görmek için tam zamanında arabadan indim. Kot pantolon ve tişört giymişti, saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Gözleri kızarmıştı ve beni görünce korkuyla büyüdü.

"Xander?" Etrafına hızla bakındı. "Burada ne işin var?"

"Telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermedin, Harper da bu gece baloya gitmeyeceğini söyledi."

Emery sertleşti. "Hayır, gitmiyorum."

"Bana söyleyecek miydin?"

"Evet... Ben... Üzgünüm. Ama gitmem gerek. Seni burada görürse..."

Dişlerimi sıktım. "Ne oldu? şimdi ne yaptı? Sana ne söyledi?"

"Önemli değil," dedi, gözleri dolarak. "Gitmelisin." "Hayır," dedim.

"Sana bunu yapamaz. Sana ne söylediği önemli değil, yalan."

"Onu tanı mıyorsun, Xander," dedi kırık bir sesle. "Onun kimleri tanıdığını ve neler yapabileceğini bilmiyorsun. Lütfen, evine git." Emery korkuyla etrafına bakındı, sonra sesini alçaltarak, "Ama baban, Xander. Onu güvenli bir yere götür, tamam mı? Gitmem gerek," dedi.

Beni geçip gitti, ben de onu takip ettim, arabasına koşarken onunla birlikte yürüdüm.

"Bekle, ya sen? Bak, uzak davrandığım için özür dilerim. Dean yüzünden çok üzgündüm ve annemin gitmesinden kaynaklanan eski acılarım yüzünden aptalca davranıyordum. Sanki Kaliforniya'da sadece sen, burada da sadece ben varmışız gibi ikili düşünüyordum, çünkü başka bir darbeye daha dayanabileceğimi sanmıyordum. Ama ben..."

"Kaliforniya'ya gitmeyeceğim," dedi. "Öğretmenimin hayatını mahvettim. Seninkini de mahvetmeyeceğim."

"Ne? Anlamıyorum. Sana ne dedi? Emery... ne dedi?"

"Çok geç, Xander!" diye bağırdı aniden, sonra derin bir nefes aldı. "Çok geç," diye tekrarladı, şimdi daha sakin. Teslim olmuş. "Artık bunu yapamam."

Artık bunu yapamıyorum. Annemin veda sözleri.

"Bu kadar mı?" diye sordum, içimde sıcak, çirkin bir his yayılıyordu. "Öylece pes mi edeceksin? Vaz mı geçeceksin? Bizim için savaşmayacak mısın?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü mücadele etmekten yoruldum. Yeterli olamamaktan çok yoruldum.

Kimse için. Senin için, onun için, kendim için..."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedim, içimde panik gibi bir şey yükseliyordu. "Yanlış bir şey mi yaptım? Bir planın olduğunu sanıyordum..."

"Planlar değişir," dedi. "Bana öyle bakma. Yapamam, Xander." Dikleşti, çenesini öne çıkardı. "Benim istediğim bu."

"Hayır, değil. Buna inanmıyorum."

Gözleri parladı. "Şimdi de benim nasıl hissettiğimi mi söyleyeceksin? Sanki yeterince duymamışım gibi?"

"Hayır, öyle demek istemedim." Elimi saçlarımdan arasından geçirdim. "Em... peki ya biz?"

"Bu çok zorlaştı," dedi Emery, dudağı titreyerek. Son bir kez etrafına baktı, sonra kollarıyla bana sarıldı. "Üzgünüm," dedi boynuma fısıldayarak, gözyaşları cildimde sıcak sıcak damlıyordu. "Ama o kazanacak. Her zaman kazanır."

Sonra arabasına bindi ve uzaklaştı.

Uzun bir süre otoparkta durdum, Emery'nin yokluğu ayaklarımdan altında başka bir kara delik açmıştı. On yaşımdan beri beni yaralayan aynı reddedilmenin farklı bir versiyonu, kayıp ve ölümle birleşerek beni hissizleştirmişti.

Otomatik hareketlerle eve doğru sürdüm, onun sözleri kırılan kalbimden süzülüyordu.

Onu güvenli bir yere götür.

Babası bir şekilde babamı tehdit etmiş olmalıydı. Belki de kendini feda ederek beni kurtarmaya çalışıyordu. Bizi feda ederek. Ama Emery'nin gözlerinde de yenilgi vardı. Ve korku. Babası yıllardır ona şüphe duymasını sağlıyordu, sevgi ve şefkati esirgiliyor, sadece onu kafasını karıştırmak ve bir gün onu göreceğini umut etmek için yeterli olacak kadarını veriyordu...

Ve şimdi vazgeçiyor.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, onu neredeyse çok geç fark ettim. Frenlere bastım ve babama çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

Bend'in ahşap inziva yerinde caddenin karşısına geçmeye çalışıyordu.

"Hayır," diye mırıldandım, soğuk terler içinde, kalbim çarpıyordu.

"Yine mi?

Şimdi olmaz."

Babam hiçbir şeye bakmadan durmuştu. Arkasında, on metre kadar uzakta, evimiz vardı. Ayrılmayı reddettiği sevgili evi. Nispeten iyi durumda olduğunu düşündüm. Körfeze yakın olduğu için, bir müteahhit ilgilenebilir. Yıkıp daha büyük bir şey inşa etmek için.

Onu güvenli bir yere götür...

Arabadan indim ve hala pijamalarıyla oturan babamı nazikçe yolcu koltuğuna oturttum. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, yüksek sesle ve aniden öfkelenerek.

"Boston'a gidiyoruz."

"Neden?" diye sordu, şüpheyle. Kafası karışmıştı.

Cevap vermedim ve bir dakika sonra sorduğunu unuttu.

Boston'daki Willow Glen Memory Care'e gitmek bir buçuk saat sürdü. Babam yolculuk boyunca manzarayı seyredip uykuya dalıp uyandığını tekrarlardı. Bazen kendi kendine mırıldanıyordu ve ben tüm kalbimle onun bana karmaşık teorilerinden bahsetmesini, bizim ana dilimiz olan fizik dilinde benimle konuşmasını dilerdim. Ama onu arabadan indirirken, sadece adımları hatırlasa bile mutlu olurdum.

Resepsiyonda onu bir sandalyeye oturttum ve bir bardak su getirdim, ama elleri çok titriyordu, bardağı tutamıyordu.

"Ah, evet, Xander. Telefonda konuşmuştuk," dedi masanın arkasındaki kadın. Yaka kartında *Joanne* yazıyordu. "Onun için odamız var, ama Medicare'in yıllık ikamet ücretinin tamamını karşılamaması sorunu var."

"Biliyorum, ama ben hallederim. Bir yıl yetecek kadar param var, gerisini de sonra tamamlarım. Sadece evimizi satmak için zamana ihtiyacım var."

Bana anlayışla baktı. "Bu durumun sizin için çok zor olduğunu biliyorum. Ama burada mükemmel bir bakım göreceksin."

"Teşekkür ederim."

Kabul süreci saatler sürdü ve babam odasına yerleştirildiğinde, hava kararmaya başlamıştı. Yatağının başına oturup odayı inceledim. Bana bir yurt odasını hatırlattı. Yatak dışında bir televizyon, şifonyer, küçük bir masa ve sandalye ve bitişiğinde bir banyo vardı. Temiz, düzenli ve pastel renkliydi, karanlık, harap ama rahat evimizle hiç alakası yoktu. Yolculuk onu yormuştu, ya da belki de onu bizden uzaklaştırmaya çalışan hastalığıydı.

Babam televizyondaki programı boş boş izliyordu, sonra başını bana çevirdi.

"Hala burada ne yapıyorsun?"

"Bu senin ilk gecen. Yalnız kalmanı istemiyorum." Yutkundum. "Seni bırakamam baba."

"Ben seni terk ediyorum." Başını salladı, gözleri tekrar televizyona döndü. "Artık çok uzun sürmeyecek."

"Ne demek istiyorsun?"

Ama beni duymamış gibi görünüyordu.

"Onun için endişeleniyorum," dedi bir dakika sonra. "Kim?"

"Oğlum, Xander. Beni korumak istiyor. Ya da itibarımı geri kazanmak. Pfft. Benim bildiğimi bilmiyor, ama ben biliyorum."

"Neyi biliyorsun?" diye sordum, nefes almaya cesaret edemedim. Bu, haftalardır bana söylediği en uzun cümleydi.

Cevap vermedi, yine boş boş bakmaya başladı. Ağrıyan gözlerimi ovuşturdum ve otomat makinesinden bir şeyler almayı düşündüm. Bütün gün hiçbir şey yememiştim...

"Fizik berbat bir bilim," dedi aniden. "Stephen Hawking bizi uyarmaya çalıştı. Eğer Her Şeyin Teorisini keşfedersek, Tanrı'nın zihnini anlayacağız dedi. Ama bunu neden isteyelim ki?"

"Seni anladığımdan emin değilim baba," dedim yavaşça, dikkatlice, onu tekrar kaybetmek istemiyordum. Sanki onun berraklığı, benim

korkutup kaçıracakmış gibi.

"Xander kara delikleri inceliyor, ama bu konuda anlaşılması gereken bir şey var," dedi babam. "İçine ne çekilirse çekilsin, asla yok olamaz. Bunu biliyor muydun?"

"Bu doğru olabilir," dedim. "Eğer kara delikte olanlar Enerji Korunumu Yasasına uyuyorsa."

"Hmph. Oğlum gibi konuşuyorsun. Hep bilim, hiç sihir yok." Bir an irkildim. "Ne dedin?"

Ama yine beni duymamış gibi görünüyordu. "Enerji yok edilemez, sadece bir formdan başka bir forma dönüşebilir. Hiçbir şey kesin değildir. Ölüm bile. Peki o zaman ne olur? Bu bir gizemdir. Hayatı yaşamaya değer kılan da budur. Gizemi çözersek, ne anlamı kalır?"

"Ne olacağını bilirdik," dedim sertçe. "Hazırlıklı olabilirdik..."

"Hiçbir şey seni hazırlayamaz. Sevinç, acı..." Yine uzaklaştı, sonra geri geldi. "Onunla çok gurur duyuyorum. Xander'ım iyi bir çocuk. Artık genç bir adam. Sevgilisiyle birlikte olacak. İçten ve dıştan çok güzel bir kız. Ama ben burada kalıp beklemeliyim. O geri dönene kadar burada kalacağım."

"Kim?"

"Karım."

"Baba, hayır..."

"Xander'a Goethe'yi hatırlamasını söyle," dedi babam, gözleri kapanırken, sesi uykudan ağırlaşmıştı. "Kendi kalbini vermeye hazır olmadıkça, başkasının kalbini asla anlayamazsın." O kızın ellerine kalbini vermeli ve onu düşürmeyeceğine güvenmeli. Düşürebilir ve bu acı verir, ama bu güzel bir acıdır, en iyisi. Ve eğer o kalbi sıkıca tutar ve karşılığında kendi kalbini verirse... bundan daha iyi ne olabilir?

"Aklıma başka bir şey gelmiyor,"

dedim. "Kızına git, Xander," dedi.

Başımı kaldırdım; bana sesleniyordu.

"Git ona ve onu sev," dedi gülümseyerek. "Ve onu bırakma."

Bölüm 38

Emery

Catering şirketi çalışanları evin içinde koşturup Belinda'ya Senatör Harrington ve ailesinin hazırlıklarına yardım ederken, ben bir tür ilgisiz bir hayranlıkla onları izliyordum. Gün geçiyordu, saat 19:00'a yaklaşıyordu, Akademi öğrencileri Castle Hill Country Club'a mezuniyet balosu için toplanacaklardı.

Dalgın dalgın telefonumu kontrol ettim. Harper ve Delilah'tan cevapsız aramalar ve mesajlar vardı, ama Xander'dan yeni bir şey yoktu. Ona artık yapamayacağımı söylediğimde yüzünü görmüştüm. Acı ve ihanet. Kırık kalbi. Yapmak istediğim şeyi yapmıştım, onu uzaklaştırmak. Onun eski yaralarını yeni silahlar olarak kullanmak. Bunu yapmak beni öldürdü — kendimden bir parça daha koparıp babama verdim — ama Xander'ı korumak için tek yol buydu, bunun için benden nefret etse bile. Babamın ağır parası ve nüfuzuyla onlara vurmasını engellemenin tek yolu buydu. Sessiz kalıp onun istediğini yapsaydım...

Ama Xander'ın babasını güvenli bir yere götürmesi için yaptığım uyarıyı duymuş olmasını ummak zorundaydım.

Saat altı olduğunda duş aldım ve küçük siyah bir elbise giydim. Balo elbisem hala yatağımın üzerindeydi; onu kaldırmamıştım. Onu dolaba kapatıp bir daha asla giymeyecek olmayı düşünmeye dayanamıyordum. Henüz değil.

Saçımı yaptım, makyajımı yaptım ve aşağı indim, babam çiçek teslimatı için imza atıyordu. Beni gördü ve gözleri parladı.

"Emery, çok güzelsin."

Gülümseyerek yanağıma öptü. Gururluydu. O mutluyken burasının daha güvenli olduğu korkunç bir düşünce geldi aklıma. Xander güvendeydi. Ve babası da. Belki ben de, son birkaç yıldır olduğu gibi geri dönersem güvende olurum. O zamanlar, Xander'dan önce, onu sevmeden önce, her şey daha basitti.

Ama onu hep sevdim...

Annem merdivenlerin başında ipek bir bornoz giymiş, saçları sanki yeni uyanmış gibi dağınık bir şekilde belirdi.

"Cassandra, Harringtonlar yirmi dakika sonra burada olacak," dedi babam. "Tanrı aşkına, giyin." Bana döndü ve ellerimi tuttu. "Emery, bu gece çok önemli."

"Tamam. Neden?"

"Senatör ve ben, kârımıza yüz milyonlarca dolar daha kazandırabilecek bir anlaşmaya çok yaklaştık. Bu akşam buradan olumlu bir izlenimle ayrılması çok önemli. Bu amaçla, açık fikirli olmanı istiyorum."

"Neye?"

"Colton, sana kur yapmak için benim onayımı istedi." "Bana kur *yapmak* mı?"

"Evet. Evlilik niyetiyle. Onun bu davranışını çok eski moda ve centilmence buldum."

"Ve sen de evet dedin," diye mırıldandım, ellerim soğudu. "Colton bana kur yapabilir ve bir gün evlenebiliriz."

"Hemen sonuca varmayalım, Emery," dedi babam sinirli bir şekilde. "Bu harika bir jest ve onu tanımak için çok güzel bir yol."

İnanamadan baktım, kalbimde alarm zilleri çalıyordu. "Ben zaten evliyim," diye patladım.

Babamın yüzü karardı. "Harrington'lara bundan bahsetmeyeceğiz. Tek kelime bile, anladın mı? Yaptığın aptalca ve düşüncesiz bir hareketti ve önümüzdeki hafta bunu düzelteceğiz."

Bakışlarım ön kapıya kaydı.

Neden? Xander'ın beyaz bir atla kapıyı kırıp seni kurtarmasını mı bekliyorsun?

Kimse gelmeyecekti. Bu bataklığa saplanmıştım ve ya boğulacaktım ya da kendimi kurtaracaktım. Korku beni sardı. Beni felç etti. Kalamazdım ama gitmek sürgüne gitmek anlamına geliyordu. Xander için tehlike anlamına geliyordu. Sanki sonsuza kadar donmuş gibi dururken annem merdivenlerin üstünden beni çağırdı.

"Emery, elbise konusunda bana yardım eder misin?"

Dalgın dalgın başımı salladım ve onu bir zamanlar büyük bir misafir odası olan yatak odasına kadar takip ettim. Grant öldükten sonra bu odayı kendine ayırmıştı ve Jack ile benim nadiren girdiğimiz bir oda haline gelmişti. Oda loştu, perdeler kapalıydı, yatak yapılmamıştı. Reçeteli ilaç şişeleri ve şarap kadehleri komodinin üzerinde dağınıktı ve havada parfüm ve bayat şarap kokusu vardı.

"Lütfen otur."

Yatağın kenarına oturdum ve onun dolaba gitmesini izledim. Üstüne çiçekler oyulmuş küçük bir meşe ağacından yapılmış tahta kutu ile geri geldi. Kutu kucağında, yüzünde keder, gözlerinde korku ile yanıma oturdu. İnce vücudunda elektrik akımı gibi bir gerginlik hissettim.

"Üzgünüm, Emery. Çok şey için üzgünüm... Yıllar öncesine dayanan yüzlerce şey için. Tüm çocuklarıma, özellikle Grant'e karşı başarısız oldum." Nefesi titriyordu. "Onu en kötü, en kesin şekilde hayal kırıklığına uğrattım."

Kardeşimin adını, öldüğünden beri ilk kez onun dudaklarından duyduğumda, ona bakakaldım.

"Ve seni de hayal kırıklığına uğrattım." Gözleri kızarmış ve parıldayan bir şekilde bana döndü. "Sen doğduğunda, geleceği görebiliyormuşum gibi hissettim — babanın planlarını, ayrıntılarını bilmesem de. Seni korumaya çalıştım çünkü sen güneş ışığı ve neşe doluydu."

Dans etmeyi severdin ve her yabancıyı kucaklardın. Ben de bir zamanlar, babanla evlenmeden önce öyleydim."

"Anne, bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü Emery, senin mutluluğun, neşen... tanık olmak için neredeyse fazla güzeldi. Bu yüzden bunlar sana geldiğinde, onları sakladım."

Annem kutuyu açtı. Küçük bir ses kaçtı ağızımdan. İçinde, iple bağlanmış, yırtılmış bir yığın mektup vardı. Onları kucağıma koydu. Düzgün, çocuksu bir el yazısıyla yazılmış ismimi okurken gözlerim doldu ve ilk mektubu zarfından çıkarırken parmaklarım titredi.

Sevgili Emery,

Merhaba! Ben Xander. İki gün önce parkta tanıştık ve hemen yazmak istedim ki adresini hatırladığımı bilesin ve seni unuttuğumu düşünmeyesin...

Bir hıçkırık çıktı içimden. En az otuz tane olan zarfları karıştırdım. Xander büyüdükçe, önlerinde yazan benim adım ve adresim daha düzgün ve daha net bir el yazısıyla yazılmıştı.

Gözlerimden yaşlar akarken başımı kaldırdım ve annemin gözlerinin de yaşlarla olduğunu gördüm.

"Bunca zaman sakladın mı?" diye boğuk bir sesle sordum.

O başını salladı. "İlk mektuptan itibaren bu çocuğun özel olduğunu anlamıştım. Kim olursa olsun, onunla çok derin bir bağ kurmuştun. Grant'le ilgili korkunç haberlerden sonra bile, içinde farklı bir mutluluk parıldıyordu ve babana mektup gelip gelmediğini sorduğunu duyunca kalbim parçalandı."

Başımı salladım, mektupları gözyaşlarımdan korumak için. "Tanrım, anne.

Bunları çok istiyordum. Neden benden sakladın?"

"Senin ve Xander'ın, babanın yok edeceği çok değerli bir şeyleri olduğuna emin oldum. O, mutluluğunuzu mahvederdi. Seninle bu çocuğun arasında olabilecek her şeyi mahvetmesi düşüncesine dayanamazdım. Çünkü o bunu yapardı. Bunu hızlı ve sessizce bitirirsem, seni çok incitmeyeceğini düşündüm. Ama Tucker Hill ile çıkmaya başladığında, korkunç bir hata yaptığımı anladım." Elimde tuttuğum mektuplara baktı. "Neredeyse onları atacaktım, ama hiç var olmamışlar gibi davranarak kendimi affedemezdim. Ve sonra Xander geri döndü."

Eylül ayında Akademi merdivenlerinde onu gördüğümü hatırlayarak başımı salladım. Kalbim birdenbire yeniden atmaya başlamış gibi hissetmiştim.

"O geri döndü ve sen hayata döndün," dedi annem. "Işığın çok parlaktı, Emery..." Titrek bir nefes aldı. "Grant'i korumayı başaramadım, bunu kendime asla affettiremeyeceğim. Sonra Jack gitti ve ben bunu sanki kendimden dışarıda gibi izledim. Şimdi o adam ve korkunç oğlu geliyor ve babanın da senin ışığını çalmasına izin veremem."

"Neden böyle?" diye fısıldadım. "Ona ne oldu?" "Çocukluğunun geçtiği evde sevgi yoktu. Büyükbaban Grayson'a, ne pahasına olursa olsun kazanmanın güvende kalmanın tek yolu olduğunu öğretti. Güçlü olmanın. Sonra Grant öldü ve babanın kalan tüm insanlığı da öldü. Çünkü bir çocuğu kaybetmek ruhunu parçalar ve o, bu süreçte yaptığı hatalarla ve acıyla yüzleşemedi." Elimi tuttu. "Oğullarımı korumada başarısız oldum, ama seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, artık değil. Bu mektuplar sana kim olduğunu, ne kadar sevildiğini ve neden cömert kalbini korumak zorunda olduğunu hatırlatmak için, Emery. Bu, dünyaya verebileceğin en güzel hediye."

"Korkuyorum."

"Biliyorum. Keşke sana yardım edebilseydim ama ben..." "Ama sen de kapana kısılmışsın."

O başını salladı. "Bu benim hak ettiğimden fazlası değil." "Anne, hayır..."

"Burada neler oluyor?"

Babam kapıda duruyordu, sert bakışları benimle annem arasında gidip geliyordu. Mektuplara baktım ve sonra onları kalbime bastırdım. Xander'ın sözlerini içime çekip kendimi onlarla güçlendirebilecekmişim gibi derin bir nefes aldım. Onu tüm kalbimle seviyordum. Asla sönmeyecek büyük, sonsuz dalgalar gibi.

Ayağa kalktım ve babamın karşısına geçtim. "Gidiyorum."

Babam irkildi. "Saçma. Harringtonlar her an gelebilir. Colton isteyecek..."

"*Gidiyorum*," dedim, daha yüksek sesle. "Planlarını mahvettiğim için üzgünüm, ama bu evde bir dakika daha kalmayacağım."

"Saçmalama." Babam durdu, sonunda anladı. "Nereye gidiyorsun? O çocuk için mi? *Kocan için mi?* O burada bile değil. Seni terk etti. Küçük bir tehdit, kaçması için tek gereken buydu..."

"Önemli değil. Bunu kendim için yapıyorum."

"Bu gece mi? Yalnız ve soğukta mı? Çünkü bu kapıdan çıkarsan tam da öyle olacaksın. Hiçbir şeyin olmayacak."

"Bu doğru değil," dedim. "Ben kendim olacağım."

Babam öfkeden dilini tutamadı. Parmakla annemi işaret etti. "Ona ne söyledin?"

"Gerçeği," dedi annem. "Senin onun için istediğin hayatı yaşıyorum ve onu buna mahkum etmeyeceğim."

"*Mahkum etmek* mi?" diye tükürdü babam. "Onu, hayatının geri kalanında hiçbir şeyden mahrum kalmayacağı, lüks içinde geçireceği on yıllara mahkum etmek mi?"

"Ben bundan daha fazlasını istiyorum," dedim. "Ben bundan daha *fazlasıyım*."

"Peki nereye gideceksin? Bu evden hiçbir şey alamayacaksın."

"Artık senden hiçbir şeye ihtiyacım yok, hiçbir şey istemiyorum."

Babam öfkeden titriyordu, ama gözlerinde korku da görebiliyordum. Kaybedeceği yüz milyonlarca dolar için korkuyordu ve çocukları için tek bir düşünce bile yoktu.

"Üçümüz de, baba," dedim. "Üçümüzü de kaybettin, ama hala anlamıyorsun." Anneme döndüm. "Hadi anne. Sen de gidebilirsin."

O başını salladı. "Grant geri dönmeyecek."

"Ama anne..."

"Git Emery. Senin zamanın geldi."

Xander'ın mektuplarını göğsüme sıkıca bastırdım. Babam kapıda duruyordu, yolu tamamen kapatmıyordu ama yeterince engel oluyordu. Kalbim çarpıyordu ve nefesim boğazımdan geçmiyordu, ama bir adım attım. Sonra bir adım daha, ta ki onu neredeyse geçene kadar.

Yılan gibi saldırarak kolumu yakaladı, parmakları etime batıyordu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Reddediyorum..."

"Söz hakkın yok. Bundan nefret ettiğini biliyorum, ama yapabileceğin hiçbir şey yok." Kafamı salladım. "Bir parçam seni her zaman sevecek. Ama çoğunlukla, sadece senin için üzülüyorum."

Gözleri parladı ve sonra serbest eliyle aniden tokat attı ve yanaklarım ani, acı bir ağrıya alev aldı. Yüzüm alevler içindeyken başımı geri çevirip ona baktım.

Sonra ben de ona tokat attım.

Acıdan çok, bu şok onu sersemletti. Kolumu saran parmakları gevşedi ve ben kurtuldum.

"Hoşça kal baba," diye fısıldadım.

Onun tutuşundan kurtuldum ve koştum. Merdivenlerden aşağı, ön kapıdan dışarı. Gidecek yerim yoktu, param yoktu, bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Harringtonların siyah sedanı garaja giriyordu ve içimden coşkulu bir kahkaha patladı. Sanki yangından kaçırıyormuşum gibi görünmüş olmalıyım, elbise ve topuklu ayakkabılarla, sadece bir yığın mektupla.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Gece çöküyordu. Koşabildiğim kadar koştum, sonra Brenton Park'a varana kadar yürüdüm. Örs şeklindeki kaya hâlâ oradaydı. Oturdum, sinirlerim titriyordu, ciğerlerim hayatımın en derin, en temiz nefeslerini çekiyordu ve Xander'ın mektuplarının her birini okudum.

Mektuplarda bana Langdon Okulu'ndaki hayatından, babası için duyduğu endişeden ve onu büyüleyen karmaşık fizik sorularından bahsediyordu — sanki

sanki beni anlayabilecek bir eşimmişim gibi.

Ve her mektupta, bana cevap yazıp yazmayacağımı merak ediyordu. İlk başta merak ve nezaketle, sonra mektupları cevapsız kaldıkça giderek daha fazla incinmişlik ve kafa karışıklılığıyla.

Yalnız bir sokak lambasının ışığı altında, Xander'ın sözlerini okudum ve o kadar çok ağladım ki, bazen sayfaları zar zor görebiliyordum. Sonra sonuna geldim. Artık on beş yaşında olan Xander, bana son kez yazmıştı.

Sevgili Emery,

Bu noktada, cevap almayı beklemeden yazmaya devam etmek, bir tür tatlı işkence olan kendini cezalandırma haline geldi. Bir şey mektuplarımı almanı engelledi ya da sen onları doğrudan çöp kutusuna atmayı seçtin. Sebep ne olursa olsun, umut etme kapasitemin sonuna geldim.

Bu benim son mektubum olacak.

Ve bu son mektubum olduğu için, şimdiye kadar ifade etmeye cesaret edemediğim şeyi, yani seni sevdiğimi, siyah beyaz yazmak zorunda hissediyorum.

Bu hiç mantıklı değil. Tanıştığımızda çocuktuk. Sadece birkaç dakikamız vardı. Bilimsel olarak, böyle hissetmem için hiçbir gerekçe yok. Bir yabancıyı sevmek için romantik bir yaklaşım sergilemek benim doğamda yok ve acı dolu kalbimin bu duyguları sıfırdan yaratmış olması mümkün görünmüyor. İlk başta, bunun bana verdiği rahatlık (ki bu oldukça fazlaydı) yüzünden olup olmadığını merak ettim. O akşam parkta bulunan tüm çocuklar arasından, annesini kaybetmiş üzgün çocuğun yanına oturmayı seçtin. Hiç bu kadar yalnız hissetmediğim bir anda, kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladın.

Ama seni sevmeme neden olan, şefkatine duyduğum minnettarlık değil. Bunun yerine, bunun açıklanamayan bir şey olmasından endişe duyuyorum.

açıklanamayan bir şey olmasından endişeleniyorum. "Dahi" beynim fazla mesai yapsa bile çözemediğim fantastik veya büyü bir şey. Rasyonel bir açıklamam yok.

Yine de sana aşığım. Geri dönüşü olmayan bir şekilde. O gün bir parçan beni tanıdı, sanki kendimin kayıp bir parçasını bulmuşum gibi. Ama onu yine kaybettim, bu yüzden yazmayı bırakmalıyım, ama seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğimden eminim.

Umarım hayatın, senin kadar güzellik ve neşeye doludur ve umarım bir şekilde sözümü tuttuğumu biliyorsundur.

Seni unutmadım.

*Asla unutmam. Asla
unutmayacağım. Seni
sonsuz kadar
seveceğim.*

Senin,

Xander

Bir hıçkırık çıktı içimden. Mektubu kalbime bastırdım ve bu çocuğun beni sevdiği, benim de onu sevdiğim için sevinç gözyaşları döktüm. Bundan sonra ne olursa olsun, kalbim sağlam olduğu için iyi olacağımı biliyordum. Dünyada yaşıyordum ama tamamen kendimdim ve önemli olan tek şey buydu.

Derin ve titrek birkaç nefes aldım. Telefonum evdeydi. Kimseyi arayacak imkânım yoktu. Yürümeye başlamak dışında yapacak bir şeyim yoktu.

"Emery?"

Başımı kaldırdım. Xander, her zamanki kot pantolonu ve ceketle lambanın sarı ışığında duruyordu. Gözlüklerinin arkasındaki gözleri kırmızı ve parlıyordu.

"Emery," dedi tekrar, sesi kısılmıştı. "Ne oldu? Evine gittim, Belinda senin çıktığını söyledi. Kapıdan koşarak çıktığını."

"Evet, çıktım. Mecburdum. Beni o iğrenç adamlarla evlendirmeye çalışacaktı." Mektuplarını sıkıca göğsüme bastırdım. "Burada ne işin var?"

"Seni arıyordum. Ben..." Xander başını eğdi. "Babamın durumu iyi değil. Sanırım fazla... ömrü kalmadı. Bakım evinin masraflarını karşılamak için evi satacağım, ama ondan sonra kalan her şeyi sana vereceğim. Özel ders parası da. Hala bende. Onu da sana vereceğim, böylece Kaliforniya'da yeni bir başlangıç yapabilirsin..."

Taşı kopardım, harfler yere düştü ve ona sarıldım. Yüzümü boynunun sıcak tenine gömdüm.

Seni asla bırakmayacağım...

"Beni nasıl affedebilirsin?" diye sordu saçlarıma. "Seni affetmek mi?"

"Beni kurtarmaya çalışıyordun. Beni güvende tutmak için uzaklaştırmaya çalışıyordun ve ben aptal gibi tuzağa düştüm. Seni terk ettim. Şimdi karanlıkta, yalnızsın..."

"Bunu tek başıma yapmak zorundaydım. Beni kurtarabilecek hiçbir umut ya da vaat olmadan, sadece kendimden uzaklaşmak zorundaydım." Onun yüzünü tutmak için geri çekildim. "Tam da olman gereken yerdeydin. Babanın yanında, değil mi?"

O başını salladı. "O şimdi güvende. Boston'da. Ona benim veremediğim bakımı verebilirler."

"Çok uzun süre çok iyiydin, Xander."

Bakışları yumuşak ve sıcaktı... sonra yüzümün sol tarafına keskinleşti. "Emery..."

"Ben
iyiyim."

"Sana
vurdu."

"Evet, ama ben de ona vurdum," dedim, sesim titriyordu. "Korkunç ve berbat bir şeydi, ama bir yandan da özgürleştiriciydi. Sanki aramızdaki bir şey sonsuza kadar kırılmış gibiydi."

Xander'ın ağzı öfkeyle büküldü ve beni tekrar kendine çekti, sertçe sarıldı. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Sana göstereceğim bir şey var." Onu elimden tutup kayaya götürdüm ve mektupları aldım. "Bak."

Yavaşça mektupları benden aldı. "Nasıl...? Nerede...?"

"Annemdeydiler. Bunca zamandır. Beni koruduğunu sanıyordu, sanki bir şekilde seni sevmemi engelleyebileceğini sanıyordu. Yanılmıştı."

Xander kayanın üzerine oturdu, ben de yanına oturdum. "Sen...?"

Gözlerim yaşlarla dolarak başımı salladım. "Hepsini okudum ve hepsi çok güzel, Xander. Cevap alamamanın sana ne kadar acı verdiğini görmek çok zordu, ama yine de beni sevdiğini söyledin."

Bana baktı. "Her zaman seveceğim."

Gülümsedim, gözyaşlarım akıyordu. "Şimdi beni öpebilir misin? Bir öpücüğe gerçekten ihtiyacım var."

Xander ellerini yüzüme koydu ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. En saf rahatlama ve sevgi beni sardığında gözlerim kapandı. Ağız sıcak ve yumuşaktı, ben de ağızımı açarak onu içeri aldım. Nazik dili benim her yerimi tattı. Ben de onu öptüm, tadı ve kokusu artık bana çok tanıdık geliyordu, sanki benim için yaratılmış gibiydi.

Dudakları geri çekildi, ama yüzümü tutmaya devam etti, gözleri beni içiyordu. "Bazen senin gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Ben buradayım."

"Ve seni bir daha bırakmayacağım."

"İyi ki, çünkü yasal olarak kutsal evlilik bağıyla bağlıyız," diye alay ettim, mutluluk her yerimden fışkırıyordu.

Gülümsedi ama saatine bakarken bakışları kararlıydı. "Hala vaktimiz var."

"Ne için?"

"Balo."

Biraz güldüm. "Ciddi misin? Hayır... çok geç oldu."

"Çok geç değil. Saat daha sekiz bile değil. Yetişebiliriz." Beni bir anlığına kendine çekti. "Çok cesursun Emery. Bu gece harika bir şey yaptın. Kutlanmayı hak ediyorsun." Elimi tutup kayadan inmeme yardım etti, sonra durdu. "Bekle, elbisen."

"Evimde." Giydiğim siyah kokteyl elbisesine baktım. "Tema Siyah-Beyaz Balosu. Bu bir

balo elbisesi değil, ama olur."

"O elbiseyi kendi paranla aldın. Senin olanı alabilmelisin."

"Bana almama izin vermez," dedim. "Peki geri dönmek...?" "Ben alırım. Sen oraya adımını bile atmama gerek yok."

"Ama Xander, Harringtonlar da orada. Ve babam polisi arayacak, ya da ne yapacağını bilmiyorum."

"Umurumda değil."

"İzinsiz girme suçundan tutuklanırsan bu gecenin en kötü sonu olur. Ama ben girebilirim," dedim, düşünerek. "Almak istediğim başka bir şey var. Aslında önemli bir şey. Mutfaktan gizlice gireceğim. Belinda yardım edecek."

"Hayır, Em, bekle." Xander başını sallıyordu. "Bunu iyice düşünmedim. Kötü bir fikir. Sen olduğun gibi güzelsin. Seni aslanın inine geri gönderemem."

"Bunu yapmak istiyorum," dedim. "Grayson beni kilitleyemez ve Harringtonların önünde olay çıkarmak istemeyecektir. Her şey yolunda gidecek. Hem de yolunda gitmekten daha fazlası. Çünkü gidebileceğimi biliyorum." Hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. "Hücre kapısı başından beri içeriden kilitliydi." Xander'ın şüpheli ifadesine bir öpücük kondurdum. "Elbiseyi istiyorum, ama daha çok ihtiyacım olan bir şey var."

Xander isteksizce beni eve geri götürdü. Korkacağımı sanmıştım, ama o gece dışarı çıktığım kızla aynı kişi değildim artık. Babam zihnimde bir canavardı, ama gerçekte sadece küçük, önemsiz bir adamdı. Ve ben sadece bana ait olanı alıyordum.

Ve bir şey daha. Bir eser...

"Oh, Bayan Emery!" Belinda, yan kapıyı çaldığımızda fısıldadı. "Sizi gördüğüme çok sevindim." Gözlerinde yaşlarla arkamdaki Xander'a baktı. "Oh, tatlı çocuk, onu buldun."

Onu sıkıca kucakladım. "Sadece birkaç şey alacağım. Neredeler?"

"Çalışma odasında," dedi ve bizi içeri aldı. "Bay Wallace senatör ve ailesini ağırlıyor."

"Her zamanki gibi," dedim. "Hemen dönerim."

"Ben burada beklerim," dedi Xander.

Mutfak, çalışma odasının karşısındaki fuayedeydi ve çalışma odasının kapısı kapalıydı. Diğer taraftan sesler geliyordu. Kokteyl bardaklarının tıkırdaması. Babamın Harringtonlara benim nerede olduğumu ne söylediğini merak ettim ama bunun önemi olmadığını düşündüm. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Beklemediğim şey, Colin'in ön kapıda bekliyor olmasıydı.

Merdivenlere çıkmaya başlamıştım ki arkamda onun derin sesini duydum. "Bayan Emery."

Donakaldım ve döndüm. Babamın şoförü olduğu kadar koruması da olan Colin'i şimdiye kadar hiç bir tehdit olarak görmemiştim. Kırklı yaşların ortalarında ve boyu 1,80'den fazlaydı. Çelik mavisi gözleri benimkilere dik dik bakıyordu.

"Sadece bana ait bir şeyi alacağım."

"Babanıza danışmam gerekecek." Colin gözlerini benden ayırmadı. "*Bay Wallace*," diye derin, emir veren bir sesle seslendi.

Babam çalışma odasından çıktı. Beni gördü ve hızla kapıyı kapattı. "Aklın başına geldi mi?"

"Sadece bana ait bir şeyi alacağım, sonra bir daha beni asla görmeyeceksin."

"Bu işler öyle yürümez. Ya buradasın ya da değilsin." Babam başını salladı. "Colin."

Colin bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve bir an için merdivenlerden yukarı koşmakla geldiğim yoldan geri koşmak arasında kaldım. Tereddütüm Colin'e bir fırsat verdi. Elini koluma sıkıca tuttu, tutuşu mengene gibiydi.

"Bırak beni!" diye bağırdım. "Bırak... beni!"

Aniden Xander ortaya çıktı, Colin'in parmaklarını kolumdan ayırdı ve onu sertçe geriye itti, tökezlemesine neden oldu. Sonra Xander aramıza girdi ve daha önce hiç duymadığım düşük, tehlikeli bir

bir ses tonuyla konuştu. "Bir daha karıma dokunursan parmaklarını kırarım."

Karım...

Xander kollarını kavuşturdu, ayakları merdivenlerin dibinde, nöbetçi gibi sağlam bir şekilde duruyordu. Bana bakmadan, "Git elbiseni al" dedi.

"Kıpırdama Emery, yoksa onu tutuklatırım," dedi Grayson. "Calloway'in seni iftira suçundan dava etmesini saçlarım. Senin ahlaksız arkadaşının aşırı dozda uyuşturucu almasını oğlunun suçuymuş gibi göstermeye çalıştığın için."

Xander gerildi ama hiçbir şey söylemedi.

"Beni duyuyor musun, evlat? Evimden çık. Colin?"

Colin öne atıldı ve Xander'ı iki eliyle ceketinden yakaladı.

"Hayır! Durun!" Aralarına girmeye çalıştım. "Ona dokunmayın!"

Çalışma odasının kapısı açıldı. "Grayson? Ne oluyor burada...?"

Annem ve Harringtonlar çalışma odasından dışarı çıktılar. Onları görünce Xander donakaldı. Colin'den sert bir hareketle kurtuldu ve yüzündeki kan çekilirken ona bakakaldı.

Bayan Harrington da ona baktı, yüzü bembeyazdı. Oda sessizliğe büründü, havada gerginlik ve gerginlik hissediliyordu.

Xander titreyerek nefes aldı. "Anne?"

Nefesim kesildi. Shar Harrington'ın yüzünde Xander'inkiyle aynı ifade vardı. Oğlu. Artık benzerliği görebiliyordum, en çok da Xander'ın sol gözüne benzeyen koyu kahverengi gözlerinde.

"Anne?" Xander tekrar sordu, sanki hayatı boyunca onu rahatsız eden bir sorunun çözümünü bulmaya çalışır gibi kaşlarını çatmıştı.

Charles ikisini de süzdü, benzerliklerini inceledi. "Shar?"

Bir an daha baktı, sonra başını salladı. "Ben... Ben onun neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Burada neler oluyor?" diye sordu Grayson.

"Hiçbir şey," diye kekeledi Bayan Harrington. "Bir yanlışlık var."

"Bir hata," diye tekrarladı Xander, çenesini oynatarak.

Colton gözlerini kısarak, "Bu adam neden senin annesi olduğunu söylüyor?" diye sordu.

"Çünkü öyle," dedi Xander. "Shar, şimdi? O Sharon'dı. Sharon Ford."

Bayan Harrington alaycı bir şekilde güldü. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama bir dakika daha buna tahammül edemem." Xander'a son bir kez uzun uzun baktı ve sonra kapıdan çıktı.

Charles Harrington babama döndü. "Burada ne tür bir tımarhane işletiyorsun bilmiyorum Grayson, ama bu kabul edilemez. Hadi Colton."

Colton bize veda edercesine alaycı bir bakış attı ve sonra ikisi de gittiler.

Xander, bunca zaman sonra annesinin arkasından bakakaldı ve kalbim parçalandı.

"Git ona," diye fısıldadım arkadaki basamaktan. "Onunla konuş ve... ve bazı cevaplar al."

Xander nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Hayır. Seni bırakmayacağım." Babamdan Colin'e baktı. "Seni bir daha asla onlarla yalnız bırakmayacağım."

"Ama Xander..."

"Emery." Dönerek, yüzünde kırık bir kalp ve sevgi karışımı bir ifadeyle, "Git elbiseni al. Ben burada bekliyorum" dedi.

O gece yüzüncü kez gözlerim yaşlarla doldu. Merdivenleri koşarak odama çıktım ve hala yatağın üzerinde askıda duran elbiseyi aldım. Sonra Grant'in odasına koştum, kitaplığından *A Prayer for Owen Meany* kitabını aldım ve göğsüme sıkıca sarıldım.

"Hadi Grant," diye fısıldadım. "Buradan gidiyoruz." Kapısını açık bırakarak merdivenlerden aşağı koştum.

Kimse kıpırdamamıştı. Colin emir bekliyor gibiydi. Grayson açık ön kapıya bakakalmıştı. Annem bana gülümsedi ve ben elbisemi kolumun altına sıkıştırarak elimden geldiğince ona sarıldım.

"Henüz çok geç değil," diye fısıldadım. "Asla çok geç değildir." "Belki. Bir gün," dedi. "Git."

Sonra Xander'ın elini tuttum ve babamın yanından geçerek ön kapıdan çıktık.

Bölüm 39

Emery

Xander sessizce evine doğru sürdü. Arabayı garaja çekti ve uzun bir süre direksiyonu sıkıca tutarak oturdu.

Boğazım düğümlenmişti. "Xander..."

"Annemi tekrar görürsem nasıl olur diye binlerce kez hayal ettim," dedi sert bir sesle. "Onun nasıl tepki vereceği veya ne söyleyeceği konusunda sayısız olasılık vardı. Bazı senaryolarda üzgün ve pişmanlık duyuyordu. Diğerlerinde ise, ben öfkeli ve intikam peşindeyken, o yıkılmış, dizlerinin üzerine çöküp geri dönmek için yalvarıyordu. Hatta bazı senaryolarda soğuk ve kayıtsız olduğunu hayal ettim. Ama bir kez bile onun benim oğlu olduğumu inkar edeceğini hayal etmedim."

Başını eğdi ve ben ön koltuğa daha yakın oturdum, titreyen omuzlarına kollarımı doladım. "Çok üzgünüm. Geri dönmemeliydik."

"Hayır, gittiğimize memnunum." Gözlüklerini çıkardı ve kolunun kıvrımında gözlerini sildi. "Senin ve benim için. Bilmem gerekiyordu ve şimdi biliyorum. Gizem çözüldü. Mektupları geri almak gibi. Olanları değiştiremeyiz, ama döngüyü bir kez ve sonsuza kadar kapatmak büyük bir rahatlama..."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Parmaklarıyla çeneme dokundu. "Hadi. Zamanımız azalıyor."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye yumuşak bir sesle sordum. "Xander, gitmek zorunda değiliz."

"Evet, gitmeliyiz," dedi. "Kesinlikle gitmeliyiz. Bu geceyi seninle, senin yaratıcılığınla çevrili olarak geçirmekten daha iyi bir son düşünemiyorum. Eminim o yeri hiç olmadığı kadar güzelleştirmişsindir."

"Tabii sen de bunu istiyorsan."

"Tam olarak istediğim şey bu. Peki ya sen, Em? Sen iyi misin?"

Gülümsedim. "Henüz tam olarak anlamış değilim. Ama kalbimde doğru şeyi yaptığımı biliyorum, acı verse de. Ve bu çok önemli."

İçeride ev karanlık ve boştu. Xander giyinirken onun odasında bekledim, sonra banyoya gidip beyaz elbisemi giydim. Makyajım yoktu, ağlayarak hepsi akmıştı, saçlarım omuzlarıma sarkmıştı, ama banyodan çıktığımda Xander'ın eli kalbine gitti.

"Senden daha güzel birini hiç görmedim," dedi ve bileğime bir kolye taktı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ve Xander, sen..."

Saçları geriye taranmış ve siyah smokini ince, kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde uyan haliyle, o sadece yıkıcıydı. Onun benim olduğu için gurur duyuyordum.

"Acele etmeliyiz," dedi. "Kontakt lenslerimi takayım."

"Neden?"

Durdu. "Senin istediğini düşündüm."

"Kesinlikle hayır. Seni olduğun gibi seviyorum: atletik bir vücuda sahip süper zeki adamım." Derin bir nefes aldım. "Başa çıkması zor bir durum, ama elimden geleni yapıyorum."

O güldü. "İsrar ediyorsan."

Country kulübüne gittik ve valeye park ettik. Xander yanımda gerildi. "Buick tam bir limuzin sayılmaz..."

"Limuzin istemiyorum. Her şey mükemmel." Kaşlarımı kaldırdım. "Ve belki de sana hatırlatmalıyım ki, bu gecedan itibaren, sahip olduğum tek şey

bu elbise, bir kitap ve bir yığın mektuptan başka hiçbir şeyim yok. Ulaşım konusunda seçici davranacak durumda değilim."

Gülerek bana baktı. "Işıl ışıl görünüyorsun."

Onu nazikçe öptüm. "Çünkü çok mutluyum."

Ön kapıdan içeri girdiğimizde saat dokuzdan biraz geçmişti. Elimi Xander'ın dirseğinin kıvrımına soktum, sol eli benim elimi kapattı. İçeri girdiğimizde aniden durdu. Balo hala tüm hızıyla devam ediyordu ve Akademi öğrencileri en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Xander'ı izledim, dekoru incelerken kalbim güm güm atıyordu: cam küreler gibi görünen siyah balonlar, özenle hazırlanmış masa süsleri arasında sallanan şeffaf ışıklı toplar.

"Tanrım, Emery," dedi. "Harika olacağını biliyordum. Ama bunu hayal bile edemezdim."

"Bence oldukça iyi oldu."

"İyi mi?" Bana baktı ve konuşmaya başladı, ama ben başımı salladım.

"Şu anda bana bakışın... sanki beni gerçekten görüyormuşsun gibi? Bu en güzel iltifattır. Tek istediğim buydu."

"Seni görüyorum Emery," dedi. "Ve seni göremeyenlere acıyorum."

Elimi uzatıp yanağına dokundum. "Annen için üzülüyorum. Elinden kaçırdığı ne kadar değerli bir hazine varmış."

Xander boğazını temizledi ve gözlerini kuvvetlice kırptı. "Benimle dans eder misin?"

"Çok isterim."

Tam olarak üç adım attık.

"Emery! Xander! Aman Tanrım!"

Siyah bir elbise giymiş Delilah bana doğru koştu ve beni kucakladı. "Çok güzelsin! Ve Xander..." Onu da kucakladı. "Geldiğine çok sevindim. Gelemeyeceğini söylemiştin, çok üzülmüştüm. Ama şimdi çok mutluyum! Bak şuraya, Em! Gel de bu ışıkta masa süslerini gör..."

"Bekle," dedim. "Telefonum yok. Harper burada mı? Ondan haber aldın mı?"

"Az önce buradaydı. Sadece bakmak için, dedi. O zamandan beri görmedim. Orion da burada değil..." Delilah başını salladı. "Hayır, dedikodu yapmayı bıraktım. Hadi. Herkese burada olduğunu söylemeliyiz."

"Hayır, gerek yok..."

Delilah bizi balo salonundan geçerek içki ve yemek masalarının önünden kalabalık dans pistine götürdü. Tucker ve Elowen birbirlerine sarılmışlardı, Tucker'ın eli Elowen'in poposundaydı, Elowen'in yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

Delilah DJ kabinine koştu ve müzik aniden durdu.

"Herkes, herkes," dedi mikrofona. "Sadece kısa bir süreliğine sözünüzü kesmek istiyorum, balo komitesi adına, mezuniyet balonuza hoş geldiniz!"

Salon alkış ve tezahüratlarla çınladı ve kalabalık sessizleşince, "Ayrıca, vizyonu ve sanatıyla tüm bunları mümkün kılan Emery Wallace'ı da takdir etmek istiyorum!" dedi.

"Oh, Delilah," diye mırıldandım, oda tekrar coşarken, herkes gülümseyen yüzlerini bana ve Xander'a çevirdi.

"Keyfini çıkar," dedi Xander kulağıma. "Bunu onlar için sen gerçekleştirdin."

Delilah mikrofona bıraktı ve sonra ses sisteminden "She Will Be Loved" çalmaya başladı. Çiftler birbirlerine yaklaştılar ve Xander elimi tutup kalbine koydu, diğer eliyle belimi sarıp beni kendine çekti. Beni kendi alanına, sıcaklığına ve sert, koruyucu gücüne çekti. O benim sığınağımdı, sonsuza kadar güvende olacağımı bildiğim ve onun da benimle güvende olacağı bir yerdi. Tüm acılarına rağmen, kalbini bana emanet etti ve ben de onu her zaman kalbime yakın tutacağıma yemin ettim.

"Oldukça hareketli bir akşam oldu," dedim. O

gülerek burnunu çekti. "Bunu tekrar

söyleyebilirsin."

Ona baktım. "Bu gece bana karın dedin."

"Evet, özür dilerim. Ağzımdan kaçtı."

"Özür dileme," dedim. "Birbirimiz için ne olduğumuzu inkar etmenin bir anlamı yok, değil mi?"

O başını salladı. "Zaten istemiyorum da." "Ben de istemiyorum."

Elini yüzüme getirdi, başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Seni seviyorum Emery. Bana sihre inanmamı sağlıyorsun."

Gülümsedim, kalbim doluydu. "Seni seviyorum, Xander. Bu evrende ve diğer tüm evrenlerde."

Balo bittiğinde, Xander'ın evine gittik.

"Burası artık senin de evin," dedi sertçe. "Benim olan her şey senin. Sana ne olursa, bana da olur."

Odada, o benim elbisenin fermuarını açarken ben ona sırtımı döndüm. Elbise ayaklarımın dibine düştü, sonra o sütyenimin kopçalarını açtı ve onu da düşürdü. Kendi kıyafetlerini çıkardı, sadece boxer şortu kaldı ve gecenin ciddiyeti aynı anda üzerimize çöktü, bizi yorgunlukla yere serdi. Xander bir an durdu, cildi benimkine değişiyordu, elleri yanağıma dokunuyordu.

Bu benim kocam, diye düşündüm, içimi en saf mutluluk kapladı. Sonra birlikte uzandık, öpüştük ve birbirimize sarıldık. Gözlüklerini çıkarıp komodinin üzerine koydum, sonra parmaklarımı saçlarına doladım.

"Eşleşmeyen gözleri olan benim güzel oğlum," diye mırıldandım. O da beni öptü. "Sonsuza kadar ve her zaman."

Kalbim şarkı söyledi çünkü o anda, Xander'la birlikte olduğum sürece evimde olduğumu biliyordum.

Bölüm 40

Xander

Temmuz

Cassidy's, öğle yemeği telaşının sonlarında hareketliydi. Emery'nin kolları yemeklerle dolu, masalar arasında süzülerek müşterilerle konuşup güldüğünü izledim. Mali yardım paketi gelmişti, ama okul biter bitmez, kendi parasını kazanmak için lokantada çalışmaya başlamıştı. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Karşımda Harper çikolatalı milkshake'ini yudumluyordu. Mezuniyetten sonra birkaç haftalığına şehirden ayrılmıştı, ama tipik Harper tarzında bize pek ayrıntı vermemişti. Yine de mutlu görünüyordu ve bu beni de mutlu ediyordu.

"Oldukça hareketli bir yıl oldu, değil mi?" dedi

Harper. Başımı salladım. "Evet, öyle oldu."

"Ve oldukça hareketli bir yaz. Arayı kapatmam lazım." Harper kaşlarını kaldırdı. "Peki. Kaliforniya mı?"

"Öyle görünüyor," dedim gülümseyerek, Emery'nin müşterilerinden biriyle gülüşmesini izlerken.

Üç gün sonra, Emery UCLA'ya, ben de doktoram için Caltech'e gitmek üzere batıya, Kaliforniya'ya doğru yola çıkacaktık. Bu, titizlikle planladığım hayat değildi, ama Dean haklıydı: iyi şeyler bir şekilde yoluna girerdi.

Harper'ın sesi y u m u ş adı. "Emery bana anneni anlattı. İyi misin?"

Kahve fincanımla oynadım. Neredeyse sekiz yıl sonra annemi görmek, yüzüme, karnıma ve kalbime aynı anda yumruk yemiş gibi hissettirdi. Geçmişimden bir hayalet tam önümde yeniden ortaya çıkmış, sonra tekrar yok olmuştu.

"Bir tür kapanış yaşadım," dedim Harper'a. "Belki istediğim türden değil, ama beklediğim türden."

"Çok üzüldüm." Elimi sıktı. "Onunla iletişime geçmeyi düşündün mü hiç? Artık onun gizli kimliğini bildiğine göre?"

"Hayır," dedim. "Hayatının o bölümünü kapattığını açıkça belirtti, ben de öyle yapacağım."

Söylemesi çok kolaydı, ama bu duygular öğle yemeği saatinin gürültüsünde çok karmaşıktı. Hayatıma devam edemiyordum, ama bu durumu atlatabilirdim ve şimdilik bununla yetinmek zorundaydım.

Emery yanımdaki koltuğa oturdu. "Son hesap geldi." Kolunu boynuma doladı ve yanağıma uzun bir öpücük kondurdu, orada biraz kalıp, sanki haftalardır görmemiş gibi bana baktı.

"Kızım," dedi Harper, gözlerini devirerek.

"Elimde değil," dedi Emery. "Yüzüne bak."

Soğuk sudan bir yudum aldım. Emery'nin bir dokunuşu ya da bir öpücüğü yeterliydi, kanım kaynamaya başladı. Birçok öğleden sonrasını benim evimde, bizim evimizde, birbirimize sarılmış, terli ve birbirimize kıvrılmış olarak geçirmiştik...

Emery, arkadaşına parlak gülümsemesini yöneltti. "Harper, Xander sana Caltech'ten aldığı teklifi anlattı mı?"

"Hayır," dedi, bana bir bakış atarak. "Hâlâ anlamaya çalışıyorum, ama o da gülünç derecede mütevazı. Anlat bana."

Emery sandalyesinden neredeyse zıplıyordu. "Görünüşe göre, Caltech ve MIT arasında büyük bir rekabet var. Efsanevi bir rekabet. Caltech, Xander'ın MIT'nin teklifini reddetmek istediğini öğrenince çılgına döndü. Ona tam burs, artı yaşam masrafları ve kampüste evli çiftler için konut teklif ettiler."

"Tebrikler," dedi Harper. "Ama şaşırmadım. sonunda evli olduğunuzu itiraf etmenize şaşırdım."

"Sadece birlikte yaşayacağız," dedi Emery, gülümsemesini saklayamadan. "Ama aynı zamanda, tamamen ve tamamen yasal olarak birbirimize bağlı olacağız."

Gülerek karşılık verdim. Emery ve ben, beş yıl boyunca kendimizi evli olarak tanımlamamayı ve "eş" veya "koca" gibi evlilikle ilgili terimleri kullanmamayı planlamıştık. Birlikte vakit geçirmek, birlikte yaşamak ve bu kadar gençken fazla baskı hissetmeden birlikte olmanın tadını çıkarmak için kendimize zaman tanımak istemiştik.

Ama Rhode Island'dan ayrılmamıştık bile ve beş yıllık planımız şimdiden pamuk ipliğine bağlı hale gelmişti. Emery, aylar önce bizi birbirimize bağlı olarak tanımlamıştı. Anlaşılması imkansız bir düzeyde birbirimize bağlıydık. O benimdi, ben de onundum ve ne kadar ertelese de ya da rol yaparsak yapalım bunu değiştiremezdik.

Harper yaramazca gülümsedi. "Caltech'e başka kim gitti biliyor musun?"

O ve Emery aynı anda bağırды, "Sheldon Cooper!" Gözlerimi devirdim. "Başlıyoruz."

Emery yine yanağıma öpücük kondurdu. "Spoiler uyarısı: Sheldon da Nobel Ödülü kazandı. Sadece söylüyorum." Önlüğünün içinden telefonu titredi. Mesajı okudu ve gülümsedi. "Jack'ten. Bizi uğurlamak için burada olmak istediğini, ama erkek arkadaşıyla New York'ta mahsur kaldığını ve gelemeyeceğini söylüyor." Cevap yazıp telefonunu cebine koydu. "O çok mutlu, bu da beni çok mutlu ediyor."

"Annen ne durumda?" diye sordu Harper. "Nasıl?"

Emery'nin gülümsemesi soldu. Annesi, Jack New York'a taşınmadan önce Emery ve Jack'in mezuniyetini izlemeye gelmişti, ama kısa ve gergin bir ziyaret olmuştu. Emery'ye telefonunu ve bazı eşyalarını gizlice verip, hemen eve dönmüştü.

"İyi, sanırım," diye cevapladı Emery. "Belki biraz daha sağlıklı, ama hala Grant için kendini suçluyor. Kendini affedip affetmeyeceğini bilmiyorum. Ama hazır olduğunda elinden geleni yapacağına inanmalı ve bu arada ona tüm sevgimi ve desteğimi vermeli."

"Kötü şeyleri gündeme getirmek istemem ama baban ne durumda?" diye sordu Harper. "Onunla hiç konuştun mu?"

"Hayır," dedi Emery. "Terapistim ve ben bunun en azından kötü bir fikir olduğuna karar verdik. Aileyi neyin ve kimin oluşturduğuna dair fikrimi bırakmayı öğreniyorum. Birisi bana bir keresinde, gerçek aile incitici, zehirli veya istismarcıysa..." zayıf bir gülümsemeyle devam etti. "O zaman daha iyisini yapmakta bir sakınca yok."

Emery'nin elini tuttum, boğazım düğümlendi. Dışarıdan bakıldığında, ev hayatının ne kadar kötü olduğu çok kolay anlaşılıyordu, ama onun bildiği tek şey buydu. Ve sevgi dolu kalbi, her şeyden çok, herkesi bir arada tutmak ve geri dönüşü olmayan bir şekilde parçalanmış bir şeyden güzel bir şey yaratmak istiyordu. Kalbini açık tutarak iyileşmek için çabaladığı için onunla ne kadar gurur duyduğumu ona söylemekten asla vazgeçmeyecektim.

Seni görüyorum, Emery. Senin her şeyini görüyorum.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, gözleri parlayarak bana döndü. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, Em."

Harper öksürdü. "Belki seni bırakırım..."

"Hayır, kal!" Emery gülerek elini tuttu. "Senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Mesela, nerelerdeydin?"

Harper bir şey söylemeden, Delilah Winslow kabine kaydı, koyu renkli gözleri komplo kurma heyecanıyla parlıyordu.

"Tamam, biliyorum, artık dedikodu yok, ama bu önemli bir şey. Özellikle senin için, Xander." Bize doğru eğildi ve hepimizi kendine yaklaştırdı. "Görünüşe göre, RJ Calloway, Rhett'i uyuşturucu satmakla suçlayan herkesi dava etmekle tehdit ediyormuş."

"Evet, duydum," dedim kasvetli bir sesle.

"Ama Sierra birkaç gün önce polisle görüştü, görünüşe göre bizim sandığımızdan daha fazlasını biliyordu ve şimdi Calloway'ler Dean'in ailesiyle mahkeme dışında anlaşmaya vardılar."

"Hay sıçayım," dedi Emery. "Gerçekten mi?"

Delilah başını salladı. "Rhett daha hafif bir suçlamayı kabul etti ve Yearwood'lara 'açıklanmayan' bir miktar para ödediler." Daha da yaklaştı. "Sierra bana yirmi milyon olduğunu söyledi."

Harper ve Emery şok olmuş ve rahatlamış görünüyorlardı, ama ben kendimi kötü hissediyordum. Dean'ın ölümünden sonra, Yearwood'ların iflasın eşiğinde olduğu ortaya çıkmıştı. Hatta evsiz kalacaklardı. Dean

4.0 not ortalamasını koruyor, kürek takımında kaptanlık yapıyor ve onları ayakta tutmak için iki işte çalışıyordu. Yale'e tam burslu kabul edilmişti ve tıp fakültesine gidecekti, ama uzun çalışma saatleri ve stres onu yıpratmıştı. Rhett, onun ayak uydurması için ona Adderall sağlıyordu, ama o gece Dean "eğlenceli" bir şey istemişti. Rhett isteğini yerine getirmişti, ama hapin içinde bilmeden fentanil vardı. Tek bir doz, tek bir kötü hap, en iyi insanlardan birini sonsuza dek aramızdan almak için yeterli olmuştu.

"Yearwood'ların artık mücadele etmek zorunda kalmamasına sevindim," dedim. "Ama Dean yirmi milyondan daha değerliydi. O paha biçilemezdi."

Masada sessizlik oldu — arkadaşımız için doğaçlama bir saygı duruşu — ve sonra Delilah boğazını temizledi.

"Kalamam." Harper ve Emery'ye baktı. "Yarın akşam için planımız hala geçerli mi?"

"Yarın akşam ne var?" diye sordum.

"Pijama partisi yapacağız," dedi Emery. "Gerçek, dürüst, sadece kızların katılacağı bir pijama partisi."

"Em hiç yatıya kalmadı," dedi Delilah. "Bir gece saç örüp, abur cubur yiyip, erkekler hakkında konuşmadan gitmesine izin veremeyiz."

"Yani sen," dedi Emery kulağıma ve yanağıma öpücük kondurdu. "Senin ne kadar harika olduğunu anlatıp durmamdan bıacaklar."

"Çok geç," dedi Harper.

Emery'nin molası bitti ve kızlara veda etmek için sarıldım, en uzun süre Harper'a sarıldım.

"Em'e iyi bak, tamam mı?" diye fısıldadı. "Ve onun da sana iyi bakmasına izin ver."

"Seni özleyeceğim," dedim sert bir sesle. "Sen ve Dean benim ilk gerçek arkadaşlarımsınız. Senden ayrılmak, sanki onu tekrar terk etmek gibi geliyor."

"Keder bu açıdan gariptir," dedi. "Sen gidiyorsun, ben de aynı şeyi hissediyorum. Ama yakında seni ziyarete geleceğim. İkiniz de benden kurtulamazsınız."

"Öyle olsa iyi olur."

Emery elinde paket servisiyle dışarı çıkana kadar otoparkta bekledim. Buick'in yolcu koltuğuna bindi. "Oraya vardığımızda soğumuş olacak, ama o patates kızartmasını çok seviyor."

"Evet, öyle." Eğilip onu öptüm. "Seni çok seviyorum."

"Ben de," dedi. "Ve sana yeterince söylemediysem, benimle Kaliforniya'ya taşınmaya razı olduğun için çok minnettarım. MIT senin hayalin olduğu için neredeyse bencilce mutlu hissediyorum..."

"Yeni bir hayalim var," dedim. "Ve bu onun için daha iyi." "Emin misin?"

"Eminim."

Parlak Temmuz güneşi batmaya başlarken Boston'a doğru yola çıktık. Willow Glen'de babam, aşağıdaki bahçeleri gören pencerenin yanındaki koltuğunda oturuyordu. Emery, yemek çantasını alıp yanına giderken ben de babamın doktoruyla konuştum. Emery'ye söyleyemediğim tüm şüphelerimi ona anlattım.

"Bir hata mı yapıyorum?" diye sordum Dr. Wilbur'a. "Babam kalmak istediğini söyledi. Ama..."

Dr. Wilbur nazikçe gülümsedi, kel kafası koridorun ışığında parlıyordu. "Babanız ciddi bir bilişsel gerileme yaşıyor, Xander. Çoğu gün nerede olduğunu hiç bilmiyor. Ona mümkün olduğunca fazla özerklik tanımak istediğini biliyorum, ama onunla birlikte olmak ona verebileceğin en güzel hediye. Bu onu Kaliforniya'ya götürmek anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Bu sözler içimi rahatlattı, ama bir yerlerde, hasarlı beyin dokuları ve işlevini yitiren nöronların altında, o hala kendisiydi. Onun istemediği bir şey yaptığımı veya MIT'den ayrılmakla onun mirasını terk ettiğimi düşünmekten nefret ediyordum.

Dr. Wilbur şüpheciliğimi fark etti. "Onunla konuşun. Ona nasıl hissettiğinizi söyleyin, ama bence sizinle birlikte olmak her şeyden daha önemli." Nazikçe gülümsedi. "Babanız nazik ve çok neşeli bir adam. Dürüst olmak gerekirse, en sevdiğim hastalarımından biri. Onun gitmesini görmek istemiyorum."

"Yolculuğu yapabilir mi?" "Bir şeyi olmaz. Söz veriyorum."

Derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

Odanın içinde Emery, babam için bir tepsi hazırlamış ve yiyecekleri kolay ulaşabileceği bir yere koymuştu. Dudaklarında bir gülümsemeyle patates kızartmasını yiyordu. Bu aşamada konuşmakta zorlanıyordu ve kendi başına yemek yeme yeteneğini de kaybediyordu.

"Oturmamda sakınca var mı Em? Ona söylemem gerek."

"Tabii ki." Babamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Kahve getireyim."

Onun boşalttığı sandalyeye oturdum. "Hey, baba, sana bir şey sormam lazım. Oldukça önemli."

Benimki gibi mavi olan gözleri bahçeye bakıyordu, görüyordu ama algılayamıyordu.

"Kaliforniya'ya taşınacağız. Üçümüz. Emery, ben ve sen. Emery UCLA'ya gidecek, ben de Caltech'e. Bana oldukça iyi bir teklif yaptılar. O ve ben birkaç gün içinde ayrılacağız ve oraya vardığımızda, sana bize yakın bir ev bulacağım, böylece seni her zaman görebileceğiz."

Hiçbir şey söylemedi, tepki vermedi ve belki de benim hayal gücümdü, ama başını hafifçe bana doğru çevirdiği için sözlerim ona ulaşmış gibi görünüyordu.

"Einstein," diye fısıldadı, adı bozuk ama netti.

Gülümsedim, gözlerim yaşlarla doldu. "Doğru. Seni Caltech'teki Athenaeum'a götüreceğim, Einstein'ın 1930'larda kaldığı yere. Çalıştığı ve ders verdiği yeri göreceğiz. Nasıl olur?"

Babamın bakışları tekrar bahçeye döndü, ama buna gülümsediğine yemin edebilirim.

Ona, birkaç hafta önce Wallace'ların evinde annemi gördüğümü söylememiştim. Ne kadarını anlayabileceğini bilmiyordum, ama annemin geri dönmeyeceğini biliyordum. Babamı Kaliforniya'ya götürmemin nedenlerinden biri de, onun hayatının bir parçası olmamış gibi davranan birini beklemek zorunda kalmamasıydı. O bundan daha fazlasını hak ediyordu, belki ben de öyle.

Emery geri geldi. "Her şey yolunda mı?" Başımı salladım. "Sadece... çok şey var."

"Biliyorum."

Beni kollarına aldı ve sevgisi ve ışığının içime sızmasına, beni rahatlatmasına izin verdim. "Bir dakika zamana ihtiyacım var."

"Tabii ki."

Bitişikteki banyoya gidip gözlüklerimi lavaboya koydum, sonra yüzüme soğuk su sıçrattım. Aynanın yansımasında, sert floresan ışığı altında, gözlerimdeki renk farklılıkları çok belirgindi. Mavi çok maviydi, kahverengi çok kahverengiydi. Biri ondan, biri ondan. Annem hayatımın, tarihimin bir parçasıydı ve aynaya her baktığımda bu gerçeğin yüzüme bakmasından nefret ediyordum.

Emery bir keresinde bana bunun içimdeki çelişkili güçler olduğunu söylemişti, ben de her zamanki bilimsel küçümsemeyle bunu reddetmiştim. Ama her zamanki gibi, o haklıydı. Emery'nin hayata ve hayatın değişkenliğine dair açıklamaları, dünyama çok fazla zenginlik kattı. O, benim bilim ve şüpheciliğime kader, umut ve sevgiydi. Onun cömert kalbi olmasaydı, hayatın öngörülemezliğinden kendimi korumak için matematik ve bilimin katı duvarlarının arkasında hapsolmuş kalırdım. Onun hapishanesinden kaçmasına yardım etmiş olabilirim, ama o benim hapishanemin kapısını açtı.

Odaya geri döndüm. Emery yine babamın yanındaki sandalyede oturuyor, elini tutuyor ve ağaçların üzerine düşen ışık hakkında sohbet ediyor, gün batımının farklı renklerine isimler veriyordu.

Bir keresinde şaka yollu olarak, her şeyi açıklayan tek bir teoriyi çözdüğünü söylemişti, ama bence gerçekten çözmüştü. Işık gibi, herkes hem parçacıklardan hem de dalgalardan oluşuyordu. Kendimizi ayrı ayrı parçalar olarak görüyorduk

parçalar olduğumuz, birbirimize çarparak kendi küçük dnyalarımızda neden ve sonuçlar yarattığımızı düşünürdük. Ama aynı zamanda daha büyük, sonsuz bir dalganın parçası olduğumuz da doğruydu. Bağlantılıydık. Hayatıydık. Kozmos o kadar genişti ki onu kavrayamazdık, ama aynı zamanda her birimiz bütünün ayrılmaz bir parasıydık.

Ve bu fikir, her şeyden çok, bana yalnız olmadığımı hissettirdi.

Bunu bana o verdi.

Emery'ye baktım ve hayatımda hiç bu kadar sevmediğim bir şey olmadığını düşündüm.

O da dönüp bana gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Epilog

Emery, Beş Yıl Sonra

Kozmos içimizde. Biz yıldızların maddesinden yaratıldık.
Biz, evrenin kendini tanımasının bir yoluyuz.



—Carl Sagan

"Başardık," diye düşündüm ve kendi kendime gülümsedim. İpeksi bornozumu daha sıkı çektim ve şampanya kadehimden bir yudum aldım.

Şüphem yoktu ama beş yıllık planımız sona ermişti ve şimdi Providence'da yaptığımız küçük ve hüzünlü törenin yerine gerçek bir düğün yapıyoruz. Ama son beş yıldır zaten gerçek bir evlilik yaşıyorduk; bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini iddia etmenin bir anlamı yoktu.

Nedimem Harper, küçük dairemizden çok uzak olmayan Pasadena'daki Storrier Sterns Japon Bahçesi'ndeki güneşli ve zarif gelin süitinde yanımda oturuyordu. Xander bu mekanı istemişti.

"Çünkü bana Castle Hill'deki evindeki odanı hatırlatıyor, kendi elinle çizdiğin kiraz ağacıyla," demişti. "Sanatınla kendine bir vaha yarattın. Oradaki anıların saklanmaya değer olmadığını biliyorum, ama bence senin o yanını onurlandırmak önemli, Emery. Asla pes etmeyen yanını."

Sanki onu daha fazla sevmek mümkünmüş gibi...

Düğün süitine göz gezdirdim ve bu odadaki kadınlardan daha çok sevebileceğim biri olup olmadığını merak ettim.

"Gergin misin?" diye sordu Harper, zümrüt yeşili elbisesiyle muhteşem görünüyordu.

"Xander ile evlenmekten mi?" diye alay ettim. "Onu çoktan yaptım." O güldü. "Doğu kıyısına dönmekten bahsediyordum."

UCLA'dan mimari ve kentsel tasarım diploması ve iç tasarım sertifikası ile mezun olduktan sonra kendi işimi kurdum. Mağazam yoktu ama uzaktan çalışıyordum ve işlerim zaten iyiydi. Xander, Caltech'ten kuantum fiziği ve astrofizik doktorası ile mezun oldu. Diplomalarının mürekkebi kurumadan, Massachusetts'teki Event Horizon Telescope'da araştırma yapma teklifi aldı. Bu kurum, Harvard-Smithsonian Astrofizik Merkezi'nde çalışıyordu ve Xander burada yardımcı profesör olarak ders verecekti.

İşim mobil bir işti. Her yerden yapabilirdim, bu yüzden onun bu teklifi reddetmesine izin vermem mümkün değildi.

Ama Harper'ın neden sorduğunu biliyordum. Massachusetts, Rhode Island'a çok yakındı, ama ben artık Castle Hill'deyken olduğum korkak kız değildim. Eski korkularımın veya acılarımın ikimizin de hayallerini gerçekleştirmesini engellemesine izin vermeyecektim. İkimiz de çok çalışmış, taşınmak için para biriktirmiş ve Costa Rica'da çok ihtiyaç duyduğumuz balayından önce bizi kutlamak için büyük bir düğün yapmak için yeterince para ayırmıştık.

"Bu konuda endişeli değilim," dedim ve bize katılan anneme gülümsedim. "Artık anneme daha yakın olacağım."

O da gülümsedi, soluk yeşil gelinlik elbisesiyle asil bir görünüm sergiliyordu. Yanakları daha renkliydi ve iki yıl önce babamdan boşandığından beri kilo almıştı. Babamın sahip olduğu her şeyin yarısını almıştı... ama bunun bir önemi yoktu. Babamın işi çok iyi gidiyordu, ama bunu paylaşacak kimsesi yoktu. Altın dağının tepesinde tek başına oturuyordu.

Bana göre bu, maddi yıkımdan daha kötü bir kaderdir.

"Em, elbiseni giymenin zamanı gelmedi mi?" Delilah, sade ama zarif gelinliğimin beklediği gelin süitinin diğer tarafından seslendi. UCLA'daki en yakın arkadaşlarım Christina ve Chloe ile Alicia Alvarez ile birlikte duruyordu.

Bayan Alvarez, Castle Hill Akademisi'nden kovulduktan sonra Virginia'da başka bir işe girdi ve kısa sürede yönetici pozisyonuna yükseldi. Onun CHA gibi bir yere ait olduğunu hiç sanmıyorum. Ya da belki de onu sandıklarından daha çok ihtiyaçları vardı ve aptalca onu kaçırdılar.

Bize katıldı ve şampanya kadehini benimkine çaktı. "O elbiseyi giy tatlım. Hepimiz onu görmek için can atıyoruz."

"Giyeceğim," dedim. "Sadece bu anı biraz daha uzun süre yaşamak istiyorum."

Süitimdeki kadınlar en sevdiğim insanlardı... ama koridorun diğer tarafında, sağdıçlarıyla hazırlanmakta olan diğer en sevdiğim insan da vardı: Orion, Kevin Huang ve Caltech'ten en iyi arkadaşları Quinton ve Kieran. Xander'ın tüm arkadaşlarını kendi kardeşlerim gibi seviyordum.

Ve Jack, benim kardeşim.

O da Xander'ın sağdıçlarından biriydi.

Gülümsedim. Bugün iki eksik parça olmasaydı mükemmel olacaktı: Xander'ın babası Kaliforniya'ya geldikten altı ay sonra vefat etmişti. Mutlu günler geçirmişlerdi; Xander onu Athenaeum'da tekerlekli sandalyeyle gezdirip Einstein'ın farklı eserlerini gösterirken, babası çok gülümser ve keyifli görünürdü. Gözlerindeki ışık hiç bu kadar parlak olmamıştı.

Xander, babasının küllerini tek başına Bend'e götürmüş ve körfeze serpiştirmişti.

"Orası en sevdiği yerdii," demişti Xander. "Orada Dean'e yakın olacak."

Dean, elbette, diğer eksik parçaydı. Ama bu haziran günü güneş, tıpkı cenazesinde olduğu gibi parlak bir şekilde parlıyordu.

İkisi de hâlâ bizimle birlikte — sonsuza dek parlayan küçük ışık parçaları...

Delilah'ın ısrarları üzerine, Alicia'nın yardımıyla kalkıp elbisemi giydim.

"Seninle gurur duyuyorum Emery," dedi. "Ve çok mutluyum." "Bana yardım etmeseydiniz bunların hiçbirisi olmazdı Bayan A. Bana cesaret verdin."

O başını salladı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Kapıdan kendi başına geçtin."

"Ama kapıyı benim için açık tuttun." Kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim."

Kapı çalındığında beni sıkıca sarıldı. Delilah kapıyı açtı. "Xander! Düğünden önce gelini göremezsın!"

Kadınlar kapıda bir bariyer oluştururken ben güldüm.

"Biliyorum," dedi Xander. "Geleneği bozduğum için üzgünüm, ama bu çok önemli."

"Sorun değil," dedim. "Henüz gelinliğimi giymedim ve bence bu kötü şans getirir."

"Evet, bu kuralın istisnası." Xander'ın sesi şakacıydı. "Beş dakika, tek ihtiyacım olan bu."

Bayanlar dışarı çıktı ve ben bornozumu sıkıca sardım. Xander smokininde çok yakışıklıydı, yakasında benim buketimdeki çiçeklerle uyumlu sarı bir nergis vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bu çok alışılmadık bir şey."

"Biliyorum ama bugün bunu doğru yapıyoruz, değil mi? Providence'daki o berbat töreni telafi ediyoruz, değil mi?"

"O kadar da kötü değildi," dedim gülümseyerek. "Son beş yıldır zihnimde ve kalbimde sana kocam diye seslendiğimi itiraf etmenin şimdi uygun bir zaman mı?"

Gülümsemesi yumuşadı. "Ne tesadüf. Çünkü ben de sana evlenme teklif ettiğim mesajı gönderdiğim günden beri sana karım diyorum."

"Ah, Xander..."

"Ama asıl konuya dönelim. Providence'daki o gün, hiçbir şeyimiz yoktu. Gelinlik yoktu. Gerçek yeminler yoktu. Ve yüzük yoktu."

"Şey, o bir acil durumdu..." Xander tek dizinin üzerine çöküp cebinden küçük siyah kadife bir kutu çıkardığında nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir adımı atlamak ya da hiçbir şeyi eksik bırakmak istemiyorum," dedi, mavi ve kahverengi gözleri benimkilere odaklanmış, sevgiyle dolu. "Sana hak ettiğin her şeyi vermek istiyorum, Emery. Ve bu, tüm lanet olası dünya. Çünkü sen bana bunu verdin. Bana hayatın, onun üzerine inşa ettiğim gerçekler ve bilimden çok daha fazlası olduğunu gösterdin. Sanırım bunu bir şekilde hep biliyordum ve bu yüzden yıldızlara bakmaya devam ettim. Ve sonra seni buldum."

"Xander..." Titrek bir nefes aldım.

Kutuyu açtı ve içinde beş küçük elmasla çevrili yuvarlak kesim bir tek taş yüzük ortaya çıktı. Güneş ışığında parıldayan bir yıldız.

"Emery, benimle evlenir misin... önümüzdeki on ila on beş dakika içinde?"

Neşeli bir kahkaha patladı içimden. "Evet. Evet, Xander, seninle evlenirim.

Tekrar. Milyonlarca kez."

Yüzüğü parmağıma taktı ve ben, yüzlerce ömür boyunca sevdiğim bu adama tüm kalbimle ve ruhumla öptüm.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedim. "Tüm evrenlerde karşılaşıyoruz ve her birinde evleniyoruz."

Xander gülümsedi ve yüzümdeki saçları okşadı. "Bence haklısın."

Xander, Üç Yıl Sonra

Harvard'daki birçok amfiden birinde beyaz tahtanın önünde duruyordum. Tahtanın yarısı denklemlerle, diğer yarısı ise benim kaba bir şekilde çizdiğim bir kara delikle kaplıydı — Satürn'ün halkaları gibi etrafında bir ışık halkası olan, küçük radyasyon parçacıkları yayan siyah bir küre.

Bunu çizmesi için Emery'yi tutmalıyıldım.

Astrofizik'e Giriş dersimdeki üç yüz çift göz dikkatle dinlerken kendi kendime gülümsedim. Hayalimdeki işte çalışırken faturalarımın çoğunu ödeyen "gündüz işim": Event Horizon Telescope ekibiyle kara delikleri araştırmak.

Ama benim kadar kozmosun gizemlerini çözmek için hevesli öğrencilerle çevrili olmak, düşündüğümünden daha tatmin ediciydi

düşündüğümde daha tatmin ediciydi.

"1974'te Stephen Hawking, kara delikler hakkındaki anlayışımızı yeniden şekillendiren çığır açıcı teorisini ortaya attı. Onun 'Hawking radyasyonu' teorisi, kara deliklerin tamamen siyah olmadığını, bunun yerine olay ufkunun yakınında zayıf bir radyasyon yaydıklarını, yani kara deliklerin aslında zamanla bozunduklarını veya parçalandıklarını öne sürüyor. Çok uzun bir zaman. Bu da bir bilgi paradoksuna yol açıyor. Nedenini bilen var mı?"

Eller kalktı. Ön sırada oturan genç bir kadını seçtim. "Kuantum mekaniği, bilginin yok edilemeyeceğini söylüyor yok edilemez. Öyleyse kara delik parçalanıyorsa, içine çektiği her şeye ne oldu?" diye sordu. "Bütün o ışık nereye gitti?"

"Aynen öyle," dedim. "Bütün ışık nereye gitti?"

Düşüncelerim nedense Dean Yearwood'a gitti. Gülümsedim ve aniden güneş ışığının suda parıltıdığı bir teknedeydim, elimde bir kürek ve önümde oturan arkadaşım, o sırtışıyla...

Boğazımı temizledim ve konferans salonuna geri döndüm.

"Hawking'in teorisi, kara delikte bile ışığın asla yok edilemeyeceğini öne sürüyor. Ne kadar karanlık olursa olsun, ışık hala bizimle. Her zaman."

"Vay canına, Dr. Ford," dedi bir öğrenci gülümseyerek. "Sanki artık bilimden bahsetmiyormuşsunuz gibi."

Emery'nin ders salonunun üst kısmında, kapıya yaslanmış durduğunu gördüm.

"Bilge bir kadın bir keresinde bana, çok fazla bilim ve yetersiz hayal gücü ruh için iyi olmadığını söylemişti," dedim ve bazıları güldü. Saati baktım. "Zaman doldu. Haftaya görüşürüz."

Öğrenciler dışarı çıktı. Kalbim çarparken, büyük amfideki koridoru geçtim ve kapıda Emery ile buluştum. Bir haftadır içimde sakladığım sırrı ağızımdan kaçırmamak için onu öperek selamladım.

"Vay canına, ne selam ama," dedi öpüşmemiz bittiğinde. "Dikkatli olsan iyi olur, yoksa tüm öğrencilerinin önünde kıyafetlerini yırtıp atmak isteyeceğim."

Kulaklarımın kızardığını hissettim ve o da yanağıma dokundu.

"Kızardığın hali çok seviyorum, ama elimde değil," dedi. "Radyasyon, paradokslar ve... akı kapasitörleri hakkında konuşma şeklin çok seksi."

"Bir daha söyler misin?"

Gülerek, "Nasıl hem gezegendeki en zeki insanlardan biri olup hem de *Back to the Future*'ı izlememiş olabileceğini asla anlayamayacağım," dedi.

"Hala yetişmeye çalışıyorum. Neden buradasın? Şikayet ettiğimden değil tabii."

"Oh, benim nedenlerim var. Bu arada, çok mutlu görünüyorsun," dedi, aniden gerginleşerek. "Duymadın mı...? Yani..."

"Neyi duymadım?"

"Hiçbir şey!" Elimi tuttu ve beni koridordan Jefferson Binası'nın derinliklerine doğru çekti.

"Otopark diğer tarafta," dedim. İyi haberlerim içimden dışarı fırlamak istiyordu, ama karımın bunu ilk kez gördüğündeki yüz ifadesi milyon kat daha iyi olacaktı.

"Bir saniye, bir saniye," diyordu Emery. Arkamda bir grup öğrencimin gülümsediğini ve fısıldaştığını fark ettim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Tanrım, ne kadar çok soru soruyorsun Alexander."

O kadar uzun zaman önce, o güzel kız bana hayatımda hiç sorulmamış kadar çok soru sorarken, ben o kayanın üzerinde oturuyordum. Daha fazla öğrenci, öğretim üyeleri ve meslektaşlarım da toplanmıştı. Artık arkamızda büyük bir kalabalık yürüyordu.

"Neler oluyor böyle?"

Koridorda bir *T* kavşağına gelmiştik. Emery nefes nefeseydi, yanakları kızarmıştı. "Gözlüğünü çıkar."

Ben hareket edemedim, gözlüğümü kendisi çıkardı ve elime verdi, sonra parmak uçlarına basarak gözlerimi kapattı. "Hemen köşede."

"Ne?" diye sordum, yavaşça ilerleyerek. "Doğum günüm hala Kasım ayında, değil mi?"

Birkaç adım daha attıktan sonra gözlerimi bıraktı. "Xander, bak."

Gözlerimi kırptım, gözlüğümü tekrar taktım ve yukarı baktım. Anında gözlerim yaşlarla doldu ve kalbim göğsüme sığmayacak kadar büyük hissettim.

"Emery..." dedim sert bir sesle. "Bu gerçek mi?"

"Gerçek, bebeğim. Onun mirası. Asla unutulmayacak. O asla unutulmayacak."

Onun elini sıkıca tutarak başımı salladım. Araştırma laboratuvarlarına giden kanadın girişinde artık Dr. Russell J. Ford Hall yazıyordu.

Etrafımızdaki kalabalık alkış ve tezahüratlarla salonu inletti. Yanımda duran Emery gözyaşlarını saklamaya çalışmıyordu. Fizik bölümünün başkanı olan meslektaşım Dr. Granger aniden ortaya çıkıp elimi sıktı. "Tebrikler evlat."

Ona baktım. "Nasıl...?"

"Babanın fotoelektron spektroskopisi alanındaki çalışmaları çığır açıcıydı ve bugün bile devam eden bir dizi keşfin zincirleme reaksiyonunu başlattı."

"Ben... onun unutulduğunu sanıyordum," dedim, sesim titriyordu.

"İmkansız," dedi Dr. Granger. "Ve söylememe izin verersen, bence o seninle çok gurur duyardı."

Dişlerimi sıkarak kendimi tutmaya çalıştım. "Umarım öyledir." Emery'ye baktım. "Bu ne zamandır planlanıyordu?"

"Aylardır," dedi, gözlerini silerek. "Ve bunu sır olarak saklamanın benim için ne kadar zor olduğunu bir saniye olsun takdir edebilir miyiz?"

Onu kollarıma aldım ve başının üstüne öptüm. "Teşekkür ederim."

"Bu benim sayemde olmadı. Benim bununla hiçbir ilgim yok..."

"Hayatımdaki tüm güzel şeyler seninle tanışmamla başladı."

Gülümsemesi ışıl ışıldı. "Ben de öyle hissediyorum. Çünkü birbirimize bağlıyız.

Bu benim anlayabildiğim bir bilim."

"Bu bilim değil, sihir," dedim. "Hadi. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Yeni arabamızla Cambridge'den geçerek Harvard'dan çok uzak olmayan iki yatak odalı küçük bir Viktorya dönemi evine gittik. Güneş ışığıyla dolu bir çizim odası vardı ve Emery'nin tasarım işini yürütmesi için mükemmeldi. Üç hafta önce teklif vermiştik, ama emlakçımız ilginin yüksek olduğunu ve şansımızın zayıf olduğunu söylemişti.

Evin önüne park ettim ve Emery'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Xander..." dedi yavaşça. "Neden buradayız?"

"Çünkü bu sabah, dersimden önce bunları aldım." Ceketimin cebinden anahtarları çıkardım ve ona uzattım. "Hepsi senin, bebeğim."

"Ne? Ben... şansımız olmadığını sanıyordum. İlgi çok fazlaydı sanıyordum."

"Sanırım seni en çok beğendiler."

Ev sahipleri evi çok seviyorlardı ama artık onlara küçük gelmişti. Evi, ona iyi bakacağını düşündükleri birine vermek istiyorlardı. Ben de onlara Emery hakkında bir mektup yazdım; kim olduğunu ve evlerine iyi bakmaktan daha fazlasını yapacağını anlattım. Muhteşem karım hakkında yazmak yeterli oldu.

Çünkü ona aşık olmamak imkansız. Bana baktı.

"Yani...?" "Hoş geldin, Em."

"Aman Tanrım!" Kollarını boynuma doladı, sonra arabadan atladı ve evin merdivenlerine koştu. "Ellerim titriyor. Yapamıyorum..."

Anahtarları ondan aldım ve kapıyı açtım. Artık boş olan ve biraz ışık ve hayata ihtiyaç duyan küçük, rahat eve girdik.

"Xander, buna inanamıyorum..."

"İnan, bebeğim. Bu evi nasıl düzenleyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum." Emery başını bana doğru çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğimi kastediyorum: Hepsi senin. İstedğin gibi tasarlayıp güzelleştirebilirsin."

"Her şeyi benim tasarlamamı mı istiyorsun?"

"El işlerinde yardımcı olabilirim, ama evet," dedim gülerek. "Haydi bakalım. Sana güveniyorum ve mükemmel hale getireceğini biliyorum."

"Bu yere yapacağım şeyler..."

Oturma odasından mutfığa, misafir yatak odasına geçtik, Emery'nin gözleri şimdiden fikirlerle doluydu.

İkinci yatak odasının kapısını açtım ve toza burun kıvırdım. "Arkadaşlarımıza misafir odasının öncesi ve sonrası fotoğraflarını göstermeliyiz, böylece senin emeklerini takdir ederler."

"Şey, o konuda..." Emery alt dudağını ısırdı, gözleri parıltıyordu. "Arkadaşlarımız kanepede yatmak zorunda kalacaklar."

"Neden?"

"Çünkü burası bebeğin odası."

Şimdi de benim bakakalma sırası gelmişti. "Emery...?" "Bu sabah test yaptım..."

Bu günün getirdiği tüm mutluluktan bayılmaktan gerçekten korkuyordum. Bir yıldır hamile kalmaya çalışıyorduk ve endişelenmeye başlamıştık. Çok pahalı olacağına dair endişelerimize rağmen doğurganlık seçeneklerini araştırmaya başlamıştık, ama şimdi...

"Emin misin?"

"Eminim. Sen baba olacaksın."

"Aman Tanrım." Ellerimle yüzünü kavradım. "Ve sen anne olacaksın. En iyi anne."

O başını salladı. "Bu bebek için, bizim hiç sahip olamadığımız her şey olacağız."

Emery haklıydı. O harika bir anne olacaktı ve ben de bu bebeğe, şimdiden çok sevdiğim bu bebeğe, en iyi babalık yapabilmek için elimden geleni yapacaktım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Çok seviyorum."

"Seni seviyorum, Xander." Gözyaşları içinde güldü. "Uzun bir yol kat ettik, ama başardık, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, bebeğim. Elbette başardık."

Son

**Emma Scott'in bir başka duygusal
gençlik romanı olan *The Girl in the*
Love Song'a göz atmak için
okumaya devam edin.**

1

Sevgili Günlük

Arkadaş olacağımıza göre, benim hakkımda bilmen gereken ilk şey, adımın Violet McNamara olduğu ve on üç yaşında olduğum. Bugün benim doğum günüm ve sen de hediyelerimden birisin. Annem, "kadınlığa adım atmak üzere" olduğum için (gözlerimi devirdim) sana verdi ve duygularımı yazmak isteyebileceğimi söyledi. Bu yaşta duygularımın "dramatik" hale geleceğini ve bunları yazmanın, duygularımın içime gömülüp daha sonra patlamasını önlemeye yardımcı olabileceğini söylüyor.

Bu çok ironik. Son zamanlarda, annem ve babam dramatik duygularını dışa vuruyorlar, sürekli birbirlerine bağıyorlar. Belki onların da bir günlüğü olmalı. Belki gelecek ayki yıldönümlerinde onlara bunu hediye ederim. Tabii o zamana kadar dayanabilirlerse. Ne oldu bilmiyorum. Hepimiz çok mutluyduk, sonra her şey parça parça dağılmaya başladı.

Tanrım, şu anda bağıyorlar. Bu ev çok büyük, ama öfkeleriyle dolduruyorlar. Nereden geldi bu??? Midemi bulandırıyor ve sadece durmasını istiyorum.

Mutlu yıllar bana.

Kalemimi bıraktım ve kulaklıklarımı taktım. Absofacto kulaklarımda çınlayarak annemle babamın yüksek seslerini bastırdı. Cam kırılma sesi müziğimi böldü. İrkıldım, kalbim göğsümde atıyordu

göğsümde atıyor, gözyaşım ilk günlüğümdeki yazıları lekeliyor. Dikkatlice silip, müziğin sesini açtım ve fırtınanın geçmesini bekledim.

Artık bitti, ama tanrım, içlerinden biri bir şeyi kırdı. Muhtemelen annem. Bu ikinci kez oluyor. İşler gittikçe kötüleşiyor. Sadece iki hafta önce, hala aynı yatakta yatıyorlardı, ama şimdi annem yatak odasını ele geçirdi ve babam çalışma odasında kalıyor.

Belki bu geçici bir durumdur. Belki yeterince çalışır ve onları benimle gururlandırırsam, tekrar mutlu olurlar ve her şey eskisi gibi olur. Doktor olacağım. Cerrah. Kırılan şeyleri birleştiren biri. Belki onlarla başlarım, ha ha.

Her neyse, bu aileye olanlar hakkında daha fazla yazmak istemiyorum. Daha güzel bir şey yazacağım. Yani, River Whitmore. <3

Günlüğümü erkekler hakkındaki düşüncelerle doldurmak muhtemelen milyonlarca kez tekrarlanmış bir klişe, ama River'a çok uzun zamandır aşığı. Ama onu görseydin, Günlük, anlardın. O, 13 yaşındaki Henry Cavill gibi, sadece İngiliz değil. Büyüdüğünde iri, kaslı ve seksi olacağı belli. (Aman Tanrım, bunu yazdığımı inanamıyorum!)

Neyse, babası Whitmore'un Oto Tamirhanesi'nin sahibi ve River yazın orada çalışıyor. Babam Jaguar'ı tamir ettirmek için götürdüğünde, River'ın yanında hep suskun kalsam da ben de onunla birlikte gidiyorum. Başka bir klişe: inek kız ve onun varlığından haberi olmayan popüler sporcu. O, lise ve üniversite boyunca quarterback oynamaya devam edecek bir yıldız futbolcu, ya da belki doğrudan NFL'ye geçecek.

En azından babası hep böyle söylüyor.

Bana gelince, UCSC benim hayalimdeki okul. Santa Cruz çok güzel. Başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum. Tabii ki sonunda

tabii ki tıp fakültesi için ayrılmak zorunda kalacağım, bu da genel cerrahi uzmanlığı yıllarca süren bir eğitim gerektirdiği için zor olacak. Ve bir sürü öğrenci kredisi borcu. Ama şunu dinleyin: geçen doğum günümde annem ve babam hepsini ödeyeceklerini söylediler!!!

Bunu söylediklerinde çok mutlu oldum. Onlara minnettarım ve onlara yakın kalabileceğim için çok mutluyum. Ama şimdi mutlu hayatımızın geçici olduğunu ve her şeyin parçalandığını hissediyorum. Onlara ne oldu bilmiyorum. Sanırım parayla ilgili bir şey. (Gördün mü? Para gerçekten berbat bir şey.)

Neyse, ben~

Kalemim kağıdı çizdiğinde, ani bir sessizlik beni sarsmıştı. İkinci kattaki yatak odamın dışındaki duvarda bir kafes vardı ve yapraklı sarmaşıkların arasında yaşayan bir grup kurbağa birden sessizleşmişti. Bazen, River Whitmore'un beni ailemden ve parçalanmakta olan evliliklerinden kurtarmak için kafese tırmandığını hayal ederdim, ama bu kafes aynı zamanda bir hırsız için de mükemmel bir merdiven olabilirdi. Masa lambamı kapattım ve nefesimi tutarak odamın karanlığına gömüldüm.

Yavaş yavaş, kurbağalar tekrar ses çıkarmaya başladı.

Gözlüğümü burnumun üstüne itip, arka bahçemizi çevreleyen karanlık Pogonip ormanındaki sekoya ve meşe ağaçlarına baktım, sonra masamın üzerine eğilip aşağıya baktım.

Bir çocuk vardı. Bir erkek çocuk.

Ayın gökyüzünde şişkin bir şekilde asılı duran ışıyla bunu anlamak zor olsa da, benim yaşlarımda görünüyordu. Uzun kahverengi saçları vardı ve omuzları koyu renkli ceketinin içine çökmüştü. Çocuk, sanki bir çıkmaza girmiş gibi, benim evim gibi, başka nereye gideceğini bilemeden, küçük bir daire çizerek sinirli bir şekilde dolaşıyordu.

Saatime baktım; saat neredeyse on olmuştu.

Neden burada? Tek başına?

Çocuk, musluğun yanındaki kıvrılmış hortumların birinin yanında, duvarın dibine yaslandı. Kurbağalar, çocuk

O, bacaklarını yukarı çekti, bükülmüş dizlerinin üzerine bileklerini sarkıttı ve başını eğdi. O şekilde uyuyacak mı diye merak ettim.

Düşünürken diş telimi dilimle okşadım. Babamı mı aramalıydım? Polisi mi? Ama bu, çocuğu zor durumda bırakırdı ve zaten berbat bir gün geçiriyor gibi görünüyordu.

Camımı kaldırdım ve sıcak haziran havası içeri doldu. Ahşap ahşaba sürtündü ve çocuğun başı birden yukarı kalktı. Ay ışığı yüzüne düştü ve ben biraz nefes aldım.

O çok güzel.

Ne kadar rastgele, aptalca bir düşünce. Erkekler *güzel* değildir. Benim tanıdıklarımdan hiçbiri değil. Daha yakışıklı olan River bile. Bu konuyu kendimle daha fazla tartışmadan, çocuk ayağa fırladı, koşmaya hazırды.

"Bekle, gitme!" diye fısıldayarak seslendim, bu sırada hem onu hem de kendimi şaşırttım. Onu durdurmaya neyin beni ittiğini ya da nedenini bilmiyorum. Sanki kendimi tutamıyormuşum gibi, ağızımdan birdenbire çıktı. Onu bırakmak bir hata olacakmış gibi.

Çocuk, yolun ormana dönüştüğü sınırın kenarında durdu. Eşiğı daha yükseğe kaldırdım, böylece eğilip kollarımı pencere pervazına dayayabilecektim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak bağırdım. "Hiçbir şey."

"Ormandan mı çıktın?" "Evet. Ne olmuş?"

"Peki, bu izinsiz olur bu Bu bu özel mülktür. Burada olmamalısın."

Televizyonda hep böyle diyorlardı. O zaman kulağı hoş geliyordu. Çocuk somurarak, "Az önce gitmememi söyledin," dedi.

"Çünkü ne halt ettiğini merak ettim. Saat geç oldu." "Sadece... yürüyüş yapıyordum."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Hiçbir yerde. Bilmiyorum. Biri bizi duyacak."

"Hayır. Komşularımız oldukça uzakta." Diş telimi yine emdim. "Ama bu fısıldaşma çok sinir bozucu. Aşağı ineceğim."

"Neden?"

"Daha iyi konuşmak için," dedim ve on üç yaşına girmek utangaçlığımın bir kısmını sihirli bir şekilde silmiş olabilir mi diye merak ettim.

Ya da belki de sadece bu çocuk yüzündendir.

"Beni tanımıyorsun," dedi. "Tehlikeli olabilirim." "Öyle misin?"

Bir saniye düşündü. "Belki."

Dudaklarımı büktüm. "Oraya gelirse bana zarar verecek misin?"

"*Hayır*," dedi sinirli bir şekilde. "Ama riske girmemelisin." "Yerinde kal."

Pijamalarımı giymiştim — tayt ve üzerine bol bir UCSC sweatshirt. Süper düzenli odamın dolabından Converse ayakkabılarımı aldım ve çoraplarımın üzerine giydim.

Yine başımı pencereden dışarı çıkardım. Oğlan hâlâ oradaydı.

"Hemen geliyorum."

Sanki her gün çardaktan aşağı iniyormuşum gibi konuşuyordum. Geceleri gizlice dışarı çıkan türden bir çocuk değildim, ama o gece kendimi sürekli şaşırtıyordum. Koyu renk saçlarımı gözümünden çekip masamın üzerine çıktım ve bir ayağımı pencere pervazına koydum.

"Yapma," dedi çocuk aşağıdan. "Düşeceksin."

"Düşmeyeceğim," dedim ve ellerimle pencere pervazının iç kısmını dikkatlice kavradım, sağ ayağım ise çardaktaki bir basamağa uzandı.

"Tutacağını nereden biliyorsun?" diye bağırdı çocuk.

Tutunup tutmayacağını bilmiyordum, ama pencere pervazının güvenliğini bırakıp, daha ince, ahşap çardak çubuklarına geçmiştim bile. Asmaları kenara itip, yavaşça aşağı indim, acele etmeden, her adımımı dikkatlice attım. Sonra yere atladım ve ellerimi silkeledim.

"Gördün mü? Göründüğünden daha sağlam," dedim.

Çocuk somurtarak baktı. "Yaralanabilirdin."

"Neden umursuyorsun?"

"Umurumda değil. Sadece söylüyorum."

Ellerini ceketinin ceplerine soktu ve gözlerinden bir tutam saçını çekti. Gözleri çok güzeldi, topaz gibi maviydi. Yakından baktığımda, kot pantolonunda delikler olduğunu gördüm ve bu bir moda değildi. Ceketinin dirsekleri yıpranmıştı, yürüyüş botları aşınmıştı ve bağcıkları düğümlerle bir arada tutuluyordu. Omuzlarında eski, yıpranmış mavi bir sırt çantası asılıydı.

Ama ilk bakışta hayal ettiğimden daha yakışıklıydı, River'dan tamamen farklı bir şekilde. Bu çocuğun yüzü bir şekilde daha yumuşaktı. Yine de erkeksiydi, büyüdüğünde çok yakışıklı olacağını hayal ettim. Kaşları kalındı ama çok kalın değildi ve sürekli endişeyle çatılmış gibi görünüyordu. Burnu güzeldi ve ağzı neredeyse mükemmeldi. Aslında bir erkeğin "mükemmel" ağzının neye benzediğini bilmiyordum, ama bu çocuğun ağzı mükemmeldi.

Birkaç saniye sessizce durup birbirimizi süzdük. Çocuğun gözleri üzerimde dolaştı ve ben de onun beni, benim onu süzdüğüm gibi süzdüğünü merak ettim. Normalde gözlüklerim, diş tellerim ve hazır olmadan büyüyen göğüslerimden utanırdım. Kimsenin mükemmel diyebileceği bir özelliğim yoktu, ama nedense onunla karanlıkta orada durmak bana sorun gelmiyordu.

"Ben... Violet." "Miller."

"Miller senin ilk adın mı?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Genelde soyadı olarak kullanılır." "Violet genelde bir renk." "Yine de bir isim."

Artık fısıldamıyorduk ve Miller'ın sesinin neredeyse tamamen değiştiğini fark ettim. Derinleşmişti ama o cırtlak ses yoktu, sanki

zavallı Benji Pelcher gibi gibi ses sanki o vurmuş
darbeler gibi Miller'ın sesi hoştu. Alçak ve biraz kısık.

"Ee?" diye sordu Miller. "Ne istiyorsun?"

"Çok huysuzsun." "Belki de huysuz olmak için bir
nedenim vardır." "Nedir o?"

"Nedir o?"

"Seni ilgilendirmez." Arkasında karanlık ormana bir göz attı. "Geri
dönmeliyim."

Bunu bir tür hüznle söyledi. Vazgeçme türünden bir hüzn. Sanki
geri dönmektense başka herhangi bir şeyi yapmayı tercih edermiş
gibi.

O zaman gitmesine izin verme.

Ses tonumu yumuşattım. "En azından burada ne yaptığını
söyleyebilir misin?"

"Söyledim ya. Yürüyüş yapıyorum."

"Gecenin karanlığında, karanlık bir ormanda mı? Yakınlarda mı
yaşıyorsun? Seni daha önce hiç görmedim."

"Yeni taşındık. Annem ve ben." "Harika.

O zaman komşuyuz."

Miller çenesiyle evimi işaret etti. "Ben öyle bir evde yaşamıyorum."

Sesindeki acı o kadar güçlüydü ki, neredeyse tadını alabiliyordum.

.

"Annen burada olduğun için endişelenmez mi?"

"O işte."

"Oh."

Ben bilmiyordum bilmiyordum hiç bebeği çalışan
çalışan gece gece çalışan benim
komşularımdan hiçbiri çalışmıyordu, babam gibi teknoloji
sektöründe çalışanlar hariç. Babam geç saatlere kadar bilgisayar
başında çalışırdı, ama Miller'ın annesinin InoDyne'de veya
üniversite yakınındaki diğer büyük şirketlerden birinde geç saatlere
kadar çalıştığını sanmıyordum.

Çoğu teknoloji meraklısı çocuk ayakkabı bağı alabilecek paraya sahipti.

Sessizlik çöktü ve Miller botuyla toprağı tekmeledi, elleri hala
ceketinin ceplerinde, gözleri yerde, sanki

bir şeyin olmasını bekler gibi. Kurbağalar cıvıldıyordu ve orman arkasında nefes alıyordu.

"Buraya yeni mi geldin?"

Başını salladı.

"Coastline Ortaokulu'na
gidiyorum." "Ben de oraya
gideceğim."

"Harika. Belki bazı derslerimiz aynı olur."

Belki arkadaş olabiliriz.

"Belki." Yüzünde özlem dolu bir ifadeyle evime baktı.

"Neden evime bakıp duruyorsun?"

"Bakmıyorum. Sadece... büyük."

"Sorun değil." Ben de onun daha önce yaptığı gibi duvara yaslandım.
O sıırttı ve yanıma oturdu. "Nesi var? Yeterince uşak yok mu?"

"Ha ha. Ev gayet iyi. Aslında mükemmeldi." "Şimdi
değil mi?"

"Ailem son zamanlarda mutlu değil."

"Kimin mutlu ki?" Miller karanlığa bir çakıl taşı attı.

"Evet, ama demek istediğim, çok mutsuzlar. Bağırış çağırışlar, eşya fırlatmalar falan. Boş ver." Yanaklarım yandı. Neden böyle bir şey söyledim ki?

Ama Miller'ın gözleri endişeyle büyüdü. "Eşya mı fırlatıyorlar?

Sana mı?" "Hayır, sadece bir kez oldu," dedim çabucak. "Belki iki
kez, ama

hepsi bu. Önemli bir şey değil." Boğazımı temizledim. "Bütün ebeveynler
kavga eder, değil mi?"

"Bilemem. Babam birkaç ay önce öldü," dedi, gözlerini kaçırarak.
"Şimdi sadece annem ve ben varız."

"Aman Tanrım, çok üzüldüm," dedim yumuşak bir sesle. "Çok zor
olmalı." "Sen ne bilirsin ki?" Miller sesinde ani bir gerginlikle

"En azından burada yaşayabilirsin. En azından anne baban bağırmaya
başlarsa, muhtemelen saklanabileceğin büyük, rahat bir odan vardır,
bunun yerine..."

"Ne yerine?" "Hiçbir şey."

Yine sessizlik oldu. Miller'ın midesi guruldadı ve hızla botlarını sürterek sesi örtbas etmeye çalıştı.

Ayağa kalkmaya başladı.

"Gitmem gerek." Ama onun gitmesini istemiyordum. "Bugün benim doğum günüm," dedim.

Miller donakaldı ve tekrar oturdu. "Öyle mi?"

"Evet. On üç yaşımdayım. Sen?"

"Ocak ayında on dört olacağım. Büyük bir parti verdin herhalde."

"Hayır. Arkadaşım Shiloh ile sinemaya gittik, sonra annemler bana pasta aldılar. Ben sadece bir dilim yedim, annemle babam da yemediler galiba. Çok fazla kaldı. İster misin?"

Miller'ın dar omuzları kalktı ve indi.

"Yemezsek çöpe gidecek," dedim. "Ve sadece bir dilim kesilmiş bir doğum günü pastasından daha üzücü bir şey yoktur."

"Daha üzücü yüzlerce şey düşünebilirim," dedi Miller. "Ama evet, biraz pasta yiyebilirim."

"Harika." Ayağa kalktım ve popomdaki kiri sildim. "Gidelim."

"Senin evine mi? Peki ya annenle baban?"

"Odamda güvenli. Babam artık çalışma odasında uyuyor. Annem odasında olacak ama beni hiç kontrol etmez. Hiç."

Miller kaşlarını çatı. "Beni yatak odanda mı bırakacaksın?"

Kafesin üzerine tırmanmaya başladım. "Evet. Asla yapmamam gereken bir şey yapmam, ama bugün benim doğum günüm ve onlar da benim doğum günümde birbirlerine bağırıp çağırdılar, işte buradayız." Omzumun üzerinden ona baktım. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Sanırım."

"Hadi gel."

Odama tırmandım ve Miller de peşimden geldi. Masamın üzerinden geçip zarifçe aşağı atlarken, ona yer açmak için lambayı kenara çektim.

"Artık kafesin ikimizi de taşıyabileceğini biliyoruz," dedim.

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum, ama içimden bir ses, Miller'ın odama son kez gelmediğini söylüyordu.

Ama onun orada, yakınımda ve masa lambamın ışığında olması, içimi garip hissettiriyordu. Biraz korkmuş, biraz gergin, biraz heyecanlıyım. Benden birkaç santim uzundu ve mavi gözleri kilometrelerce derinlikte görünüyordu. Tanıdığım hiçbir çocukta görmediğim düşünceler ve ağırlıklarla doluydu, belki en iyi arkadaşım Shiloh hariç.

Beni onu izlediğimi ve ellerimi önümde sıkıca tuttuğumu gördü.

"Ne?" diye sordu ihtiyatla.

"Bilmiyorum," dedim, gözlüğümü yukarı itip siyah saçlarımın bir tutamını oynayarak. "Şimdi sen buradasın, bu biraz... farklı."

"Hiçbir şey çalmayacağım. Sana zarar vermeyeceğim, Violet. Asla vermeyeceğim. Ama istersen giderim."

"Gitmeni istemiyorum."

Miller'ın kaşları bir anlığına düzeldi, yüzü yumuşadı ve gergin omuzları gevşedi.

"Tamam," dedi sertçe. "Kalacağım."

Onun sesindeki minnettarlık hissi kalbimi sıkıştırdı. Sanki belki de istenmeye alışkın değildi.

Benden gözlerini ayırdı — muhtemelen ona bakıyordum — ve kraliçe yataklı, beyaz fırfırlı yorganlı kusursuzca düzenli odamı inceledi. Kitap rafları pencereye bakan duvarı kaplıyordu, diğer duvarlarda ise Michelle Obama, Ruth Bader Ginsburg ve futbolcu Megan Rapinoe'nin posterleri vardı.

"Bütün kızlar duvarlarını film yıldızları veya rock yıldızlarıyla kaplamaz mı?"

"Evet, çünkü *tüm* kızlar tamamen aynıdır," dedim gülümseyerek. "Bunlar benim ilham kaynaklarım. Michelle bana klas olmayı hatırlatıyor, Ruth dürüst olmamı sağlıyor ve Megan en iyisini yapmam için beni teşvik ediyor. Ben de futbol oynuyorum."

"Harika." Miller, banyomu görünce gözlerini genişletti. "Kendi banyon mu var? Vay canına. Tamam." İnanamıyormuş gibi başını salladı. Neredeyse kızgın görünüyordu.

"Tamam, peki, bekle," dedim. "Kekleri getireyim."

Miller'ı odamda bırakıp kapıyı sessizce kapattım, sonra uzun koridorda misafir odaları ve banyoları geçerek merdivenlere doğru sessizce yürüdüm. Gerginliğim geri gelmeye çalışıyordu.

Tamamen yabancı birini evimize almak biraz çılgınca. Bunu biliyorsun, değil mi?

Ama ben notları hep A olan bir öğrenciydim ve  ğretmenlerim bana sürekli ne kadar zeki olduğumu, bilgileri hatırlamakta ne kadar yetenekli olduğumu söylerlerdi. Ve gerçek şu ki, Miller kısa sohbetimiz sırasında en az üç kez benim güvenliğim için endişe göstermişti. Huysuzluğu şüpheden kaynaklanıyordu, sanki ona neden nazik davrandığımı anlayamıyormuş gibi.

Çünkü insanların kendisine nazik davranmasına alışık değildi. Ya da banyolu yatak odalarına.

Granit ve paslanmaz çelikten yapılmış devasa mutfağımızda, buzdolabından doğum günü pastası kutusunu çıkardım. Miller'ın karnının gurultusu kafamda yankılanıyordu, bu yüzden Trader Joe'nun alışveriş çantasına kağıt tabaklar, bir paket tortilla cipsi, bir kavanoz salsa, iki kutu kola, çatallar ve peçeteler koydum. Çantayı omzuma astım, pasta kutusunu iki elimle taşıdım ve yukarı kata gizlice  ıktım.

Yatak odamın kapısını açtım. Miller gitmişti.

"Kahretsin." Omuzlarım, beklediğimden daha fazla hayal kırıklığıyla çöktü. Sonra Miller dolabımdan çıktığında kek kutusunu neredeyse d ş r yordum.

"Sen misin emin olamadım," dedi.

"Beni terk ettiğini sandım."

"Hâlâ buradayım." Market poşetine baktı ve sesi sertleşti. "Bunlar ne?"

"Yiyecek. Bütün gece ders çalıştım..."

"Yazın da ders mi çalışıyorsunuz?"

"Evet. Lise hazırlık dersleri alıyorum. Bir gün doktor olacağım. Cerrah. Bunun için yıllarca okul ve eğitim gerekiyor, o yüzden bir adım önde olmak istiyorum."

"Oh. Harika."

"Çalışıyordum ve farkında olmadan çok acıkmışım. Fazla bir şey yok. Sadece cips, salsa ve soda. Bir de doğum günü pastası. *Health Food Weekly*'nin tercih ettiği atıştırmalıklar sayılmaz..."

Miller hiçbir şey söylemedi ve ben, onun benim ince gizlenmiş yardımseverliğime kanmayacak kadar akıllı olduğunu hissettim. Ama açlığı gururunu yenmiş olmalıydı, çünkü itiraz etmedi ve ebeveynlerimiz gelirse yatakla gizlenebileceğimiz şekilde yerde küçük pikniğimizi hazırlamama izin verdi.

Ben duvara yaslanarak oturdum, Miller ise bana dik olarak, yatağıma yaslanarak oturdu, uzun bacakları önünde. Yiyecekleri masaya koydum, yedik ve okulda tanışacağı bazı çocuklar hakkında konuştuk.

"Gençlik futbol takımının kaptanı, oyun kurucu River Whitmore," dedim ve hemen onu konuya giriş olarak kullanmamış olmayı diledim. Yüzüm kızardı. "Futbol oynar mısın?"

"Hayır."

"Evet, o oyun kurucu."

"Bunu zaten söylemiştin." Miller'ın keskin bakışları bana kaydı, sonra uzaklaştı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Ne?" Neredeyse çığlık attım, sonra sesimi alçaltım. "Hayır, ben... Neden böyle düşünüyorsun?"

"Onun adını söylerkenki halinden. Ve yüzün kızardı. O senin erkek arkadaşın mı?"

"Hiç de değil. Yani, bana bir

bak." "Sana bakıyorum."

Ve baktı. Mavi topaz gözleri beni sadece gözlemlemiyordu, beni *görüyordu*. Sanki kalbimin en derin sırları yüzüme yazılmış gibi hissettim. Cildimi bir sıcaklık kapladı ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Emma Scott'tan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

The Girl in the Love Song'u sipariş edin

Teşekkür

Bu kitabın hayata geçmesinde emeği geçenlere olduğu kadar, yazma yolculuğumun en başından beri benimle olanlara da çok minnettarım.

Beta okuyucularım MJ, Joanne, Annette ve Terri, Xander ve Emery'nin hikayesini anlatmak çok zor görüldüğünde, beni yazma sürecindeki tüm endişelerimden kurtardığınız ve cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Desteğiniz için hepinizi her zaman seviyorum.

Summer, Dawn ve Diana'ya, bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlar ve ilham kaynakları olduğunuz için teşekkür ederim.

En değerli ve en sevdiğim hayallerimi gerçeğe dönüştürdükleri için yeni Bloom aileme ve menajerim Georgana Grinstead'a çok sevgi ve minnettarlık duyuyorum.

Benim kadar kuantum fizikçisi meraklısı olan harika editörüm Shaina'ya teşekkür ederim; Xander ve onun dehası emin ellerde olduğunu bilmek çok memnuniyet vericiydi.

Asistanım Melissa'ya, sağ kolum olduğu için ve yaptığı her şey için teşekkür ederim. Sana minnettarlığım sonsuz. Seni seviyorum.

Robin'e, kitaplarımın çoğunun kafamdan çıkıp dünyaya yayılmasının sebebi olan kişiye. Sevgin, cesaretlendirmen, yorulmak bilmeyen çalışman ve şüphe ve tereddütlerle dolu her dakikada bana katlandığın için sana minnettarım. Her adımda benimle olduğun için teşekkür ederim.

Talia ve Bill'e — hepsi sizin için. Tüm sevgimle.

Son olarak, kuantum fiziği ve astrofiziğe derin ve kalıcı bir sevgim var, ancak bu konularda uzman değilim. Bu kitabın yazımında bilmeden katkıda bulunan ve onlara minnettar olduğum gerçek fizikçiler ve bilim adamlarının parlak zekası olmasaydı, sevgili Xander Ford karakter

Sevgili Xander Ford'u yaratamazdım. Bu kitabın yazılmasında bilmeden katkıda bulunan ve onlara çok minnettar olduğum gerçek fizikçiler ve bilim adamlarının dehası olmadan bu mümkün olmazdı.

Referanslar:

- *Ölüm Anımda*, Sebastian Junger
- *When We Cease to Understand the World*, Benjamin Labatut
- *Yeni Başlayanlar İçin Kuantum Fiziği, Işığa Doğru*, John Stoddard
- *Uzaktan Ürkütücü Etki*, George Musser
- *Zamanın Kökeni: Stephen Hawking'in Son Teorisi*, Thomas Hertog
- NASA, science.nasa.gov ____

Yazar Hakkında

Emma Scott, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarlarından biridir. Kitapları altı dile çevrilmiş ve Buzzfeed, Huffington Post, *New York Daily News* ve *USA Today*'in *Happy Ever After* blogunda yer almıştır. Sanat ve aşkın iç içe geçtiği, iyileştirici ve aşkın her zaman kazandığı, duygusal, karakter odaklı aşk romanları yazmaktadır. Kalbinizi parçalayan ve çeşitli karakterler ve iyi kalpli kahramanlarla yeniden bir araya getiren duygusal hikayelerden hoşlanıyorsanız, onun romanlarını seveceksiniz.

Ziyaret edin: _____

emmascottwrites.com Abone

olun: bit.ly/2nTGLf6

Takılın: facebook.com/groups/906742879369651

Takip edin: facebook.com/EmmaScottwrites

İletişim: emmascottpromo@gmail.com

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[İçindekiler](#)

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Önsöz: Xander, On Yaşında](#)

[Bölüm I](#)

[Bölüm 1: Xander, On Yedi Yaşında Bölüm](#)

[2: Emery](#) .

[Bölüm 3: Xander](#)

[Bölüm 4: Emery](#) .

[Bölüm 5: Xander](#)

[Bölüm 6: Emery](#) .

[Bölüm 7: Xander](#)

[Bölüm 8: Emery](#) .

[Bölüm 9: Xander](#)

[Bölüm 10: Emery](#) .

[Bölüm 11: Xander](#)

[Bölüm 12: Emery](#) .

[Bölüm 13: Xander](#)

[Bölüm 14: Emery](#) .

[Bölüm 15: Xander](#)

[Bölüm](#)

[II](#)

[Bölüm 16: Xander](#)

[Bölüm 17: Emery](#) .

[Bölüm 18: Xander](#)

[Bölüm 19: Emery](#) .

[Bölüm 20: Xander](#)

[Bölüm 21: Emery](#) .

[Bölüm 22: Xander](#)

[Bölüm 23: Emery](#) .

[Bölüm 24: Xander](#)

Bölüm

III

Bölüm 25: Xander

Bölüm 26: Emery

Bölüm 27: Xander

Bölüm

IV

Bölüm 28: Emery

Bölüm 29: Emery

Bölüm 30: Xander

Bölüm 31: Emery

Bölüm 32: Xander

Bölüm 33: Emery

Bölüm 34: Emery

Bölüm 35: Xander

Bölüm 36: Emery

Bölüm

V

Bölüm 37: Xander

Bölüm 38: Emery

Bölüm 39: Emery

Bölüm 40: Xander

Epilog: Emery, Beş Yıl Sonra

Aşk Şarkısındaki Kız'dan Alıntı 1

Teşekkür Yazar

Hakkında



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

